

د اسلام سب سے بڑا نظام

- د نظام ساختار
- د نظام تطبيق
- رد پر مخالفينو

Ketabton.com

تفريخ من دروس

دكتور محمد صالح المنجد حفظه الله

المجلد الاول

العراق
مؤسسة العزائم
الإعلامية

الدولة الإسلامية

خلافة على منهاج النبوة

دولة سيدي نظام

د نظام ساختار

د نظام تطبيق

رد پر مخالفينو

المجلد الأول

تفريغ من دروس

ذكر مشهورة من التاريخ حفظه الله

العزم

مؤسسة العزائم

الطبعة الأولى
صفر ١٤٤٥ هـ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

د اسلام سياسي نظام

سرليکونه

٤.....	سريزه.....
٤٤.....	په اسلام کې سياسي نظام.....
٤٨.....	لومړی د آخرت غم دی:.....
٤٨.....	دويم د گناه غم دی:.....
٤٩.....	درېم د خاتمي غم دی:.....
٥٠.....	څلورم د قبوليت غم دی:.....
٧١.....	په اسلام کې د سياسي نظام اهميت.....
٨٨.....	د جگړي جهتونه.....
٩٩.....	د اسلام د سياسي نظام طرحه.....
١٠٥.....	د اسلام د سياسي نظام ساختار(هيكل).....
١٠٦.....	اول محور او اصل هغه د کلي اهدافو ټاکل دي:.....
١٠٦.....	دوهم محور او اصل هغه د برتری اصل دی:.....
	درېم محور او اصل هغه د اسلامي نظام د عناصرو مشخص کول او په پام کې نيول دي:.....
١٠٧.....	١- د قانون مرجع:.....
١٠٨.....	٢- زعيم يا رهبر:.....
١١٢.....	٣- اسلامي قلمرو / اسلامي سرحدات:.....
١١٧.....	٤- رعيت.....
	څلورم محور او اصل د نظام د ساختار (جوړښت) هغه د مراتبو د سلسلې اصل دی:.....
١٣٢.....	د اسلام د سياسي نظام تطبيق کېدل او عملي کېدل.....

- ۱۳۳..... لومړی محور:
- ۱۳۵..... دوهم محور:
- ۱۳۸..... دریم محور:
- ۱۳۹..... څلورم محور:
- ۱۴۲..... د اسلامي سياست او اسلامي نظام تعريفونه.
- ۱۴۵..... د سياسي نظام تعريف.
- ۱۴۶..... د اسلامي نظام پنځه اصلي ځانگړتياوې.
- ۱- د اسلام مبین دین یو ریاني دین دی:..... ۱۴۶
- ۲- د اسلامي نظام د برتری دویم معیار (اصل) ثابت والی دی..... ۱۴۹
- ۳- د اسلامي نظام د برتری درېم معیار دا دی چې دا دین نړېوال دین دی..... ۱۵۱
- ۴- د اسلامي نظام د برتری څلورم معیار دا دی چې پدې دین کې همغږي او هماهنگي موجوده ده..... ۱۵۳
- ۵- د اسلامي نظام د برتری پنځم اصل دا دی چې په دې نظام کې به امر بالمعروف او نهی عن المنکروي..... ۱۵۶
- پوه پوښتنه او د هغې څلور (۴) ځوابونه..... ۱۶۳
- لومړی ځواب:..... ۱۶۴
- دوهم ځواب:..... ۱۶۶
- دریم ځواب:..... ۱۶۸
- څلورم ځواب:..... ۱۷۲
- دپلوماتیکه جگړه..... ۱۷۵
- د اسلام په سياسي نظام کې دپلوماسي..... ۱۸۶
- د دپلوماتیکې جگړې د ستونزمنتیا علت څه دی؟..... ۲۰۱
- د یوه مجاهد ملکري پوښتنه او د هغې تفصیلي ځواب:..... ۲۳۷
- د حدیبیې صلحه..... ۲۴۴
- سياست او ستراتیژي..... ۳۲۸
- د ستراتیژي او پلان تر منځ توپيرونه:..... ۳۲۹
- تکتیک څه ته وايي؟..... ۳۳۶
- سياسي تحليل..... ۳۴۱
- د تحليل ضرورت څه دی، ولې تحليل کوو؟..... ۳۶۰
- د اطلاعاتو تفسیر..... ۳۸۰
- څنکه کولای شو خپل سياسي بصیرت لوړکړو؟..... ۳۸۷
- انعطاف پذیری څه ته وايي؟..... ۳۹۰
- څنکه یو مجاهد پوه شي چی زه سياسي دید او فکر لرم؟..... ۴۰۰

- ۴۱۶..... د ښه سياستمدار اوصاف.
- ۴۳۸..... انتقاد کې دري شرطونه دي.
- ۴۵۲..... د اسلام په سياسي نظام کې د قتال ستراتيژي.
- د اسلام په سياسي نظام کې د قتال ستراتيژي د شپږو اهدافو لپاره تطبيقيري ...
- ۴۵۸.....
- ۴۷۶..... نيابتي جگړه کومې جگړې ته وايي؟
- ۴۸۲..... مجازي جگړه.
- ۴۹۲..... د نظامي ستراتيژي تعريف.
- ۴۹۳..... د اسلام په سياسي نظام کې د خدعې قاعده.
- ۵۰۲..... خدعه څه وخت او چاسره جايزده؟
- ۵۰۲..... د خدعه اسباب څه دي؟
- ۵۰۷..... د خدعه شروط.
- ۵۰۷..... د خدعې اصول.
- ۵۱۰..... دنظامي ستراتيژي اجزاي.
- ۵۱۰..... ۱- د حملې يا بريد ستراتيژي.
- ۵۱۴..... ۲- د عقب نشيني ستراتيژي.
- ۵۱۵..... عقب نشيني (شاتک) ستراتيژي درې برخې لري:
- ۵۱۶..... الف: اختياري عقب نشيني:
- ۵۲۱..... ب: اجباري عقب نشيني:
- ۵۲۱..... ج: تکتیکی عقب نشيني:
- ۵۲۵..... د حملې يا بريد کولو ستراتيژي.
- ۵۲۶..... د دفاع ستراتيژي.
- ۵۴۰..... د اسلام په سياسي نظام کې د دښمن پېژندنه.
- ۵۴۴..... د دښمن پېژندلو علت څه دی؟
- ۵۵۱..... مخفي دښمن ولې ډېر خطرناکه وي؟
- ۵۵۵..... ستا حقيقي دښمن څوک دی؟
- ۵۶۳..... د دښمن پېژندنې اصول.
- ۵۶۴..... اول اصل: د دښمن پېژندنه (شناخت):
- ۵۶۴..... دويم اصل: دښمن ته به د دښمن په سترکه کورې:
- ۵۶۵..... درېم اصل: دا چې دښمن سره بېرته دښمني کول:
- ۵۶۷..... د دښمن دوهم تعريف:
- ۵۶۸..... د دښمن د دښمني مراحل او مراتب.
- ۵۸۶..... د دښمن سره د دښمني مراتب او سلسله.

- ۵۸۶..... د دښمن پېژندلو اوله مرحله:
- ۵۸۷..... د دښمن پېژندلو دوهمه مرحله:
- ۵۸۸..... د دښمن پېژندلو درېمه مرحله:
- ۵۸۸..... د دښمن پېژندلو څلورمه مرحله:
- ۶۰۱..... دښمن رښنې پرې کول او گذار ورکول
- ۶۰۸..... د اقلیت دسیسه
- ۶۱۱..... کفار اقلیت چاته وایي؟
- ۶۲۱..... استعمار
- ۶۲۸..... د استعمار انواع
- ۶۳۴..... اقتصادي استعمار
- ۶۳۹..... سیاسي استعمار
- ۶۵۲..... آیا د اسلام په سیاسي نظام کې د استقلال لمانځنه شته؟
- ۶۶۰..... استقلال / خپلواکي
- ۶۶۶..... سیکولریزم
- ۶۷۶..... د سیکولریزم تعریف:
- ۷۰۱..... کودتا
- ۷۰۱..... انقلاب
- ۷۰۲..... قیام څه ته وایي؟
- ۷۰۳..... شورش
- ۷۰۴..... سیاسي اصلاحات
- ۷۰۴..... جنبش
- ۷۰۵..... نتیجه
- ۷۰۷..... خاتمه

سريزه

إن الحمد لله الذي وَحَّدَ صفوفَ المجاهدين، وفَرَّقَ شَمْلَ الكافرين، والحمد لله القائل ﴿وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا﴾ والصلاة والسلام على مَنْ أَلَّفَ اللهُ به بين قلوب المؤمنين، فكانوا كالبنين المرصوص في وجه أعداء الدين، أشدَّاء على الكفار رحماءً بينهم، وعلى آله وصحبه الذين رَفَعُوا سيفَ الحق يداً واحدة فأزهقوا رؤوس الباطل،
أما بعد؛

قال الله تعالى: ﴿اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ ءَامَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ ۗ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَاؤُهُمُ الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ ۗ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ ۗ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾ [سورة البقرة: 257]

ژباړه: کومو خلکو چې ایمان راوړی، دهغو ملاتړ او مرستندوی الله دی او هغوی له تېرمیو څخه رڼا ته راباسي او کومو خلکو چې د کفر لاره غوره کړي، د هغو ملاتړ او مرستندویان طاغوتان (شیطانان) دي او هغوی د رڼا څخه د تېرمیو لوري ته راکاږي، دا کسان او رته ورتلونکي دي، هلته به تل اوسېږي.

مجاهدين چې کومې ستړياوې او تکالیف گالي، زمونږ ورونه چې کوم زخمونه، زندانونه او د ژوند نور ډېر سخت پړاونه گالي، نو دا د یو

رون او روښانه هدف لپاره دي، كله چې مونږ او تاسې همدغه هدف په تمامه مانا په درست شكل وپېژانده نو بيا به د جهاد د دې اغزني لارې له هر پړاو او هر پېچومي، هرې ستړيا او هر درد څخه يو ځانگړی خوند او معنويت ترلاسه کوو.

تاسې پوهېږئ چې د جهاد په نامه ډېر خوځښتونه پيل شول، ډېرو با احساسه ځوانانو او مؤمنو پرگنو د يو آزاد او شرعي نظام په هدف د تاريخ په هر پړاو کې بې درېغه قرباني ورکړي، خو افسوس دا چې دوی د کوم نظام قائمه کېدلو لپاره وینه ورکړه، د کوم نظام د راتلو په موخه يې چې پوره کورنۍ قرباني کړي، سخت دردونه يې وگالل، خو همدغه نظام يې په تمامه مانا نه وو پېژندلی، ځکه يې نو وخت په وخت په وینو، اوبشو او ډول، ډول سربښندو د بين الملل د لاس نانځکو او تش په نوم د جهاد قائدینو معاملي، تجارت او د دوی د آرمانونو سره لوبې وکړې.

نو په همدې اساس موږ ټولو ته لازمه ده چې دا نظام په تمامه مانا وپېژنو هسې نه چې الله مه کړه سبا مونږ او تاسې له دې سپېڅلي منهج او نظام څخه لار کړه کړو.

دا نظام د **اسلام سياسي نظام** دی، چې زموږ دشمن يې هم په تمامه مانا پېژني او په دې پوهېږي هم که چېرې په حقيقت کې د اسلام سياسي

نظام حاکم شي، نو هغه ورځ به د دوی د ذلت او د اسلامي امت د برم او عزت ورځ وي، ځکه یې نو د اسلام د سياسي نظام د حاکمیت رښتیني لارویان د اسلامي دولت سرښندویان د سختو فشارونو لاندې نیولي دي.

تر اوسه د اسلام د ټولو دښمنانو دا شریکه هڅه وه چې اسلامي امت د اسلام د حقیقي سياسي نظام له رښتیني تصور او حقانیت څخه لرې وساتي، دوی ټوله انرژي په همدې مصرفوله چې اسلامي امت رابېداره او د یو داسې نبوي منهج په دریځ رابښکاره نشي چې بیا به ترې ټولې کفري نړۍ ته نه یوازې اخطارونه ورکول کیږي، بلکې له همدې دریځه به د ټولې کفري نړۍ په مقابل کې د جگړې اعلان او شروع به هم کوي، دوی خو د اسلامي امت دا آرمان د وطنیت او قومیت په توره درې وړې کړی وو، دا دی الله الحمد د اسلامي خلافت مجاهدینو په خپل عمل ټولې نړۍ، دوست او دښمن ته دا ثابته کړه، چې جهاد د کوم اهدافو تر سرواي لپاره کیږي او د اسلام سياسي نظام څنګه تطبیقېږي.

نو په همدې اساس مونږ په دې کتاب کې هڅه کړې ده چې د کفارو له دې توطیئو پرده پورته کړو چې دوی ولې اسلامي امت د اسلام د سياسي نظام څخه د بې پروا او بې خبره ساتلو په هدف د سیاست له

نامه سره په کینه او عداوت کې اچولی دی او هڅه یې همدا ده چې له همدې لارې خپل شوم اهداف پلي کړي، ترڅو د مسلمانانو سرنوشت همدوی وټاکي.

که څه هم د اسلام په سياسي نظام بحث په يو کتاب کې نه راټولېږي او نه هم دا دومره وړه خبره ده، بلکې د اسلام سياسي نظام داسې يو ستر نظام دی، چې د ژوند ټولو اُمورو ته کامل او شامل اصول او تگلاره لري، او د دې نظام په هر اړخ جلا جلا کتابونه ليکل کېدای شي، خو مونږ په دې کتاب کې يوازې د اسلام د سياسي نظام په ساختار يعنې جوړښت او د اسلام د سياسي نظام د عملي تطبيق په لارو چارو، شرائطو او اړوند نورو موضوعاتو لنډ بحث کړی دی.

له دې مخکې چې د کتاب موضوعاتو ته ورننوځئ له هغې وړاندې به د همدغه سپېڅلي نظام ديورښتيني لاروي په مسؤليتونو، مکلفيتونو او ورترغاړې کارونو په اړه لنډې خبرې وکړو ځکه د دومره يو ستر نظام د تطبيق د لارې هر سرښندنکی غاږي بايد همدومره لوړ عزمونه، کلک هوډونه، مضبوطې ارادې او پياوړې حوصلې ولري.

دا کومه مقدمه چې لیکو په دې کې مخاطب زمونږ کوم ځانگړی کس نه دی، بلکې خپل نفس مخاطب کوو، ځکه چې زمونږ په شمول ځينې ملگرو کې به دا ستونزې پيدا شوې وي چې د دوی ورځنی مهالویش

او کارونه د بې نظمۍ ښکار شوې وي، نو د رب العالمين نه غواړو چې د کتاب لوستلو سره مونږ او تاسې خپلو نیمګړتیاو ته متوجه کړي، یوه نوې جذبه او د کار کولو یو پیاوړی احساس راسره مل شي او تر اوسه چې کوم غفلت، کسالت، سستی او بې غوري شوې وي نو له دې وروسته په خپلو رغنده او چټکو کارونو یې جبران، د خپلو کارونو نظم او مهالویش راجور او بېرته یې د سره منظم کړو ان شاء الله.

ورونو!

مونږ او تاسې چې د غفلت، سستی، کسالت، بې پروايي او نورو مهلکو عادتونو ښکار او یا په دې ناروغیو اخته کېږو نو اساسي خبره دا ده چې زموږ په ورځني ژوند او کارونو کې عوارض پیدا کېږي، او که په وخت سره د دې عوارضو غم ونه خوړل شي نو دا نور هم سرایت کوي، تاسې د یو انسان ژوند او بدن د یو ماشین په څېر فرض کړئ، کله چې ماشین جوړ وي نو ښه صحیح کار کوي، په درست شکل خپل کارونه ترسره کوي، خو کله چې د ماشین په یوه پرزه کې عوارض راپیدا شي او دا عوارض ترې ونه ویستل شي (جوړ نه شي) نو عوارض نورو پُرزو ته سرایت کوي او ماشین بیا د پخوا په څېر

فعاليت، توليد او لاس ته راوړنې نه لري او د وخت په تېرېدو يې عوارض دومره خپاره شوې وي چې ټول ماشين فلج کړي نو همداسې په خپل ژوند هم قياس وکړئ.

ورونو! په ژوند کې بې نظمي له هغه عوارضو څخه ده چې له امله يې ټول فعاليتونه د خنډ او ځنډ سره مخ کېږي او زموږ د ژوند ماشين سم چلېدو ته نه پرېږدي، بيا به د دې عوارضو له کبله طبيعي ده چې د سستی، غفلت، کسالت او د نورو زياتو زيانونو ښکار کېږو، او که د دې عوارضو (**بې نظمي**) په وخت غم ونه خورو، نو لا به زيات شي او زموږ دا کارنده او فعال بدن به بيا مکمل فلج کړي، يعنې د فعاليت له نگاه څخه به داسې شي لکه يو فلج شوی بدن.

نو زموږ دا موضوع په همدې راڅرخي که چېرې د ژوند په ورځنيو فعاليتونو کې کوم عوارض راپيدا شوې وي، دا بايد اصلاح، جوړ، بېرته ترميم او منظم کړو او په دې ځان مطمئن کړو چې زموږ د کار ماشين بېرته خپل عادي حالت ته راغلی دی.

دې خبرې ته هم متوجه اوسېږئ چې ځينې وخت د يو مجاهد په ژوند کې بې نظمي رامنځ ته شي، نو د دغه بې نظمي ضرر او زيان کله انفرادي او اکثره بيا اجتماعي وي، مجاهد خو دا فکر کوي چې بس د دې بې نظمي زيان شخصي ماته دی، خو داسې نه ده بلکې کله

چې د يو مجاهد په ژوند کې بې نظمي رامنځ ته شي، نو د رامنځته شوي سستی او غفلت په پای کې کوم زیانونه چې پیدا کېږي هغه ټول نظام ته متوجه کېږي، ځکه چې دا مجاهد د يو نظام غړی او يو نظم سره تړلی دی، مطلب دا نظم ټول يو ماشين دی او دا مجاهد يې يوه پُرزه ده، چې ماشين کې يوه پرزه کار پرېږدي نو د ماشين په فعاليت خامخا منفي اغېز کوي.

څنگه پوهه شو چې زموږ په ژوند کې عوارض پيدا شوي دي؟

کله چې زموږ په ورځنيو کارونو کې کمزوري راغله، د کارونو په لاسته راوړنو کې کمی راغی، د نن کار درنه سبا ته پاتې شو، کارونه درباندي بوج شول او له نورمال حالت څخه ووتلي نو بايد پوهه شي چې ستا ژوند او د کار ماشين کې عوارض پيدا شوي او بايد چې په وخت د دې عوارضو د جوړېدو غم وخورې.

مثال: که ته يو امير يې او هره ورځ دې په خپل وخت اړوند ملگرو سره رابطې منظمې وې، هغوی ته دې په وخت ځوابونه ورکول، د هغوی ستونزې دې اورېدلې او په وخت دې ورته د حل لارې وړاندیز او لاس په کار کېدلې، ملگرو ته دې د ورسپارلو کارونو دقيقه څارنه او پوښتنه کوله، د کارونو پایلو او لاس ته راوړنو ته متوجه وې، د کار ثمره دې کتله خو اوس دې په ټولو فعاليتونو کې ځنډ او ځنډ راغلی،

نه ملگرو ته په وخت ځواب وايي، نه د هغوی ستونزې اورې او نه يې هم په حل کې مرسته کوي، نه ورسره مشورې کوي، نه ورته کارونه سپاري او نه د ورسپارل شويو کارونو معلومات ترېنه کوي، نه دې د کار نتيجه معلوميزي او نه يې هم په کيسه کې يې نو په دې پوه شه چې په تا کې عوارض پيدا شوي.

او يا هم يو اعلامي مجاهد يې مخکې دې د ورځې څو تحليلي ليکنې کولې، مقالې او کتابونه دې ليکل، تحقيق او مطالعه دې کوله، شبهاتو ته دې ځوابونه ويل، نور د خپل استعداد او درسپارل شوي کار موافق زيات کارونه دې ترسره کول، خو اوس دا يو هم نه کوي او که کوي يې هم نو د نن کار درځه سباته پاتي کيږي او ورځ په ورځ دې فعاليت کم رنگه کيږي، نو ښکاره خبره ده چې ستا په ژوند کې هم عوارض پيدا شوي، نو د دې عوارضو د جوړولو غم دې وخوره.

ورونو!

اوس راځو او په همدې خبره کوو چې علت او سبب څه دی، چې زموږ په ژوند کې عوارض رامنځ ته کيږي چې له امله يې په موږ کې سستي او غفلت راځي او خپل ورځني کارونه په خه شکل مخ ته نه وړو، د دې علتونه او لاملونه څه دي؟

لومړنی علت یې دادي: چې زه او ته په خپلو کارونو کې **تفریط** ته خوشحالیږو، زموږ ورځني کارونه د تفریط ښکار دي او راسپارل شوي کارونه په پوره ډول نه ترسره کوو، لږ یې وکړو نور وایو چې بس دا ډېره ده، په دې ښه پوهیږو چې دا کار راترغاړې دی او باید همدا نن ترسره شي، د کار د ترسراوي لپاره ښه کافي وخت هم لرو خو بس په ډېر لږ کار بسنه کوو او نور وخت هسې ضایع کوو.

څنکه پوه شو چې موږ خپل کارونو کې کم کاري (تفریط) کړی دی؟

هله به موږ په دې کم کاري او تفریط پوهه شو چې کله خپلو ځانونو سره محاسبه وکړو، او دا معلومه کړو چې نن موږ څومره کاري فرصتونه له لاسه ورکړي دي، یعنې دا فرصتونه مو په خپل لاس وژلي، کله چې زه او ته له ځانونو سره محاسبه وکړو نو دا راته مالومیږي چې نن ما سره د دې او د هغه کار د ترسره کولو دا چانس او فرصت و خو ترسره مې نه کړ، له فرصته مو گټه نده لاسته کړې، نو ښکاره خبره ده چې تاسې خپلو اړوندو کارونو سرته رسولو کې له تفریط څخه کار اخیستی دی. ښه فرصت وخت یعنې (زمان) دی، د ځینې کارونو ترسره کول خپل وخت لري، چې همغه فرصت شمېرل کیږي که چېرې هماغه کار په خپل وخت کې ونکړو، بیا وروسته سر ته

رسول يې دومره فايده نه لري، کومه فايده چې اول وخت کې په همدې کار مرتب کېدله.

نو دلته بايد پوه شو چې د فرصت نه په ګټه اخيستلو کې مو کوتاهي کړې او په هماغه ورځ مو د کارونو په سرته رسولو کې تفريط کړی دی، **مثال:** يو وخت خلکو ته د دعوت په برخه کې د يوې خاص موضوع د وړاندې کولو او روښانه کولو ښه فرصت وي په هماغه ټاکلي وخت کې بايد يو اعلامي ورور د وخت د غوښتنې سره سم ليکنه وکړي، يا يو خبر او اعلاميه خپره کړي خو سستي وکړي هغه کار په خپل وخت ونه کړي، نو ده فرصت له لاسه ورکړ، کله چې موږ خپل وختونه ضايع کړل مانا يې همدا ده چې موږ په خپل لاس فرصتونه وژلي دي، او بايد پوهه شو چې زموږ په کارونو کې تفريط راغلی او دا عوارض دي چې زموږ په ژوند کې پيدا شوي بايد دا عوارض ونيسو.

مجاهدينو ورونو!

زما او ستا مخ ته ورځني فرصتونه پراته دي، چې لوی فرصت هغه وخت (زمان) دی، که مو له وخته سالمه استفاده وکړه خو ښه ده او که همدا ورځ له موږ څخه بې کاره تېره شوه نو ښکاره خبره ده چې ما او تا کې سستي پيدا شوې ده.

د سستی او کسالت د عوارضو له کبله نه یوازې دا چې ستا په معاملاتو کې منفي توپیر او بدلون راځي، یعنی د دغه عوارضو پایله کې نه یوازې زموږ کارونه د خنډ او ځنډ سره مخ کېږي، بلکې په عباداتو کې مو هم ډېر توپیر او منفي اثرات ښکاره کېږي، په جماعت سره لمونځ، نوافل، اذکار، تلاوت، وتر، دعا او نورو اکثرو عباداتو کې سستی پیدا کېږي، اعمالو کې تغیر راځي، وجود کې منفي بدلون رامنځته کېږي، ټوله ورځ او شپه خوبونه وي او بې ځایه سوچونه او گډوډ خیالونه... او د دې هر څه علاج همدا دی چې باید له ځان څخه دا عوارض لرې کړو.

زموږ په وجود کې د سستی، غفلت او کسالت پیدا کېدو دوهم عمده علت **نا هیلي (نا امیدي)** ده.

دا هغه وخت پیدا کېږي کله چې زه او ته د خپلو کارونو د زر تر زره د ثمرې ترلاسه کولو هیله ولرو، یعنی کار کوو او غواړو چې بس سمدستي یې نتیجه وگورو، خو داسې نه ده، په زیاتو مواردو کې به ستا د کار نتیجه څو میاشتې او ان څو کلونه وروسته وي او یا به هم دا نتیجه ته مستقیم نه وینې بلکې ستا د کارونو نتیجه او ثمره به نور خلک یا ستا د نظام نورې ادارې ترلاسه کوي.

مثال: زمونږ خو لله الحمد يو نظام دی، ټولې ادارې که په مختلفو برخو کې په کار بوختې دي خو د ټولو هدف او مقصد يو دی، ټولې سره تړلي دي، ډېر کله به د يوې ادارې د کارونو نتيجه او ثمره بله اداره ترلاسه کوي.

فرضاً اعلامي ملگري شپه او ورځ کار کوي، نور کار سره يې کار نه وي، لېکنې کوي، بيانات او ويډيوگانې جوړوي، کتابونه خپروي او نور گڼ اعلامي کارونه کوي، خو که فکر وکړي چې ياره دا زما د کارونو نتيجه نو څه شی شوه، لگيا يم او نتيجه يې نه وينم.

يا د دعوت په اداره کې مصروف ملگري همداسې فکر وکړي، يو عالم ملگري شپه او ورځ د بياناتو په کولو او د کتابونو په ليکلو بوخت وي، خلکو ته دعوتي پيغامونه استوي نور دعوتي فعاليتونه کوي، خو وايي چې ياره بس د کار نتيجه نه شته او پايله کې خپلو کارونو او فعاليتونو ته شا کړي او نا هيلی شي، په کارونو کې ځنډ، ځنډ، سستي او په وجود کې يې لټي او کسالت پيدا شي.

خو نه هېڅکله داسې نه ده، تاسې د خپلو کارونو د نتايجو پوښتنه د جلب او جذب له ادارې وکړئ، چې څومره نوي ملگري همدا ستاسې د اعلامي او دعوتي فعاليتونو له کبله راروان دي، له نظامي ملگرو څخه يې وکړئ چې د دوی په ليکو کې همدا ستاسې د دعوتونو او

فعالیتونو له کبله د مجاهدينو مورالونه او حوصلې څومره لوړې پاتې شوي، دوی څومره د جهاد په احکامو، فضائلو، اهدافو او مقاصدو پوهه شوي، څومره یې په اخلاقو او معنویاتو کې لوړوالی راغلی او همداسې نور یې څومره مثبت تغیرات کړي دي.

یا ځینې نور ملګري دا فکر کوي چې دا ولې مونږ نه قوي کیږو، ولې تمکین نلرو، ځینې یې له همدې علتونو او وسوسو له امله نا هیلي شي او ځینې بیا په شا وګرځي.

نو مونږ او تاسې ته هېڅکله داسې فکر نه دی په کار، زمونږ او ستاسې مسؤلیت او مکلفیت دا دی چې راسپارل شوي کارونه ښه په اخلاص، په درست شکل او په خپل وخت ترسره کړو، نور په نتیجه یې مونږ مکلف نه یو.

د دې هر څه سرته رسېدلو لپاره الله **جَلَّالَهُ** یو ځانګړی وخت ټاکلی وي، د هر څه لپاره خپله موقع او مناسبات وي، ټول همدا ستاسې د فعالیتونو نتیجه ده، چې د الله **جَلَّالَهُ** په فضل حق یې د خلکو زړونو ته ورکوز کړی دی.

الله **جَلَّالَهُ** د مېوې د پخېدو او د فصلونو د رسېدو لپاره خپل وختونه ټاکلي، که یو باغوان او بزګر هر څومره هڅه وکړي د خپل باغ مېوې

له وخته مخکې ورسوي او يا هم د فصل حاصل له کرلو څخه وروسته په دوه دريو ورځو کې ترلاسه کړي نو دا خو هېڅ امکان نه لري. د باغوان او بزگر مکلفيت همدا دی، چې د خپل باغ پالنه او ساتنه وکړي، په وخت يې د اوبه کولو غم وځوري، کيمياوي او نورې سرې او دوايانې ورکړي، شاخه بري يې وکړي، فصل کې ځان ستړی او په تکليف کړي، نور نو ثمره يې الله جَلَّالَهُ چې څومره ليکلي وي هماغه اندازه په خپل وخت يې ورکوي.

همدغه شان مونږ هم مکلف يو چې د نظام په هره اداره کې چې په کار بوخت يو بايد بې له کوم ځنډ او خنډ څخه په پوره اخلاص خپل کارونه مخ ته يوسو، نوره ثمره او د خپل کار نتيجه الله جَلَّالَهُ ته پرېږدو، چې کله هم الله جَلَّالَهُ زما او ستا د فعاليتونو د نتيجه راکولو ته کومه نېټه ټاکلې وي په همغه نېټه يې راکوي ان شاء الله، زمونږ او ستاسې فعاليت بې ثمره او بې فايده نه پاتې کيږي.

قال تعالى: (يَسْتَبْشِرُونَ بِنِعْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ

الْمُؤْمِنِينَ) [171/ آل عمران]

ژباړه : هغوی د الله په لورینه او د هغه په مهربانی خوشحاله او سوکاله دي، او هغوی ته څرگنده شوې ده چې الله د مؤمنانو اجر نه ضایع کوي.

قال الله تعالى: (**إِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ**) [التوبه/ ۱۲۰]

ژباړه : دا باوري ده چې د الله عزوجل په وړاندې د نیکانو د خدمت حق نه ضایع کیږي.

قال الله تعالى: (**وَاصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ**) [115 هود]

ژباړه : او صبر وکړه ، الله د نیکې کونکو اجر هېڅکله نه ضایع کوي.
قال الله تعالى: (**إِنَّهُ مَنْ يَتَّقِ وَيَصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ**)

(یوسف/90) **ژباړه:** که څوک د پرهیزگاری او صبر څخه کار واخلي نو د الله په وړاندې ددغسې نېکیو بدله نه ضایع کیږي .

قال تعالى: (**وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزِنُوا وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ**) .

ژباړه : بې زړه کېږئ مه ، اندیښمن کېږئ مه ، همدا تاسې برلاسي یاست، که تاسې مؤمنان اوسئ .

د پورته ذکر شويو نصوصو په شمول په ډېری قرآني آیاتونو کې
 الله **جَلَّالَه** بار بار دا تاکید کړی، چې زه ستاسې اجر نه ضایع کوم، خو
 تاسې صبر ولرئ تاسې په دې اړه خفگان، سستي او غم مه کوئ.
 موسی **عَلَيْهِ السَّلَام** ته یې قوم راځي ورته د فرعون او د هغه د لښکر له
 ظلمونو څخه سرټکوي او نا هیلي کیږي، خو دغه وخت موسی **عَلَيْهِ السَّلَام**
 خپل قوم ته عجیبه خبره او لارښوونه کوي. **قال تعالى: (قال موسىٰ**
لِقَوْمِهِ اسْتَعِينُوا بِاللَّهِ وَاصْبِرُوا ۗ إِنَّ الْأَرْضَ لِلَّهِ يُورِثُهَا مَنْ يَشَاءُ مِنْ
عِبَادِهِ ۗ وَالْعُقُوبَةُ لِلْمُتَّقِينَ) ژباړه: موسی ږ خپل قوم ته وویل: له الله
جَلَّالَه څخه مرسته وغواړئ او زغم ولرئ، ځمکه د الله ده له خپلو
 بندگانو څخه چې یې چاته خوښه شي د هغې وارث یې گرځوي او
 وروستی کامیابي د پرهېزگارانو په برخه ده .

قومه بې صبري به نه کوئ، د الله رب العالمین څخه به مرسته غواړئ
 او صبر به کوئ، دا ځمکه د الله **جَلَّالَه** ده یوه ورځ به یې مونږ ته راکوي.
 مونږ هم خپلو مجاهدينو ورونو ته همدغه خبره کوو، چې ورونو د
 الله رب العالمین څخه به مرسته غواړئ، صبر به کوئ خپل فعالیتونو
 ته مو په هر حال کې ادامه ورکړئ، دا ځمکه د الله **جَلَّالَه** ده، یوه ورځ
 به یې مونږ ته راکړي ان شاءالله، ځکه الله **جَلَّالَه** مخکې له مخکې نه یې

د بري زيری راکړی دی، يوه ورځ نه يوه ورځ به خپل متقيان بنده گان کاميابوي او بېشکه کاميابي د متقيانو ده.

خبا ب بن الارت رضي الله عنه رسول الله صلى الله عليه وسلم ته راځي د مشرکينو د آزار، اذيت او د مسلمانانو د کموالي او ضعف څخه ورته شکايت کوي، خو رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته د پخوانيو مسلمانانو حالات بيانوي چې دا ورځ فقط په ما او تا باندې نه ده راغلي، بلکې په تېرو مسلمانانو هم راغلي وه، بيا چې گوري چې خبا ب بن الارت رضي الله عنه ډېر نا اميده شوی.

ورته وايي: اي خبا به! داسې ورځ به راشي چې د جزيرة العرب له يوه سر به په آس سپور شي او بل سر ته به ورسېږي په داسې حال کې چې له هېچا څخه به دې وپره او ډار نه وي، صرف د الله جلا او يا د کوم ځناور درنده وپره به درسره وي، نور به هېڅ ډول وپره او ډار به نه محسوسوي.

ورونو!

که د کفارو له لورې د سختيو، ظلمونو، وحشتونو او د مسلمانانو د ضعف له امله په تاسو کې نا اميدي پيدا شوې وي، نو مونږ تاسې ته د مخکنيو مسلمانانو حال در يادوو، تاسې وگورئ چې په رسول الله باندې څه رنگه ورځې او شپې تېرې شوي دي، په مدينه کې چې

رسول الله ﷺ نظام جوړ کړی دی، صحابه دي، قومونه ورسره ولاړ دي، تاسې وگورئ چې په رسول الله ﷺ څه پوځ شپې او ورځې راځي چې حتی د مجاهدينو سره يو ځای د الله ﷻ څخه مرسته غواړي او وايي چې ستا مرسته او مدد به کله راځي، همدارنگه پخوانيو رسولانو به هم همدا ويل چې يا الله مدد به کله وي؟

بيا الله ﷻ ورته په جواب کې فرمايي: **(أَلَا إِنَّ نَصْرَ اللَّهِ قَرِيبٌ)**

ژباړه: بېشکه د الله مرسته نژدې دی.

مفسرين وايي چې دا آيت په مدينه کې نازل شوی، يعنې په مدينه کې هم په رسول الله ﷺ باندې د اسلامي نظام د تحکيم لپاره څومره سختي راغلي دي، د مکې ابتدايي دور خو لا پرېږده.

بله خبره دا چې مجاهدين بايد د دښمن د ظلم او وحشت څخه، د دښمن د های هوی، قوت، تشو نمايشاتو څخه، په ښارونو کې د ښکته پورته گرځېدو، د دوی سره د کفارو د مرستو او نورو فعاليتونو څخه کومه ويره او ډار محسوس نه کړي.

ځکه د آدم عليه السلام له خلقت څخه را شروع تر آخري انسان پورې به دلته دوست او دښمن موجود وي، دلته به د حق او باطل جگړه روانه وي، دا جگړه نه ختمېدونکې جگړه ده، کله چې آدم عليه السلام پيدا شو دښمن

يې هم ورسره پيدا کړ چې هغه ابليس لعنتي و، کله چې ابراهيم عليه السلام سر راپورته کړ دشمن يې نمرود موجود و، کله چې موسی عليه السلام خپل دعوت شروع کړ، په مقابل کې فرعون خپله دشمني اعلان کړه، همدا رنگه کله چې رسول الله صلى الله عليه وسلم د توحيد ناره پورته کړه، نو په مقابل کې يې ابوجهل ودرېده، الله رب العالمين فرمايې: چې موږ د هر نبي او هر حق پرسته مؤمن په مقابل کې دشمن پيدا کړی دی، موسی عليه السلام ته وگوره چې نه تمکين لري، نه څوک ځای ورکوي، بالاخره دومره سخت حالات پرې راشي چې په بحر باندې ورگډيږي، لېکن باطل ته نه تسليميږي.

ورونو!

مونږ بايد د دشمن د دې مجازي قوت په ليدو نا اميده نشو، د دشمن قوت او لښکرکشي د الله جَلَّالَهُ د قدرت په مقابل کې هېڅ نه ده، لازم ده چې مونږ او تاسې الله جَلَّالَهُ ته ډېره توجه او عاجزي اختيار کړو. بناءً مجاهدين بايد د دشمن په موجوديت، قوت او د پراخه فعاليتونو په ليدو نا اميده نشي، بلکې دشمن سره په هره برخه کې يې د دشمنۍ او مقابلي احساس او توان لا پياوړی شي، په هېڅ حال کې خپل کار پرېنږدي، خپل کار او فعاليت ته ادامه ورکړي او خپل وختونه ضايع

نه کړي، خیر که د امیر لخوا څخه درته یو کار سپارل شوی وي، ته باید د هغې سره د الله د دین د نصرت لپاره نور اضافه کار هم وکړې، بیا تاسې وگورئ چې الله ﷻ څومره تاسې سره مدد او نصرت کوي.

ورونو! هغه وخت په خپل کار کې پرمختګ کولای او خپلو کارونو ته ترقي، پراخوالی او مضبوطوالی ورکولی شو، له وجود څخه کسالت، سستي او تنبلي لرې کولای شو کله چې عقیده مو په دې خبره مضبوطه وي چې زمونږ دا کارونه د الله ﷻ د نظام د قیام لپاره دي او خپلو رېښتینو بندګانو سره یې چې د نصرت کومې وعده کړي هغه رېښتیني دي او به یوه ورځ د مجاهدینو مرسته وکړي، مونږ ته به پراخې فتحې راکړي او د دې کارونو ثمره به راویني.

که دا عقیده ونه لرو نو بیا د دې عقیده د نه شتون په سبب ځای یې وسوسې او بېځایه فکرونه نیسي او د دغه وسوسو او بېځایه افکارو زېږنده بیا نا امیدي، کسالت او سستي ده.

دې خبرې ته مو پام ساتئ چې هر کله ستا وجود کې سستي، کسالت او بزدي پیدا شوه، نو معنی یې دا ده چې ستا عقیده کې ضعف پیدا شوی دی، نو بېرته د خپلې عقیده پر مضبوطوالي، کلکوالي او پخېدو کار وکړه تر دې چې ستا له وجود څخه کسالت، سستي او بزدي لرې شي. باید په دې ښه پوخ یقین ولرو او دا احساس مو په ذهن او فکر

کې تل د يو څرخ په څېر وگرځيږي چې په دې کار کې راسره الله
جَلَّالُه مرسته کوي او هغه زمونږ د ټولو کارونو کار ساز او ولي دی.
 د همدې عقيدې او يقين شتون د دې باعث کيږي چې زمونږ له وجود
 څخه لټي او سستي کډه وکړي.

لکه څرنګه چې رسول الله **ﷺ** او د هغه ملګري ابوبکر **رضي الله عنه** په غار
 ثور کې د کفارو او مشرکينو څخه پناه اخستې وه او کفار د غار تر
 خولې رسېدلي وو، په دې وخت کې ابوبکر **رضي الله عنه** رسول الله **ﷺ** ته وايي
 که چېرته دوی خپلو پښو ته هم وګوري نو مونږ ويني، رسول الله
ﷺ ورته وايي چې: **لا تحزن ان الله معنا.**

ژباړه: مه غمجن کېږه ځکه چې الله له مونږ سره دی.

نو که چېرته زمونږ هم همداسې عقیده او احساس جوړ شو بيا نور
 ته نه غمجن کېږي.

ثمره د ايمان همدغه ده چې ستا په وجود کې دا احساس پيدا شي
 چې الله رب العالمين مونږ سره دی.

ځکه الله **جَلَّالُه** فرمايي: **(وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزِنُوا وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ**

مُؤْمِنِينَ)

ژباړه: بې زړه کيږئ مه، انديښمن کيږئ مه، همدا تاسې برلاسي
ياست، که تاسې مؤمنان اوسئ.

لومړی: خپل ايمان او عقیده داسې برابره کړئ چې الله جَلَّالَهُ زمونږ
مددگار دی، ترڅو هم درڅخه سستي لرې شي او هم دې د خپلو
کارونو په اړه دا سکون او اطمینان زیات شي چې دا کارونه به ته په
درست شکل انجاموي، ځکه چې په کولو یې درسره الله جَلَّالَهُ مرسته
کوي.

دویم: هر کار او فعالیت چې تاسې کوی، ولو که هغه کار درته د امیر
له لورې سپارل شوی وي او یا یې هم خپله ترسره کوی، نو په دې
فکر او نیت یې شروع او ترسره کړه چې په دې کار کې د الله جَلَّالَهُ رضا
ولټوي نه د امیر خوښه یا نور دنیاوي مفاد او امتیاز، بلکې د ټولو
کارونو هدف دې د الله جَلَّالَهُ رضا وي، او په هر حالت کې باید صبر او
استقامت وکړې، د خپلو کارونو د نتایجو ترلاسه کولو ته وارخطا نه
شي، په الله جَلَّالَهُ توکل وکړه، د همغه ذات د خوښۍ او رضا لپاره یې
پېل کړه او په همدې یقین ولره چې الله جَلَّالَهُ درسره مل دی.

همدغه بايد د هر مجاهد انگېزه وي چې هر قدم اخلم او هر اقدام چې کوم الله **جَلَّالَه** پرې ماته اجر ونه راکوي، بيا ته گوره چې په خپلو کارونو ترسره کولو ته خپله څومره ترغيښېږې او تشويقېږې.

درېم: په خپل وجود کې به دا قوت او يقين مضبوطوي چې هر چا د الله **جَلَّالَه** د دين نصرت وکړ، الله **جَلَّالَه** خامخا د هغه نصرت کوي، په هر ډگر کې چې ته د هغه د دين نصرت وکړې که هغه د قلمي جهاد ډگر وي که په ژبه باندې حقه وينا وي، يا د دعوت په سلسله کې اړوند فعاليتونه وي، يا چېرې اقتصادي اړخ وي، يا نظامي جبهه وي او دا دې نيت او يقين وي چې په يادو برخو کې زه د الله **جَلَّالَه** د دين نصرت کوم نو هغه ذات هم ستا نصرت او مرسته حتمي کوي.

قال تعالى **(وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَن يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ) (40_الحج)**

ژباړه: الله عزوجل به هرو مرو له هغه کسانو سره مرسته وکړي چې د هغه مرسته وکړي، الله ډېر زورور او برلاسی دی.

او د دې سختيو نه وروسته به خامخا د الله **جَلَّالَه** مدد راځي ځکه الله

جَلَّالَه خپله وايي چې: **(فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا...)** **ژباړه:** يقيناً وروسته له

سختيو څخه آساني ده.

دا بايد زما او ستا كامل يقين وي که په دې سختيو کې ځان ټينگ، صبر او استقامت وکړو، خپل فعاليت پرېږدو او د خپلې مبارزې څخه په شا نشو، نو د دې سختيو څخه وروسته خامخا الله **جَلَّالَهٗ** آساني او پراخي راوړي او د هغه **جَلَّالَهٗ** مدد راځي.

مجاهده وروره! يوه خبره ياد ساته چې په سختيو کې د الله **جَلَّالَهٗ** د دين نصرت ډېر افضل دی په نسبت د هغې چې بيا آساني راشي او ته د الله **جَلَّالَهٗ** د دين نصرت وکړې، ځکه چې کله فتحې او سهولتونه راشي بيا خو مخالفين هم راځي، کله چې فتحه راشي بيا ته گوره چې ډلې، ډلې خلک به راځي، بيا ستا او د هغه توپير څه شو، بس د دغه سختيو د امتحاناتو ترخې شېبې چې نن په ما او تا راغلي دا حالت يو خاص ايماني کيفيت او يو خاص لذت لري، داسي حالاتو کې سم کس الله **جَلَّالَهٗ** ته لازيات متوجه شي او ايمان خپلې قوي درجې ته ځان رسوي، نو زه او ته بايد خوشحاله شو چې مونږ الله **جَلَّالَهٗ** په داسې حالاتو کې د خپل دين د نصرت لپاره غوره کړي يو، چې زياتو خلکو د مختلفو وجوهاتو له امله د الله **جَلَّالَهٗ** د دين د نصرت څخه مخ

گرځولی، او الله **جَلَّالَه** ما او تاته په ډېرو سختو حالاتو کې د خپلې رسی د کلک نیولو توان راکړی دی.

نو وروره! را وینئ شه، د مایوسی او نا امېدی د غفلت او سستی څادر دې له اوږو وغورځوه او په یوه نوې روحیه او کلک عزم د الله **جَلَّالَه** د دین نصرت ته راوړاندې شه.

ورونو! مونږ به کارونه کوو، د الله **جَلَّالَه** به په دې وخت کې خوښه نه وي چې زمونږ د کارونو ثمره زیاده راکړي، په دې کې هم د الله **جَلَّالَه** ډېر حکمتونه دي، هغه ډېر حکیم ذات دی، مونږ د الله **جَلَّالَه** په حکمتونو نه پوهېږو، کېدای شي نن زمونږ د کارونو ثمره راکړي هغه به ډېره لږه یا موقت وي، نظر هغې ته چې څه وخت وروسته یې راکوي، الله **جَلَّالَه** په هر څه پوهېږي مونږ نه پوهېږو، نو خپلو کارونو ته په دې وجه نه شا کوو چې ولې فتحې نه راځي، ولې دا سختي دومره اوږده شوه، ولې زمونږ د کارونو په ثمره مونږ نه پوهېږو.

همداسې باید د هر مؤمن په دې سل په سله یقین او باور وي چې که د نړۍ ټول طاقتونه (**انس - جن**) راټول شي تا ته ضرر نشي رسولی، مگر هغه کوم چې الله **جَلَّالَه** تاته مقرر کړي وي، نو چې مونږ داسې

قوي عقیده ولرو نو بيا به کفارو او د دوی له لورې د اسلام په نامه غولېدلې پلې او افراد هېڅکله موږ په دغه نمایشونو او د کفارو له لورې په ورکول شویو اسلحو او تجهیزاتو نشي پارولی او نه مجاهدینو ته ضرر رسولی شي، زه او ته که د اسلام د سياسي نظام د قیام په لاره کې په هره برخه کې که هغه نظامي، اقتصادي، اعلامي، دعوتي او که نورې برخې دي خپلې هڅې جاري وساتو، ما او تا په دغه ټولو برخو کې خپل مسؤلیتونه په درسته توګه سر ته ورسوو، نو ته به وګورې چې دا د کفارو له لورې په مختلفو طریقو تېر وېستلي خلک او خپلو خود خواه مشرانو له لورې خطا کړای شوي افراد به هم حق درک او یوه ورځ به په ګریوان کې سر ښکته کړي او په دې هر څه به فکر ته مجبوره شي چې د اسلام سياسي نظام څه دی او دوی د کومو لوبو او دسیسو ښکار دي.

نو په اوس وخت کې دا سختی او کړاونه ، د کفارو او طواغیتو دا نمایشونه او مانورونه باید زما اوستا د کارونو مانع نه شي.

قال تعالی: **(وَآتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ ۙ آٰلِهَةً ۙ لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ وَلَا يَمْلِكُونَ لِأَنْفُسِهِمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتًا وَلَا حَيٰوةً وَلَا نُشُورًا)**

ژباړه : خلكو له الله عزوجل څخه پرته داسې معبودان ونيول چې هېڅ شئ نه پيدا كوي، بلکې پخپله هستول كيږي، په خپله د خپل ځان لپاره هم د څه گټې يا زيان واک نه لري، نه د وژلو وس لري نه د ژوندي كولو او نه مړه شوي بيا راپاخولاي شي.

ددې مبارك آيات مقصد همدا دی چې په دې باندې زمونږ او ستاسې يقين بايد جوړ او كلك باور ولرو چې دغه كفارو او ددوی له لورې خطا شوې ډلې او افراد كه په هره جامه او نامه وي، هېڅكله مؤمنانو ته ضرر نشي رسولای، بغير د الله **جَلَّالَه** د مشيت او ارادې څخه.

نو په دې اساس چې دښمن ما او تاته ضرر نشي رسولای، نو بيا د الله **جَلَّالَه** په مدد او مرسته خپل كارونه بايد په پوره ډاډ، اطمينان او اخلاص سره پرمخ بوځو، سستي او غفلت ونه كړو او كارونو سرته رسولو لپاره بايد ملا كلكه وټرو.

نن مجاهدينو سره قوي وسله او قوت چې دی هغه **ايمان** دی، كله چې دومره قوي قدرت او اسلحه مونږ لرو نو بيا له داسې پلاستيكي او نمايشي قوتونو څخه بايد ډار ونه لرو، او نه هم د كمترې احساس وكړو، زمونږ قوت او شتمني همدا ايمان دی، چې دا قوت زمونږ دښمن سره نشته.

خالد بن وليد رضي الله عنه ته وگوره چې په بدن کې داسې ځايونه بيخي کم و چې هلته به د زخم اثر نه و، مگر بيا هم ورته مرگ په خپله بستره کې راځي.

د مجاهدينو هم بايد همداسې پخه عقیده جوړه وي، چې که د جگړو په هر څومره اورونو او لمبو، مردکو او چاودنو کې ولوبېږي، بيا هم چې الله جَلَّالَه ورته مرگ نه وي ليکلی، نو ژوندی به ترې وځي، زمونږ او ستاسې په دې عقیده ده چې د الله جَلَّالَه له اجازې پرته د ونې څخه يوه پاڼه هم نه راغورځېږي، نورې چارې او کارونه خو لا پرېږده، او په کار دا ده چې د ټولو کارونو ترسره کونکی او واکدار ذات الله جَلَّالَه وگڼو او همغه ذات سره خپله رابطه قوي کړو او په خپلو کارونو کې د الله جَلَّالَه د رضا په لټه کې شو.

څنگه کولای شو چې په خپل ورځنی ژوند، کار او فعالیت کې مثبت بدلون راولو؟

ځواب دادی: اول بايد دا معلوم کړو چې د کومو عناصرو په پام کې نيولو سره په ورځنيو کارونو کې پرمختگ او ترقي راځي او کارونه پرمخ ځي، دا عناصر بايد حقير ونه شمېرو، دغه عناصر درک، پيدا او ترلاسه يې کړو او بيا د همدې عناصرو په مراعتولو سره خپلو کارونو او فعاليتونو ته د پرمختگ په لور مثبت تغيير ورکړو.

يوه مهمه خبره دا هم ده چې کله په کارونو کې غفلت کيږي نو بايد دستي خپل غفلت ته متوجه شو او بيا نو ځان سره دا عهد او ژمنه وکړو چې نور به زه غفلت نه کوم او کله دې چې خپل ځان د وعدې په پرې وتاړه نو بايد وعده ترسره او پوره کړې او د خپل کار ماشين چالان وساتي، ځکه مؤمن په وعده ولاړ وي، يعنې په خپلې وعدې وفا کول به ستا په وجود کې خامخا د مثبت تغيير لامل گرځي ان شاء الله.

ځکه نو الله ﷻ فرمايي: **(إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا مَا بِأَنفُسِهِمْ...)**

ژباړه: حقيقت دادې چې الله د هېڅ قوم حالت نه بدلوي ترڅو پورې چې هغوی خپل اوصاف نه وي بدل کړي .

که غواړئ چې الله ﷻ ستاسو حالت بدل کړي نو په خپلو نفسونو کې تغييرات راوړئ، مجاهدين به ځان په خپله **مجبوره** کوي، د مجبوري لفظ مو ځکه استعمال کړ چې د مجبوري حالت لږ سخت تمامېږي، نو تاسې به ځان سختۍ ته ورکوئ او ځان به مجبوره کوئ تر دې چې حالات مو مثبت طرف تغيير وکړي، کله چې د همدې ژمنتيا له کبله د يو مجاهد په ورځيني ژوند کې بدلون راشي نو تاسې به بيا وگورئ چې په اجتماعي ژوند کې هم څومره ستر تغييرات راځي.

د مقدمې په آخره کې يو ځل بيا په دې خبره ټينگار کوو چې مجاهدين بايد په هېڅ صورت کې هم خپل وخت ضايع نه کړي، له وخت څخه اعظمي استفاده وکړي، دا وخت يو داسې نعمت دی چې زه او ته ترې څنگه استفاده کوو دغه راز همدا وخت د دشمن په واک کې هم دی، ټولو ته همدا وخت يو شان ورکول شوی دی، دا وخت داسې نه ده چې زمونږ دشمن ته زيات ورکول شوی او زه او ته يې کم لرو، نه بلکې دا وخت ټولو ته مساوي ويشل شوی، وخت يو داسې حساسه او با ارزښته تحفه ده چې دا نه ذخيره کيږي، نه اخستل کيږي، نه قرضيږي، نه غلا کيږي او نه هم بېرته راگرځي.

نو بايد دا سوچ ضرور ولرو چې دشمن سره د وخت لرلو کې مساوي يو، که چېرې دا وخت عبث تېر او ضايع کړو، وخت راڅخه پرته له گټې اخستو له لاسه لاړ شي او دشمن په همدې عين وخت کې چې ما او تا همداسې فضول تېر کړی هغه زما او ستا د نابودۍ لپاره ترېنه ساله استفاده کړې وي، زما او ستا په خلاف يې دعوت کړی وي، پروپاينده او پوچ تبليغات يې کړي وي، خلک يې زمونږ په خلاف راپارولي وي، خپل کفر يې ورته اسلام او زمونږ پاک سپېڅلی په نبوي منهج مزین اسلامي نظام يې ورته په مختلفو نومونو بدنام کړی وي، زما او ستا د نابودۍ لپاره يې په نظامي برخه کې خلک

روزلي، پلانونه يې طرحه او نقشې يې جوړې کړې وي، خو ما او تا همدا عين وخت په خوبونو او بېخايه بندارونو تېر کړی وي، نو اوس خپله قضاوت وکړه، چې زه او ته به بيا دښمن سره د مقابلي جوگه پاتې شو؟

ورونو!

د وخت په ارزښت زياتې خبرې کېدای شي او په دې اړه زيات کتابونه ليکل شوي، زه او ته پوهېږو چې کسان او امکانات مو کم دي، نور فشارونه او تهديدونه راته له هر چا زيات متوجه دي، او د دې هر څه باوجود مو د داسې يوستر نظام د قيام دعوه کړې چې د هغې لپاره په هره برخه کې شپه او ورځ کار کول په کار دي، او د همدې نظام د قيام د مخنيوي لپاره که فکر وکړو د نړۍ ټولو کفارو، مشرکينو، طواغيتو، منافقينو او مرتدينو راته لاس يو کړی، که زما او له تا څخه يو ساعت هم ضايع شي نو بايد سخت خفه شو، گريوان ته سر دننه کړو او ځان سره سوچ او دا حساب وکړو چې په همدې يو ساعت کې چې ما ضايع کړ، زما آمريکايي دښمن، زما روسي او چينايي دښمن، زما اروپايي او آفريقايي دښمن، زما پاکستاني، ايراني، هندي او نورو دښمنانانو به زمونږ د نابودۍ او محوې لپاره څومره په شومو

پلانونو کار کړی وي، څومره زحمت به یې ویستلی وي او څومره به یې زموږ په خلاف لاسته راوړنې درلودلې وي؟

خو زما په شمول به زما د اعلام، دعوت، اقتصادي او نظامي کارونو د ملگرو په شمول نورو ملگرو به څومره غفلت کړی وي او بیا به ورته څومره دا غفلت حس شوی وي؟

که چیرې دا احساس پیاوړی کړو بیا به هم د کارونو په خوندونو پوهه شو او هم به د خپلو کارونو د پرمختگونو شاهدان واوسو. که هر مؤمن ملگری داسې فکر وکړي بیا به هېڅ آرام ونه لرو تردې چې خپل وختونه قیمتي نه کړو او د الله ﷻ له لوري د راکول شوي دې ستر نعمت څخه سالمه گټه ترلاسه نه کړو.

اوس راځو دې ته چې مونږ څنګه کولای شو د خپل وخت څخه په ښه شکل استفاده وکړو، دغه د وخت نعمت چې الله ﷻ موږ ته راکړی، خپل ورځني ژوند او کارونو کې ترېنه څنګه په سمه توګه گټه واخلو نو په کار ده چې مونږ د خپلو ورځنیو کارونو د ترسره کولو لپاره یوه منظمه برنامه او مهالویش ولرو.

خپل ټول کارونه کټه گوري کړو، هغه کارونه په ډاګه کړو چې باید لومړی یې ترسره کړو، مطلب مهم کارونه لومړي سر ته راولو، بیا ورپسې کارونه او بیا هغې پسې ضروري کارونه په ډاګه شي، هغه

مصروفيت هم په ډاگه کړو چې زمونږ څخه هسې وخت ضايع کوي او زمونږ کارونو ته کومه گټه نه رسوي او د دې ترڅنگ د هر کار کولو او تر سره کولو لپاره يې هم ځان سره وخت وټاکو، چې دا فلانۍ کار په دومره ورځو کې سرته رسوم، لکه يو کتاب دی او غواړې چې ته يې تصحيح کړې، نو که ته په دې کار شروع او منح کې ډېره تفرېح وکړې، ځان يو ساعت په کار او دوه ساعته په نورو بېځايه مسائلو بوخت وساتې، نو همدا کتاب چې په دريو ورځو کې يې تمامولای شي بيا يې په لسو ورځو کې هم نه شي تصحيح کولای، او داسې نه ده چې تاته همدا د يو کتاب کار پروت دی، بلکې له دې علاوه درته نور هم زيات کارونه پراته دي، نو ته په دې ژمنه ځان وټره چې ياره بس سبا سهار کتاب پيلوم او ماسخوتن يې ان شاءالله ختموم، نو همدې عهد ته ژمن پاتې شه، هم به د الله **جَلَّالُه** په فضل دا کتاب ختم کړې هم به ورپسې نورو کارونو ته پراخه وخت ترلاسه کړې، هم به ډېر ډاډ، اطمینان او سکون حاصل کړې دا طبيعي ده او تاسې ته به تجربه هم شوې وي، چې کوم کار تاسې له خپل درکول شوي او ټاکلي وخت څخه مخکې تمام کړئ نو انسان د ډېر سرور او يو خوږ کيفيت احساس کوي، چې همدا زمونږ او ستاسې معنوي شتمني ده.

بله مهمه مسئله داده چې ته هغه وخت د خپلو کارونو په غير منظم والي پوهېږې کله چې له تاڅخه د نن کار سبا ته پاتې شي، يا درباندي خپل کار بوج شي، نو طبيعي ده چې له تا به کارونه نيمايي کې پاتې کيږي، يو کار به شروع کوې هغه به پرته له دې چې انجام او پای ته يې ورسوي، هلته به درڅخه د بلې ورځې کار نن ورځې ته راغځېدلی وي، هغه به اړين وي نو ستا د غفلت او کم کاری له امله به يو تشويش او سرخوږی درته جوړ وي، چې په خلاصولو به يې نه توانېږې، نه يوازې دا چې کارونه به درڅخه گډوډ وي، بلکې روحاً به هم نا آرامه او خفه به يې، د زړه تنگی او نا امیدی احساس به کوې، شيطان به درته سل او زر وسوسې در اچوي، خو که ته خپل وخت تنظيم کړې، نو بيا به د کارونو په خوند او د ترسره شويو کارونو له کبله د حاصل شوي سکون څخه ډېر راضي يې ان شاء الله.

د قدر وړ محترم مؤمن وروره! که چېرته د اسلامي نظام د قايمنېدو او تنفيذ لپاره منظمه برنامه اومهاالوپش نه لرې، نو سر له همدا نن ځانته د خپلو کارونو د منظم ترسراوي په هدف يوه برنامه جوړه کړه، يو کلک عهد وکړه، يو مهاالوپش جوړ کړه او د هرې ورځې په پای کې ځان سره محاسبه وکړه چې تا د نن ورځې په مهاالوپش کې د کومو کارونو ترسره کولو لپاره همدا نن ورځ ټاکلې وه، آیا هغه

کارونه دې ټول سرته رسولي دي، کوم خو درڅخه په نيمايي کې نه دی پاتې، د سبا لپاره دې برنامه جوړه کړه او سبا بيا په يو قوي عزم او همت د الله تعالی په مرسته په خپلو کارونو پيل وکړه.

مجاهده وروره!

ته بايد په دي هم فکر وکړې چې ستا د کارونو د بې نظمۍ له کبله يواځې ستا کارونه د خنډ او ځنډ سره نه مخ کېږي، بلکې ستا له کبله د نورو ورونو په کارونو کې هم خنډ راځي، مخکې مونږ خبره وکړه چې زمونږ نظام شريک نظام دی او د دې نظم دا ټولې ادارې سره تړلي دي، څنگه چې د يو ملگري زيان نورو ته سرايت کوي همدا راز يې د کارونو په برخه کې بې نظمې هم نورو ته سرايت کوي او درسره د ادارې په داخل او ستا له ادارې بهر د نورو ورونو په کارونو هم ستا د بې نظمۍ اثر غورځيږي او که ستا کارونه منظم او منسجم په خپل وخت ترسره شي نو ستا د دې همت او د کارونو د ښه ترسراوي او نظم له کبله نور بې نظمه ورونه هم مجبورېږي چې خپل کارونه منظم کړي او خپلې چارې په وخت ترسره کړي.

مؤمنه او مجاهده وروره! ته ځانته داسې عادي فکر مه کوه، مه خپل ځان داسې وړوکی او بې ارزښته گڼه او مه خپل وختونه داسې بې اهميته شمېره، بايد پوه شې چې که ته په هره برخه کې په کارونو

بوخت يې که هغه دعوتي برخه ده که اعلامي چارې دي که د اقتصاد په هيکل کې مصروف يې او که په نورو نظامي کارونو بوخت يې نو ته ښه په دې سر خلاص کړه، چې د ټول امت سترگې همدا تاته دي، داسې فکر مه کوه چې يوازې د خراسان کونډې، ايتام په زندانونو کې زموږ اسيرې خويندې، معصوم بچي او مجاهدين ورونه ستا لار څاري، په ټوله آسيا کې بلکې په ټوله نړۍ کې د مظلومانو سترگې ستا په لور کېږي دي، د ټول امت فقط همدا تاته سترگې دي، د اسلام په نامه مختلفو ډلو او افرادو دوی لوټ کړل، د دوی آرمانونه او هيلې يې ووژلې، دوی ټول تجربه کړای شول، اوس ستا منهج هم ويني، ستا دعوه هم گوري او ستا فعاليتونه هم څاري، نو زه او ته ډېر درانه مسؤليتونه لرو، داسې درانه کارونه را ترغاړې دي، چې د هغه په ترسره کولو ما او تا ته د يوې ثانيې غفلت هم مناسب نه دی. نو راځه نور ځان سره دا کلکه ژمنه وکړو چې خپل وختونه قيمتي او له خپلو وختونو سالمه گټه پورته کړو، د خپلو کارونو څخه بې نظامي ختمه او د خپلو کارونو د منظموالي او ښه والې له کبله نور ورونه چې په غفلت کې دي او يا يې هم چارې ټکنۍ او بې نظمه دي رامنظم، را چابک او راگړندي کړو باذن الله تعالى.

آخري خبره مې د يو نصيحت په شکل ولوله مجاهده وروره!

کله چې رسول الله ﷺ باندې وحې راځي او الله رب العالمين دا تربيه کوي د دې لپاره چې د نبوت مقام ورکړي، الله ﷻ بار بار رسول الله ﷺ دې ته آماده کوي، چې دا کوم مسؤليت دې ته ورکول کيږي، دا بايد په احسنه طريقه باندې مخ ته يوسي، د رسول الله ﷺ تربيه په عبادت سره کوي، نو ځکه ورته فرمايي. قال تعالى (يَا أَيُّهَا الْمُؤْمِنُونَ (1) قُمْ لَيْلًا إِلَّا قَلِيلًا (2) نُّصَفَهُ أَوْ انْقُصْ مِنْهُ قَلِيلًا (3) ...)

ژباړه: اي په شري کې تاوېدونکيه! شپه په (لماڅخه) ولاړه تېره کړه خو کمه، يا نيمايي شپه يا له هغې څخه يو څه کمه کړه.

ځکه ورته وايي چې د الله سره رابطه جوړه کړه چې تاته ډېر لوی مسؤليت درکول کيږي، نو ځان د سختو سره عادت کړه، له الله څخه مددونه وغواړه او الله ته ډېر استغفار وکړه.

عزتمنده وروره!

همېشه درانده بوجونه هله ته پورته کولای او د سختيو نه راوتلای شې، چې کله ته خپلې اړيکې د الله ﷻ سره جوړې کړې، چې کله هم تا د هغه ذات سره قوي رابطه جوړه کړه، بيا درته د خلکو زړونه مايله کوي، په عمر، کارونو او په وخت کې درته برکت اچوي، په کارونو

کې درسره مرسته کوي او د نورو مسلمانانو په زړونو کې درته محبت اچوي، چې په درکړل شوي مسؤليت کې درسره مرسته وکړي. نو وروره د الله **جَلَّالَه** ذکر او انکار کول دا هغه صابون دی چې د وجود څخه د کسالت، غفلت، سستی او تنبلی ټولې خیرې پاکوي، مونږ ته د خوښۍ احساس او د زړه قوت راکوي، که څوک غواړي چې په دنیا کې آرام او سکون ومومي، په کارونو کې یې خوند او لذت راشي، په کارونو کې سرعت او برکت پیدا شي او په آخرت کې جنت ته لاړ شي، نو په دنیا کې دې د الله **جَلَّالَه** له ذکر او یاد څخه نه غافله کيږي، د الله **جَلَّالَه** ذکر او یادول د ستونزو د حل یواځینۍ لنډه لار ده، له هر پوځ ستونزو، سختیو تکالیفو او کړاؤنو څخه د وتلو لار ده، په یو مسلمان کې د ژوند انرژي او آب حیات همدا د الله **جَلَّالَه** ذکر او یاد دی که چېرته دغه آب حیات او انرژي ستا په وجود کې نه وه او د الله **جَلَّالَه** له یاد څخه غافل وې نو ته فکر وکړه چې وخته مړ شوی یې.

نو مجاهده وروره!

دا وه د اسلام د سياسي نظام له پېژندنې وړاندې یوه عمومي مقدمه چې زمونږ د کارونو او امورو د ښه ترسراوي او منظموالي په هدف مو د کتاب په پیل کې وړاندې کړه، نو هڅه وکړئ که تر اوسه مو په

کارونو کې بې نظمي وه او يا مو هم په وجود کې سستي، غفلت،
کسالت او تنبلي وه نو هغه له دې وروسته وباسئ او له دې وروسته
په يو نوې هوډ او اراده خپلو کارونو ته دوام ورکړئ.

جزاکم الله خيرا

په اسلام کې سياسي نظام

الله رب العالمين امر كړى دى چې فيصلې په اسلام وكړو، پوره يې ومنو، دعوت يې وكړو، په كامل شكل سره يې حاكم كړو، ځكه دا يو كامل دين دى، د ژوند ټولو امورو ته كامل او شامل نظام لري، فضيلت يې په نورو اديانو دا دى، چې الله رب العالمين دا دين كامل دين رالېږلى دى، په دې دين كې د الف څخه تر يا، د وړې څخه تر لويې مسئلې پورې هرڅه الله رب العالمين واضح او تشرېح كړي دي او هر څه كې يې الله رب العالمين خير اچولى، دا الله **جَلَّالَهُ** يو كامل، منظم او يو تطبيق كېدونكى دين د مؤمنانو لپاره رالېږلى دى او بيا يې په دې باندې قاطع امر كړى ده، چې تاسو به د الله رب العالمين د دين (**اسلام**) څخه بل دين ته مخه نه كوئ، ځكه دا دين كامل او پوره شو او ستاسې لپاره همدا دين غوره شو، اوس به نو له دې څخه ځان خوا دېخوا نه كوئ، بلکې مكممل به په دې دين كې داخلېږئ او په ټولو اړخونو به يې ايمان لرئ.

ورونو!

اسلام داسې دين دى چې په ټولو برخو او نظامونو كې يو كامل او شامل اصول او ظوابط لري، له وړې خبرې رانيولې تر لويې خبرې ټول مسائل په كې شته، د اسلام سياسي نظام بيا داسې يو تطبيق

کېدونکی سياسي نظام دی، چې همدا دین ټول په ټوله حاکموي او د دین څخه د دفاع، حاکمیت او د تطبیق وړتیا لري، الله جَلَّالَهُ د همدې دین له کبله د اسلام سياسي نظام ته داسې عزت، حیثیت او ارزښت ورکړی چې په نورو نظامونو کې نشته.

نو موږ باید ښه په جرأت دا دعوه ولرو چې زموږ نظام یو شامل او کامل نظام دی، هېڅ برخه یې نیمګړې نه ده، د طاغوتي نظامونو په څېر د بنده ګانو په لاس په جوړو شویو وضعي قوانینو ولاړ نظام نه دی، بلکې په الهي اوامرو او احکامو مستحکم او قایم نظام دی، اوس نو داسې نه ده چې کلونه، کلونه وروسته یو څوک راځي د خپل پوځ او غلط فکر او د خپلې خیتې او خواهش څخه رازېږېدلی قانون په موږ حاکم کړي او دا دعوه وکړي چې اسلام د اوسني عصر له غوښتنو سره په ټکر کې او د تطبیق وړ نه دی، او زموږ ځینې ساده مسلمانان هم لکه د ږندو چرګانو پشان ورپسې شي، چې هو والله دې کې عدالت نشته او دا هغه سابقه وخت لپاره راغلی دی، اوس د تطبیق وړ نه دی، نه! موږ د رب العالمین په توفیق سره د قرآن په آیاتونو عمل کوو، وږه خبره او غټه خبره ټوله د اسلام په دلیل او په برهان باندې ثابتوو او هر چا سره په هره برخه کې په دې تړاو بحث ته حاضر یو، که څوک له شرعې او یا له عقل او منطق څخه غږیږي، د الله په فضل

يې په دې قانع کولای شو چې اسلام يو جامع دين او د ژوند يو ظابطه حیات دی، د ژوند ټولو امورو ته يو شامل غښتلی نظام لري او په وړاندې يې نور نظامونه د مقارنې وړ نه دي، مونږ ان شاءالله تر آخري سلگۍ تيار يو چې د الله رب العالمين د همدې دين او نظام څخه دفاع وکړو.

او بايد زمونږ ټول فردي، اجتماعي، بدني، انفرادي، عبادات خاص د الله **جَلَّالُه** لپاره وي، نو په همدې بنياد مونږ د ریا، سمعت، تشهير او بېخايه ځان بڼودنې دروازه ورتړلی شو، او دا هغه وخت کې کولای شو چې د خپلو ترسره کړو بڼېگنو او خدمتونو نسبت الله رب العالمين ته وکړو او هر څه مو د هغه ذات لپاره وي او بايد هر مؤمن شعار دا وي چې: **(قُلْ اِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ)**

ژباړه: زما لمونځ زما عبادت ټول مراسم، زما ژوند زما مرگ هر څه د کایناتو د پالونکي الله لپاره دي.

دا ټول اعمال که هغه لمونځ، روژه، زکات، حج، جهاد، او نور طاعت او عبادات دي خاص د الله **جَلَّالُه** لپاره وي کله چې دا دعوه لرو چې زما دا ټول طاعات او عبادات د الله **جَلَّالُه** لپاره دي نو بيا بايد دا شرايط عملي کړو، شرايط کوم دي؟

[لَا شَرِيكَ لَهُ ۖ وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ]

ژباړه: چې د هغه هېڅوک شریک نشته، د هماغه امر ماته شوی دی، او تر ټولو لومړی د اطاعت سر ټیټونکی زه یم.

دا شرط به پوره کوي، چې د الله رب العالمین لپاره دې عمل وکړ، نو بیا دې ځان په کې مه شریکوه، بیا د (زه) او (زما) الفاظ ترې وباسه چې زه داسې... یم او ما داسې اعمال کړي او دا زما برکت دی چې دومره کارونه روان دي... خاص د الله رب العالمین لپاره یې وکړه، په همدې صورت کې ته بیا دا دعوه کولای شې، چې زه مخلص مؤمن یم. **ورونو!** ریا پېر بد عمل دی، په هر وخت کې چې د مجاهدینو اعتبار خراب شوی دی، ریا، خودنمایی، شهرت طلبی او ذاتي تشهير لمنځه وړی، له داسې کړنو به سلفو پېر ځان ساته، نو لنډه دا چې عزت په شهرت کې نه دی.

یو مؤمن سره باید تل د څلورو خبرو غم موجود وي او هېڅکله به ځان له دې غمه نه بې غمه کوي، د دې څلورو خبرو غم باید مونږ آرام ته پرېږدي، همدا غمونه چې مونږ سره مل وي نو ان شاء الله د کامیابی لار مومو، چې د دې غمونو له جملې څخه:

لومړی د آخرت غم دی:

مونږ او تاسې باید تل د آخرت په فکر کې واوسو چې زمونږ اخروي

ژوند به څنگه وي، مونږ د خپل اخروي ژوند د جوړولو لپاره څه کړي دي، مونږ به د جهنم له اور څخه څنگه نجات مومو، د صحابه وو تاريخ ته که ځير شو، نو د جنت زيرې به پرې شوې وو، خو بيا به هم د آخرت غم د دوی سترگې وچېدو ته نه پرېښودې، تل به يې د الله جَلَّالُه له پاره ژړل، تاسې د آخرت د غمونو په وجه د سلفو په طاعت او عباداتو کې پابندی، اخلاص او تقوا ته وگورئ، وجه همدا وه چې دوی به يوه لحظه د آخرت له غمه ځانونه نه بېغمه کول.

دويم د گناه غم دی:

تل بايد همدې ته غمجن شو، چې اې ربه پخواني گناهونه به مې څنگه شي، هغه به راته معاف کړې او که نه، موجوده وخت کې په گناهونو کې له ښکېلتيا څخه نجات راکړه او د آخرت په سختو ورځ مو مه شرمنده کوه.

د تېرو گناهونو غم او پرېشانی به تا د حال او راتلونکو گناهونو څخه وژغوري ان شاء الله، نو تاسره بايد تل همدا غم وي، چې د تېرو کړو گناهونو په اړه به موږ سره الله جَلَّالُه څه معامله کوي، همداسې د اينده گناهونو څخه په غم، تشويش او په وېره کې به اوسېږې، چې يا الله زموږ څخه د ايمان توفيق وانخلي.

يا الله اي رب العالمينه ! موږ ته دا جرأت را نكړې چې آينده كې هم داسې گناه وكړو چې ته زمونږ څخه خفه شې، دا غم هم تل په ذهن كې بايد درسره پروت وي چې د دې گناهونو له امله ستا كړي عملونه برباد نشي، تل همدا غم او خفگان موجود وي چې اي الله هسې نه دومره سختې، تكاليف او ستونزې مو تېرې كړې، پير دردونه او غمونه مې وزغمل خو داسې ونه شي چې زما د گناهونو له كبله زما ټول عملونه برباد شي.

اي الله كه له ما څخه ريا، فخر، سمعت، خود نمايي او يا ذاتي تشهير شوی وي نو زه به خبر هم نه يم او اعمال به مې برباد شوي وي، داسې حال كې به زه هلاک شم، همدا د تېرو او راتلونكو گناهونو غم دی چې ما او تا به له ريا او نورو بربادونكو اعمالو، عادتونو او گناهونو څخه د الله په فضل لرې ساتي، تل به مو د الله ياد په زړه كې وي او د هغه له ستاينې به نه غافله كيږو.

درېم د خاتمې غم دی:

شپه او ورځ په همدې سوچ، فكر او غم كې بايد اوسو چې زمونږ خاتمه به څنگه شي، زمونږ خاتمه به په ايمان سره وي او كه نه هسې نه له دې هجرتونو، جهادونو، سختيو، تكليفونو او كړاؤنو وروسته هم كله چې مرو زمونږ خاتمه الله مه كړه خرابه وي، ايمان راسره نه

وي، ځكه اعتبار ټول خاتمي ته دي، كه تا په تېر كې هر څومره نيك اعمال كړي وي، خو د مرگ په وخت كې دې خاتمه په ايمان سره نه وي نو د تېرو اعمالو څخه دې فايده نه تر لاسه كېږي، او تاسې به دا هم ډېر ليدلي وي چې ډېري خلکو د جهاد په لارو كې سخت كړاونه وگالل خو په آخر كې گمراه شول او بې ايمانه له جهانۀ لارل، ډېرو خلکو د كفر او طاغوت سره مبارزه پيل كړه خو آخر كې يې بېرته همدې كفري نړۍ او د بين الملل طاغوت ته محتاج، په يو نه يو ډول د هغوی پلانونه تطبيقوي او د هغوی گټې پالي، زېږونه د الله **جَلَّال** لاس كې دي اوږي را اوږي نو تل بايد مونږ سره د خپلې خاتمي غم او فكر وي.

څلورم د قبوليت غم:

تل بايد په دې غم كې پراته اوسېږو چې **اې الله رب العزته!** دغه عمل چې زه كوم، دغه كارونو كې چه زه مصروفه يم، يا مې په تېر وخت كې كوم عملونه چې كړي، هغه به قبول شوي وي او كه نه، يا په اوسني وخت كې مونږ د جهاد په اړوندو اعمالو يا انفرادي اعمالو او عباداتو بوخت يو، نو دا غم بايد راسره تل مل اوسيزي چې زمونږ دا اعمال به الله **جَلَّال** قبول كړي كه نه، زمونږ دا عملونه څنگه دي، د

قبولیت په شرائطو برابر دي که نه، نیتونه مو څنگه دي، اعمال مو خاص د الله رب العالمین لپاره دي که د نورو اهدافو لپاره؟ نو دا غم اړین دی دا غم که مونږ سره و نو زمونږ هڅه به بیا دا وي چې د اعمالو د قبولیت په شرائطو فکر او غور وکړو، له اعمالو کولو څخه وړاندې نیت خالص کړو، خپل عملونه د همدې غم له پاره خاص الله **جَلَّالَه** ته ځانگړي کړو او د ریا او سمعت په پلټنې یې گنده نه کړو.

ورونو!

که چېرته دغه څلور غمه مونږ سره تل اوسېږي، دا ددې باعث کیږي چې مونږ به په عملونو کې ریا نه کوو، ددې څلور واړو غمونو درلودلو فایده او ثمره همدا ده چې په تا کې به اخلاص پیدا کیږي، که چېرته تاسره د خپل آخرت، د خپلې خاتمې، گناهونو څخه ډار او یا د خپلو اعمالو د قبولیت غم موجود وي نو ته به بیا داسې په اخلاص، صداقت، محبت او دقت ټول اعمال ترسره کړې چې هغه به بیا ډېر پاک او خالص وي، دا څلور غمونه به ستا عملونه سوچه او چاندي وساتي.

ځکه ته بیا پوهېږې چې د همدې اعمالو په وجه به الله **جَلَّالَه** تاته له دې ټولو غمونو څخه نجات درکوي که اعمال دې له ریا څخه پاک وو، خاص د الله **جَلَّالَه** لپاره وو، او د دې ډار په ملتیا دې کړي وو چې

اې الله! ته يې زما د آخرت د بنه والي سبب وگرځوه، ته پرې ما د جهنم له اوره وساته، نو ان شاء الله اعمال به دې الله **جَلَّالَهُ قَبْلُوِي**، له مستقبل گناهونو دې هم ساتي او خاتمه به دې هم په ايمان سره په نصيب شي نو ورونو دا غمونه بايد هېر نه کړئ، په ځانگړي ډول د جهاد په باب کې تل بايد دا ستاسې د سترگو په وړاندې پراته وي.

ورونو! تل بايد دا فکر وکړو چې هر وخت د يو اجتماعي خير څخه محرومه شو او نور خلک په دې خير کې شريک ول، په دې وخت کې بايد مونږ غمجن او پرېشانه شو، ځکه دا د منافقينو صفت دی چې د اجتماعي خير څخه که بې برخې هم شي، نو کومه پروا يې نه وي، بيا هم خوشحالي کوي او همداسي بې باکه او بې غمه گرځي، يعنې که ستا له لاسه نظام ته يو خير رسیده او زمينه درته مساعده ده چې يو خير دين او نظام ته ورسوي، خو ته هسې خوشې بېکاره گرځېدې، خپله انرژي او استعداد دې په کار نه اچوې، لتي، تنبلي او سستي کوي، بې موجه او بې دليله د دې خير نه محرومه شوې او نور خلک په کې شريک شول، نو دا ستا لپاره د ډېر تاوان او غم خبره ده.

منافقين به د رسول الله **صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ** سره جهاد ته له تگ څخه ځان پټ ساتلو او د جهاد صف نه به محرومه کېدل خو بيا هم دوی غم نه کولو او خوشحاله به گرځېدل.

قال تعالى: ﴿فَرِحَ الْمُخَلَّفُونَ بِمَقْعَدِهِمْ خِلَافَ رَسُولِ اللَّهِ وَكَرِهُوا أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَالُوا لَا تَنْفِرُوا فِي الْحَرِّ قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ أَشَدُّ حَرًّا لَوْ كَانُوا يَفْقَهُونَ﴾ [التوبة/81]

ژباړه: کومو خلکو ته چې د بېرته پاتې کېدو رخصت ورکړ شوی و، هغوی د الله له پېغمبر سره د ملګرتیا په نه کولو او په کور کې پر کېناستلو خوشحاله شول، او دا یې خوبه نه شوه چې د الله په لاره کې په سر او مال سره جهاد وکړي، هغوی خلکو ته وویل: په دې سخته گرمۍ کې (جهاد) ته مه وځئ، دوی ته ووايه چې د دوزخ اور له دې څخه زیات گرم دی، کاش! دوی په دې پوهېدلی.

د مؤمنانو صفت دا دی چې هر وخت د خیر له کوم کار څخه محروم او هغه کې استعمال نشي بیا غمجن او خفه کېږي، غزوه تبوک کې درې صحابه له غزوې څخه شاته پاتې کېږي، دومره خفه وي چې ځمکه سره د دومره پراخۍ دوی ته ځای نه ورکوي، د غم او خفګان له وجهې دښتو ته وځي.

قال تعالى: ﴿وَعَلَى الثَّلَاثَةِ الَّذِينَ خُلِّفُوا حَتَّىٰ إِذَا ضَاقَتْ عَلَيْهِمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحَّبَتْ وَضَاقَتْ عَلَيْهِمُ أَنْفُسُهُمْ وَظَنُّوا أَنْ لَا مَلْجَأَ مِنَ اللَّهِ إِلَّا إِلَيْهِ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ لِيَتُوبُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ﴾ [-/118 التوبة]

ژباړه: او هغه درېو تنو ته يې هم بخښنه وکړه چې معامله يې ځنډول شوې وه. کله چې ځمکه له خپلې ټولې پراختيا سره سره پر هغوی تنگه شوه؛ او د هغوی خپل ځانونه هم پر هغو پټې شول، او هغوی دا وگڼله چې له الله څخه د ژغورل کېدو لپاره د پناه کوم بل ځای په خپله د الله د رحمت له لمنې څخه پرته نشته نو الله په خپلې مهربانۍ سره د هغو لورې ته رجوع وکړه، تر څو چې دوی د الله لورې ته راوگرځي. په باوري ډول هغه ښه بخښوونکی او رحم کوونکی دی.

افسوس د هغه خلکو په حال چې نن سبا د هجرت او جهاد، د دين د خدمت او د اسلامي نظام د تطبيق څخه محرومه دي اما بيا هم عبرت او پند نه اخلي، خپل دنياوي کارونو کې مست مصروف دي او دين ته د خدمت لپاره يې شاه کړې ده.

اې مؤمنه او قدرمنده وروره!

د اسلامي نظام د تطبيق لپاره چې تا کار ونکړ، بيا نو ستا د شتون څه فايده؟

چې ته د اسلامي نظام د تطبيق لپاره کار نه کوې او نه درسره په دې اړه کوم فکر او غم شته، نو ته بيا ځانته څنگه يو دردمند او په اسلام مين مسلمان وايې، اسلام خو فقط د دې لپاره نه دی چې په کتابونو

کې دې وليکل شي او يا دې په مدارسو کې تدریس شي، نه بلکې اسلام خو د حاکمیت دین دی، په ټوله نړۍ د ټولو امورو لپاره د تطبیق قانون لري او د دې د حاکمیت لپاره په هر ډگر کې مبارزه په کار ده. دا خو د غرب له لوري یو خپور شوی او رایج شوی ذهنیت او فکر دی چې اسلام په اوس وخت کې د تطبیق وړ کوم نظام نه دی او مسلمانانو ته یې همدا ذهنیت ورکړی چې ستاسې یو ایډیالوژیک نظام دی، بس په مدارسو کې د تدریس لپاره جوړ دی، فقط تدریسوئ یې، درته آزادي ده، نور نظامونه په غرب کې تدریسېږي، په اسلامي مملکتونو کې تاسې اسلامي نظام تدریسوئ، په مساجدو کې اعلانونه هم ورته کوئ، خو د تطبیق میدان ته به نه رادانگئ!

نو دا خو یوازې د مدارسو، مجلو او کتابونو نظام نه دی، دا خو د حکومتولۍ او سیاست نظام دی، دا خو د ژوند ټولو اړخونو ته پراخه قوانین لري، د تطبیق لپاره یې کار په کار دی، په ټولو باندې فرض عین ده، چې د تطبیق لپاره یې راپورته شي، د اصلي نظام څخه دفاع وکړي، تطبیق یې کړي او ځان ورباندې ټوټه، ټوټه کړي.

ډېر خلک شته چې له دې خیر څخه محرومه شوي دي او خپل وخت عبث تېروي او د اسلامي نظام قیام ورته خوشې خبرې ښکاري.

ورونو! الله جلاله رسول الله ﷺ ته امر کړی چې تاسې کفارو او منافقینو سره جگړه وکړئ په وږه او غټه خبره کې، یوه کې هم د دوی پیروي مه کوئ او دوی سره جهاد وکړئ.

قال تعالى: **(فَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَجَاهِدْهُمْ بِهِ جِهَادًا كَبِيرًا) [52. التوبة]**

ژباړه: نو اې پېغمبره! د کافرانو خبره هېڅکله مه منه، دا قرآن

درسره واخله د هغوی سره ستر هر اړخیز جهاد وکړه.

ځینې علماء د دې آیات په تفسیر کې لیکي چې ته دوی سره جنگ وکړه په قرآن باندې او ځینې وايي چې ته دوی سره جگړه وکړه په توره باندې، یعنې په توره او اسلحه دوی سره وجنگېږه په دواړو صورتونو کې ترې مونږ دا استدلال کولای شو چې مونږ دشمن سره په ټولو برخو کې باید وجنگېږو او په ټولو برخو کې چې ورسره جنگ کوو زمونږ د جنگ د جواز سرچینه قرآن دی که هغه دعوتي جنگ دی، که اعلامي مبارزه ده، که نظامي جگړه ده او یا اقتصادي هلې ځلې دي، په هره برخه کې چې دوی سره مونږ خپله جگړه کوو نو له قرآن څخه ورته دلیل وړاندې کوو، د سیرت څخه ورته دلایل لرو او دوی سره جهاد کبیر کوو، په هر میدان کې ورسره جنگ مخ ته وړو که د تورې میدان وو او که بل هر میدان وي، د قرآن د نظام په مقابل کې چې هر نظام مخ ته راځي، مقابله کوي، ځان په حق

معرفي کوي او غواړي چې د الله رب العالمين له لوري رالېږل شوی نظام مونږ ته ضعیف معرفي کړي، نو همداسې خلکو سره مونږ په هر ډگر کې خپله جگړه جاري ساتو بنصرالله تعالیٰ.

دا سریزه مو د دې موضوع د اهمیت له کبله وړاندې کړه چې تاسې ته یوه انگېزه درکړو چې دا درسونه تعقیب کړئ، په دې اړه فکر وکړئ دا خپله یو جهاد دی، بلکې دا یو جهاد کبیر دی چې مونږ دوی سره مبارزه کوو په قرآن باندې، او که کله د تورې خبره راځي په توره هم ورسره جنگېږو، همدې ته الله رب العالمين جهاد کبیر ویلی، دا قوي جگړه ده، نو په همدې اساس دا قوي جگړه همداسې ستر زحمتونه غواړي او باید چې استقامت وکړو او د دوی د هرې جگړې په وړاندې کلک ودرېږو او د اجر په نیت ورسره وجنگېږو، الله **جَلَّالَه** چې په دې آیات کې د جهاد کبیر امر کوي په سر کې څه وایي:

(فَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ)

ژباړه : اې پېغمبره! د کافرانو خبره هېڅکله مه منه ...

یعنې د کافرانو شاته منډې مه وهه، مطلب دا چې هغوی هر څه ووايي هغه مه منه، چې بس ته په هر څه کې د هغوی د اغېزې لاندې یې، نقشه درته هغوی جوړه کړي، پیسې درته هغوی راولېږي، نور د هر څه کنټرول دې د کافرو لاس کې وي، نه داسې نده په کار، بلکې

خپله را اوچت شه، په خپلو متو ورسره مبارزه وکړه، شريعت شته، نور مصادر موجود دي، د هر څه په اړه نقشه، هدايت، اوامر او طرحې شته، احاديث چې وحې خفي ده هر څه پکې شتون لري، له نورو کيسو تېر شه، په هر صورت کې په خپل قوت وجنگېږه او هر چپرته په نظامي ميدان کې د هر ډول حالاتو سره مخ شې نو دښمن ته تسليمي مه ورکوه بلکې ورسره تر آخره وجنگېږه.

ورونو! زموږ دين يو کامل دين دی، مکمل ور داخلېدل په کار دي،

لکه الله جَلَّالَهُ فرمايي: **(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ادْخُلُوا فِي السَّلَامِ كَافَّةً وَلَا**

تَتَّبِعُوا خُطَوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ) [البقرة - 208]

ژباړه: اې مؤمنانو! تاسې په هر اړخيز ډول په اسلام کې ننوځئ او د

شيطان پيروي مه کوئ چې هغه ستاسې ښکاره دښمن دی.

دا آيت بايد د خپلو سترگو په وړاندې کېږدو، په هره برخه کې مسلمانان دعوت او سيکولرانو سره مبارزه وکړو، خپله هم پوره په اسلام کې داخل شو او نور خلک هم د پوره اسلام داخلېدو ته راوبلو، کله چې په اسلام کې پوره داخل شو، نو بيا مونږ ته د اسلام د تطبيق په ټولو اړخونو کې عملي ځايونه معلومېږي او نورو ته پرې هم ښه قناعت ورکولای شو.

ورونو!

دا هغه موضوع ده چې په دې معاصر وخت کې نه پرې چا پوره او مدلل ليکل کړي او نه هم موجوده حالاتو کې د اسلام د سياسي نظام په تطبيقي اړخ کوم مؤثر بحث شته، په دې اړه چې څه تاسې مطالعه کړئ نو زياتو کې به **د اسلام سياسي نظام** داسې مغلق او پيچيده معرفي شوی وي چې نه يې بيا د چا تحقيق او مطالعې ته زړه کيږي او نه هم ورسره نوره دلچسپي پيدا کوي، فکر کوي دا خو د زړو قرونو زړې او پېچلې کيسې دي، داسې نه ده دا ډېر خوږ، ساده او عام فهمه نظام دی، زمونږ د ژوند ټولو امورو ته کامل او شامل قوانين لري، همدې نظام سره الله جَلَّالَهُ محبت او د همدې نظام د قيام امر کوي، په دې لار کې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ او ملگرو يې سختی گاللي، د دې نظام د عملي تطبيق خواږه چې چا کتلي نو د ژوند نور خوندونه بيا مزه نه ورکوي، تاسې وگورئ کله چې په عراق او شام کې د اسلام همدا سياسي نظام د اسلامي خلافت مجاهدينو قائم کړ، نو خلکو څومره د پراخيو او خوشحاليو ډک ژوند درلود، ورځ تر بلې د دې نظام په سيوري کې د شته خلکو د ژوند د هرې برخې سطحه لوړيده او نورو خلکو چې لېده نو دې ته يې زړه کېده چې د همدې سپېڅلي نظام سيوري ته پناه واخلي او دا د سيکولرانو په مخ هم کلک گزار و چې ويل به يې د اسلام سياسي نظام اوس د تطبيق وړ نه دی، عملاً

د اسلامي دولت مجاهدينو ټولې نړۍ ته وښوده چې څنگه د اسلام سياسي نظام سل په سله د تطبيق وړ دی، نو په همدې خاطر وايو چې د اسلام سياسي نظام موضوع عامول او عام فهمه کول غواړي، په دې مسئله درسونه، بيانونه او نور دعوتي پروگرامونه کول پکار دي تر څو چې د سيکولرانو دا طلسم مات شي.

الله رب العالمين فرمايي: **(وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ) [سورة النحل 36].**

ژباړه: او موږ په هر امت کې يو پيغمبر لېږلي چې هغه ورته ويل تاسې د الله بندگي وکړئ، او د طاغوت له بندگۍ ځان وژغورئ.

الله رب العالمين د ټولو انبياوو بعثت او د رالېږلو يو هدف ذکر کوي، هغه دا چې د الله رب العالمين عبادت او د طاغوت څخه اجتناب وشي او د طاغوت څخه خلک د بېزارۍ اعلان وکړي او د هغه څخه ځان او نور مسلمانان هم لرې وساتي.

ورونو!

نن سبا دشمن چې پېر کار او هڅه کوي ترڅو ځينې خلک په يو ډول نه يو ډول د يو طاغوت په عبادت بوخت کړي نو همدغه د سياسي نظام برخه ده، چې دشمن د همدې لارې غواړي ځان هدف ته ورسوي.

د افسوس خبره خو لا دا ده چې نن سبا ډېر نظامونه مسلمانانو ته د طاغوت په حيث جوړ شوي دي، او خلکو ترې اطاعت، عبادت او پیروي شروع کړې ده، څه پکې پوهیږي چې دا طاغوت دی، مستقیم او مباشر ورته خدمت کوي او څه خلک د ناپوهۍ او د جهل له امله د اسلام په نوم د هغه طاغوت په عبادت بوخت دي کوم چې کفریات او د طاغوت ارکان پدې نظام کې د کفارو له طرفه مخفي شوي دي او ډېری خلک پرې د پوهېدو هڅه هم نه کوي.

د انبیاؤو د راتگ یو هدف همدغه دی چې خلکو ته طاغوت روښانه او تشریح کړي او د طاغوت د عبادت څخه خلک د رب العالمین عبادت ته راوگرځوي، یعنې په نړۍ کې چې دغه کوم طاغوتي نظامونه دي، باید د دوی د مقابلي لپاره راوړل شو او نور خلک هم د دې مقابلي لپاره راوبلو او همدا راز د الله رب العالمین قانون او نظام ته هم د خلکو لار ښوونه وکړو، مخکې چې علماؤو د طاغوت کومه تشریح کړې ده، اکثره تشریح یې په نظام باندې کړې، چې الله رب العالمین انبیاء را لېږلي د دې لپاره چې د طاغوت نظام حاکم وو، هغه نظام سره مقابله او مبارزه وکړي او د الله رب العالمین نظام جاري او تطبیق کړي.

اوس د طاغوت پوډلونه زيات دي لکه ځينې علماء د طاغوت پنځه پوډله
بنايي او ځينې علماء د طاغوت نور زيات پوډلونه ذکر کوي.

خو په هر صورت علماؤو چې څومره پوډلونه د طواغيتو او د طاغوت
ذکر کړي، د هغوی ټولو په رأس کې شيطان راځي او بيا شيطان چې
اکثريت مسلمانان دوکه کړي او د طاغوت په بندگی کې يې تړلي دي
نو د طاغوتي نظام په چوکاټ کې يې دا کار کړی دی.

ځکه که د نظام په رأس کې که کوم کس وي هغه هم طاغوت دی، د
نظام لپاره چې څوک خلک دعوتوي هغه هم د طاغوت عساکر دي او
خپله نظام چې په خلکو باندې غواړي تطبيق کړي، دا هم د جاهليت
يوه پوډل او طاغوتي نظام دی، نو بناءً د هر طرف څخه چې د شيطان
په فعاليتونو راتاو شي، خبره په نظام راڅرخي، که نظام اصلاح وي
د شيطان فعاليتونه هم محدود کېدلای شي ان شاءالله.

ځکه د سلفو نه نقل دي چې چا هم خپل نفس د خير کار کې مصروف
نکړ نو شيطان يې د باطل په خدمت کې مصروفوي او که څوک د الله
د دين عسکر (مجاهد) ونه گرځي نو شيطان يې بيا د طاغوت عسکر
جوړوي الا ماشاءالله که يو نيم کس ته الله متعال نجات ورکړي خو
تاسو عملاً يو ځل وگورئ چې نن سبا چا د اسلامي نظام قيام لپاره
کار ندی کړی، نو يو نوع باندې د طاغوت په خدمت کې بوخت دی،

اعتراض به د اسلامي نظام په يو مجاهد باندې کوي خو خپله به بيا په همدا غټ سر د کفارو معاش خور او د طاغوتي نظام يو ذليله عسکر او فرد به وي.

ورونو!

د مجاهدينو دا مسؤليت دی، دا يې داعيه ده، د دې لپاره مونږ او تاسې جگړه شروع کړې ده، چې د طاغوت سره مبارزه وکړو، طاغوت ږنگ او د الله رب العالمين نظام په ټوله نړۍ حاکم وگرځوو چې دا مبارزه همدا د سياسي نظام د حاکميت لپاره ده.

سياسي نظام درته دشمن (**طاغوت**) جوړوي او په مسلمانانو باندې تطبيقوي او تحميلوي چې د دې څخه پيروي او اطاعت وکړي، اما دې طاغوت سره به مونږ په هر ميدان کې ان شاءالله مبارزه کوو که د تورې مبارزه وي په توره يې کوو، ځان ورباندې ټوټه ټوټه کوو، که د علم، دعوت، اعلام، اقتصاد، داخلي او بهرني سياست خلاصه په هر ډگر کې دوی سره مبارزې ته تيار يو باذن الله.

اول قدم کې مکمل طاغوت پېژنو، او په دې ځان پوهوو، تحقيق او مطالعه کوو يې او بيا نور هم ورباندې پوهوو، ترڅو اکثره ته دا معلومات وشي چې دغه.. دغه.. طرفونو کې طاغوت کار کړی دی، د اسلام په نوم يې مسلمانانو ته دغسې دامونه او جالونه ايښي دي،

خلکو ته بايد قناعت ورکړو چې دغه طاغوت دی، دغه د طاغوت لارې دي او دغه نظام طاغوتي دي، د دې په مقابله کې دغسې بهترين نظام لرو، بهترين بهترين سياستمداران لرو، بهترين سياست لرو نو لازمه ده چې مجاهدين سياسي نظام باندې ځان پوه کړي.

ځکه دا زمونږ اصلي او آخري مرام او داعيه ده، چې طاغوت سره مبارزه کوو، او دغه مبارزه د اسلام په سياسي نظام باندې حاصلېږي، دښمن غواړي چې دغه خپل طاغوتي سياسي نظام درباندي د اسلام د سياسي نظام په نوم حاکم وگرځوي که چېرته د دښمن همدغه طاغوتي نظام ومنل شي نو نوره بيا جگړه خپله معنا له لاسه ورکوي، بيا نو ټول لوري او طرفونه يو ډول گرځي، ټول سره يو ملت شي او په خپلو کې يې نور د جگړې ضرورت نه پيدا کېږي، لکه د اوسنيو تش په نوم د اسلام دعوه دارانو په څېر، د دوی کشرانو هم هماغه طاغوتي نظام چې کفارو سره برائت نلري او د کفري نړۍ يو جز او عضوه ځان حسابوي د اسلامي نظام په حيث او نوم قبول کړ نو جگړه ختمه شوه، تر پرېونه يې چې څوک دښمنان گڼل نن ورسره دوستي او راشه درشه کوي، اوس يې همغه دښمنان، دښمنان نه دي او نه يې دښمنان گڼي، اوس ورسره موالات کوي، هغوی ورسره اوس د جگړې په ځای مرستې کوي، که زه او ته هم الله مکړه همدغه

طاغوتي نظام قبول کړو نو کفار بيا مخالفت نه کوي بلکې بيا به موږ ته هم ډالري رالېږي، ځکه چې هغه طاغوتي نظام يې تا ومانه بس نور نو د جگړې علت او معنا ختمه شوه، بيا له دې څخه موږ او تاسې دا استدلال کوو چې دښمن تر هغه پورې تا سره جگړه کوي چې خپل دغه طاغوتي سياسي نظام درباندي حاکم وگرځوي، ولو چې په هر نوم وي که اسلامي روستاږي او مختاږي ولري که يې ونلري، خو چې داخل کې د کفارو درکول شوي اصول او خبرې ومنل شي، د کفارو جوړ شوي طاغوتي قوانينو ته دې د بين الملل په نوم احترام وکړ او د هغه شموليت لپاره دې ورته خوارۍ او زارۍ وکړه، نو چې کله يې درباندي حاکم کړ، بس نور درسره جگړه ختموي، وروري، دوستي، انډيوالي، همکاري، مرستې، تفاهمونه، ډيالوگونه، مجلسونه او مشورې... درسره په يو چينل او گروپ کې جاري ساتي او اخطارونه، بنديزونه، تورلېستونه او تهديدونه ټول له يوه مخه ختموي او د انډيوالي سيستم درسره شروع کوي.

تر هغه چې تا ورسره مبارزه کوله او دغه سياسي نظام دی منحيت د يو حاکم نظام نه مانه، دښمن به درباندي د بمونو مور هم استعمالوي، دښمن به درباندي اتوم هم استعمالوي ډول ډول بنديزونه به هم درباندي لگوي، فشارونه هم درباندي واردوي، ستا

په ضد به ډول - ډول فعاليتونه ترسره کوي ترڅو دې د خپل طاغوتي نظام منلو ته اړ کړي.

د همداسې طاغوتي نظام منلو او ورسره جوړجاړي لپاره رسول الله ﷺ ته ډېر وړانديزونه وشول چې حد اقل که زمونږ سياسي نظام نه حاکموې، نو بد رډ ورته مه وايه، خو رسول الله ﷺ دا هم ورسره نه مني، بلکه ورته وايي چې ستاسې نظام باطل او زمونږ نظام په حقه دی، ځکه رسول الله ﷺ پوهيږي چې له بعثت څخه همدغه زما هدف دی چې د دوی طاغوتي نظامونه بايد ړنگ کړم، دې سره مبارزه وکړم، نو که چېرې زه تنازل او نرمي وکړم، مشرکينو سره راشه، درشه معاملات او خنداگانې شروع کړم، نو زما د هغه رسالت مفهوم له منځه ځي.

بناء ورونو!

د دې بحث څخه زمونږ هدف همدغه دی چې رب العالمين مونږ او تاسې په دې باندې مکلف گرځولي یو چې د دغسې طاغوتي نظامونو جرړې وباسو، بېخ کندي یې وکړو او داسې طاغوتي نظامونه چې په یوه ټولنه کې د یو سياسي نظام په حيث حاکم دي او یا یې د حاکمېدو هڅې کيږي، خلکو ته یې تشرېح کړو، په بېلا بېلو برخو یې ورته رڼا

واچوو، خلک په دې پوره پوهه کړو چې دا طاغوتي نظامونه دي، د طاغوتي نظامونو دا... او دا... نښې دي، په دې... او دې... دلائلو دا طاغوتي نظامونه دي او د دغه طاغوتي نظام سره مبارزه الله رب العالمين په مونږ باندې فرض کړې ده، بديل يې هم ورته لرو، داسې نه ده چې يوازې دا طاغوتي نظام د حاکميت وړ دی، نه بلکې دا طاغوتي نظامونه له پراخه هر اړخيزو مفسدو او نيمگړتياو ډک دي، مونږ د حاکميت لپاره د اسلام سياسي نظام لرو چې ټولو برخو ته کامل او شامل نظام دی، نو خلکو ته د اسلام د سياسي نظام په اړه د هر اړخيزو معلوماتو په ورکولو مونږ مکلف يو، بايد په ټولو خواو يې ورته وغږېږو، د تطبيق او عملي کېدلو خبرې هم ورته وکړو، د اسلام په جامه کي دښمنانو چې د اسلام په سپېڅلي سياسي نظام کومې خاورې او دورې غورځولې وي هغه بايد ورڅخه لرې او د هغې اصلي څهره مسلمانانو ته روښانه کړو او د رسول الله ﷺ په مبارک لاس د جوړ شوي اسلامي نظام اصيل فهم ته په بشپړ اخلاص او صداقت سره دعوت وکړو، ټولو خلکو ته يې ورسوو او په دې ټولو موضوعاتو مسلمانانو ته لله الحمد مجاهدين قناعت هم ورکولای شي. زه او ته هم ذهنأ په دې مسئله مطمئن يو چې يقيني زمونږ او ستاسې مبارزه په حقه ده، او يوه ورځ به الله رب العالمين مونږ او

تاسې ته فتحې راکوي، دا طاغوتي نظامونه به ړنگيږي او الله رب العالمين به په درسته نړۍ اسلامي نظام قائموي باذن الله.

ورونو!

اسلام داسې يو دين دی چې له نورو ټولو نظامونو يې سياسي نظام ډېر جامع، کامل او شامل دی او الله رب العالمين دې سياسي نظام ته ډېر لوړ اهميت ورکړی دی، په دې دين کې سياسي نظام شته دی چې هم د عمل او تطبيق وړ دی او هم خپلې ځانگړنې، پراخه بنسټگنې او ښه صفات لري، ځانته اهداف او مقاصد لري، هم يې د دې اهدافو ترلاسه کولو طرز او طريقه په ډېر روښانه شکل بيان او واضح کړې او هم يې په نورو ټولو خواوو پوره رڼا اچولې ده، داسې يو نظام دی چې تاريخ کې بار بار عملي تطبيق شوی هم دی، کلونه، کلونه يې په نړۍ باندې حاکميت کړی دی، داسې نه ده چې د نورو نظامونو په څېر يوازې يې اهداف او مقاصد بيان کړي خو بيا د همدې اهدافو او مقاصدو لاس ته کولو طرز او شپوه يې په معياري شکل سره چې د ټول عالم په گټه وي نه ده بيان کړی او نه به يې تر قيامته بيان کړای شي.

عام مسلمانان او بيا په ځانگړې ډول مجاهدين بايد د اسلام د سياسي نظام له ټولو اړخونو څخه پوره پوهه ولري او د اسلام د سياسي نظام

ټول اړخونه بايد پوره وپېژني، هم يې په اهدافو او مقاصدو ځان پوهه کړي، هم يې د تطبيق او عملي کېدو په مراحلو معلومات ولري، ځکه چې په تېر کې د اسلام د سياسي نظام د راتللو او حاکمېدو په نامه ډېرو خلکو سوء استفاده کړې، په دې برخه کې په ډېرو ارزښتونو لوبې شوي، د خلکو په قربانيو، اوښکو او آرمانونو سوداګري شوې ده، ډېر تنظيمونه، ډلې او ټپلې هم خپله په دې برخه کې خطا شوي او هم يې نور خلک خطا کړي، دوی په احسنه طريقه د اسلام د سياسي نظام د اهدافو او مقاصدو د ترلاسه کولو وړتيا هم نه درلوده، فقط په تيوري شکل يې د اسلام د سياسي نظام ځينې اهداف بيانول خو د تطبيق په برخه کې يې نه خپله کومه پوهه او علميت درلود او نه يې هم په دې اړه تحقيق کاوه، ځکه يې نو يو قدم د اسلام د سيوري لاندې اخیست او لس قدمه به د ديموکراسۍ او طاغوت په لاره تلل او د طاغوت په بندګۍ به ورننوتل.

حقيقي اسلامي نظام ځانته مفاهيم او ځانته معناګانې لري، نو دا زمونږ او ستاسې تر مخ چې کوم باطل پرست تنظيمونه دي او ځانونه هم اسلام ته منسوبوي، نارې د اسلام وهي خو نور د طاغوت له بندګۍ ځانونه نه شي ويستلای، دوی په خوله او کتابونو کې د اسلامي نظام خبرې کوي خو عمل يې بيا د هماغه ګنده قوميت،

وطنيت او د بين الملل د سيوري لاندې پنځوس سلنه اسلامي نظام قايمولو لپاره دی، نو تاسې به ان شاء الله د دې کتاب په مطالعې سره د دغه راز طاغوتي تنظيمونو په کمزورۍ، په دې برخه کې له کفارو څخه د دوی په مجبوریتونو، د دوی په کړو منهجونو او کفارو سره د دوی د دوستۍ په لاملونو او نورو ډېرو حقیقتونو او واقعیتونو پوهه شئ ان شاء الله.

په اسلام کې د سياسي نظام اهميت

اسلامي نظام تل د جاهليت په نوي او زاړه افکارو او نظرياتو **لکه:** سيکولاريزم، صهيونيزم، هندويزم، لبراليزم، نشنليزم، کمونيزم، سوسياليزم، کاپيټاليزم، صليبیت، يهودیت، قاديانیت، رافضیت، صوفیت، او د وخت په بدعاتو او خرافاتو سخت گوزارونه کړي، دا يې چلېنچ کړي او امت يې له د درانه خوبه راوینس کړی دی.

کله چې موږ د خپل سلفو تېر تاريخ ته نظر اچوو، وينو چې زموږ سلفو په تېرو کلونو کې له سختيو او کړاؤنو ډکه لار وهلې ده او د وخت په تېريدو سره دغه غم لړلې لاره نور هم پېچلې او غم لړلې کيږي، د کلونو راهيسې د امت يوه ستونزه نه وي حل شوې، چې هره ورځ بيا يو بلې ستونزې سره مخ کيږو.

سلگونه کلونه کيږي چې اسلامي خاوره د نړيوالو زبرخواکونو د سيالۍ په ډگر اوبښتې او د دې سيالۍ زيان يوازې مسلمانانو ته رسيږي، په دغه څو سوه کلنه غميزه کې اسلامي امت خپله مادي او معنوي پانگه له لاسه ورکړه او نظام يې په مادي او معنوي کنډواله واوښت، خو په تاسف سره نن هم د ويجاړۍ دغه بهير لا تر ناڅرگند وخت روان دی او اکثره نه پوهېږي دغه ناوړين به کله پای ته رسيږي. نو زموږ دنده څه ده او څه بايد وکړو ترڅو خپل اسلامي نظام د پېړيو له دې روان بحرانه وباسو؟

دا هغه پوښتنه ده چې ټول هڅه کوي ځواب يې پيدا کړي، خو دغې پوښتنې ته لا تر اوسه اکثره خلکو سم ځواب نه دی موندلی.

او دا چې ولې داسې يو ځواب چې ټول امت ته د منلو وړ وي نه دی موندل شوی علتونه يې ډېر دي، خو يو علت دا هم دی چې موږ د سياست اړوند اړينه علمي پوهه نه لرو او نه شو کولای د پېښو بهير سم ارزيايي کړو، نو له همدې امله يو شمير تش په نوم ملايان او سياستمداران د ستونزمنو پېښو په تړاو ناسم، ناسنجول شوي او د غرب د فکر نه سرچينه اخيستونکي څرگندونې کوي.

چې دې کار په پرله پسې ډول امت په کرکېچ کې ډوب کړ، دا يو پېچلی او ډېر ستونزمن حالت دی، دا حالت له مسلمانانو څخه د زياتې پوهې، ځيرکتيا او مسؤليت غوښتنه کوي، دا موضوع بايد سمه

وشاربل شي ترڅو مسلمانانو ته يو روښانه مسير په آساني سره ښکاره او معلوم شي.

موږ چې کله چاته ووايو مطالعه وکړه ترڅو فهم او پوهه مو لوړه شي، نو د ډېرو فکر دیني مطالعې طرف ته لار شي، همداسې عامو خلکو ته که ووايي چې تعليم او يا مطالعه وکړه بيا د هغوی ذهن نيغ عصري علومو ته روان شي، خو موږ د دې عصر مسلمانو ځوانانو ته او خصوصاً مجاهدينو ته وايو چې تاسې د ديني او نورې مطالعې تر څنگ د سياسي نظامونو په اړه مطالعه وکړئ، سياسي علم هم حاصل کړئ، خصوصاً شرعي سياست مطالعه کړئ او د اسلامي سياست باندې ځان خبر کړئ، ترڅو بصيرت مو لوړ شي، همدا رنگه د اسلام د سياسي نظام د جوړښت او د تطبيق په اړه يې بشپړ معلومات ترلاسه کړئ، په دې اړه مطالعه او تحقيق وکړئ که مو په دې اړه چاسره کله کوم بحث راشي چې ښه پوره استدلال ورسره وکړای شئ.

په دې برخه کې مو خپل علم زيات کړئ چې په آينده کې له دې لارې اسلامي امت ته خدمت وکړئ، د اسلام د سياسي نظام په ټولو اړخونو مو چې کله پوهه او علم زيات شو نو بيا د نورو پوهول او يا نورو مقابلو لوريو سره بحث په ښه توگه کولای شئ.

ورونو!

الله رب العالمين د خپل دين د ترقۍ او پرمختگ لپاره په هره زمانه كې داسې قومونه پيدا كړي چې د دې دين څخه يې دفاع كړې، نو ځكه الله جَلَّالَهُ فرمايي: **﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهَ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ ۗ أَذِلَّةٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٍ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ۗ ذَٰلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ ۗ وَاللَّهُ وَسِعَ عَلِيمٌ ﴾** [سُورَةُ الْمَائِدَةِ : 54]

ژباړه: اې مؤمنانو! كه ستاسې څخه څوك له خپل دين څخه واوري (نو وا دي وري) الله به نور ډېر داسې خلك پيدا كړي چې الله ته گران وي او الله هغوى ته گران وي، چې له مؤمنانو سره به نرمي كوي او پر كافرانو سختي، چې د الله په لار كې به جهاد وكړي او د هېڅ ملامتوونكي له پرې اچولو څخه ونه وپرېږي، دا د الله فضل دى، چا ته يې چې خوبه شي ورپه برخه كوي يې، الله د پراخه وسايلو څښتن او پر هر څه پوهيږي.

كه چېرته يوه ډله د دين څخه مرته شي، الله جَلَّالَهُ به بل قوم پيدا كړي، همپشه ډېرى داسې ډلې د اسلام او د جهاد په نوم راپورته شوي، خو د خپلو كېزو منهجونو له كبله نوموړې ډلې او تنظيمونه بيا مرتد او د اسلام څخه وتلي، نو الله جَلَّالَهُ بل داسې يو قوم راپيدا كوي چې د الله

جَلَّاهُ په لاره کې جهاد کوي او د چا له ملامتيا څخه نه وپريږي، الله جَلَّاهُ سره محبت کوي او الله جَلَّاهُ دوی سره محبت کوي، د الله جَلَّاهُ د دښمنانو سره له سختۍ څخه کار اخلي او د مؤمنانو سره پېر نرم وي.

ورونو! تاسې مطمئنه اوسئ، الله جَلَّاهُ به د خپل دين د نصرت لپاره نا آشنا قومونه را پيدا کوي، دا به داسې قومونه وي چې دغه صفات به ټول پکې موجود وي او داسې قومونه به الله جَلَّاهُ په خپل فضل او کرم سره زموږ او ستاسې مرستې ته راولاړوي.

نو نن سبا د صبر او استقامت ورځې دي، الله جَلَّاهُ به داسې خلک هرومرو پيدا کوي، خو چې د داسې قومونو د رهبري کولو لپاره بايد مجاهدينو سر له اوسه يوه انگېزه موجوده وي چې له قومونو او خلکو څخه په راتلونکي کې د الله جَلَّاهُ په لاره کې په سالمه توگه گټه پورته شي، ترڅو د الله جَلَّاهُ د دين د نصرت سبب وگرځي.

نو د همدې لپاره په **سياسي نظام** بحث شروع کوو، ځکه مجاهدين بايد خپله انگېزه قوي کړي او دا صلاحيتونه ځان کې پيدا کړي چې

هم اسلامي نظام مطرح، هم تطبيق او هم ترپنه هر ډگر کې ساتنه او دفاع وکړای شي.

ورونو! تاسې د اسلام د سياسي نظام اهميت له دې ښه معلومولای

شئ چې الله تعالى فرمايي: **(وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةً وَيَكُونَ الدِّينُ**

كُلَّهُ لِلَّهِ...)

ژباړه: له دې کافرانو سره تر هغې پورې وځنگېږئ چې فتنه پاتې نشي او ټول

دين د الله لپاره شي.

دلته الله رب العالمين مجاهدينو ته په دوه برخو کې د دوی مسؤليت

او وظيفه په ډاگه او تشرېح کړې ده.

❖ چې هغه يو د قتال برخه ده: **(وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةً...)**

❖ او بله يې هم د نظام برخه ده: **(وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ).**

مجاهدينو ته چې الله **جَلَّالَهُ** د قتال امر کړی په همدې هدف يې کړی

چې د شرک او کفر فتنې له منځه لاړې شي، کله چې فتنې ختمې شي

نو بيا د شريعت تطبيق د يو نظام په چوکاټ کې شونی وي او د ټولو

نظامونو که هغه اجتماعي او دعوتي نظام دی که اقتصادي او

عسکري دی، نو د دې ټولو رهبري او کنټرول بيا د يو سياسي نظام

له لورې کيږي، دې ټولو ته سياسي نظام اهداف تعيينوي او د دوی

څارنه او کنټرول ټول د يو سياسي نظام په لمنه کې کيږي.

د اکثره مسلمانانو په ذهن کې د سياسي نظام په اړه داسې تصور پروت دی، چې اصلاً د دوی ورسره ډېه نه لگيږي، که د سياسي نظام نوم ورته واخلي نو ترېنه يې کرکه کيږي، د سياست په نامه د مسلمانانو مصالح او ارزښتونه پايمال شول، **د اسلام د سياسي نظام** په نوم چې کوم طاغوتي او ديموکراتيک نظامونه واکمن کړای شوي، نو دوی نه يوازې دا چې د اسلام هغه شکل او تصوير يې خلکو ته غلط ورمعرفي کړ، بلکې ډېری خلک اوس فکر کوي چې اسلام د تطبيق لپاره کوم نظام نه لري او د اسلام په نوم راپورته شويو سياستمدارانو يا په بله اصطلاح تش په نوم جهادي قائدینو د اسلام په تخريب کې له هر چا ستر رول ولوباوه، علت يې دادی چې نه دغه مشران او نه يې هم تنظيمونه د اسلام د سياسي نظام په ټول پوره ول، نو په کار ده چې زمونږ مجاهدين نهايي هڅه وکړي چې د اسلام سياسي نظام په تمامه مانا وپېژني.

کومه تگلاره چې الله رب العالمين د قتال لپاره تعيين کړې ده، نو په عمومي توگه يې دوه عمده اهداف ټاکلي چې هغه يو د فتنې ختمول او بل د نظام تطبيقول دي.

هر کله چې مجاهدين په عمومي جنگونو کې شکست خوري، نو په اصل کې دوی په **سياست** کې شکست خوړلی وي، کومه تگلاره يې

چې د اسلام سياسي نظام په نوم په نظر کې نيولې دغه د ماحول او د محيط سره مناسب نه وي، ځکه شکست رامنځته کيږي، نو که چيرته غواړئ چې په نظامي ډگر کې پرمختگ وکړئ بايد د سياسي نظام د تطبيق لپاره چې کومه طرحه وړاندې کوئ نو دا دوه اصله پام کې وساتئ.

◆ **اول قدم کې بايد ټول په ټوله شرعي اصل ولري.**

◆ **او دويم قدم کې د ماحول او محيط، قوت او قدرت شرايطو ته په کتلو**

طرحه وي.

يعنې چې کله هم تاسې د جگړې په ډگر کې د شکست سره مخ شؤئ، نو په دې کې پره ستا همغه لومړنيو اقداماتو ته ورگرځي چې تا له جگړې وړاندې ايښي وي، يعنې هغه اقدامات د حالاتو سره مناسب نه و چې تا له جگړې وړاندې په لومړيو کې اخستي، ځکه يې نو په هغه اساس دوه درې کاله وروسته مجاهدين له شکست سره مخ کيږي.

نو تاسې بايد دې خبرې ته متوجه اوسئ چې په هره برخه کې اقدام کوئ ستاسې لومړني اقدامات، يعنې له پيل وړاندې چې کوم گامونه اخلي په هغې کې به ډېر له دقت او ځيرکتيا څخه کار اخلي، په هره برخه کې چې تاسې فعاليت کوئ که هغه دعوتي، نظامي، اقتصادي

يا نورې برخې وي، چې يو کار شروع کوي نو لومړني کارونه او قدمونه مو بايد ښه ارزولي او ټولې خواوې مو سنجولې وي، که داسې نه وي او د هر کار شروع ډېره سطحې وکړي، پرته له دې چې په لومړنيو اقداماتو يې هر اړخيز غور او دقت وکړي او کار پيل کړي نو په دې پوهه شئ چې ستاسې پای پرته له شکست څخه بل څه نه ده. ځکه په نړۍ او په ټولنه کې درې ډوله انسانان دي.

❖ **لومړۍ طبقه:** هغه خلک دي چې د کار د پيلېدو ډېر شوق

ورسره وي، خو نور د کار په نتايجو، جريان او ثمرې د لاس ته راوړلو په اړه يې نه کوم فکر کوي او نه يې هم په کيسه کې وي فقط همدې ته وارخطا او شله وي چې بس زړيو کار پيل کړي.

❖ **دوهمه طبقه:** هغه خلک دي چې کار پيلوي، ترختمه يې پورې

رسوي، خو نور يې بيا د نتيجې په کيسه کې نه وي، چې پدې کار باندې څه نتيجه مرتب کيږي، داسې کسان يا د امير د فشار له کبله يا د نورو لاملونو له امله کار پيلوي او پای ته يې هم رسوي، خو چې کار کله پای ته ورسېږي نو بيا يې د ثمرې ترلاسه کولو کيسه کې نه وي.

❖ **درېمه طبقه:** هغه خلک دي چې کار پيلوي، په ډېر ښه طريقه

يې پای ته رسوي او ختموي يې او د دې ټولو سره سره د خپلو

کارونو ثمرې او لاسته راوړنو ته ډېر متوجه وي او په دې هرڅه بڼه پوهیږي چې دا کارونه مې پیل کړي نو د دې عمده هدف همدا دی چې **خه نتیجه یې** ترلاسه کړم، ځکه یې نو د نتیجې لاس ته راوړلو په برخه کې ډېر حریص وي.

◆ **لومړۍ طبقه خلک هغه وي:** چې د کار په پیل کې عجله کوي،

خو بیا چې کله د کار په منځ کې ورباندې کومه سختي راشي نو کار په نیمه کې پرېږدي او همداسې یې خوشې کوي ځکه چې ده سره د کار د نتیجې او ثمرې د لاسته راوړلو غم له لومړي سره نه وو.

نو له دې بحث څخه زموږ هدف دادی چې تاسې باید داسې با بصیرته سیاستمداره مجاهدین او مشران واوسئ چې د همدې قاعدې یا معلوماتو په بنا تاسې داسې خلک کټگوري او په ډاگه کړئ.

یو څوک وي چې درسره گرمې، گرمې رابطې کوي د یو کار د پیلېدو په اړه درته غوړې، غوړې وعدې درکوي او په همدې خبره شله وي چې دا فلانی کار شروع کوم، خو نور د کار د جریان او د کار د انجام په اړه ورسره نه کوم پلان وي او نه کومه خبره کوي، نو تاسې باید په دې پوهه شئ چې داسې خلک د کار په منځ کې تښتي او له لومړي سره باید تاسې داسې خلک وپېژنئ او داسې کسانو سره نه خپل وخت ضایع کړئ او نه پرې هم سرمایه گذاري وکړئ.

مثال: داسې کسان وي چې شپه او ورځ گرمې، گرمې رابطې کوي چې وسایل راکړه، اسلحه مې پکار ده، يا نور بخشونو کې غواړم خدمت وکړم، دا کار کوم هغه کار کوم، کله چې ورته زمينه مساعده کړې نو يا کوم کار نيم وکړي او يا هم که پرې چېرته لږ فشار يا سخته راشي، نو شروع کړی کار نيمايي کې پرېږدي او ځان بې رابطې او يو څنگ ته کړي، نو په داسې خلکو بيا هم وايو چې وخت مو مه ضايع کوئ.

◆ **دوهمه طبقه هغه خلک وي:** چې هم د کار پيل ته يې ليواله

وي، هم کار په ښه شکل تر پايه رسوي، مثال په يوه ساحه کې دشمن ته کمينونه هم ورکوي، ماینونه هم پرې راپاڅوي، نور نظامي سرگرمي هم لري، ساحه له دشمنه تر يوې اندازې پاکوي، خو دا ټول فعاليتونه چې د کوم هدف او کومې ثمرې ترلاسه کولو لپاره ترسره کوي، د هغې ثمرې او نتيجه ترلاسه کولو غم ورسره نه وي.

◆ **درېمه طبقه هغه خلک وي:** چې هم د کار پيل ته يې ليواله

وي هم ورته د کار جريان مهم وي، ټولو اړخونو ته يې سوچ کوي، ټول مسائل يې ارزولي وي، د لومړۍ طبقې د خلکو په څېر د ځينو فشارونو له کبله کارونه نه پرېږدي او هم يې د کار په نتيجه له هر

څه زيات نظر وي، خپل ټول کارونه يې د همدې نتيجه لپاره شروع کړي وي.

لکه په يوه ساحه کې په دښمن کمپنونه وهي، ماینونه او نور بریدونه پرې جاري ساتي د دې ټولو کارونو نتيجه ته گوري چې دا ټول فعالیتونه يې چې پيل کړي هدف يې څه دی، نتيجه يې څه ده او څنگه ترلاسه کېدای شي، دا ورته ټول مهم وي، په دې پوهېږي چې د ده دغه راز فعالیتونو په نتيجه کې دښمن له ساحې ټولېږي، دوی ته د نورو دعوتي برنامو د پلي کولو، په سيمه کې مجاهدينو سره د نورو خلکو د يوځای کېدو او جلب و جذب د ادارې د فعالېدو او د خپلو نورو اړونده کارونو زمينه برابري، نو د لومړيو دوه ډوله خلکو په څېر نه وي چې کومه خواري يې د کوم هدف لپاره پيل کړي هغه هدف په ځای پرېږدي او ورته شا کړي، نه بلکې درېمه طبقه خلک يوه موقع هم له لاسه نه ورکوي او په درست شکل د خپلو کړيو خواريو ثمره ترلاسه کوي، خپل فعالیتونه غځوي او مخکې چې د دې کارونو لپاره ورته نورو مشرانو زمينه سازي کړې وه اوس ده خپله دا وړتيا پيدا کړې چې نورو سيمو کې نورو ملگرو ته دغسې زمينه سازي وکړي.

نو زموږ ټول مجاهدين وروڼه بايد له دغه درېم ډول خلکو څخه وگرځي او په ډېر دقت سره د کار له پيله وړاندې په ټولو اړخونو پوره سوچ وکړي او د خپلو کارونو د نتايجو ترلاسه کولو ته هم د يو کار په نظر وگوري.

که چېرته ته غواړې چې ستا د کار نتيجه ډېره ښه په لاس درشي، نو دا خبره حتمي ده، چې ته بايد پوره صبر او استقامت ولرې، په **بي صبرۍ او د ثبات او استقامت** په نه درلودو سره جنگ مخ ته نشې وړلای.

ورونو! د تبوک غزا د هجرت په نهم کال د رجب په مياشت کې وشوه، تقريباً اوه کاله د رسول الله ﷺ په جنگ کې تېر شوي وو، د بدر، خندق او نورو غزواتو څخه خبره راځي او د تبوک تر غزوې رسېږي، که څه هم په نورو غزواتو کې غنايم ترلاسه شوي ول خو بيا هم رسول الله ﷺ په سختو ستونزو کې دی، ټولو ملگرو ته اسلحه نشي رسولي او نور ستونزې يې هم خورا زياتې دي، خو په همدغه وخت کې ورته د الله ﷻ له لورې سخت امر راځي، سخت اصول ورته وړاندې کوي او ورته وايي چې: **(أَنْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا وَجُهْدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ۚ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ).**

ژباړه: که سپک یاست که درانه (غزا) ته ووځئ او د الله په لاره کې په خپلو مالونو او خپلو سرونو سره جهاد وکړئ دا ستاسې لپاره ډېره څه ده که پوهېږئ.

یعنې اې مجاهدینو! تاسې سره که څه شته او که څه نشته، تاسې باید دې جنگ کې گډون وکړئ، سخت جنگ مخې ته راغلی او سخته مرحله ده، تاسې باید سخت صبر او استقامت ولرئ، حال دا چې تاسې سره اسباب هم ډېر لږ دي، خو باید جنگ ته مخکې شئ، که مالداره یې او که غریب یې تاسې باید له جگړې مخ ونه گرځوئ، نو کله چې صحابه و د الله رب العالمین د دین نصرت او په دغه سخت وخت کې یې صبر او استقامت وکړ، سختي یې په ځان قبوله کړه او د رسول الله ﷺ ملا یې ورمضبوطه کړه، نو الله ﷻ په نتیجه کې ورته ښه کامیابي او پراخي ورکړه، هغه دا چې د رسول الله ﷺ په ژوند کې چې څومره پرمختگونه راغلي، نو اکثره یې د تبوک له غزا څخه وروسته راغلي دي، له همدې غزوي وروسته گڼ قبایل په اسلام کې داخل شول او نور ډېرو یې وفدونه راولېږل. په رسول الله ﷺ او ملگرو یې تبوک کې ډېر سخت حالت راغی او د دې ستونزو سره یې همداسې سخت صبر او استقامت وکړ، نو ځکه الله رب العالمین ښه

نتيجه هم ورکړه چې د همدې نتايجو په پايله کې اسلام ډېر پرمختگ وکړ.

دولمړۍ خبره داده: هغه وخت مونږ او تاسې يو کار په ښه طريقه پيلولای او پای ته رسولی شو چې کله مونږ يو ښه پلان او ستراتيژي په لاس کې ولرو او د همدغې پلان او ستراتيژۍ مطابق مخکې لاړ شو، ځکه چې زما او ستا په پلان او ستراتيژۍ کې هر څه له مخکې څخه په ډاگه شوي دي، همدا رنگه ما او تا راتلونکی د نظر لاندې نېولی دی، هرڅه مو پکې په ډاگه کړي دي، کله چې مونږ د همدې پلان مطابق کار پيل کوو نو بيا الله **جَلَّالَه** مونږ ته ښه نتيجه هم په لاس راکوي.

دوهمه خبره داده: چې هغه وخت کولای شو چې يو کار ښه پيل او په سمه طريقه يې پای ته ورسوو چې دې کار ترڅنگ د کار په ختم، لاس ته راوړنو او د نتيجې په اهميت باندې پوهه شو. ځينې ورونه د کار د شروع په اهميت باندې پوهيږي، خو د کار د انجام او نتيجې په اهميت يې سرخلاص نه وي، تاسې بايد داسې سياستمداره مجاهدين واوسيرئ که خپل امير ته د خپل کار يوه نقشه مخ ته کوئ، نو په هغې کې مو د کار د پيل او جريان څخه واخله د

کار د انجام او نتیجې په اهمیت مو هم باید رڼا اچولې وي او د کار د خلاصون اهمیت مو هم ورته تشریح کړی وي.

زمونږ ټول سوچ، غم او فکر باید د کار د ښه نتیجې لاس ته راوړو لپاره وي، کله چې مجاهدین د کار له شروع څخه وړاندې د کار او د هغه د پایلو په اهمیت او ارزښت پوهه وي نو د دې نتیجه او ښېگڼه داده چې مجاهدین بیا دا کار په ډېر شوق او لېوالتیا سره ترسره کوي او د ځینو فشارونو له کبله خپل کار نیمايي کې نه پریري.

مجاهده وروره!

د کار د نتیجې په اهمیت پوهیدل له دې کبله هم اړین دي چې ډېر کله مجاهدین عملیات کوي او ښه په کامیابۍ سرته ورسیري خو مخکې له دې چې د دې عملیاتو نتیجه ترلاسه کړي، شکست سره مخ کیږي، علت همدا دی چې د کار د ختمیدو په اهمیت یې ځان نه وي پوه کړی، نو کله چې مجاهدین وروڼه د یو کار لپاره پلان لیکي او ستراتیژي ورته برابرې باید د کار څخه وروسته د کار په پایلو یې هم نظر وي، که یو څوک پلان جوړونه کوي هغه نو په اصطلاح درې سترگې باید ولري، په یوه سترگه تېر حالات وگوري د همغه تجربو او حالاتو په رڼا کې پلان جوړونه وکړي، یوه سترگه یې موجوده حالاتو ته ځیر وي او په بله درېمه سترگه د کار آینده او نتیجه تر سترگو

لاندي وساتي او په يوه وخت دا درې مختلف مراحل د خپل نظر په دائره کې راونغاړي، يعني ته په درېمه سترگه د راتلونکي ټول اړخونه د نظر لاندي وساتي چې راتلونکي کې کومې ستونزې تاته راولاړيږي د دې ستونزو د حل په برخه کې ته بايد څه وکړي او د کومو لارو چارو څخه کار واخلي چې ته د خپل کار نتيجه په درست شکل واخلي.

د جگړې جبهونه

ورونو! تاسو بايد تل په دوه جبهو کې جگړه مخ ته يوسئ، که چيرته تاسو په جنگ او قتال کې مصروف ياستئ، نو دوه جبهې بايد په نظر کې ولرئ، چې يوې جبهې ته بېروني يا ظاهري جبهه وايي او بلې ته يې دروني يا داخلي جبهه ويل کيږي، يا په عامه اصطلاح (داخلي جبهه) او (خارجي جبهه)، نو تل بايد دا دواړه جبهې تاسو د خپل نظر لاندې وساتئ، په داخلي جبهه کې ځينې خلک دي، چې د دوست، همکار او د ملگري په جامه کې تاسې ته ځان معرفي کوي، لېکن ستاسې د نابودۍ لپاره کار کوي، تاسې ته دسيسې جوړوي، تاسې ته خنډونه ايجادوي، ستاسې رازونه دښمن ته ورکوي او د دوست په جامه کې د دښمن کار مخ ته وړي او تاسې نه پرېږدي چې اصلي هدف ته ورسېږئ، بناءً بايد دغه داخلي جبهه په هر حال کې ستاسې د نظر لاندې وي او دې برخې ته تر هرڅه ډېر دقيق واوسئ او ټول تمرکز مو په همدې وي چې څنگه دا داخلي جبهه د دوست په نامه او جامه د پټ دښمن له ضررونو څخه خوندي وساتئ، تاسې بايد دغه راز افراد په ډاگه او معلوم کړئ او وخت په وخت د دې اشخاصو تعقيب دوامداره وساتئ چې وروسته به د دغه راز خلکو نښې درپه گوته کړو ان شاء الله.

بلي خواته خارجي جبهه ده چې په هغې کې ټول مجاهدين مصروفه دي، نو هر امير بايد دا سوچ او فکر ولري چې نن سبا زه په دوه جبهو کې مصروفه يم چې يوه زما خارجي او بله داخلي جبهه ده، خارجي جبهې سره به تاسې ښکاره جگړه کوئ يا د ترور له لارې يا د ماین له طريقه، يا به اخطار ورکوئ، يا به اسيران نيسئ او يا به انغماسي او استشهادي عمليات ورباندې کوئ، يا به يې په دعوت او اعلام کې مخاطب کوئ، دا زمونږ او ستاسې د جگړې يوه برخه ده، لېکن د داخلي جگړې په مقابل کې بايد مجاهدين مخفي (**پټه**) جگړه پرمخ يوسي، ځکه دغه خلک چې موږ سره په داخلي جبهه کې جگړه کوي، نو د دوست او همکار په جامه کې زما او له تا څخه مصارف او نور امتيازات هم اخلي، يعنې د نظام په پيسو او امکاناتو بېرته زمونږ په مقابل کې مخفي جگړه هم مخ ته وړي.

هر وخت چې تاسې دغه داخلي جبهه د پامه وغورځوله، بيا ستاسې د نظام عمر ډېر لنډيږي، دا تجربو ثابته کړې چې داخلي دشمن نظام کې لکه د ويانې (موريانه) په شکل خپل فعاليت ترسره کوي.

لکه څنگه چې ويانې (موريانه) د لرگي په داخل کې خپل کار مخ ته وړي، د لرگي ظاهري بڼه جوړه ښکاري خو داخل کې د لرگي هغه مغز هسې بوس گرځولی وي، که په اول وخت کې د ويانې په کار او

تخریب پوهه نشی، نو د ټولې کوټې چت به مو راپریوزي، یانې د نظام تیر به مات وي، داخل کې به پکې هېڅ هم نه وي او همداسې به یو وه ورځ د ټول نظام چت رارنگ شي، نو په داخلي جبهه کې چې څوک زمونږ په مقابل کې جگړه کوي همدغه **مثال** یې دی، نظام د داخل نه داسې تخریبوي چې بېرته بیا د جوړېدلو امکان یې هم کېدای شي نه وي، ځکه که لرگی همداسې مات شي، نو کېدای شي بل ځای کې ترېنه استفاده وشي یا یوه ستن ورکول شي او یا هم بېرته میخ شي، خو که وینې یې ووهي نو هسې بوس ترې جوړوي چې له داسې لرگی څخه نوره گټه اخستل به بیا پېر سخته وي.

همدا مثال د داخلي دښمن هم دی چې زمونږ او ستاسې په منځ کې په پېر مهارت او قوت سره داسې قوي او بېخ نړونکی کار کوي چې که د دې د تخریب له امله یو ځل نظام ولوېد او ونړېد، بیا نو بېرته پورته کېدل به یې پېر ستونزمن کار وي.

هر کله چې مجاهدین د اسلام د سياسي نظام په ټولو اړخونو په مکمل شکل ځان پوهه او سياسي بصیرت ځان کې پیدا کړي، نو بیا کولای شي چې پېر په آسانه داسې مضر اشخاص چې په داخلي جبهه کې د نظام په خلاف په جگړه بوخت دي وپېژني.

ورونو! که موږ او تاسې فکر وکړو نو نظام هم په همدې دوه برخو

ولاړ دی چې یو یې داخلي برخه ده چې د موټر د ماشین سره به
مشابېت ورکړو او یو یې خارجي برخه ده چې د موټر باډی او
بهرنی هیكل به یې ونوموو.

که د یوه موټر باډی هر څومره هم خرابه وي، خو چې داخلي ماشین
یې جوړ وي تا تر خپل هدف پورې رسوي، خو برعکس که چېرته د
یو موټر باډی هر څومره هم نوې وي، خو چې ماشین یې زوړ او
پرزې یې خرابې وي، تر یو ځای پورې به دې یوسي خو په نیمه لار
کې دې پرېږدي، نه دې منزل ته رسوي، نه درته بار وړي او نه دې
پرې نوره بشپړه کيږي، بلکې همدا تاته به درپه شاه وي، همداسې
مثال د نظام هم دی که زموږ او ستاسې داخلي جبهه منظمه او قوي
وي، نو موږ به د نظام د موټر انجن ساتلی وي، خیر که له بهره د
نظام باډی زړه او له کاره لوېدلې ښکاري خو داخل کې به ښه قوي
او غښتلی وي، چې بهر باډی رغول یې بیا د الله جَلَّالَه په فضل آسانه
ده، خو که ظاهري باډی یې جوړه وي مثال موقتي فتحي وي، پیسې
وي، هسې موقتي د څو ورځو تمکین وي، خو داخل د نظام گډوډ او
د مختلفو ستونزو ښکار وي، دښمن یې هرې برخې، هر شخص او
هر راز او پلان ته د خپل داخلي زور په وسیله په آسانه لاس رسی
ولري نو بیا به دا ظاهري باډی یې هم ډېره زر له منځه لاړه شي.

د دې په اهميت بايد پوه شئ، هغه دا چې هر مجاهد او امير د دوه جبهو په مقابل کې جگړه پرمخ بوځي او جنگ داسې نقشه کړي، چې په داخلي جبهه او خارجي جبهه يې ووېشي، ستاسو د اميرانو دا دنده وي چې داخلي جبهه د دوربين او ذره بين لاندې ونيسئ، بايد نظام له داخله داسې کلک وڅارئ چې هېڅکله هېڅوک په دې ونه توانېږي چې د تخريب په موخه د نظام داخل ته لاس رسې ولري او نظام کمزوری کړي، بيا تاسې د الله **جَلَّالَه** په فضل او مرسته زر خپل هدف ته رسېږئ.

څنگه موږ په داخلي جبهه کې خپل دښمنان وپېژنو او تشخيص يې کړو؟

❖ **لومړۍ خبره:** دا ده چې بايد د خپلو افرادو نه همېشه دقيق

معلومات ولرو، کوم ملگري مو چې په ادارو کې مصروفه کړي دي، روزانه د نظام راز ورځي او يا راز ترېنه اخلو بايد د دې ملگرو څخه دقيق شناخت او معلومات ولرو، دغه راز ملگري ښه بنيادي وپېژنو، د سابقې په اړه يې پوره معلومات ولرو او د داسې ملگرو په اړه بايد تازه تازه راپورونه ترلاسه کړو.

ورونو! دې برخه کې يوه قاعده ځان سره په ياد وساتئ چې کله هم په يو ملگري امتحان راغی، وروسته له امتحانه يې معلومات وکړئ چې آیا نوموړی ملگري په خپله عقیده او دريځ د پخوا په څېر

همغسې کلک پاتې دی که نه یا په خپل پخواني فکر او منهج باندې ولاړ دی که نه؟

ځان ښه پوره مطمئن کړئ، بیا ترېنه د خدمت غوښتنه وکړئ او یو مسؤلیت او صلاحیت ورته وسپارئ.

❖ **دوهمه خبره:** داده چې څومره توان لرئ نو داسې ملګري له

نږدې تعقیب کړئ، الله **جَلَّ** مور او تاسې ته عقل راکړی، که یو کس

د ورځې اته ساعته د الله **جَلَّ** لپاره کار وکړي، ډېر کار کوي، تاسې

باید پوه شئ چې یو کس په اته ساعته کې د دین لپاره څومره خدمت

کولی شي او یا یو کس د دین لپاره په دوه ساعتونو کې څومره خدمت

کوي نو د دې کس د یوې هفتې کار خپلې مخې ته کېږدئ که چېرته

د یوې هفتې کار یې د لسو دقیقو د کار سره سمون نه خوړ، نو ته

پوهه شه چې په دې کس کې هر وروځه ستونزه شته، دا چې د

الله **جَلَّ** په لاره کې په داسې کمزورې روحیه او ماته ملا کار کوي او

د کار د سستوالي نور لاملونه یې هم موجود نه وي نو مالومه ده چې

د دغه راز خلکو تر شا کوم فساد شتون لري.

❖ **درېمه خبره:** هغه داده چې هر چاته او هر مجاهد ته د هغې د

وس مطابق کار وسپارئ او هدف ورته تعیین کړئ، نن نه پس امیره

وروره خپل ځان او خپل ملگري پوره پوره مصروفه کړه، دا اوس د يو امير کمال دی چې هم خپل ځان او هم خپل ملگري که هغه ډېر وي او که لږ وي چې په اړوند کارونو کې داسې مصروف کړي چې يو ترې هم سر اوچت نه کړي، ټول ستړي، ستړي وي، اونۍ او مياشتې خو لا څه کوې چې د ورځې په تېرېدو يې د کارونو د پرمختگونو اندازه تاته ولگېږي نو ته بيا پوهه شه چې هم دې ځان د الله **جَلَّالَه** د نظام په خدمت کې خوږه کړی او هم دې ملگري بېکاره نه دي پريښي او د الله **جَلَّالَه** د دين د خدمت لپاره دې د دوی له وړتياوو اعظمي گټه اخيستي ده.

او دا اعظمي گټه ترېنه کله پورته کولای شي؟

هغه وخت به موږ ملگري په درست شکل استعمال کړای شو کله چې موږ ورته د کار ترڅنګ د کار **هدف** د کار **اهميت** او د کار **ثمره** هم ورپه گوته کړو او دا هله کيږي چې مشران وروڼه خپلو کشرانو مجاهدينو ته وخت په وخت ترغيب او تشويق ورکړي، د دوی مورالونه لوړ وساتي، په همتونو يې کار وکړي، دوی ته د ثبات او استقامت لارې چارې وښايي، دوی داسې وروزي چې که پرې د امير څار او تعقيب هم نه وي، که ترېنه د کارونو په حواله د امير غوښتنه هم نه وي خو دوی دومره روحيه اخيستي او دا احساس ورسره وي

چې شپه او ورځ په کار بوخت اوسي خو بيا هم د ستړيا احساس او غفلت ونه کړي، نو دا هر څه په دې کيږي چې مشران ملگري خپل کشران وروڼه په معنوي بډايې شتمن کړي.

بيا به ستا له اړخه ملگرو ته د کار اړوند کومه غوښتنه هم نه ځي، خو ملگري به دې داسې روزلي وي چې هغوی به په خپل احساس داسې کار کوي چې تا به حيران کړي، وخت په وخت به تا او نور مشران د خپلو کارونو په راپورونو خوشحاله ساتي.

دې برخه کې علماء کرام پېر مسؤل دي او دا ځکه د دوی مسؤليت دی چې دا د دوی مسلک دی، اوس يو ډاکټر به اته يا لس کاله په اړونده برخه کې زده کړې کړي وي خو که ورته د انجینري کار وسپارې نو نه يې شي ترسره کولای، د يو تعمير نقشه نه شي جوړولای، همداسې يو انجنير به په خپله برخه کې ماسټري او دوکتورا کړې وي، خو که ورته يو ناروغ يوسې علاج يې نشي کولای ولې؟

بېسواده خو ندی سواد لري، اما دا کار يې د مسلک اړوند نه دی، يوه نيمه د سردردی دوايي به درکړي، خو که لوی امراض وي د انجنير نسخه نه يواځې چې ستا په گټه نه تمامېږي، بلکې بنيادي دې ختموي. نو هر څوک په خپل مسلک کې ښه کار کولای شي، بناءً د ټولني اصلاح او دعوت د علماؤو مسلک دی، يو انجنير او يا ډاکټر به

هم دا کار وکړای شي، دعوت برخه کې به کار وکړي، خو د ټولني په نبض او علاج علماء کرام پېر ښه پوهېږي، علماء د ټولني ناروغۍ معلومولی شي او بيا د قرآن کریم او نبوي احاديثو څخه د هغې علاج ورته وړاندې کوي، نو همدا ده چې د علماؤو مسؤليت په دې برخه کې له هر چا زيات دی. که تاريخ ته نظر وکړو هر وخت چې مسلمانان د کومو ستونزو سره مخ شوي نو علماؤو د هغې ستونزې څخه د وتلو په برخه کې عمده رول لوبولی دی.

❖ **خلورمه خبره:** په داخلي جبهه کې د تخريب کوونکو اشخاصو د

پېژندنې په اړه دا ده چې هغه ملگري نوي راځي او له مختلفو لارو نظام کې راداخلېږي، نو د دې کسانو تېر حالت بايد مطالعه او ځان ترپنه خبر کړئ، دا په دې مانا نه ده چې گوندي موږ عمومي بدگماني لرو يا بدگماني خپروو، نه! بلکې د هر څه لپاره خپل اصول وي، پېر داسې کسان راځي، چې يا د دښمن غړي وي او يا هم د نورو اهدافو لپاره د ځان مطرح کولو علاقمند وي، يا به مخکې نظام کې پاتې شوی وي خو څه وخت به له نظامه ناست وي خو بيا به د يو څو اهدافو په خاطر رامخته شي او تاته به خپل تېر کارونه مخې مخې ته کوي، چې ما دا کړي او زه داسې او هغسې کارونه کوڼای شم، او تا ته به پوځ پوځ ذهني نقشي مخ ته کوي، خو کله چې پخوانۍ سابقه

يې وگورې نو سم کار به يې په خپله مشرۍ کې هم نه وي کړی، پرته له دې چې په صف کې يې اختلاف خپور کړی وي، په مشرانو يې کشران بدگمانه کړي وي، د مجاهدينو ترمنځ يې بزدي او داسې نورې تخريبي کړنې ترسره کړې وي، نو دغه راز خلک هم بايد تشخيص شي، هېڅکله کوم مسؤليت ورته ونه سپارل شي، بلکې د اصلاح هڅه يې وشي او په انفرادي شکل استعمال شي.

❖ **پنځمه خبره:** داده مجاهده وروره چې ته بايد ډېر ځير او ځيرکه واوسې، ته د نظام په داخل کې تخريب کوونکي اشخاص له يوې وړې نقطې څخه معلومولای شي که هغه جواسيس وي او يا هم د دښمن د نورو اهدافو پالونکي مخربين وي.

تاسې تل متوجه اوسئ کله مو چې داسې اشخاص په نظر درغلل چې يا يې په مشرانو کشران بدگمانه کول، يا يې د منهج په اړه منفي خبرې کولې، چې گوندې ډېره سختي کوي، يا يې دښمن سره د مذاکراتو او سولې په اړه کله کله نظر ورکاوه او يا يې هم ستاسې د فکرخلاف نورې څرگندونې کولې او هڅه يې دا وه چې مجاهدينو ته په شاتو کې زهر ورکړي، نو کله چې د داسې خلکو سره مخ شوي او خبرې يې کولې، خبرو ته يې ښه دقيق او ځير واوسئ، دا منفي خبرې يې ټولې نوټ کړئ او همدا کس د څارني لاندې ونيسئ، تاسې

به وگورئ چې له همداسې كسانو نور ډېر څه ترلاسه كوي، لله الحمد له همداسې وړو، وړو خبرو ډېر ستر جواسيس الله ﷺ مجاهدينو ته په لاس وركړي دي. دا خبره به لږه نوره هم واضحه كړو: مثال زموږ دريځ او منهج دا دی چې كفارو او مرتدينو سره سوله نه كوو، نه د دوی منځ ته ننوځو، نه د دوی په صف كې د نفوذې كارونو لپاره وظيفه اخلو او نه هم اړوند نور كارونه كوو، چې زموږ دا پاليسي ټولو خلكو ته واضحه ده او دشمن هم په دې هڅه كې دی چې د سولې او مذاكراتو په پلمه مجاهدين تېر او باسي، اوس يو كس دی چې همدا خبرې تکراروي چې ياره نن سبا خو ډېره سختي ده، له هر لورې فشارونه دي، مشران هسې سختي كوي، بايد دشمن سره يې د جنگ په ځای د مذاكراتو لاره نيولې وای او يا به وايي چې ياره د دشمن منځ ته ننوتل ضرور دي، دا ننوتل نو ولې بند دي، پرېږده چې مجاهدين د دشمن په صف كې وظيفه واخلي او نفوذې كارونه وكړي، مشران نه پوهيږي هسې بېځايه سختي كوي.

نو داسې اشخاص خپل د امنيت ادارې ته وروپېژنئ، امنيت يې پلټنه كوي، كېدای شي ځينې داسې كسان وي چې هسې له ساده توبه دا خبرې كوي، ساده مخلص وي د بل چا د خبرو تر اغېز لاندې راغلی

وي، که هغوی څخه تحقیق وشي کېدای شي ددې خبرو اصلي سرچینه پیدا شي او یا به په شعوري توګه د یو دستور په بنا دا خبرې کوي.

د اسلام د سياسي نظام طرحه

هر وخت چې د نظام د مطرح کولو خبره راشي نو ستاسې ذهن باید دوه خبرو ته لار شي.

چې هغه یو **ساختار (جوړښت)** د نظام دی، مانا دا چې د نظام ډانچه او د جوړښت ډول یې باید څه قسم وي.

دوهم یې د **تطبيق او عملي کېدو** برخه ده، چې آیا دا نظام د تطبيق او عملي کېدو وړ دی، په څه طریقه، په کومو اصولو او تګلارو د عملي تطبيق امکان یې شته دی.

مجاهدین باید په دې دواړو برخو کې پوره علم ولري، هم د نظام د جوړښت په لحاظ او هم د نظام د تطبيق د بڼې په لحاظ یې هر اړخیزه پوهه او مطالعه ښه زیاته وي.

ډېر خلک اوس داسې دي، چې د یو **نظام ساختار (جوړښت)** مطرح کوي، خو د عملي کېدو او تطبيق په لارو چارو یې نه پوهېږي او نه هم په دې اړه کوم معلومات لري، تاسې د نظام د تطبيق په برخه کې هله ډېر پوهېدای شئ چې د جهاد په لاره کې سابقه او تجربه ولری.

دېر خلک ځان ته په نظام پوه خلک وايي، لېکن دغه خلکو په کتابونو کې د نظام د جوړښت په اړه مطالعه کړې او په تيوري شکل يې يو څه ياد کړي، خو په عملي شکل د نظام د تطبيق په اصولو او لارو چارو نه پوهيږي او په دې برخه کې بيا ناکام دي.

کفارو او د اسلام نورو دښمنانو د اسلام د سياسي نظام ساختار (جوړښت) په داسې شکل خلکو ته ورمعرفي کړی چې هغه په دې عصر کې د تطبيق وړ نه دی، يا يې په خپلو ديموکراتيکو نظامونو د اسلام نوم ايښی، چې د اسلام او سيکولريزم يوه گډوله يې خلکو ته د اسلام په نوم وړاندې کړې ده، لکه د اوسنۍ ادارې په څېر چې له لسگونو نيمگړتياوو ډکه ده، د کفارو هڅه دا ده چې له يوه لوري د اسلام سياسي نظام دغسې تحريف کړي او همدا له نيمگړتياوو ډک نظام يې په خلکو د اسلام په نوم منلی چې نه په کې عدالت وي، نه په کې د مختلفو اقشارو د حقوقو تضمين وي او نه د اسلام د حقيقي نظام نورې ښېگڼې لري، نو د ناکامۍ په صورت کې خلکو ته بيا دا فهم ورکوي چې وگوره دا د اسلام سياسي نظام ؤ، د ټولني په درد دوا نشو او ناکامه شو.

د کفارو هدف همدا دی چې د اسلام حقيقي سياسي نظام له خلکو ورک او بدنام کړي، همدا راز د اسلام د دښمنانو بله هڅه همدا ده

چې دوی پوهیږي اوس د اسلام د حقيقي سياسي نظام په اړه ډېری خلک پوهه نلري، نو دوی همدا نظام خلکو ته له دې موجوده عصر څخه ډېر نا آشنا، ناپېژنده او پېچلی معرفي کوي، ناقص يې گڼي، ټولو خلکو ته يې دا فکر ورکړی چې دا نو د څو پېړيو پخوانی نظام دی او په دې ماډرن د ټېکنالوجۍ په دې دور کې دا نظام د تطبيق وړ نه دی، چې ډېرو خلکو ورسره په پټو سترگو دا خبره منلې او ډېری هغه کسان چې ځانونو ته مجاهدين هم وايي چې د اسلام د سياسي نظام نوم ورته واخلي نو يو ډول تېښته ترې کوي، فکر کوي چې په دې نظام پوهېدل او پرې بحث کول زموږ کار نه دی، د اسلام د سياسي نظام د اقامې لپاره به خپل سر او وينه ورکوي خو نه به پرې پوهیږي، چې همدا نه پوهېدنه د همدې باعث شوه چې په طالب کشرانو د هغومره ستړياو وروسته امریکايانو شنه ديموکراسي د اسلام په نامه ومنله.

ډېری خلکو چې **د اسلام سياسي نظام** د اقامې لپاره خوله تويه کړې وه، خو متاسفانه اوس په دې خبره پوره وياړي او بار بار اعتراف کوي چې ياره اوس خو نو سل په سله اسلامي نظام نه تطبيق کيږي، اوس داسې دور دی چې بايد کفارو سره راشه درشه، موالات او معاملات ولرو، د وطنيت د کفري عقيدې په ډنډ کې بايد همداسې

ډوب و اوسو، اوس نو د مصلحت او حکمت وخت دی او دا د وخت ضرورت دی.

نو موږ ځکه وايو چې زموږ مجاهدين وروڼه دا فکر له ځانه لرې کړي چې سياسي نظام ډېر سخت او پېچلی نظام دی او په دې نظام پوهېدل د هر چا د وس کار نه دی، د تطبيق او د عملي کېدلو له اړخه هم ډېری ملگري دا تصور کوي چې د اسلام د سياسي نظام مطرح کول او تطبيقول زموږ له وسه بهر ده.

نه مجاهده وروره!

له نن څخه وروسته بايد ته د اسلام د سياسي نظام يو سياسي کار پوهه واوسېږې، ته بايد ډېر با بصيرته انسان واوسېږې، ته بايد د اسلام د سياسي نظام په اړه پوره پوهه ولرې او دا سپېڅلی نظام په داسې شکل مطرح او تشرېح کړې، چې هم د تطبيق له اړخه او هم د جوړښت او ساختار له اړخه ټولو خلکو ته د منلو او قناعت وړ وگرځي او همدا زما او ستا مسؤليت دی او ټولو کفارو سره مو په همدې برخه کې ستره مبارزه روانه ده.

تاسې پوهيږئ چې سيکولرانو اسلام فقط د فردي عباداتو په دایره او انحصار کې راگير دين گڼلی او په همدې شکل يې خلکو ته معرفي کړی، ډېری خلکو ته يې په دې قناعت ورکړی چې اسلام د همدې څو

عباداتو نوم دی، چې په فردي شکل بايد ترسره شي، نور اسلام نه کوم نظام لري او نه د حکومتولۍ او د ټولني د ستونزو د حل او د نړۍ د مدیریت او پرې د واکمنۍ کوم صلاحیت لري.

ځکه خو په پوره جرأت دا خبره کوي چې اسلام او سیاست سره جدا عناصر دي، د اسلام د سیاست سره کوم کار نشته، دا د فردي عباداتو دین دی، بس هر چا ته د فردي عبادت آزادي هر چپرته شته، نور اسلام کوم سياسي نظام نه لري، مسلمانان دې خپل فردي عبادات کوي او د نظام په حیث دې دیموکراسي او سیکولریزم ومني چې په ټوله نړۍ رایج او حاکم دی.

دغه کم عقلانو د ځان په څېر ډېرو ته همدا فکر ورکړی او دوی یې په دې قانع کړي دي، خو لله الحمد د اسلامي دولت وینن او بیداره مجاهدین نشي تېر ویستلی، موږ ورته وایو چې اسلام له سیاست څخه جلا کول خو داسې مانا لري لکه د اسلام لویه برخه چې له اسلام څخه جلا کوي، تاسې چې د گوتو په شمېر په یوڅو فردي عباداتو کې اسلام رامنحصرئ نو د اسلام هغه احکام او عبادات چې د یو بې ساري او ستر نظام په سیوري کې مطرح کیږي هغې سره څه کوی؟

د جهاد آياتونه، د هجرت احكام، همدا رنگه د قتال اړوند نصوص، د بيت المال موضوعات، د غنائمو، شهداؤ، امر بالمعروف، حدود، قصاص، قضاء او تحاكم، دوستي او دښمني، عدالت، د مستضعفينو حقوق، د وينځو او غلامانو موضوعات او گڼ نور مسائل مو څنگه له يوه مخه محوه كړل؟

دغه ټول هغه مسائل دي، چې د اسلام د سياسي نظام په چوكاټ كې مطرح كيږي او د **اسلام د سياسي نظام** څخه انكار له پورته يادو احكامو په شمول له ډېرو اصولو او مسائلو د انكار په مانا دي، دا ټول موضوعات چې قرآن را اخيستي نوڅنگه موږ يې هم د سيكولرانو په خوله لكه د نورو ټبر وتليو په څېر هېر كړو؟

نه هېڅكله داسې نه ده، لله الحمد د اسلامي دولت مجاهدين بابصيرته او بيداره مجاهدين دي او ستاسې په هېڅ توطيه او پروپايگنډ به باذن الله خطا نشي.

په همدې اساس د اسلام د سياسي نظام **دوه عمده** برخې تر بحث لاندې نيسو. هم د اسلام د سياسي نظام د جوړښت په تړاو او هم يې د عملي تطبيق په برخه كې په ټولو قواعدو، اصولو او تگلارو بحث كوو او په دې دواړو برخو كې د رب العالمين په توفيق سره د اسلام دښمنانو ته دا چيلنج وركوو چې موږ د اسلام د سياسي نظام د

ساختار او د عملي تطبيق داسې هيكل وړاندې كولاى شو چې ستاسو په لاسونو دا جوړ شوي وضعي كاغذي ديموكراتيك او سيكولر نظامونه يې گرد ته هم نشي رسېدلای.

مجاهدينو ورونو! كه چېرې د اسلام د سياسي نظام ساختار مطرح كيږي او يا د همدې نظام تطبيق او عملي كېدلو په برخه بحث كيږي، نو بايد په دواړو صورتونو كې موږ او تاسې څلور+څلور (جمله اته) محورونه په پام كې وساتو يا څلور، څلورو پوښتنو ته په دواړه بخشونو كې د شريعت په رڼا او دايره كې بايد ځوابونه وركړاى شو. چې لومړى به د اسلام د سياسي نظام په جوړښت باندې بحث وكړو.

د اسلام د سياسي نظام ساختار (هيكل)

كله مو چې مخكې د اسلام د سياسي نظام د ساختار مطرح كيدلو نه دغه څلورو پوښتنو ته ځوابونه وركړاى شو او يا دا څلور محورونه په پام كې ولرو نو موږ به بيا په ډېر ښكلي او اعلى انداز د نظام د ترقى او اصلي هدفونو لاسته كولو لپاره سياسي ستراتيژي هم وليكلای شو او دغه ټول مسائل به په ډېر قناعت بخشه ډول مطرح كړاى شو.

❖ اول محور او اصل هغه د کلي اهدافو ټاکل دي:

مجاهدين چې کوم سياسي نظام مطرح کوي بايد د دې نظام د تأسيس او جوړولو لپاره دلايل ولري، په کوم دليل، په کوم فکر او انگېزه ته د اسلام سياسي نظام مطرح کوي؟

مانا دا چې ته کوم کلي او جامع اهداف غواړې لاس ته راوړې او د دغه اهدافو د لاس ته راوړو لپاره ته د اسلام سياسي نظام مطرح کوي يا دغه سياسي نظام چې ته ليکې او غواړې بنياد يې کېږدې، د کومو مقاصدو لاسته کولو لپاره ته دا کار شروع کوي؟

د همدې پوښتنې جزئياتو ته بايد مخکې د نظام د مطرح کېدلو نه ځوابونه ولرو او دا ځوابونه بايد وليکو او خپله سره **کربنه، اصل** او **اساس** يې وگرځوو او هېڅ وخت بيا دې اصولو باندې چپرې معامله ونکړو همداسې نه يې هېر او نه ور ته شاه کړو. ځکه که چپرې دې اصولو ته مو شاه کړه نو بيا خو دومره ځواني اسلام سره وکړئ چې نوم يې خو مه بدوئ بس په خپل نظام مو بيا يو بل نوم کېږدئ.

❖ دوهم محور او اصل هغه د برترۍ اصل دی:

د برترۍ اصل بايد تاسو په اسلامي نظام کې تشرېح کړئ، لکه څرنگه چې د يو اسلامي نظام د چتر لاندې مختلف اقشار ژوند کوي، ددې قشرونو يو پر بل د برترۍ معيار څه شی دی؟

ځکه په ديموکراسۍ کې خو يو پر بل د برترۍ اصل نشته، کافر او مسلمان، هندو او رافضي، بنځه او نر، جاهل او عالم، متقي او فاجر، شيعه او سني... ټول د يو انسان په حيث ورته مطرح دي خو اسلامي نظام کې بايد دا واضح او تفسير شي. که چپرته مور او تاسې څخه څوک پوښتنه وکړي چې ستاسې معيار څه دی؟ مختلفو قشرونو سره کوم ډول تعامل کوي؟ يو ته پر بل څه ډول فضيلت ورکوي؟ او يا ټولو اقشارو او افرادو ته په يو ډول حقوقو قائل ياست، د مشرک، د مرتد او مسلمان، د فاسق او متقي، د جاهل او عالم ددې ټولو په شمول د ټولو اقشارو ترمنځ په توپير قائل ياست او که نه د امارت پاکستانی (!) په څېر ټولو ته په يوه سترگه گوري؟ بايد مجاهدين ددې پوښتنې هر جزء او بند ته مدلل ځوابونه ولري.

❖ درېم محور او اصل هغه د اسلامي نظام د عناصرو مشخص کول او

په پام کې نيول دي:

د نظام په تشکيل او ساختار کې ډېره مهمه او اساسي موضوع چې ده، هغه د اسلام د سياسي نظام د عناصرو څخه عبارت ده. **عنصر مانا** دا ده چې يوه ماده د څه شي څخه تشکيل شوې وي، يعنې د اسلام د سياسي نظام تشکيل کونکي عناصر کوم دي؟

د اسلام د سياسي نظام عناصر څلور دي

♦ د قانون مرجع

♦ زعيم يا رهبر

♦ اسلامي قلمرو / اسلامي سرحدات

♦ رعيت

1. د قانون مرجع :

د اسلامي نظام لومړنی تشکیل کونکی عنصر هغه د قانون مرجع ده، تاسې بايد په دې پوه شئ چې د اسلامي نظام د قانون مرجع څه ده؟

که د نظام مرجع مالومه نه وي بيا هېڅکله هم دپته اسلامي نظام نشو ويلاى ځکه دا تشکيلونکي عناصر دي.

که د دې اوسنۍ ادارې څخه پوښتنه وشي چې ستاسې د قوانينو مرجع څه شي ده ځکه نظام چې قانون ونه لري نو دپته خو نظام نه ويل کيږي.

د اسلام د سياسي نظام لومړی عنصر قانون دی او د قانون مرجع به قرآن او سنت وي.

څوک چې وايي د طالبانو نظام اسلامي نظام دی نو هغوی دې طالباني نظام د اسلامي نظام د لومړي عنصر سره پرتله کړي چې تر کومه حده د قرآن او سنت سره برابر دی؟

او که نه د طالباني نظام د قانون مرجع او مصدر د امریکا تر ټولو په ستره استخباراتي هډه کې ناست د سي آی اي (CIA) جنرالان او د هغوی په وړاندیز وضع شوي قوانین (د دوحې قراردادونه) دي چې له امله یې دا دی دوی د اسلام دښمنۍ ته ملا تړلې ده چې په پایله کې یې د اسلام په نوم دیموکراسي حاکمه کړي، په همدې هدف ورته د ډالرو کڅوړې راروانې دي، ځکه یې نو د مؤحدینو سره دښمنۍ کولو ته مټې رابډ وهلې دي، د قرآن او سنت مدارس او د درسونو حلقات بندوي او مؤحدین د خپلو زنانو و او ماشومانو په ګډون په بې رحمۍ سره وژني.

ورونو!

اسلام هغه نظام ته رسمیت ورکوي چې د همدې نظام تشکیلوونکي عناصر (له کومو چې دا نظام تشکیلېږي) د قرآن او نبوي سنتو سره موافق وي، نو هله بیا اسلام اجازه او رسمیت ورکوي، یانې چې دغه نظام منحیت د یوه سياسي نظام په بڼه په ټولنه واکمن شي او که

داسې نه وي نو له دې پرته ټول په ټوله نظامونه د جاهليت او طاغوتي نظامونو کې داخلېږي، الله جَلَّالَهُ فرمايي:

(أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ ۚ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ)
[سُورَةُ الْمَائِدَةِ: 50]

ژباړه: "که دوی د الله له قانون څخه مخ اړوي" نو آیا بیا د جاهليت فيصله غواړي، په داسې حال کې کوم خلک چې پر الله باور لري د هغو په نزد له الله څخه بل غوره فيصله کوونکی هېڅ نشته.

اسلام هغه سياسي نظام ته مشروعيت ورکوي، چې ددغه نظام تشکيلوونکي (تشکيل دهنده) عناصر د قرآن او سنت سره برابر وي که چېرته د قرآن او سنت سره برابر نه وي نو قطعاً بیا دې نظام ته د اسلامي نظام نوم څوک نشي ورکوای.

د يو نظام شاته به يا د اسلام رسميت وي او يا به د بين الملل، دواړه په يوه وخت کې يوه نظام ته رسميت نشي ورکوای، طالبانو خو ډېر له پخوا څخه د حقيقي اسلام نه خپله بېزاري بنودلې وه، نو ځکه خو اوس د بين الملل کفري رسميت ته په ډېره ليوالتيا منتظر دي او همدې ته غوږ په آواز دي چې کله به امريکا بين الملل ته ددوی د رسميت پېژندلو امر کوي او دوی به په دغه کفري ملت کې خپله چوکۍ اشغال کړي.

2. زعيم يا رهبر:

د اسلام د سياسي نظام د تشكيل دوهم عنصر زعيم او رهبر دی. د اسلام په سياسي نظام کې هر څوک د امت زعيم او رهبر نشي ټاکل کيدای، بلکې د اسلامي امت عمومي رهبر او زعيم به قریشي النسل وي، د اسلام په سياسي نظام کې قانون دا دی چې د دې نظام په رأس کې به قریشي وي يعنې رهبر به له قریشو څخه وي، داسې به نه وي لکه د طالبانو په څېر چې د خپل خواهش مطابق يې په خپل دستور العمل او لايحه کې د مشر او رهبر د ټاکلو لپاره کندهاريتوب او حنفييت شرط گرځولی دی، دوی هم لکه د خوارجو په دې عقیده او فکر دي، چې که قریشي نه وي نو هم رهبر جوړېدای شي. لاحول ولا قوة الا بالله.

اوس که څوک راوړېږي او خپل نظام ته د اسلامي نظام نوم ورکوي او رهبر يې قریشي نه وي نو د دې خلکو په تشو نارو بيا دا نظام اسلامي نشي کيدای، ځکه چې د اسلام د سياسي نظام د تشكيل اساسي عنصر پکې شتون نلري، چې هغه د قریشي امير رهبري او واکمني ده. صرف يوه استثنائي حالت چې امام متغلب خبره فقهاو ذکر کړې هغه يو اضطراري او استثنائي حالت دی خو د نظام اصل ساختار چې کله مطرح کيږي نو دلته به زعيم قریشي وي.

حُينې باطل او خواهش پرسته بيا د عمر بن عبدالعزيز رَضِيَ اللهُ عَنْهُ خلافت باره كې وايي چې عمر بن عبدالعزيز رَضِيَ اللهُ عَنْهُ نه امام متغلب وه او نه هم قریشي وه، څنگه بيا هم امير المؤمنین یاد شوی دی، د دې شهبې لنډ حُواب همدا دی چې امير المؤمنین عمر بن عبدالعزيز رَضِيَ اللهُ عَنْهُ يو قریشي نَسبه خليفه و، هېڅوک د هغه د قریشیت څخه انکار نشي کولای مگر هغه سپين سترگي بې وقوفه او تش په نوم ملايان چې د طاغوت په دربار كې پېر په لږه كونجاړه څلورويشت ساعته شخوند وهي.

(أبو حفص عمر بن عبدالعزيز بن مروان بن الحكم بن أبي العاص بن عبد شمس بن

عبدمناف... الأموي القرشي) دا د عمر بن العزيز رَضِيَ اللهُ عَنْهُ نسب دی.

3. اسلامي قلمرو / اسلامي سرحدات:

د اسلام د سياسي نظام د تشكيل درېم عنصر د اسلامي نظام قلمرو او حدود دي.

په دې اړه بايد ځانگړی تعريف ولرو كه يو څوك خپل نظام د اسلام د سياسي نظام په حيث معرفي كوي نو بايد هغوی د خپل نظام د جغرافیه او قلمرو يانې د اسلامي نظام د اراضي لپاره يو ځانگړی تعريف او حدود ولري، چې د دوی د نظام قلمرو كوم او تر كومه ځايه پورې دی، د دوی د نظام د واكمنۍ لاندې كومي ساحې دي او

په کوم معيار دا سيمې د دوی په قلمرو کې شاملې دي، څومره د دوی مسؤليت دی، که څوک دې پوښتنو ته ځواب ونلري نو د دوی نظام بيا اسلامي نظام نه دی بلکې يو ناقص او نيمگړی نظام دی. څوک چې د اسلامي نظام ادعا کوي، بايد د خپلې خاورې قلمرو هم وټاکي چې د دوی قلمرو تر کومه ځايه دی، ځکه چې اسلامي نظام خپل اصول، اساسات او عناصر لري، داسې نه ده چې د قطر خود ساخته نظام دې څوک د اسلامي نظام په حيث را معرفي کړي، په داسې حال کې چې د خاورې قلمرو او حدود هم ورته انگریزانو ټاکلي دي او د نورو کفرونو ترڅنګ يې د همدې جغرافيايي حدودو د عقيدې تر شاه د وطنيت په کفري عقیده هم ايمان راوړی وي.

اسلامي نظام کې د مسلمانانو قلمرو معلوم دی، چې تر هغه حده د اسلام ځمکه ده او ددې د آزادۍ لپاره زموږ خلفاوو او اسلافو ځانونه ټوټه، ټوټه کړي دي، نو زموږ هم په لويو مقاصدو کې يو مقصد او بلکې زموږ د نظام يو اصل او محور به هم همدا وي چې د اسلامي خاورې قلمرو او حدود به تعريفوو او روښانه کوو، بيا به د دې د خپلواکۍ او ترلاسه کولو لپاره له تورې څخه کار اخلو، ان شاء الله.

د قطر په سالونونو کې د کفارو سره په يو مېز د ناستو تش په نوم مشرانو څخه بايد دا پوښتنه وشي چې تاسې خو خپل نظام ته د

اسلامي نظام نوم ورکړی دی، د اسلامي خاورې قلمرو خو معلوم کړی کنه، ځکه چې د دې له تعیین پرته او د دې خبرې د نه مراعاتولو له کبله خو یو نظام اسلامي نشي جوړېدای، بلکې دا یو وطني او قومي نظام وي، لکه ستاسې نظام چې دی .

د سیکولریزم او غربیانو ټوله مبارزه او جگړه د همدې لپاره ده، چې هغوی غواړي ترڅو اسلامي نظام په وطني او قومي نظام بدل کړي ، ټول کوبښن یې همدا دی چې اسلامي قلمرو د مسلمانانو له ذهنونو څخه بهر کړي او د وطنیت په عقیده ککړې پولې او کرښې ورته د نظام د اصل او اساس په حیث وروپېژني.

طالبه!

تر څو چې خپل فکر بدل او تجدید یې نه کړې او د اسلامي خاورې د خپلواکۍ لپاره ناره اوچته نه کړې، دې قطري خود ساخته او وطني نظام ته چې ته هر څومره په خوله د اسلامي نظام نوم ورکړې بیا هم دا اسلامي کېدای نه شي، دا وطني نظام او اسلامي نظام په خپل منځ کې سره د ځمکې او آسمان په اندازه توپیر لري، دواړه په خپلو کې د اور او اوبو په څېر یوه د بل په ضد دي، چې هېڅ وخت هم دواړه سره یوځای جمع کېدای نشي.

دوی خو د بیت المقدس، اندلس، شرقي ترکستان، ماوراءالنهر، خراسان او جزیره العرب په شمول د ټولې محکومې اسلامي خاورې او د همدې هېوادونو په محکومو مسلمانانو د اسرائیلو، چینایانو، غریبانو، روسانو او نورو کفارو په ظلمونو او وحشتونو هم د څو ورځو حاکمیت او واک لپاره سترگې پټې کړي دي او د دې منصب لپاره یې د نړۍ د محکومو مسلمانانو سره د مرستې پر ځای د مسلمانانو یرغمل کوونکو او اشغالګرو ته د دوستۍ لاسونه ورکړي دي، هغوی ته د امنیت په برخه کې ډاډ ورکوي، نو تش په شعارونو او لقبونو یو نظام اسلامي کېدای نشي، ترڅو چې د اسلام په اساساتو، ستونو او عناصرو ولاړ نه وي.

زمونږ د اسلامي قلمرو لومړی دېوال د اندلس څخه تر جنوبي افریقا پورې دی او دویم دېوال یې د جنوبي افریقا څخه تر اندونیشیا پورې دی، درېم دېوال یې بیا راغلی تر شرقي ترکستانه پورې **(دا په چین کې یو ولایت دی د سینکیانګ په نوم چې دلته ورباندې زمونږ اسلامي خلافت تېر شوی)** څلورم بیا اوږد دېوال غځیدلی دی په تاجکستان او ازبکستان او همدغسې آذربایجان ترکو پورې، چیچنیا او داغستان ته هم ورتاو شوی او پنځم دېوال یې د ترکو څخه بیا تر اندلس پورې ورغلی دی او منځني هېوادونه یې پاکستان، افغانستان او عربي ملکونه... دي،

دا زمونږ اسلامي خاوره ده چې يو سرحد يې جنوبي فرانس، سپين (هسپانيه) يا اندلس دی او دوهم سرحد يې په انډونيشيا يا جنوبي افريقا کي استراليا سره او درېم يې شرقي ترکستان کې چين، تاجکستان، ازبکستان، روسيه او داسي نورو سره، زمونږ دا سرحدونه د اصلي کافرو سره دي او نور چې کوم منځ کې هېوادونه دي دا هغه ملکونه دي چې مونږ ورباندې عملاً خلافت او خپل حکومت کړی دی، دا د خلافت حصه وه، د دوی سره زمونږ شرعي حکم دا تړلی دی چې کله د مسلمانانو يو لوېشت ځمکه هم کفارو سره وي په هغه وخت کې جهاد په مونږ فرض عين دی، ځکه دا يو دفاعي جهاد دی، که په ظاهره شکل اقدامي جهاد ولی نه وي خو دا به زمونږ دفاعي جهاد وي، دا يو شرعي حکم دی، شرعي حکم هله تطبيق کولی شو چې تا ته خپل قلمرو معلوم وي، نو د قلمرو معلومول يو شرعي حکم شو؛ ځکه بيا تا ته دا پته نه لگيږي چې په ما تر کوم حد پورې جهاد فرض عين دی او تر کومه حده بيا فرض کفايي کيږي، اوس پکار ده مونږ خپل ملکونه له کافرو، مرتدينو او له کفري مذهبونو (سيکولريزم، رافضيت او الحاد) څخه آزاد کړو.

څوک مو په دی تېر ونه باسي چې جهاد دفاعي و او اوس خارجيان د افغانستان نه وتلي دي او جهاد دفاعي حالت نه وتلی دی، نه دفاعي

او اقدامي جهاد يا په بل تعبیر باندې فرض عین او فرض کفایي جهاد دا د اسلامي قلمرو اړوند تړلې موضوع ده نه د کفارو له لوري تعیین شویو د سایکس پیکو او ډیورنډ پولو او سرحد څخه. د افغانستان په آزادی باندې جهاد نه فرض کفایي کیږي ترڅو ټوله اسلامي خاوره نه وي آزاده شوې.

یعنې جهاد نن هم فرض عین دی لکه څنکه چې پرون وه، تش د کابل په ارگ ورننوتل باید ددې باعث نشي چې ټوله اسلامي خاوره دې کفارو ته وروښو او سترگې ورباندې پټې کړو، څو ضمیر پلورونکي کسان که هر څومره بغارې ووهي خو لمر په دوه گوتو نه پټیږي.

4. د اسلام د سياسي نظام څلورم عنصر رعیت دی.

هر یو نظام کې باید رعیت تشریح، معلوم او تعریف شي، یعنې یو نظام چې د اسلامي نظام په حیث معرفي کېږي، نو اسلامي نظام په اول قدم کې خپل رعیت په ډاگه کوي، چې زما رعیت به څوک او چېرې وي؟

د اسلام په سياسي نظام کې ټول اسلامي امت د دغه نظام رعیت شمېرل کیږي او ټول امت په رعیت کې داخل دی یانې د اسلام د سياسي نظام رعیت ټول عالم اسلام دی.

داسې نو نه کيږي چې تش د **(اسلامي)** په مختاري او يا وروستاري دې يو نظام اسلامي وبلل شي، ډېر کسان خپل حزب او نظام ته اسلامي نوم ورکوي، نو بيا خو بايد ټول عالم اسلام يې په رعيت کې راټول شي، خو د دوی اصول نامه او مشران يې بېرته د خپلې ادعا تکذيب هم کوي او د يوه محدود قوم د رعيت گڼلو لپاره مبارزه کوي او يو محدود قوم خپل رعيت گڼي لکه يهودو به هم خپل نظام شرعي گانه خو رعيت يې فقط يهود وو، همداسې طالبان هم خپل نظام ته **(اسلامي)** نوم ورکوي مگر رعيت يې بيا يوازې افغانان دي، په يوه مرکه کې يې د دفاع وزير څخه پوښتنه وشوه چې ستاسې اردو به په نوره نړۍ کې هم اسلامي مصالح په پام کې ساتي، د اسلامي ارزښتونو او مصالحو د ساتنې لپاره به هلته هم کار کوئ که نه؟ هغه ورته وايي چې ، نه!

زموږ اردو خپلې ملي موخې تعقيبوي، يعنې موږ ته افغانيت مهم دی، زموږ رعيت ټول اسلامي امت نه، بلکې يوازې افغانان دي او د واک ساحه مو ټوله اسلامي خاوره نه، بلکې يوازې افغانستان دی، نو چې ورته وويل شي بيا مو په خپل دې وطني نظام ولې دومره ستر نوم ايښی دی خو د اسلامي امارت په ځای ورته د وطني امارت نوم ورکړئ، ولې دومره غټ درواغ وايست؟

اسلامي نظام کې د رعيت لپاره موږ خپل تعريف لرو، دا ثابت الفاظ، تعيين شوي قاعدې او مشخص اصطلاحات دي چې هر يو يې په شريعت کې ځانگړي تعريفونه او معناوې لري. رهبر، زعيم، اسلامي خاوره، رعيت، قانون... دا هغه کلمات دي چې په شريعت کې د دې ترشا لوی لوی مفاهيم او مفکورې پرتې دي.

نو راځو او په دې عناصرو يو ځل بيا يوه لنډه کتنه کوو:

❖ **لومړی عنصر قانون و:** په اسلامي نظام کې د قانون وظيفه دا ده چې د سياسي نظام صلاحيت او مسؤليت تعيينوي، د اسلامي نظام صلاحيت او مسؤليت دا دی چې د امت د مظلوم، مستضعف، اسير، فقير، کونډې، يتيم او د اسلامي امت د ټولو اقشارو حق اداء او د ټولو حقوقو ته رسيدگي وکړي، د اسلامي ارزښتونو لکه دين، قرآن او د اسلامي شعائرو عزت وساتي او د دغه ارزښتونو د توهينونکو او بې احترامی کونکو ته په توره قاطع او کلک ځواب ورکړي.

❖ **دوهم عنصر زعيم او رهبر و:** د ابراهيمي ملت علماؤو هم پدې ډېر درسونه کړي او د زعيم شروط يې بيان کړي دي، خو په اسلامي نظام کې د زعيم او رهبر يو ځانگړی او مهم شرط دا دی چې دا زعيم به تل د جهاد **قيادت** او **رهبري** کوي، جهاد ته به ادامه ورکوي، تشکيلونه به لېږي، او اساسي کار به يې همدا د قتال رهبري وي، دا به يې تلپاتې

دنده وي، تر هغې به جهاد پر مخ وړي ترڅو له **فرض عين** څخه **فرض كفايي** ته رابښکته شي، په ټوله ځمکه کې فتنه ختمه شي او يوازې د يوه الله **جَلَّالَه** وحدانيت په ټوله ځمکه حاکم شي، که څه هم د دې مهم کار په ترسره کولو کې يوازې ځانته پاتې شي خو بيا به هم د جهاد څخه نه په شاه کېږي او جهاد ته به ادامه ورکوي.

د رسول الله **صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ** وفات څخه وروسته چې ابوبکر صدیق **رَضِيَ اللهُ عَنْهُ** تعين شو اول قدم کې يې چې کوم کار وکړ هغه د اسامه **رَضِيَ اللهُ عَنْهُ** د لښکر استول وو، په داسې حال کې چې رسول الله **صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ** تازه رحلت کړی و، په مدينه کې د هرج - مرج احتمال هم و، خو بيا هم ددغه ستر اقدام څخه په شان نه شو اودا لښکر يې په خپله تشکيل او رهبري کړ.

راشئ اوس د دښمن مشران په دې ترازو وتلئ، د دوی زعيم خو لومړی کفارو ته تسليمي ورکړه او د تعطيل الجهاد دا ستر جنايت يې ورسره په ابدې شکل امضاء کړ، د امام مهدي لښکرو ته به هم اجازه ورنکړي چې د افغانستان خاورې ته راشي او يا د افغانستان نه د نورې نړۍ د فتحه کولو لپاره تشکيلونه برابر کړي، ځکه دوی له کفري نړۍ سره همدا وعده او ژمنه کړې او په همدې تړون شوی دی چې هېڅ وخت به د افغانستان خاورې څخه د نړۍ کفارو ته

خطر نه متوجه کيږي، وياند يې په ښکاره ډول د خپل واک په لومړۍ ورځ اعلان وکړ چې نوره جگړه ختمه شوه، نور له هېچا سره زموږ دښمني نشته، عجيبه ده له دومره سترو کفري کړنو باوجود هم په څومره سپين سترگۍ د اسلام دعوي کوي، تاسې د ابوبکر رضي الله عنه تاريخ ته ځير شئ چې د رسول الله صلى الله عليه وسلم د وفات څخه وروسته خلک راولاړيږي او د زکات له ورکړې څخه انکار کوي، په دې وخت کې ابوبکر رضي الله عنه د جهاد رهبري په خپل لاس کې اخلي او د دوی پر ضد اقدام کوي، عمر رضي الله عنه ورته وايي: چې اې ابوبکره! ته اوس مسلمانان او کلمه ويونکي وژني؟

ابوبکر رضي الله عنه ورته په ځواب کې وايي: واللّه که چېرته زه يوازې هم پاتې شم نو بيا به هم د جهاد رهبري کوم او ادامه به ورکوم ترڅو هېڅ يو شخص د لمونځ او زکات ترمنځ توپير ونکړي.

ابوبکر رضي الله عنه خپل ځان د جهاد د رهبري مسؤل گانه، ځکه چې هغه زعيم و او دا ورته خپل مسؤليت ښکاره کېده چې د جهاد رهبري وکړي او د تل لپاره يې همدا کوشنېس کاوه چې په سمه توگه دغه مسؤليت ترسره کړي.

❖ **درېم عنصر اسلامي قلمرو / اسلامي سرحدات و:**

په اسلامي نظام کې به اسلامي خاوره او سرحدونه تعريف شوي وي يانې اړينه ده چې د اسلام په سياسي نظام کې د اسلامي خاورې سرحدات تشرېح شي، ځکه ترڅو چې د اسلامي نظام د خاورې حدود مالوم نشي نو دې نظام ته د اسلامي نظام نوم څوک نه شي ورکولای، ځکه نظام کې د يوې معلومې خاورې څخه دفاع مطرح وي، ته چې د اسلامي خاورې تعريف نه کوي او دا قلمرو نه په ډاگه کوي، نو بيا د کومې خاورې څخه ساتنه کوي؟

جواب همدا دی له هغه خاورې څخه چې حدود يې انگرېزانو ټاکلي او د سرحدونو او پولو په نامه يې سره د هېوادونو او وطنونو په جوړښتونو ویشلي.

اسلامي خاوره چې مسلمانانو په خپلو قربانيو او وینو باندې لاسته راوړې خاص، ښکاره او معلوم سرحدونه يې ورته ټاکلي دي، او دا وطني او د بين الملل د کفري اصولو موافق تقسيم شوې خاورې ته سيکولر دين سرحدات په ډاگه کړي، نو ته چې خپل نظام ته (**اسلامي**) نوم ورکوي، نو بايد د هغه سرحداتو آزادي او ساتنې لپاره مبارزه وکړې، کوم چې درته اسلافو تعيين کړي، که چېرې د سيکولر دين موافق د وېشل شوې ځمکې سرحداتو نه دفاع کوي نو بيا شرم پکار دی او د مسلمانانو په سترگو کې د خاورې شيندل مه کوي، ځکه

اسلام يو عالمي دين دی، نو دغه راز نظام يې هم بايد عالمي وي او څوک چې غواړي خپل نظام په بشپړه توګه اسلامي نظام مطرح کړي نو بايد چې دا نظام عالمي وګرځوي، قومي او وطني به يې نه جوړوي، ځکه چې قومي او وطني نظام ته د اسلامي نظام نوم ورکول دا د شريعت د احکامو بدلول دي او د شريعت سره غدر او جفا ده.

خو په لنډو الفاظو هغه ناخبره مسلمانانو ته د خيرخواهۍ په بنياد دا وړانديز کوو چې د کومو سرحداتو د ساتلو لپاره چې تاسو کومه ځوله او وينه تويوئ نو د اتمام حجت په خاطر يو ځل تاريخ ته مراجعه وکړئ چې همدا د شمال نه تر جنوب او د غرب نه تر شرق پورې دا پولې او سرحدونه درته چا خط کشي کړي دي؟

همدا جواب به درته ميلاو شي چې نيم يې انګريزي او روسي کفارو او نيم نور يې ايراني او باقي کفري نړۍ درته تعيين کړي دي، نو افسوس او بيا افسوس چې د کفارو لخوا دا خط کشي شوو پولو په دفاع کې ځان وژنه کوي او بيا د شهادت او د جنت هيله هم ساتي! د اسلامي نړۍ حدود بايد هر مسلمان خپل ذهن کې وساتي چې د هغه ساتنه او پالنه يې همېشني ارمان وي.

همداسې بايد سيکولر حدود اربعه هم تشرېح کړو ترڅو د مسلمانانو نه پوښتنه وشي چې اوس تاسې د کومې محدودې څخه ځان قربانوئ؟

تش په نوم د اسلام په جامه کې مليشو ته وايو چې د کومو حدودو
ساتنه کوی اسلامي او که سيکولرستي؟

او بيا په خپل ځان څنگه د مجاهدينو او فاتحينو نومونه ږدی؟
څه مو فتحه کړي؟

هغه حدود چې روس او انگرېز درته تعيين کړي دي؟
د همدې د ساتلو لپاره جنگيدلی؟

د همدې د فتح کولو لپاره دې ځان وژنه کوله؟

هو!

دوی ته اسلامي خاوره هغه بنکاري، کومه چې ورته بادار خط کشي
کړې ده، ځکه دوی تل د کفارو له عينکو څخه حق ته ليدنه کړې، نو
د همدې کفارو له لورې له ټاکلو حدودو څخه يوه لوپشت هم بهر د
تللو يا مداخلې سوچ نه لري او په دې اړه فکر هم نه کوي عمل خو
لري خبره ده.

عجيبه نده! نن د محکوميت او اشغال څخه د اسلامي نړۍ د
خلاصون په هدف د څو کسانو د اوبنکو څخولو او ځينې شعارونو
ورکولو څخه پرته نور هېڅ کوم دروند عکس العمل په نظر نه راځي
ولي علت به يې څه وي؟

ولې مسلمانان نن د اشغال شوې اسلامي نړۍ او محکوم اسلامي امت د آزادۍ او همدردۍ څخه بې احساسه شوي او په خپلو منځونو کې د تربورولۍ رفتار سره کوي؟

طالب ته وايو ته هم وايې تماميت ارضي، ايران او پاکستان هم وايي... او بيا دا بغارې هم وهئ چې د خلکو مسائلو کې مداخله نه کوو، نو خلاصه دا ستاسې نوم چې په تاريخ کې د اجرتي مليشو په حيث ثبت نشي نو بل به په کوم نوم ياد شې؟

د بين الملل په قانون کې راغلي دي چې بايد يو د بل کورنيو مسائلو کې مداخله ونکړي، همدا خبره چې بار بار طالب کوي اصل کې کفارو ته د هغوی قوانين وريادوي چې ستاسو د قوانينو په اساس دا خبره کوو کنه د شريعت او اسلاميت قانون همدا تقاضا کوي چې مشرق کې په يو مسلمان زانان او نارينه باندې ظلم وشي د مغرب نه به خلک مداخله کوي او ورځي به همداسې ترڅو چې اسلامي خاوره نه وي آزاده شوې نو د افغانستان په شمول د ټولو مسلمانانو حق او دوی باندې فرض عين دی چې جهاد وکړي، خو طالب دې هر څه ته شاه کړې ده او يو ساه باندې همدا نارې وهي چې رسميت، ډالرې او قدرت.

❖ **خلورم عنصر رعیت و:** د اسلام په سياسي نظام کې رعیت معرفي شو چې د اسلامي نظام رعیت ټول عالم اسلام دی، ځکه له محمد رسول الله ﷺ څخه مخکې چې به کله یو نبي او رسول د الله ﷻ لخوا مبعوث کېده، نو یوې ځانگړې سیمې او یوه خاص قوم ته به رالېږل کېده، خو کله چې رسول الله ﷺ راغی او په پیغمبرۍ مبعوث شو نو خبره عالمي شوه، رسول الله ﷺ د یوه خاص وطن او خاص قوم لپاره نه دی راغلی، بلکې د ټولې دنیا د انسانانو او پېریانو په لور رالېږل شوی نبي دی، الله ﷻ فرمایي: **(وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ) [سُورَةُ الْأَنْبِيَاءِ : 107]**

ژباړه: موږ ته نه یې رالېږلی مگر د ټولو مخلوقاتو لپاره رحمت رالېږلی یې (موږ چې ته لېږلی یې، دا په اصل کې د نړیوالو په باب زموږ رحمت دی).
الله ﷻ رسول الله ﷺ په دې خبره باندې پوهوي چې له مګې څخه مدینې ته راغلي او دلته دې اسلامي نظام تاسیس کړ، نو یوه خبره په یاد لره چې ستا کار صرف تر مدینې محدود نه دی، بلکې ټول عالم ستا رعیت دی او ته به د ټول عالم لپاره مبارزه کوې، تردې چې دا ټول ستا په امت کې داخل شي.

رسول الله ﷺ ته اشاره کوي، چې ستا دعوت او جهاد به تر يوه قوم او سيمې پورې محدود نه وي، بلکې ټولې دنيا ته به په ژبه دعوت کوي، که يې ونه مانه نو په توره به ورسره جهاد کوي، تر هغې به جنګېزې چې په ځمکه باندې فتنه پاتې نشي، دين ټول يوازې د الله لپاره شي تر څو دا ټول خلک د يوه اسلامي نظام رعيت جوړ او اسلامي اخوت قائم شي.

اوس راشه چې خپل نظام ته اسلامي نظام او خپل مشر ته امير المؤمنين وايي، مګر بلې خوا ته بيا همدا نارې او چينغې وهي چې موږ تر افغانستانه محدود يو، نو په دغه عقیده او دغه خبره دوی له ايمان څخه خلاص دي او دغه راز نور هم پېر د اسلام ماتوونکي نواقض په دوی کې راټول شوي دي، خو يو عمده ناقض د اسلام او د ايمان چې دوی يې په اونۍ کې يوځل خامخا پېر په فخر ټولو کفارو ته د دې تلقين ورکوي، هغه دا دی چې دوی د کفارو لخوا د ځمکې په وپشلو او د هغو په پرېکړه راضي شوي دي او خپله ټوله مبارزه يې د اسلام په خلاف د همدې پولو او فرضي کړنو د ساتنې لپاره محدوده کړې ده.

د اسلامي نظام شعار دا دی چې د الله رب العالمين کلمه لوړه شي او دا وطني د قطر او اسلام آباد نه سرچينه اخيستونکی نظام همدې

لپاره قربانی ورکوي چې د کفارو د کال (1916م) د توافق کلمه چې د سايکس پیکو قانون دی عملي او پورته شي، نو اوس دې هغه خلک چې د کفارو دې توافق ته د عمل جامه وراغوندي او همدې لپاره قربانی ورکوي چې دا د (1916م) کال توافق نه دفاع وشي نو ځان دې خبر کړي چې د دوی او د اسلامي نظام شعار او قربانی سره جلا او تگلاره یې هم همداسې بېله ده.

څوک چې نن سبا ځان د همدې کرښو په دفاع کې وژني دې باندي دې هم ځان خبر کړي چې د همدې توافق او کلمې په نتیجه کې اسرائیل رامنځته شوی ده، ته چې نن د کفارو په لاس تقسیم شویو پولو او سرحداتو نه دفاع کوي مطمین اوسه چې اسرائیل دې هم په رسمیت پیژندلی دی.

که له دوی څخه دا پوښتنه وشي چې تاسې خو خپل مشر ته امیر المؤمنین وایاست یانې د ټولو مؤمنانو امیر یې گڼئ خو بیا هم ستاسو دغه امیر المؤمنین د ایغور، فلسطین، کشمیر، عراق، شام، پاکستان، چیچنیا او نورو گڼو محکومو مسلمانانو پر ځای د هغوی له اشغالګرو او قاتلو کفري او طاغوتي نظامونو سره دوستي کوي، هلته خپل نظام اسلامي او خپل امیر د ټولو مؤمنانو امیر گڼئ او هلته بیا وایاست چې له افغانستان څخه بهر مو چا سره کار نشته، ټولو

کفارو او طواغيتو سره صميمي اړيکې غواړئ، په نورو مؤمنانو چې په نورو هېوادونو کې هر وحشت کيږي نو تاسې ورسره کار نه لرئ او هغه وحشتونه يې د شته اشغالګرو نظامونو حق او د هغوی خپله داخلي موضوع ګڼئ، په همدې موضوع کې هم پير خلک د اسلام له دائرې څخه وتلي دي.

الله جَلَّالَهُ فرمايي: **(إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ) ژباړه: مؤمنان ټول سره وروڼه دي.** دغه راز بل ځای فرمايي: **(وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ) ژباړه: مؤمنان سړي او مؤمنانې ښځې د يوه بل دوستان دي.**

رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمايي: د مؤمنانو مثال د يوه جسد دی؛ چې پښه يې درد وکړي نو سترګې ورسره ژاړي، که په سترګو درد وي له خولې ورسره فريادونه خيژي او که لاس مات شي نو غاړې ته ولويږي، همدا مثال د ټول اسلامي امت دی که د نړۍ په شرق کې په مسلمان کوم درد وي او يا ظلم پرې کيږي نو د غرب مسلمان به پرې دردمند کيږي او له ظلمونو څخه به يې د ژغورنې کوښښ کوي او که په غرب کې کومه مؤمنه زاننه يا نارينه د کفارو په زندانونو کې اسير وي، نو د شرق مسلمانان به يې د خلاصون او آزادۍ لپاره شپه او ورځ کار او

مبارزه کوي، راشه تش په نوم اسلامي نظام ته چې د ميليونونو ايغوري مسلمانانو له قاتلانو او ناموس لوټونکو کمونيستو چينايانو سره د اړيکو پراخولو او اقتصادي تړونونو په نوم پټ استخباراتي مالومات هم سره تبادله کوي، په داسې حال کې چې دا هغه چينايان دي، چې د شرقي ترکستان اسلامي هويت يې دفن کړ او د همدې اسلامي خاورې په ميليونونو وگړي يې په ډله ايز شکل بنديان کړل، دغه راز له مساجدو او مدارسو يې ورته طبېلې جوړې کړې او هغوی يې د خپل دين پرېښودو ته اړ کړل، مگر د چينايانو برادر په ځای د دې چې له کمونيستو چينايانو څخه ددغه جنايتونو پوښتنه وکړي بلکې هغوی سره لکه کولنگي چرک وزرې جنگوي او خارجه وزير پلن يې د دې په ځای چې چينايي اشغالگران له گربوانه ونيسي هغوی ته جلغوزې ډالۍ کوي او شيخ دلاور يې د خپلې خاورې کانونه پرې لوټ کړل.

د طالبانو له وياند څخه د يوې رسنۍ خبريال پوښتنه کوي او ورته وايي: چې تاسې خو دعوه د اسلامي نظام کوئ او مشر مو ځانته اميرالمؤمنين هم وايي، اوس خو تاسو سره زور هم شته ساحه او نور امکانات هم لرئ، دا چې په چين کې پر مسلمانانو سخت ظلم روان دی د هغوی لپاره تاسې څه کوئای شی؟

هغه ورته په ځواب کې وايي دا د هغوی خپله داخلي مسئله ده موږ له افغانستان څخه بهر د هېچا سره کار نه لرو او نه هم د چا داخلي امورو کې لاس وهنه کوو.

خو اسلامي نظام او مسلمانان بيا داسې نه وي لکه د طالبانو نظام او طالبان، ځکه چې د مسلمانانو د قانون مرجع به قرآن او سنت وي، رهبر به يې د کندهار صوفي نه، بلکې يو مؤحد قریشي وي، د اسلامي نظام سرحداث او پولې به معلومې وي، ټوله اسلامي خاوره زمونږ د قلمرو په تعريف کې شامله ده، د دنيا په هر کونج کې د هر قوم، هر رنگ، هرې ژبې او هر سمت مسلمانان د اسلامي نظام رعيت دي که هغه نارينه وي يا بشځينه چې د نړۍ په هر گوټ کې وي پوښتنه او دفاع يې په ټول اسلامي امت او اسلامي نظام فرض ده.

اوس د اسلام سياسي نظام د جوړښت په څلورم محور باندې به خبرې وکړو ان شاءالله.

❖ څلورم محور او اصل د نظام د ساختار (جوړښت) هغه د

مراتبو د سلسلې اصل دی:

د اسلام په سياسي نظام کې څلورم محور او د جوړښت اساس د رهبرۍ په شمول د تصميم گيرۍ د مراتبو د څرنګوالي، د قدرت او

د ريځونو د وېش په پوځل راڅرخي يانې د اسلام په سياسي نظام کې کوم پوځل خلک مسؤليتونو ته رسېدای شي؟

په کومو اصولو او کومو شرايطو مسؤليتونو ته داخلېدای شي؟
د رهبرۍ په سطحه د تصميم گيرۍ مراحل او مراتب به يې څه پوځل وي؟

د قدرت وېش به يې په څه پوځل وي؟
دا ټول په څلورم محور کې شامل دي چې د دې لپاره بايد مجاهدين د اسلام د سياسي نظام په چوکاټ کې ځواب ولري.
هر وخت چې تاسې همدې څلورو محورونو ته دلايل او ځواب ولرئ، نو بيا تاسې ادعا کوڼلای شئ چې مونږ د اسلامي نظام ساختار مطرح کوڼلای شو.

ورونو دا د اسلام د سياسي نظام د ساختار او تشکيل لنډه موضوع و، اوس راځو د اسلام د سياسي نظام د تطبيق په برخه کې چې کوم څلور محورونه دي هغه بيانوو، بتوفيق الله تعالى.

د اسلام د سياسي نظام تطبيق او عملي کېدل

د اسلام د سياسي نظام د تطبيق په برخه کې هم څلور محوره دي:

❖ لومړی محور:

د نظام د تطبيق لپاره لومړی محور دا دی چې د تصميم گيری مرجع بايد تعين کړو، يانې د اسلام د سياسي نظام د تطبيق په برخه کې لومړيو کې د تصميم گيری موضوع مطرح ده، چې دغه تصميم گيري به څوک کوي؟

لومړی بايد تاسې عمومي مرجع او د تصميم گيری مرکز په ډاگه کړئ، وروسته بيا په هره اداره کې د تصميم گيری مرجع معلومه او بنسکاره کړئ، رسول الله ﷺ چې کله د مکې څخه مدينې ته ولاړ، نو لومړی کار يې دا و چې د تصميم گيری لپاره يو مرکز جوړ کړي، د يوه مسجد په جوړولو يې اقدام وکړ، تر څو د مشورې، درس او د نورې روزنې او تربيت لپاره يو مرکز او ځای ولري.

د تصميم گيری مرجع د نظام د تطبيق لپاره لازمي خبره ده، نو ځکه خو دا په تطبيق د نظام کې لومړی محور شمېرل کيږي، دا بايد په ډاگه او معلوم شي چې د تصميم گيری دا مرجع څومره صلاحيت لري يانې د صلاحيت کچه يې هم بايد معلومه وي.

دا په دې مانا ده چې که د تصميم نيولو مستقل صلاحيت در سره نه وي نو بيا اسلامي نظام نه تطبيق کيږي، چې د شريعت هر حکم د

کفارو د خوشحالی او خفگان لپاره تعیین او یا هم تعطیل کړې بیا ته نشې کولای چې اسلامي نظام حاکم او تطبیق کړې. څوک چې خپل نظام ته د اسلامي نظام نوم ورکوي، باید د تطبیق لپاره یې کافي او مستقل صلاحیت ولري، داسې نه چې نن یوه اعلامیه خپره کړې او سبا چې کفار درته غوسه او یا پرې خفه شي، نو بېرته دوهمه اعلامیه د لومړۍ په رد کې خپره کړې او بیا دا وضاحتونه او توجیحات ورته لټوې چې دا د یوه ریاست اعلامیه وه، عملي کول یې په خلکو جبري نه دي، د دې طالبانو حال ته وگورئ چې د امریکا او نورو کفارو له پاره خپله یوه اعلامیه نشي عملي کولای او نه هم په آزاد ډول د یوې قاطع اعلامیې د لیکلو جرئت لري نو بیا به ټول اسلامي نظام څنگه تطبیق کړای شي؟

❖ دوهم محور:

دوهم محور چې تاسې یې باید د نظام په تطبیق کې ورته توجه وکړئ هغه دا دی چې د هرې ادارې د صلاحیت او مسؤلیت دایره، د کار اندازه، د فعالیت سیمه او دپته ورته نور اړوند مسائل ټول باید تشریح او تعیین شي او ټولو ادارو ته دا خبره وکړای شي چې د ټولو ترمنځ به د نظام په تطبیق کې هم **معنوي اتحاد** او هم **سياسي اتحاد** موجود وي، او دا دواړه باید پام کې ونیول شي.

د اسلام د سياسي نظام په چوکاټ کې بايد ټولې ادارې سره متحدې او همغږې وي، په يوۀ نظام کې چې ټولې ادارې سره ربط او اتحاد ولري نو دېته **سياسي اتحاد وايي**، دا يوه ډېره مهمه نقطه ده، يو معنوي او فکري اتحاد دی چې هغه د افرادو اړوند وي، يعنې هر فرد بايد د اسلام په سياسي نظام کې په خپلو کې سره همفکره او هم عقیده وي، ټول به په يوه فکر وي، دويم هغه سياسي اتحاد دی چې دا د يوې ادارې اړوند کيږي، يانې بايد د نظام يوه برخه د نظام د بلې برخې سره اتحاد او همغږي ولري چې دې ته **سياسي اتحاد وايي**.

داسې نه لکه دا اوسنی نظام، چې د هرې ادارې يې ځانته پاچاهي ده، د امر بالمعروف په نامه اداره يې يو امر کوي او نورې ادارې يې بيا بل ډول فرمانونه جاري کوي، يو يې په سمبولیک او نمايشي شکل د نامحرمة بنحو سره د ناستو څخه منعه کوي خو د اطلاعاتو وزارت يې بيا په کنفرانسونو، مجلسونو، تلویزونونو، دغه راز د تحصیلاتو او خارجه وزارتونو په شمول په يو شمېر نورو وزارتونو کې د نامحرمو بنحو سره ښه د زړه له تله خنداگانې، مجلسونه او مختلط بندارونه په درز کې روان دي، اسلامي نظام کې بايد داسې ماحول نه وي، بلکې اړينه ده چې ټولې ادارې په خپل منځ کې يو فکري او

بل سياسي اتحاد ولري، څوك چې په خپل نظام كې دننه خپل حكم نشي تطبيق كولاى نو هغه به ټول نظام څنگه عملي كړاى شي؟

ورونو!

د دښمن لومړى كار همدا دى چې د ادارو ترمنځ كوم سياسي اتحاد دى دا له منځه يوسي، يوه اداره د بلې ادارې سره په ضد كې واقع كړي، اصل كې خو په نظام كې د شاملو ادارو اهداف، مقاصد او مرام يې يو دى، د يوه نظام په سيوري كې په خدمت بوختې دي او لكه د يوه بدن د غړو په څېر هر يو يې خپل مسؤليت اداء كوي، مگر د دښمن كوښښ دا دى چې سياسي اتحاد خراب كړي.

كه ټولې ادارې د دښمنانو دغه شومو پلانونو ته متوجه نشي، نو له دې سره سره چې د ټولو هدف يو دى، مگر د يوه هدف د ترلاسه كولو لپاره به بيا هم د يوه بل په خلاف اخته وي.

تاسې وگورئ ځينې وخت د دوه ادارو ترمنځ بې اتفاقي وي، علت يې همدا دى چې سياسي اتحاد ورته دښمن خراب كړى وي، حال دا چې د يوه هدف لپاره كار كوي، مرام يې يو وي، دواړه قرباني وركوي، خو بيا هم په خپلو كې بې اتفاقه دي، دا د دښمن دسيسې دي چې د مجاهدينو ترمنځ بې اتفاقي خپره كړي، پوځ پوځ حربې په كار واچوي ترڅو د دوى سياسي اتحاد له منځه لاړ شي او په دې طريقه

مجاهدين ضعيفه کړي، د اسلام په سياسي نظام کې به د ادارو ترمنځ کلکه هماهنگي او محبت موجود وي، بايد يو بل تقويه کړي او د دښمن دسيسو ته ډېر متوجه واوسي.

تاريخونه ليکي چې د اوس او خزرج د قبيلو ترمنځ تقريبا (120) يو سل شل کاله دښمني تېره شوې وه، د دوی په منځ کې بيا ډېرې جگړې شوې وې، له يوه بل څخه يې بې شمېره کسان وژلي و، مگر رسول الله ﷺ د دوی ترمنځ داسې اتحاد رامنځته کړ چې بيا به يو له بله قربانېدل، داسې يې ونه ويل چې موږ دواړه قبيلې په خپل ځای د رسول الله ﷺ څخه متابعت کوو خو نوره دښمني به مو په خپل ځای باقي پاتې وي، نه! بلکې رسول الله ﷺ د دوی تر منځ داسې اتحاد قايم کړ چې بيا د کارونو په پرمختگونو کې هم دوی يو له بله سره فکري اتحاد درلود او هم د سياسي اتحاد څخه برخمن ول.

ورونو!

سياسي اتحاد ته به ډېر زيات کار کوي، کچېرته ستاسې د اداراتو ترمنځ سياسي اتحاد قوي نه وي، نو د عمومي امير په شهادت سره نظام بيا ډېر ژر پاشل کيږي.

يوه نقطه په ياد ولرئ د دې لپاره چې د ادارو ترمنځ مو سياسي اتحاد خراب نشي او هره يوه اداره خپل مسؤليت وپېژني، نو هرې ادارې ته به خپل خپل صلاحيت روښانه کوي، چې د هغه حد څخه اضافه لاس وهنه او يو د بل په کارونو کې مداخله سره ونکړي.

❖ درېم محور:

د اسلام د سياسي نظام د تطبيق په برخه کې درېم محور دا دی چې د هرې ادارې د کار پيل بايد تاسې ورته په ډاگه کړئ، هرې ادارې ته بايد تاسې پلان ورکړئ چې دغه مو افراد، امکانات او بوديجه شوه او دغه دې کاري پلان شو، تکړه شه نور نو خپل کارونه مخ ته يوسه چې دا د اسلام د سياسي نظام په تطبيق کې ډېره مهمه موضوع ده. له ډېرو خلکو څخه د کار پيل نادرکه وي، نه پوهېږي چې کار له کومه ځايه پيل کړي او کوم ځای کې يې ودروي، دا تفکيک نشي کولای چې څه وخت د کار راپور آماده، نتيجه ارزيايي او لاسته راوړنې تحليل يا حساب کړم، دغه خبرې له اکثرو ورکې وي، نور ماشين چې حرکت وکړي نو د يوې ادارې امير يې چلولی شي، خو يوې ادارې سره ماشين ته په حرکت ورکولو کې بايد نظام همکاري وکړي.

❖ **څلورم محور:**

د اسلام د سياسي نظام په تطبيق كې څلورم اصل د كاري راپور د ارزونې څخه وروسته د **مكافاتو او مجازاتو** د وركړې محور دى. دا هم ډېر مهم عنوان دى، د نظام په تطبيق كې مكافات او مجازات به تاسې هغه مهال ټاكى كله چې راپور او نتيجه گيري راغله او نتيجه گيرى كې د مكافاتو او مجازاتو اصل په **لاسته راوړنو** باندې حسابېږي، مانا د دې خبرې دا ده چې هره اداره بايد لاس ته راوړنې ولري، ترڅو د راپور په نتيجه گيرى كې د مكافاتو وړ وگرځي، كله كله د يو شمېر خلكو خو بيخي راپور نه وي بيا كه راپور يې راشي هم نو راپور كې لاسته راوړنې نه وي، نو امير به بيا د كوم اصل له مخې دپته مكافات وركوي؟

نو عام مجاهدين بايد كوښښ وكړي، كارونو كې لاسته راوړنې ولري ترڅو چې د مكافاتو وړ وگرځي.

ورونو! كله چې يو چاته كار وركوئ لومړى بايد ورته تصميم گيري تشرېح كړئ، دوهم به ورته د اړونده ادارې صلاحيتونه او د كار سيمه واضحه كړئ او دا به هم ورته په ډاگه كړئ چې نورو ادارو سره تر كومه بريده د مداخلې حق لري او د دې هر څه ترڅنگ به يې په سياسي اتحاد هم د ټولو سر وړخلاصوى، چې د ټولو ادارو ترمنځ

باید څه پوځ همغږي، همکاري، متقابل احترام، گډ کار او نور اړونده مسائل په پام کې وساتي، درېمه خبره دا چې د کار د پیلولو نېټه به ورته تاسې په خپله تعینوئ او ورته به وایې چې وروره له دې ځایه دې کار پیل کړه او په هغه نقطه یې پای ته ورسوه، بیا ترېنه وخت په وخت راپور وغواړه، د راپور په پایله کې که نوې لاسته راوړنې موجودې وې نو مکافات ورته ورکړه او که لاسته راوړنې یې نه درلودې نو څېړنه یې وکړه چې علت څه دی او ولې یې کارونو کومه نتیجه نه ده ورکړې او هېڅ کومه لاسته راوړنه نه لري، که یې کومه ستونزه او علت درلود نو د ستونزې په ختمېدو کې ورسره همکاري وکړه او که یې بیا هم غفلت کاوه نصیحت ورته وکړه، د کار ارزښت او اهمیت ورته واضح کړه، تشویق او ترغیب یې کړه، ترڅو دوهم او درېم راپور یې له لاسته راوړنو ډک شي او د مکافاتو وړ وگرځي.

ورونو! دغه اته محورونه د یوه نظام مهم محورونه دي (څلور محورونه د نظام د ساختار لپاره دي او څلور نور د نظام د عملي کولو لپاره) که چېرته د الله په ځانگړي فضل ستاسو ذهنونه په دغه اتو محورونو باندې خلاص شي، نو بیا تاسې څوک تش د اسلام په نوم په طاغوتي نظامونو نشي دوکه کوڼای، دغه موجوده نظامونه چې لوبېږي او حاکم دي، دا ټول بیا تاسې ډېر ښه تحلیل او ارزیابي

کولای شی، چې آیا دا واقعي اسلامي نظامونه دي او کنه له ساختاره تر عمل پورې د دې ټولو بنياد کور اېښودل شوی دی؟
 که تاسې دغه اته محورونه وپېژندل نو بيا کولای شی چې د دغه نظامونو له ساختار څخه د عمل تر پيل پورې په ټولو برخو يې ښه شرعي او منطقي رد وکړئ.

اوس که يو څوک ووايي: چې زموږ نظام اسلامي نظام دی، نو تاسې به ترې دا پوښتنه وکړئ چې تاسو دغه نظام د اسلام د کومو مقاصدو ترلاسه کولو لپاره تاسيس کړی دی؟
 د اسلامي نظام بنياد او اساس څه شی دی؟

او که له همدې فعلي ادارې څخه همدا پوښتنه وشي چې تاسې د اسلامي نظام د دعوې کوي د دې نظام اساس او بنسټ مو څه دی؟
 تاسې د کومو شرعي مقاصدو د ترلاسه کولو لپاره کوښښ روان کړی او هدف مو څه دی؟ هر کله چې تاسې همدې اته محورونو ته په شريعت برابر ځوابات ورکړل او همدا ځوابات مو خپل اصل او اساس وگرځول، نو بيا همدې اصولو او اساساتو نه تېرېدل په دې مانا ده چې ستاسو د اسلامي نظام دعوې باطله ده، ځکه هر هغه څوک چې د اسلامي نظام دعوې کوي نو اړينه ده چې هغه بايد دې اته محورونو ته چې څلور عناصر هم پکې شامل دي ځوابونه ووايي.

د اسلامي سياست او اسلامي نظام تعريفونه

د سياست په اړوند د خلکو نظريې سره توپير لري، هر څوک د خپلې پوهې، ټولنيز دريځ او گټو پر بنسټ هغې ته يو تعريف ورکوي، د کور بنځه چې نا لوستې ده د سياست په اړوند يو ډول تصور لري، يو بزگر او کارگر بل ډول اند لري، تعليم يافته قشر يې په اړه يو رقم سوچ او فکر کوي علماء او مدارسو کې د سياست بل تعريف چليري، څوک سياست ناوړه، کرغېرن او بد بولي او له سياست څخه ډډه کوي، څوک د سياست اډانه ټاکي او هر چا ته په سياست کې د گډون حق نه ورکوي، ددې خبرو په پام کې نيولو سره په کار ده ځان پوه کړو چې په پای کې سياست څه ته وايي چې خلک يې په اړه داسې مختلف نظرونه لري.

مورن هڅه کوو سياست داسې تعريف کړو چې ترڅو يوه انگېزه راکړي، هسې خو د سياست تعريفونه په کتابونو کې ډېر زيات شوي دي چې په ډېرو باندې يې په آساني سره ذهن هم نه خلاصېږي، او دا تعريفونه هرچا د خپل ليدلوري مطابق کړي دي، خو مونږ کونښن کوو چې د ساده فهم مطابق يې تعريف کړو ترڅو د سياست مفهوم او مانا آساني سره وپېژنو، که تاسې په دې تعريف ځان پوهه کړئ نو ډېر څه به ستاسې په ذهن کې کېني ان شاءالله.

ورونو!

سياست هغه تدابير دي چې د کارونو او امورو د اداره کولو لپاره په پام کې نيول کېږي، په بل تعبير د سياست مانا دا ده چې يو فرد يا يوه اداره هغه تدابير پيدا کړي چې په تطبيق يې خپل کارونه په ډېر منظم ډول مخته يوسي او د خپلو کارونو غوره نتيجه ترلاسه کړي.

هر څوک چې خپل کار وپېژني، دخپل کار په مفهوم او مقصد باندې پوهه شي، نو کار ډېر په ښه ډول سرته رسولای او نتيجه يې هم ډېر ښه ډول لاسته راوړلای شي، د همدې کړنو د ترسراوي لپاره اړينه ده چې يو داسې امير د ځان لپاره وټاکي چې هغه سياستمداره امير او مشر وي ترڅو تاسې د داسې يو امير د سپوري لاندې خپل هدفونه لاسته راوړئ.

نو بايد زموږ امير، عالم او مجاهد يو سياستمداره امير، مجاهد او عالم وي او د دوی ټولو بصيرت بايد ډېر لوړ اوسي.

هر وخت چې تاسې په منظمه طريقه يو کار شروع کړئ او په منظم ډول مو خپل کار پای ته ورساوه او په پای کې مو يوه ښه نتيجه لاسته راوړه، نو دغه مهال بيا تاسې يو کاميابه سياستمدار ياست.

د سياسي نظام تعريف

د شريعت په چوکاټ (چارچوب) کې د کارونو محتوا تعينول او په ښه توگه اداره کول په داسې حال کې چې د اسلامي امت لوړې گټې او منافع پکې پام کې نيول شوي وي او بيا له همدې منافع او ارزښتونو څخه پکې دفاع او ساتنه هم مطرح وي او په هر ډگر کې د دشمن د هر اړخيزو حملو څخه بچ وساتل شي نو همدې ته د اسلام سياسي نظام ويل کيږي.

ورونو! کچېرته دا اوسني ټول تش په نوم اسلامي نظامونه د اسلام د سياسي نظام په همدې تعريف وتلو، نو پايله به يې خامخا صفر وي، ځکه چې دا سيکولر او طاغوتي نظامونه دي، هېڅکله دوی د اسلامي نظام نمايندگي نشي کولای، ځکه چې موږ وگورو نو همدې نظامونو کله د اسلامي امت لوړې گټې (منافع عليا) پام کې ساتلي؟ ترې يې دفاع کړې يا يې په همدې برخه کې مبارزه او کار کړی او آیا دوی به په راروان وخت کې هم د امت د لوړو گټو (منافع عليا) څخه دفاع وکړي؟

او که يوازې د خپل يوه محدود قوم او د بين الملل لخوا د ورکړل شوي خاورې لپاره به همداسې بغارې وهي، نو مالومه خبره ده چې دوی سره د اسلامي امت ټولنيزې گټې، لوړ اهداف او ارزښتونه مطرح نه

دي بلکې د ملل ملحدہ له لورې ورته ټاکل شوي حدود او اهداف مهم دي چې لاس ته يې راوړي او بس! د اسلام د سياسي نظام په تعريف کې د امت گټې مطرح کيږي نه د يو قوم او يو هېواد.

د اسلامي نظام پنځه اصلي ځانگړتياوې

1. اسلامي نظام يو رباني نظام دی.
2. اسلامي نظام يو ثابت نظام دی.
3. اسلامي نظام يو عالمي نظام دی.
4. په اسلامي نظام کې ټولې برخې او اړخونه سره همغږي لري.
5. اسلامي نظام کې امر بالمعروف او نهی عن المنکر شته دی.

دا پنځه عمده اساسات او اصول دي، په همدې اسلامي نظام له نورو نظامونو سره توپير لري، په همدې يې بېلولای او له نورو نظامونو جلا کيږي، همدا د اسلامي نظام ځانگړتياوې او امتيازات دي چې دا نور نظامونه يې نه لري.

راځو او په همدې پنځه اصولو لنډ بحث کوو ان شاء الله:

1. د اسلام مبین دین یورپاني دین دی:

یعنې منبع او مأخذ یې د الله ﷻ کلام دی، دلته هر څه د خپل مصدر څخه اخستل کیږي او تبصره به ورباندې کیږي.

د هر عمل اصل به د الله ﷻ کتاب او د رسول الله ﷺ سنتو کې موجود وي، له خپله ځانه به ابداع فی الدین نه کوي، بلکه د هرې مسئلې اصل به د خپل اصلي مصدر څخه اخلي، چې اصلي مصدر یې قرآن او سنت دی.

یوه اسلامي ټولنه ده او بله د جهل ټولنه ده، هر هغه ټولنه کې چې اسلام حاکم وي او قوانین د خپلې اصلي مرجع او مصدر (قرآن او سنت) څخه اخیستل شوي وي، نو بیا دې ته اسلامي ټولنه ویلای شو، که چېرې د قوانینو مصدر د بلې مرجع څخه واخیستل شي، نو دا بیا جاهلي ټولنه ده، ځکه دلته قوانین بیا اسلامي بڼه نه لري، بلکه خود ساخته قوانین دي، چې انسانانو جوړ کړي او حاکم کړي یې دي. همداسې کومه مفکوره چې لري، دا باید اسلامي مفکوره وي، یعنې که هر څوک غواړي چې خپله مفکوره د حکومت په چوکاټ کې عملي کړي نو دا باید اسلامي بڼه ولري.

اسلامي مفكوره د سيكولر مفكورې په مقابل كې ولاړه ده، اوس نو كه يو كس ووايي زما مفكوره اسلامي ده نو بايد دده د مفكورې د اخذ مصدر قرآن او سنت وي، يعنې مفكوره يې بايد د قرآن او سنت څخه سرچينه واخلي، كله چې وايو زموږ مفكوره اسلامي ده، بيا داسې نه كيږي، چې له خپله ځانه داستان جوړ او بيا يې اسلام ته نسبت وركړو، دلته به ته هر څه له خپلې سرچينې څخه اخلي او بيا به په هغې كې فكر او يوه د حل لاره به يې د تطبيق لپاره وړاندې كوي.

حُكَّهُ اللهُ جَلَّالَهُ حتي خپل خوږ محبوب رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ته وايي چې له خپله ځانه به خبرې نه جوړوي او ماته به يې نسبت نه كوي، څه چې وایم همدا به نقل كوي: **(وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضَ الْأَقَاوِيلِ (44) لَأَخَذْنَا مِنْهُ بِالْيَمِينِ) [سورة الحاقه]**

ژباړه: او كه دغه (پيغمبر) له ځانه كومه خبره جوړه كړي، زموږ لوري ته يې منسوبه كړي واي. نو موږ به د ده بني لاس نيولى وای (چې هېڅ ونشي خوځېداى).

سید قطب چې کله د لا اله الا الله تفسیر کوي، نو وايي چې د لا اله الا الله مانا همدا ده، چې باید د ویلو سره ټول هغه خود ساخته او د بشر د ذهن څخه سرچینه اخیستونکي مفکورې رد او باطلې اعلان شي، په بل تعبیر لا اله الا الله سره ټولې هغه مفکورې چې د انسان ناقص عقل یې مصدر وي، نفې کیږي، نو کله چې لا اله الا الله وایو باید هر څه چې له دې وروسته کوو، هغه کار باید اسلامي اصل او اساس ولري که نه صرف د لا اله الا الله ویل به کومه فایده راونه رسوي.

2. د اسلامي نظام د برتری دویم معیار (اصل) ثابت والی دی.

د اسلام سپېڅلی دین داسې یو دین دی، چې هره زمانه کې د عملي کولو لیاقت لري، داسې نه ده چې یو کار دې پروښت لامل و، او نن دې حرام شي، او یو کار نن حرام دی سبا دې حلال شي او یا یو کار که یو نکتایي والا او بې زیږې کس کوي هغه ته حرام دی او که هماغه کار سبا د پکړی، زیږي او څنو والا کوي نو هغه ته به حلال وي، نه داسې نه ده، اسلام کې قوانین او اصول د ټولو لپاره یو شان او دا ثابتې قاعدې دي.

قال تعالى: فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا فِطْرَةَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ [30] سورة الروم].

ژباړه: نو په يو لوري كيدو سره خپل مخ د دغه دين خواته برقرار وساته، پر هغه فطرت محكم شه چې پر هغه باندې الله تعالى انسانان پيدا كړي دي. دالله جوړ كړى فطري دين نشي بدلېداى، همدغه بيخي سم صحيح دين دى، خو زياتره خلك نه پوهيږي.

د الله ﷻ لومړنى او وروستنى فرمان يو او نه بدلېدونكى فرمان دى، ټول خلك په دې مكلف دي چې دا قوانين او اصول مراعات كړي او هره زمانه كې ترېنه دفاع وكړي.

ځكه د اسلام سپېڅلى دين يو كامل او تكميل شوى دين دى، تشريعي او تقنيني مسائلو كې د يوې وړې اختراع او ابداع اجازه هم دين كې نشته دى، چې يو كس دې راشي او نوې فتواوې دې له خپله ځانه صادري كړي او د اسلام احكام دې تغيير او بيا يې نسبت هم اسلام ته ورکړي، نه داسې نه كيږي! بلکه هر کار چې کوې او هر قدم چې د دين په نوم ږدې، نو اول به گوري چې شريعت تاته د داسې کار اجازه درکړې که نه؟

او که اجازه يې ورکړې وه نو بيا به گوري چې آیا مطلق اجازه يې ورکړې ده که د څه شروطو په پام كې نيولو سره يې دې کار ته اجازه ورکړې ده، ځكه دا داسې يو دين دې، چې د حساب په ورځ بيا د

زرې، زرې حساب كيږي كه د خير ذره وي او كه د شر ذره ، تاته مخ ته اېښودل كيږي او اثرات يې عمل نامه باندې مرتب كيږي. نو چې دلته زرات هم د حساب وړ دي، مانا يې همدا ده چې دا دين همدومره دقيقه برنامه ريزي هم لري او همداسې يې ستا شېبه - شېبه او قدم، قدم ژوند ته برنامه او اصول جوړ كړي او راوړاندې كړي، چې سبا د آخرت په ورځ بيا درڅخه د قدم، قدم او زرې، زرې حساب واخستل شي.

اسلامي نظام خپل ځانته ځانگړي او ممتاز نظام دی او د بشریت لپاره پوره علاج لري او هره زمانه کې د عملي کولو لياقت الله رب العالمين ورکړی دی.

3. د اسلامي نظام د برترۍ درېم معيار دا دی چې دا دين نړېوال دين دی.

په دې هر مسلمان اعتراف هم کوي چې هو اسلام د ټولې نړۍ او ټول بشر لپاره راغلی دين دی، خو بيا کله چې ميدان د عمل کې واقع شي نو بيا يې ملا ماته او د وطنيت په نشه کې خپل د وطن د آبادۍ سندرې وايي، په همدې پلمه ورسره د خپل جيب او خبټې سوچ وي او د نورو مسلمانانو غم او فکر ورڅخه هېر وي.

رسول الله ﷺ هم په لومړيو کې کولای شول چې په عربي جزيره کې يو عربي سلطنت اعلان کړي، د هغه وخت د سترو امپراطوريو فارس

او روم سره ځان بنسټل نه کړي بلکې د اوسنيو مرتدينو په اصطلاح همدې کفارو سره يې دپلوماتيکې اړيکې ټينگې کړې وې او په آخره کې يې نوم هم امارت اسلامي جزيره العرب ورکړی وې، خو دا کار رسول الله ﷺ ولې ونه کړ؟

ځکه د اسلام د سپېڅلي دين په نورو اديانو يوه ځانگړې برتري همدا ده چې دا دين د ټول بشر لپاره راغلی دی، ټول بشر بايد د همدې دين په ټغر راټول شي، دا يو عالمي دين دی، دې دين سره د نړۍ غم دی، د نړۍ اصلاح غواړي او دا دين راغلی تر څو په نړۍ حکومت وکړي. هو! بايد چې ويې کړي، ځکه همدومره قدرمند او جامع دين دی، څوک چې د اسلام دين او قانون يو هېواد ته محدودوي، دوی سره اصل کې د اسلام ارزښت نشته دی، دوی سره د نړيوالو مسلمانانو غم او احساس شتون نلري، د دين په حقيقت باندې نه دي پوهه، دوی سره د اسلام د مبین دين قدر او قيمت نشته دی، دا دين بايد په ټولې نړۍ باندې حاکم شي، اسلام سره نور اديان او نظامونه بايد بيخي مقایسه او پرتله نشي، ځکه ددې دين مشر او رهبر جناب رسول الله ﷺ دی، هغه په دې دين باندې خپله وینه تويه کړې ده، نو موږ هم د هغه امتيان يو دا دين به په نړۍ باندې حاکموو ان شاءالله، ولو که دې کار کې ډېر خلک مونږ يوازې پرېږدي.

اسلامي نظام کې د ورورولۍ رشته ايمان قايموي، برعکس په سيکولريزم کې بيا دا رشته د قوم او هېواد په اساس قايميزي، تعينيزي او پام کې نيول کيږي، اوس تاسې هر نظام کې وگورئ چې دې نظام کې دا د اخوت رابطه په کوم اصل او معيار باندې ولاړه ده، بيا به تاسې ته د يوازې په نوم اسلامي نظام حقيقي څېره روښانه شي. اسلام عربي او يا افغاني دين نه بلکه نړيوال دين دی، دلته اساس د الله رب العالمين حاکميت منل دي او اسلام سره متضاد نظامونو کې حاکميت د بشر او بين الملل په لاس کې دی چې دا دواړه سره نه يوځای کيږي. هغه اسلامي نړۍ چې د مسلمانانو د مټو په زور، د وینو په قيمت او د جهاد په برکت آزاده شوې وه نن پکې د سور او تور صليبي ځواک واکمني او مستي ده.

خو تش په نوم اسلامي نظامونو ته بيا ټوله اسلامي نړۍ هغه ښکاري کوم چې ورته کفارو مشخص او خط کشي کړې وي، نور خو د هغه نه بهر د يوې لوپشت په انداز هم نه سوچ لري او نه به آينده کې د هغه لپاره فکر وکړي او عمل خو لا لرې خبره ده ځکه همداسې تړون شوی دی.

4. د اسلامي نظام د برترۍ څلورم معيار دا دی چې پدې دين کې همغږي او

هماهنگي موجوده ده.

په نورو اديانو کې بس رهبانيت دی، څوک چې عبادت کوي، هغه دنيا سره اړیکې قطعې او ځان گوښه کوي، يا دين د سياست څخه جلا حسابوي، ولې اسلام کې د الله عزوجل عبادت او د رزق ترلاسه کولو لپاره حلال کارو بار کول، دا ټول د يو مسلمان وظيفه ده، داسې نه ده چې صرف دا دين د عباداتو دين وي او يا يې موږ صرف عباداتو ته خاص کړو او په معاملاتو، ژوند برابرولو، دولتدارۍ او نور اړوندو کارونو کې کار ونه لري، نه! دا انگېزه د غربيانو ده چې بس اسلام د خپل لمنځ او جومات سره کار ولري نور حکومتولۍ کې دې کار نه لري، بلکه چې ځانته مسلمان ووايي نو بيا اسلام ستا هر څه کې کار لري، د ډوډۍ خوړلو څخه شروع تر نکاح، خوب او تر کفن پورې، حتی وروسته د جنازې نه دې هم ستا مربوط چې کوم اموال دي، د هغې لپاره يې هم اصول وضع کړي دي.

نو دا د اسلام يوه برترۍ ده، چې په ټولو اعمالو کې سره هماهنگي لري، داسې نه ده چې مونځ او اودس د اسلام مطابق وکړې او بيا حکومتولي دې د سيکولريزم مطابق وي، يا دا چې فردي عبادات دې د الله لپاره وي خو حکومتولۍ کې بيا الله هېر کړې، حرامو او حلالو

ته نه گورې فقط خپته ډکوي، نه! کله چې دې کلمه په شروطو سره برابر وويله نو ته د الله مؤمن بنده شوې او د الله په بندگۍ کې وتړل شوې، هر قدم کې درته اصول وضع شوي او قدم په قدم به همدغه اصول تعقيبوي.

ورونو!

د همغږۍ اصل هغه وخت د تطبيق او توجو وړ دی چې کله د رهبرۍ قومانده او مرکز يو وي او فرمان له يوه مرکز راځي. په بل تعبير هغه وخت کولای شو چې ټولو ادارو او د ژوند په مراحلو کې هماهنگي ولرو چې په کوم قانون او اصولو عمل کوو نو دا به د يوې عقيدې او يو دين څخه سرچينه اخلي، داسې به نه وي چې نيم اصول د اسلام ومنې او نيم اصول د غرب او بين الملل، بيا داسې حال کې ځانته مسلمان هم وايي، نه داسې نه کيږي! ته بيا نشي کولای د هماهنگۍ اصل برقراره کړې، که ځان ته مسلمان وايي نو بايد ستا ټول اعمال د يو دين څخه سرچينه واخلي.

که غواړې اسلامي نظام قايم کړې، نو دا نظام ټول بايد سره هماهنگ وي، هر اداره کې بايد اسلامي قوانين مراعات شي، داسې نه کيږي چې خارجه وزارت دې په اسلام معاملي روانې کړې وي او بيا د امر

بالمعروف وزارت دې د خلکو د ذهنیت سازی لپاره د حجاب مسئله تینگه کړې وي.

نه! له حجاب څخه مخکې ایمان مهم دی، نور وزارتونه دې لگیا دي د ایمانونو د خرڅلاو کاروبار کوي او دا سودا یې خه گرمه روانه کړې او ته لگیا یې حجاب پسې نسبتی یې، چې دلته د همغږی اصل د سوال لاندې راځي او په حقیقت کې د اسلام د برتری یو اصل دې په قصدي توگه شاته غورځولی دی.

په اسلامي نظام کې باید د ټولو ادارو په منځ کې د شریعت د تطبیق لپاره همغږي موجوده وي، داسې به نه وي چې یو د اسلام چپغې وهي او بل دې بیا اسلام شاته غورځولی او د بین الملل اوامرو ته لاس په نامه ولاړ وي.

په داسې حال کې بیا دې ته اسلامي نظام نه، بلکې ماډرن ډیموکراتیک نظام وایي، دا نو هسې یو گپ دی چې د بل کار کې کار نه لرو (!) ... امر بالمعروف دې لگیا وي خلکو ته دې عذرونه کوي، د خارجه او نورو وزارتونو کارمندانو ته د ږیرې اولنگوتې سپارښتنې کوي، او نور وزارتونه دې بیا کفارو سره مجلسونه کوي هغوی سره دې د مسلمان وژنې او د اسلام د بېخ کندی طرحې جوړوي او د بین الملل د قوانینو د مراعات کولو او تطبیقولو پادې ورکوي، همدا ماډرن

ديموکراسي يا په بل عبارت په دوحه کې نوى ډيزاين شوى امريکايي اسلام دى چې دلته يې د اسلامي نظام په نوم په خلکو مني.

5. د اسلامي نظام د برترۍ پنځم اصل دا دى چې په دې نظام کې به امر

بالمعروف او نهې عن المنکروى.

اسلام يو مړ دين نه دى چې بس په زړونو کې به مړ پروت وي، نور به نو ټولنې سره کار نه لري، نه! دا يو ژوندى او د ټولنې په اصلاح کې دخيل دين دى، دا يو جمودي دين نه دى بلکه د ټولنې د رهبرۍ لپاره اصول وضع کوي او ټولنې ته مثبت طرف حرکت ورکوي.

اسلامي نظام به په نېکيو امر کوي او هم به د بديو څخه خلک منعه کوي چې په همدې کې د اسلامي نظام ټوله داخلي وظيفه خلاصه کيږي.

اوس راځو دې ته چې، آيا دې اوسني تش په نوم اسلامي نظام دا پنځه اصله چې د اسلامي نظام د نورو نظامونو سره پرې توپير راځي پام کې ساتلي که نه؟

اول اصل دا وه چې د اسلامي نظام مصدر قرآن او سنت دى، هر څه له دې ځايه سرچينه اخلي، د خپلې خپټې فتواوې به اسلام ته نه منسوبوي، آيا د اوسني نظام مصدر قرآن او سنت دى؟

آيا دلته فيصلې د الله په قانون کيږي؟

د دوی له خارجي تگلارې راو نیسه تر داخلي مسائلو پورې چې نظام ورباندې ولاړ وي، په یوه برخه کې هم دوی اسلامي اصول سم نه دي تطبیق کړي او نه یې ورباندې عمل کړی دی، بس له خپل خواهش څخه یوه خبره وکړي او بیا اسلامي وروستاری ورته ورکړي او غواړي چې د خلکو په سترگو کې خاورې واچوي، چې مهمه مسئله د دوی د قضا ده، اسلام کې چې دومره قربانی ورکول کیږي، د همدې لپاره ورکول کیږي چې قضا باید حاکمه شي او د الله **جَلَّالَه** په دین باندې فیصلې وشي، د جهاد ستر هدف همدا دی چې باید قضا حاکمه شي او د الله **جَلَّالَه** دین تطبیق کړي، تاسو وگورئ د دوی قضا کوم وخت او چپرته د الله تعالی دین تطبیق کړی دی؟

بس د قریشو مشرکینو په څېر حال یې دی، چې چاته یې زړه وشي نو تعزیرات پرې د حدودو په نوم تطبیقوي او نور نو د خپلې ډلې د حدودو د تطبیق وړ کسانو ته هغه تعزیر هم نه ورکوي د حدودو تطبیق قصاص، رجم، او د لاس قطع کول خو لا لرې خبره ده.

هو! د قریشو د مشرکینو هم همدا قانون وه چې **القوي؛ يأكل الضعيف** قوي خلکو به د کمزورو حقوق پایمال کول، دا کوم کار چې نني نظام کې یې بیا تکرار وینو.

د اسلام په تطبيق كې به چاسره نرمي نه كوي، رسول الله ﷺ فرمايي كه زما لور فاطمه بنت محمد هم غلا وكړي، نو لاس به يې ورته قطع كړم، خو د دوى خپلو لپاره اول امر بالمعروف درك نه لري، سبموليك وزارت دى، يو امر يې هم تر اوسه په كوم طالب نه دى تطبيق كړى او نه دوى د زور نه كار اخلي او د امر بالمعروف څخه يې د تبليغيانو وزارت جوړ كړى دى، چې ټوله ورځ خلكو ته عذرونه كوي، چې خير دا كار كه وكړئ څه ده او مشر خو يې ټوله ورځ كفارو سره ملاقاتونه او هغوى ته دخپلو فرمانونو سپيناوى كوي او راپورونه وركوي او دا صفايي ورته كوي چې كوره كوم كار مو ستاسې د قوانينو خلاف نه دې كړى.

دېره عجېبه نه ده ؟

چې د دوى تش په نوم د امر بالمعروف وزير وايي كله چې مونږ د اروپايي ټولني استازي ته د امر بالمعروف وظائف تشرېح كړل نو هغه وويل چې دې ته خو اروپا كې هم سخت ضرورت دى! دوى د اسلام رعب، ددبه، حيثيت او وقار واخيست او په ځمكه يې وويشت هر څه يې بې ارزښته او بې حيثيته كړل.

الله ﷻ د ټولني د اصلاح لپاره د قهريه قوې په تطبيق او اصل دومره ټينگار كړى چې په بل څه يې نه دى كړى.

يوه ورځ يو نارينه نومي د يوې مسلماني زنانه سره زنا وکړه، په همدې علت باندې چې نومي عهد مات کړی دی، عمر رضي الله عنه نومي اعدام کړ، نو نهې د منکر کې به هم کوم قوت چې الله جَلَّالَه درکړی له هغې څخه به کار اخلي.

لکه: څنگه چې اشغال سره نظامي مبارزه کوي، همداسې به د دين اقامه هم په زور کوي، د تبليغيانو په بسترو او تشکيلونو د دين اقامه نه راځي او نه هم اسلامي خاوره آزادېږي، د تبليغيانو په څېر به خلکو ته عذر او زاری نه کوي چې خیر داسې وکړئ او خیر هغسې وکړئ، د الله جَلَّالَه دين به چاته نه ذليله کوي، قاطع امر به ورته کوي، د نه منلو په صورت کې به ورسره توند چلند کوي، دا دين په گدايي باندې نه عملي کېږي، بلکه شاته به خلکو سره يو پار وي، چې خلک بې دينۍ ته زړه څه نه کړي او د الله اوامرو ته پابند اوسي، د زور په ځای به زور او د نرمۍ په ځای کې به له نرمۍ څخه کار اخلي.

دويم اصل هغه د ثابت والې اصل وه چې د الله جَلَّالَه د نظام احکام او اصول ثابت دي، په هره زمانه کې د تطبيق وړ دي او يو شانته به عملي کېږي، **زمان او مکان** د الله جَلَّالَه احکام نه شي بدلولای، چې پرون غرونو کې وې د شريعت نعرې به دې وهلې، خو نن چې په نرمو

چوکېو کېناستلې، نو دادې د شريعت په تطبيق شرمېږي، د الله رضا دې هېره کړه او دخلکو د رضایت په فکر کې يې.

آيا دې تش په نوم اسلامي نظامونو کې چېرې هم د مرجع له لحاظه تل يو دريځ او يو منهج ساتل شوی دی؟

که نه داسې نظامونو کې پادشاهي د بل چا لخوا کيږي او فرمانونه يې هم يو د بل نقض کوي، کله چې ډالر بند شي نو بيا ورسره د فرمانونو حکم او شپوه هم بدله شي.

دوی د دين څخه د وسيلې په حيث تر هغې استفاده کوي چې دوی ورباندې ځان قدرت ته ورسوي، نور بيا دين شاته گذار کړي او د کفارو دساتيرو لپاره په زمينه سازۍ بوخت شي او د هغوی چوپړ ته مخه کړي.

دوی اول ځل هم رباني ته دا خبره کلکه نيولې وه چې اداراتو څخه دې کمونستان لرې کړه، خو کله چې خپله دوی راغلل نو صرف وزيران د طالبانو ول، لاندې ټول هماغه د سابقه حکومت معينان او رئيسان ول، کوم کسان چې طالبانو رباني ته دليل نيولی وو چې بايد دا کسان د خپل نظام څخه لرې کړې، خو دوی خپله چې راغلل بس هماغه خرک او درک وه، ادارو کې د افرادو له لحاظه کوم بدلون

رانغې او که کوم بدلون هم راغی فقط د وزیرانو په سطحه وو، نور لاندې ټول هماغه پخواني کسان وو.

طالب چې کوم علتونه د خلکو د کفر لپاره وړاندې کوي، سبا چې خپله پکې واقع شي نو هماغه کارونه خه په سپین سترگی ترسره کوي او بیا ورته ځان فاتح او د جنت مستحق هم ښکاري، ځانته فاتحین او نظام ته اسلامي نوم هم ورکوي!

نه طالبه! یهودو او نصاراو هم ځانته نومونه ورکړي وو، چې **نحن اولیاء الله**، په نوم باندې څه نه کیږي ترڅو دې چې عمل قرآن او سنت سره برابر کړی نه وي.

طالبه! د چا په رد چې کوم دلیل وړاندې کوي او بیا سبا ته د هغه لاره تعقیبوي نو بیا ستا او د هغه صرف په قوارو کې توپیر دی بس، نور الله **جَلَّالَه** سره ستاسې او هغوی معامله بیا یو شان ده او دواړه د یو دریخ خاوندان یاست.

همداسې دوی دویم ځل د واک ترلاسه کولو لپاره بیا د دین نه یو وسیله جوړه کړه او د یوې پورې په حیث یې ترې استفاده وکړه، چې ځان یې ورباندې قدرت ته ورساوه، همدا خبرې یې کولې چې خارجیان د عیسویت د ترویج لپاره پالري مصرفوي او دلته کفار گرځي او اسلامي خاوره اشغال ده، خو کله چې د همدې دین په

معامله کولو قدرت ته ورسېدل، بيا د دوی شعار د هغه ديموکراتانو څخه ډېر ذليل او پست شو، بيا يې هرڅه هېر کړل او کفارو سره يې انډيوالي شروع کړه، له يو بل څخه جاريږي او قربانيږي، اوس دوی ته ميلوني ډالري کڅوړې راليږي او يو له بله سره يې څه پخه وروړي شروع کړې ده.

الله ﷻ فرمايي: **تَرَى كَثِيرًا مِّنْهُمْ يَتَوَلَّوْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَبِئْسَ مَا قَدَّمَتْ لَهُمْ أَنفُسُهُمْ أَنْ سَخِطَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَفِي الْعَذَابِ هُمْ خَالِدُونَ (80) وَلَوْ كَانُوا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالنَّبِيِّ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مَا اتَّخَذُوهُمْ أَوْلِيَاءَ وَلَكِنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ فَاسِقُونَ [سورة المائدة] 81.**

ژباړه: ته له هغوی څخه زياتره داسې خلك وينې چې د مؤمنانو په مقابله کښې د کفارو ملاتړ او ملگرتيا کوي. په يقيني توگه ډېر بد عاقبت دی چې د هغوی نفسونو د هغوی لپاره تيار کړی دی دا چې الله پر هغوی په غضب شوی دی او هغوی په همپښني عذاب کښې لتارېدونکي دي. که په رينبتيا سره دا خلك د الله، پيغمبر او هغه څه منوونکي وای چې پر پيغمبر نازل شوي وو؛ نو هېڅکله به يې د مؤمنانو په مقابله کښې کافران خپل دوستان نه نيول؛ مگر له هغوی څخه زياتره خلك د الله له اطاعت څخه وتلي دي.

نو طالبه د الله عزوجل له اطاعته وتلي خلك ياست مهرباني وكړئ د الله رب العالمين دين ته رجوع وكړئ، كه نه انجام به مو پير تريخ او بد وي .

پوه پوښتنه او د هغې څلور (۴) ځوابونه

د يوه مجاهد ورور پوښتنه داده چې سياسي نظام خو د مسلمانانو خليفه او امير تطبيقوي، دا خو د امير المؤمنين او د مشرانو كار دى، نو څنگه تاسې دا خبره كوي چې زموږ هر مجاهد بايد سياستمداره مجاهد وي او هر مجاهد بايد په سياست باندي ځان پوهه كړي، دپته څه ضرورت دى؟

1. لومړى ځواب:

مجاهده وروره! كچېرته موږ او تاسې د اسلام د سياسي نظام په اهميت پوهه شو نو دا پوښتنه خپله ځواب وبوله، مگر راځو اوس د همدې پوښتنې ځواب ته ان شاءالله، هغه دا چې يو د اسلام د سياسي نظام تطبيق دى، او دوهم د اسلام د سياسي نظام دفاع ده، يعنې يو تطبيق او بل دفاع خبره شوه، دا سمه ده چې د اسلام د سياسي نظام تطبيق د مشرانو پورې اړه لري، مشران بايد دا عملي او تطبيق كړي،

خو د همدې سياسي نظام دفاع بيا د هر مجاهد فريضة ده چې له دې نظام څخه په هر ډگر کې بايد دفاع وکړي.

نو مجاهده وروره! په نظامي ډگر کې د دغه نظام دفاع په تا باندې هم فرض ده او د مجاهدينو قتال او جهاد د همدغې سياسي نظام د حاکميت لپاره دی.

له دې نظام څخه به په نظامي، دعوتي، اقتصادي، اعلامي او سياسي ډگرونو کې د تل لپاره دفاع کوې، نو د اسلام په سياسي نظام به لومړی ځان مطمئن کړې او دومره به پرې ځان پوهه کړې چې نورو ته پرې هم قناعت ورکړای شې، هم به خپله په دې قانع يې چې دا د اسلام حقيقي سياسي نظام دی او ستا مبارزه او دفاع په حقه ده او هم به نور په دې قانع کولای شې، نو هله به ته د اسلامي نظام د مدافع په بڼه تصور شې.

ورونو! کله چې تاسې د کوم نظام په دفاع کې خپل سر ورکوئ نو لازمه ده چې د دغه نظام په حقيقت، ارزښت او اهميت ځان پوهه کړئ، نو کله چې تاسې په دې مطمئن نه ياست چې د کوم نظام څخه ته دفاع کوې، آيا دا رښتيني د اسلام سياسي نظام دی او که نه د اسلام د سياسي نظام په نوم چپرته په دوحه کې ډيزاين شوی موجوده نظام دی؟ نو کله چې ته مطمئن نه يې نو بيا نه خپله په سمه توگه

مبارزه مخ ته وړلای شې، نه خپلو نورو وروڼو ته دا تلقین ورکولای شې او نه هغوی ترغیبولی شې، نه هم خپل دښمن سره په دې اړه مبارزه او مناقشه کولای شې او نه هم نور خلک دغه حقيقي اسلامي نظام ته دعوت کولای شې.

اي زما مجاهده وروره! کچېرته ته د اسلام سياسي نظام ونه پېژنې نو اړینه ده چې بل څوک به درباندي د اسلام د سياسي نظام په نوم يو طاغوتي نظام حاکموي، لکه اوس چې د امارت اسلامي (!) په زرگونو کشران په دوحه کې د آی ایس آی (ISI) او امریکایي ځواکونو لخوا په ډیزاین شوي دیموکراتیک موجوده نظام غولېدلي دي، چې گوندې دا هم اسلامي نظام دی او که زه او ته هم د خپل حقيقي اسلامي نظام په اړه هر اړخیزه مالومات ونلرو نو زموږ انجام به هم بیا د طالبانو د کشرانو په څېر وي، اعاذنا الله.

2. دوهم ځواب:

کچېرته تاسې ته دښمن ووايي چې ستاسې دا مبارزه او دا جگړه بې معنا ده، یانې کومې قربانۍ چې ورکوئ دا کومه نتیجه نه ورکوي هسې مو قرباني ضایع کیږي، ځکه یو تعداد ملحدین وایي چې تاسې د تطبیق لپاره کوم داسې کامیاب سياسي نظام نه لرئ، ښه تعداد یې بیا وایي چې سياسي نظام مو شته هسې د جوړښت او ساختار په

شکل موجود دی، د نظام حکمونه مو شته خو په اوس وخت کې د تطبیق وړ نه دي، ځکه دا په پخوانیو پېړیو کې جوړ نظام دی او اوس خو ماږن دور دی، د اوس عصر سره باید د همدې عصر نوی نظام چې دیموکراسي ده هغه باید تطبیق شي او د اسلام سياسي نظام په اوسني عصر کې د عملي کېدو وړ نه دی.

نو ته که له مخکې څخه د اسلام د سياسي نظام په اړه پوهه او مطالعه ونلري نو مجبور یې چې ورته غلی پاتې شي او یا به ورته ووايي چې ته صبر وکړه زموږ ددې نظام تطبیق کوونکي خو خلیفة المسلمین، والیان او داسې نور مشران دي زه لار شم او له هغوی څخه ستا د دې شبهاتو ځواب راواخلم؟

نو وروره په هر ډگر کې له دې نظام څخه دفاع په ما او تا فرض ده، ځکه د همدغه نظام د حاکمیت لپاره جهاد فرض شوی، نو د داسې ملحدینو شبهاتو څخه دفاع کول هم په موږ فرض ده، د دوی د ځواب لپاره لازمي ده چې هر مجاهد باید په سیاست او اسلامي نظام باندې پوهه شي، ترڅو هر ډگر کې داسې ملحدینو ته غابن ماتونکی ځواب ورکړي.

مجاهدینو ورونو د هر فکر او هرې عقیدې لپاره چې نن یو څوک مبارزه کوي، نو شاته یو هدف خامخا لري، چې هغه هدف یې د

همدغې عقيدې حاکمیت دی، څوک مبارزه کوي چې سیکولريزم حاکم کړي، څوک د کمونيزم د حاکمیت لپاره قرباني ورکوي او څوک هم د نورو طاغوتي نظامونو لپاره خپل سرونه خاورې کوي، ځينو بيا د بين الملل طوق لعنت په خپله غاړه کې اچولی دی او لگيا دي ځان د بين الملل طاغوتي قوانينو عملي کولو ته تياروي، اما د مجاهدينو قتال او فعاليت د دې لپاره دی چې شاته د اسلام سياسي نظام حاکم شي، نو ځکه د اسلام په سياسي نظام باندې بايد هر مجاهد پوه شي ترڅو مو سبا د اسلامي نظام په نوم څوک دوکه نه کړي.

3. درېم ځواب:

زموږ دين د نصيحت او خيرخواهی دين دی، په دې اصل د نصيحت کې مشران هم شامل دی "الدين النصيحة... لله ولرسوله ولأئمة المسلمين وعامتهم" [الحديث].

ژباړه: دين خيرخواهي ده د الله، د هغه د رسول ﷺ د مسلمانانو د واکمنانو او د عامو مؤمنانو لپاره.

دغه راز الله ﷻ فرمايي: **﴿وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ ۗ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ﴾** (سورة المائدة: 2)

ژباړه: کوم کارونه چې د نېکۍ او الله پالنې دي، په هغو کې له ټولو سره مرسته وکړئ؛ او کوم کارونه چې د گناه او تېري وي، په هغو کې د هېچا ملاتړ مه کوئ.

ما او تا ته د نېکيو په تعاون امر شوی دی، همداسې د اسلام په سياسي نظام کې يو بل سره په همکارۍ امر شوی دی، چې ما او تا په يوه مسئله پوهه نه شو نو څنگه به له يوه بل سره همکاري وکړو؟ څنگه به د يوه کس لاس د منکر څخه لنډوو؟

او څنگه به د اسلام د سياسي نظام په اړه خپلو نورو ملگرو ته نصيحت، دعوت او ترغيب ورکوو، په داسې حال کې چې خپله هم د نظام په اړه خبر نه يو او له بل چا څخه هم په دې اړه کومه پوهه نه ترلاسه کوو؟

نو په همدې اساس لازمي ده چې ټول مجاهدين د اسلام د سياسي نظام په ساختار (جوړښت)، تطبيق (عملي کولو) او نورو ټولو اړخونو ځان پوره پوهه کړي، دغه راز له دې کبله هم د اسلام د سياسي نظام په اړه د مجاهدينو پوهېدل لازمي دي چې په دغه نظام کې د کوتاهۍ کولو او يا نورو نيمگړتياوو په ليدو خپل اميران پوهه کړي او هغوی ته د هغوی کمزوريانې ورپه گوته کړي، د اصلاح کوښښ يې وکړي.

ابوبکر رضي الله عنه چې کله خليفه کيږي نو په لومړۍ خطبه کې دا خبره کوي؛
 اي مسلمانانو! که چپرته ما په نېکۍ امر کاوه نو زما همکاري او
 مرسته وکړئ او کچپرته ما په شريعت عمل نه کاوه او په درست شکل
 مې د اسلام سياسي نظام په عمل کې تطبيق نه کړ او په غلطه لاره
 باندې روان شوم، نو زما اصلاح وکړئ، نو اوس تاسې چې د اسلام د
 سياسي نظام په اړه پوهه او معلومات ترلاسه نه کړئ نو تاسې به
 څنگه د همدې نظام په اړه د خپلو مشرانو نيمگړتياوې درک کړئ،
 څنگه به په دې پوهه شئ چې ستاسې مشران په فلان فلان برخه کې
 دا نظام په درست شکل نه عملي کوي، څنگه به تاسې د خپلو مشرانو
 اعمال د دې نظام په تله وتلئ او ارزيابي به يې کړئ، څنگه به دوی
 ته په نېکۍ باندې امر وکړئ، څنگه به يې د يوه منکر څخه را منعه
 کړئ، څنگه به هغوی ته لارښوونه وکړئ او کچپرته د اسلام د سياسي
 نظام په اړه پوهاوی ولرې، نو ته به ورته ووايي چې وروره! دغه
 ځای کې ته په خطا روان يې يا موږ غلط پوهه شوي ياستو تاسو راته
 قناعت راکړئ او يا تاسو خطاء شوي ياست نو د ځان اصلاح وکړئ.
 دلته درسره دا يوه قاعده په ياد ولرئ چې دا مسئله درته سمه روښانه
 شي او هغه قاعده دا ده چې د اسلام په سياسي نظام کې د مشرانو د
 کارونو او امورو څخه نظارت او څارنه دا د هر مسلمان او مجاهد

حق دی، دا ځکه چې له انسان څخه اجتهادي امورو کې کله خطا او تېروتنه کيږي او کله هم چې مشران په شريعت پوهه خلک وي، نو ستا په سالمه نيوکه هغوی نه خفه کيږي، بلکې ډېر ژر له خپلې ناسمې کړنې رجوع کوي او له خپل منکر او تېروتنې څخه راگرځي.

کله چې رسول الله ﷺ وفات شو او عمر رضي الله عنه خبر شو، نو راپاڅېده او

ويې ويل: که هر چا وويل چې رسول الله ﷺ وفات شوی دی، نو په

دې توره به ترېنه سر غوڅ کړم، نو په دې وخت کې ابوبکر رضي الله عنه د عمر

رضي الله عنه د خبرې په مقابل کې د قرآن او سنت څخه دليل ورته وړاندې کړ،

نو عمر رضي الله عنه قناعت وکړ او له خپلې خبرې څخه په شاه شو، بيا دا خبره

همداسې مبهمه نه پرېږدي، بلکه سبا ته چې کله د ابوبکر رضي الله عنه سره

مسلمانان بيعتونه شروع کوي او ابوبکر رضي الله عنه لومړی خطبه ورکوي نو

مخکې له دې چې خطبه پيل کړي عمر رضي الله عنه پاڅيږي او وايي: چې اې

مسلمانانو! پرون چې ما کومه خبره کړې وه زه په غلظه وم، په دې

خبره نه وم پوهه شوی، نو زه له خپلې خبرې څخه رجوع کوم، پرون

چې ما کومه خبره کړې وه ما له خپل ځانه کړې وه، شريعت له دې

څخه بري دی او بيا د ابوبکر رضي الله عنه توصيف کوي او بيعت ته يې خلک

رابلي، هدف له دې خبرې څخه همدا دی چې که چېرته په اوس وخت

کې هم مشران کله نا کله تېروتنه کوي، نو که د قرآن، سنت او د رسول الله ﷺ د سیرت په دلایلو ورته قناعت ورکړو او د لارې حل ورته وښايو دا به ډېره غوره وي له دې څخه چې د همدې مشرانو همدا نیمگړتیاوې پرته له دې چې هغوی ورته متوجه شي هر مجلس او د هر چا غوږونو ته په دې نیت ورسوو چې تخریب او شخصیت وژنه یې وکړو، مشران چې د دې اسلامي نظام لپاره خپلې وینې ورکوي، نو خامخا د خپلو تېروتنو څخه رجوع هم کوي او په بدل کې یې د حق لاره انتخابوي.

4. خلورم خواب:

د خلافت څو کاله کیږي چې قایم شوی دی او له دې څخه وړاندې په همدې افغانستان کې د اسلامي نظام د قیام لپاره څومره وینې وبهېدلې، مگر هېڅ سمه نتیجه یې ورنکړه ولې؟

دا ځکه چې خلکو سره د اسلام د سياسي نظام په اړه معلومات نه وو، یا خو ورته نه و رسېدلي او یا هم په زوره د اسلام د حقيقي نظام له پوهاوي څخه لرې ساتل کېدل، د یو نېم میلیون خلکو وینې تویې شوې او نور په میلیونونو خلک خپل کور، کلي او مال پرېښودلو ته اړ شول، دا هر څه یې د اسلام د حاکمیت لپاره قربان کړل، خو که دې خلکو د اسلام په سياسي نظام باندې پوهه لرلای، نو همدا د کفارو د

پروژو تطبيقونكي رهبران او مشران به يې له گړپوانه رانيولي وای، چې د اسلام سياسي نظام يو څه غواړي مگر تاسې بل څه غواړئ او د نورو اهدافو لپاره لگيا ياست، همداسې دا په دې شل کلنه دوره د امريکايي اشغال کې وگوره څومره د اسلام په نوم خلک استعمال شول، که دا مسلمانان د اسلام د سياسي نظام په اړه په ټولو مسائلو پوهېدای نو خامخا به د حق طرف ته راغلي وای، خلافت سره به ټولو بيعتونه کړي وای، مگر داسې ونه شول او د روسانو په وړاندې د مقاومت د مشرانو تاريخ بيا تکرار شو، څنگه چې هغو رهبران د ملت په قربانيو تجارت کړی و، دپته ورته د دوی مشرانو هم د ټول افغان ولس په قربانيو تجارت پيل کړی او لگيا دي په دوحه کې پيزاين شوې مړ ژواندې ديموکراسي چې د ارگ په تخته پرته ده او د امريکايي ډالرو سيروم ورته چالان دی په خلکو د اسلامي نظام په حيث ومني او خلک چې هم د اسلام د حقيقي سياسي نظام په اړه پوهاوی نه لري دا دی په پټو سترگو ورسره دا هر څه د اسلامي نظام په نوم مني او لکه د ړندو چرگانو د خپلو مشرانو پسې روان دي، دانه گوري او دام نه ويني، الله **جَلَّالَهُ** فرمايي: **(إِذْ تَبَرَّأَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا مِنَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا وَرَأَوْا الْعَذَابَ وَتَقَطَّعَتْ بِهِمُ الْأَسْبَابُ) (166) وَقَالَ الَّذِينَ**

اتَّبِعُوا لَوْ أَنَّ لَنَا كَرَّةً فَنَتَّبَرًا مِّنْهُم كَمَا تَبَرَّوْا مِنَّا كَذَلِكَ يُرِيهِمُ اللَّهُ
أَعْمَالَهُمْ حَسْرَاتٍ عَلَيْهِمْ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنَ النَّارِ ﴿ [البقرة: 167]

ژباړه: كله چې هغه كسان چې اتباع يې شوې وه، له هغو كسانو څخه
بېزاره شي چې اتباع يې كړي وه، عذاب وويني او پر دوى (ټولې)
وسيلې غوڅې شي، او چا چې پيروي كړې ده، هغوى به وايي: ارمان!
كه زمونږ لپاره (دنيا ته) بيا تلل وي، نو له دوى نه به مونږ بېزاره شو
لكه چې دوى له مونږ نه بېزاره شول، همدارنگه به الله دوى ته خپل
عملونه په دوى باندې د حسرتونو لپاره ښكاره كوي او دوى له اور نه
كله هم وتونكي نه دي.

ديپلوماتيکه جگړه

د اسلام سياسي نظام يو داسې نظام دی، چې د هرې برخې او هر حرکت لپاره يې خپل اصول او اساسات ټاکلي دي، نو کله چې د اسلام د سياسي نظام په تړاو يوه اصطلاح ذکر کوو بايد د هغې اصطلاح تعريف او شروط هم خپله د اسلام مابين دين تعيين کړي وي، داسې نه ده چې يوې اصطلاح سره يوازې د اسلام نوم ذکر شي، خو بيا لاندې اصول، قوانين، تگلاره او اساسات يې ټول د اسلام خلاف او د بين الملل په وضعي او کفري قوانينو برابر وي.

يوازې د اسلام په نوم ورکولو باندې يو شئ اسلامي کېدای نشي، ترڅو چې کوم اصول او حدود اسلام د هغې اصطلاح لپاره تعيين کړي وي د هغې ټولو لحاظ ونه ساتل شي.

ديپلوماتيکې اړيکې يا په بله اصطلاح سياسي ديپلوماسي دا هغه عناوين دي، چې تاسې به ډېرو کتابونو کې کتلي او لوستلي وي او روزمره به هم ستاسې تر غوږونو در رسېږي، نن سبا ډېر خلک د اسلام په نوم کفري ديپلوماسي او طاغوتي ديپلوماتيکې اړيکې پالي، خو بيا هم خپل کفري نظام ته د اسلامي نظام نوم ورکوي، په ډېره سپين سترگۍ وايي چې: زموږ نظام اسلامي او زموږ سياست شرعي دی، خو بلې خوا بيا د دوی ټولې اړيکې د کفري ديپلوماسۍ څخه

چې منبع یی د بین الملل طاغوتي اورگان دی سرچینه اخلي. دغه باطله پله چې یوې خوا ته د اسلامي نظام دعوه لري بلې خوا ته بیا وايي چې: موږ د ټولو کفارو او مرتدینو سره دوستانه او دیپلوماتیکې اړیکې غواړو، عام مسلمانان په دې دوکه کوي چې زمونږ نظام اسلامي دی په داسې حال کې چې اور او اوبه هېڅکله هم سره نه یوځای کېږي.

ورونو!

نن سبا یوې خوا ته د بین الملل کفري قانون دی چې غلیظه کافرو او د اسلام سره سرسخته دشمنانو وضع کړی او بلې خوا ته د اسلام قانون دی چې الله رب العالمین رالیږلی دی، د هرې سیاسي اصطلاح لپاره بین الملل ځانګړی تعریف او اصول لري او اسلام ځانته د هغه لپاره اصول او تعریف وضع کړی دی.

اسلام چې کوم سیاست غواړي او عملي کوي یې هغه د بین الملل خلاف دی او کوم چې نن سبا بین الملل غواړي تطبیق او حاکم کړي، نو دا د اسلام خلاف قوانین او حاکمیت دی، یا به د اسلام قوانین او سیاست منې یا به د بین الملل کفري قوانین او سیاست، په یوه وخت کې د دواړو منل امکان نه لري لکه طالب چې په یوه وخت کې دواړو ته جواز ورکوي، هم دعوه کوي چې اسلامي نظام مو حاکم کړی او هم

اعتراف کوي چې د بين الملل اصولو او قوانينو ته احترام لرو او منو يې، نو داسې نشي کېدای، ځکه چې د کفر او اسلام يوځای کول تاسې څنگه ارزوي؟

د دواړو يو ځای والی په يوه وخت کې امکان نلري، ځکه چې يو شرعي منهج او سياست دی او بل طاغوتي، يو کس هغه وخت مسلمان او مؤمن حسابېږي چې شرعي منهج او سياست قبول او په همدې وخت کې د طاغوتي تگلارې او دريځ څخه براءت وکړي، الله **جَلَّالَهُ**

فرمايي: **(فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنِ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لِأَنَّهَا لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ) [البقرة: 256]**

ژباړه: نو چا چې په طاغوت کفر وکړ او په الله يې ايمان راوړ، نو بېشکه چې هغه منگولې بنڅې کړې په کلکه رسي باندې چې شکېدل يې نشته، يقيناً الله اورېدونکی او پوهه دی.

الله رب العالمين ټول انبياء د همدې لپاره رالېږلي دي چې کفري او طاغوتي قوانينو او سياست سره مبارزه وکړي او اسلامي قانون او سياست عملي او تطبيق کړي چې نن سبا دا د اسلامي امت دنده ده او څوک چې غواړي اسلام ته خدمت وکړي بايد طاغوت سره مبارزه وکړي، الله **جَلَّالَهُ** فرمايي: **(وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ**

وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ فَمِنْهُمْ مَّنْ هَدَى اللَّهُ وَمِنْهُمْ مَّنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكذِّبِينَ
(النحل: 36)

ژباړه: موږ په هر امت کي يو پيغمبر پيدا کړ (ولېره)، او د هغه په وسيله مو ټول خبر کړل چې: د الله بندگي وکړئ او د طاغوت له بندگي څخه ځان وژغورئ. نو وروسته له هغو څخه چا ته الله لاره وښودله او پر چا گمراهي مسلطه شوه. نو په ځمکه کې وگرځئ راوگرځئ، وگورئ چې درواغ گڼونکي له کوم برخليک سره مخامخ شول.

هېڅکله الله **جَلَّالَه** ته مکس او چکني شانته گډوله دين او سياست قبول نه دی، هر څه بايد صفا او خاص د الله **جَلَّالَه** لپاره وي.

څوک چې له اسلامي سياست څخه پرته د بين الملل قوانين ومني او خپلې فيصلې همدې کفري قانون ته يوسي، يقيني ده چې داسې ډلو بغير د اسلام څخه بل دين قبول کړی دی، چې الله رب العالمين ته دا دين د منلو وړ نه دی ځکه زمونږ دين سياست او سياست مو دين دی چې له اسلامي سياست (دين) څخه پرته بل دين قبول کفر دی،

لله ﷻ فرمايي: **﴿وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي
الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾** [آل عمران: 85].

ژباړه: د اسلام څخه پرته چې که هر څوک بل کوم دين غوره کړي، هېڅکله به ورڅخه قبول نه کړای شي او په آخرت کې به هغه ناکام او زیانمن وي.

دغه راز الله ﷻ فرمايي: **﴿أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ
اللَّهِ حُكْمًا لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ﴾** (المائدة: 50)

ژباړه: (که دوی د الله د قانون څخه مخ اړوي)، نو آیا بیا د جاهلیت فیصله غواړي؟ په داسې حال کې کوم خلک چې په الله باور لري د هغوی په نزد له الله څخه بل غوره فیصله کونکی نه شته دی.

زمونږ دین ټول سیاست دی، څوک چې له اسلامي سیاست څخه پرته کفري سیاست ته پناه یوسي او خپله پرېکړه په داسې حال کې بین الملل ته وړي چې الله رب العالمین د داسې قوانینو سره مبارزه په مسلمانانو باندې فرض کړې ده، نو دا کس د اسلام څخه په شا او مرتد شوی دی.

الله ﷻ فرمايې: **﴿أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا نُزِّلَ إِلَيْكَ وَمَا نُزِّلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا﴾** (سُورَةُ النَّسَاءِ: 60)

ژباړه: اي پيغمبره! آيا تا هغو خلكو ته نه دي كتلي چې دعوه كوي چې مور پر هغه كتاب چې تا ته راغلي دي او پر هغو كتابونو چې له تا څخه مخکې نازل شوي ول ايمان راوړي دي، خو غواړي چې خپلې چارې د فيصلې لپاره د طاغوت لوري ته وړاندې كړي. حال دا دي چې هغو ته له طاغوت څخه د منكرېدو حكم شوی و، شيطان غواړي هغوی وغولوي او د سمې لارې څخه يې ډېر لرې وباسي.

تاسې د هغه بي دينه او منافق صفته كسانو خبرو ته وگورئ چې د كفر راضي كېدلو لپاره يې د خلافت په خلاف په درواغو شل رقمه تهمتونه وتپل، خو بيا خپله په دومره فحشا او گناه كې ډوب شول، چې ټوله نړۍ يې حيرانه كړه.

همداسې خلك الله رسوا كړل، دگمراهۍ بېلگې، مثالونه او لسگونه ثبوتونه يې رسنيز شول، خو دوى اوس دا هر څه توجيه كوي، حال دا چې دې ته سوچ نه كوي وايي چې د هرې محكمې تللو ته تيار يم

تاسې ولولئ ، وايي چې د اسلامي امارت محكمي ته راسره ځي او كه بلې محكمې ته، دواړو ته چمتو يم، يانې د امارت محكمه كه له يوې خوا اسلامي گڼي او بل لور ته بيا وايي چې كه په دې محكمه مخالف لورى باور نه لري نو كه هرې محكمې ته ځي ورسره تللو ته تيار يم، يانې دوى د هرې كفري محكمې په پريكړو او فيصلو راضي دي، چې دا صراحتاً كفر دى.

خپله فيصله كې كفار او مرتدين حاکمان او قاضيان مقرر كول دا صراحتاً كفر دى او څوك چې خپلې فيصلې بغير د اسلامي محكمې نه بل طرف وړي او دې باندي راضي كيږي دا كس مرتد دې.

الله ﷻ فرمايې: **(أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا)** (سُورَةُ النَّسَاءِ: 60)

ژباړه: اي پيغمبره! آيا تا هغو خلكو ته نه دي كتلي چې دعوه كوي چې مور پر هغه كتاب چې تا ته راغلى دى او پر هغو كتابونو چې له تا څخه مخكې نازل شوي ول ايمان راوړى دى، خو غواړي چې خپلې چارې د فيصلې لپاره د طاغوت لوري ته وړاندې كړي. حال دا دى چې هغو ته له طاغوت څخه د منكرېدو حكم شوى و. شيطان غواړي هغوى وغولوي او د سمې لارې څخه يې ډېر لري وباسي.

بل ځاى كې الله رب العالمين قسم كړى دى چې هغه څوك مسلمان نه دى كوم چې د الله له دين پرته بل څه قاضي او حاكم نيسي.

الله ﷻ فرمايې: **(فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا)** (النساء: 65)

ژباړه: نه، اي محمد ستا په رب قسم چې دوى هېڅكله مؤمنان كېداى نشي، ترڅو چې په خپل منځي شخړو كې تا فيصله كوونكى ونه مني.

بيا چي ته څه فيصله وكړې، پر هغې باندي په خپلو زړونو كې هم څه تنگي احساس نه كړي؛ بلکې سر تر پايه يې ومني.

قال المفسرون: يقسم تعالى بنفسه الكريمة المقدسة أنه لا يومن أحد حتي يحكم الرسول في جميع الأمور، فما حكم به فهو الحق الذي يجب الانقياد له باطنا وظاهراً (التفسير)

ژباړه: مفسرينو ويلي دي: الله تعالى په خپل عزتمند پاک نفس قسم کړی دی په دې خبره چې هېڅوک مؤمن نه دی تر دې چې رسول الله ﷺ په خپلو ټولو کارونو کې حاکم کړي نو پر څه چې هغه (رسول الله ﷺ) فيصله کړې، هغه حق دی چې په ښکاره او پټه يې تابعداري واجب ده.

د ده په څېر په لسگونو نور مشران يې داسې دي چې حتی په خپلو خبرو باندي هم نه پوهېږي چې دې خبره باندي زه مرتد کېږم، خو بيا هم راولاړېږي او په مبارک صف باندي تهمتونه لگوي، اوس يو عادي مسلمان هم په دې پوهېږي چې د اسلامي محکمې څخه پرته بلې محکمې ته فيصلې وړل کفر او ارتداد دی چې د دوی ډېر مشران په دې کفر کې نښتي دي.

دوی صرف د ظاهري څو ورځو قدرت او چوکۍ لپاره چې د دې چوکۍ مهار يې هم د بل چا په لاس کې دی، د الله رب العالمين په

رالېږل شوي دين او سياست باندې معامله وکړه او د کفارو له سياست څخه يې اطاعت شروع کړ او اوس په علني شکل دغه کفر ته په فيصلو وړلو اعتراف کوي، ترڅو د نړيوالو په وړاندې خپل برباد حيثيت راجور کړي، خو دوی ته وايو چې عزت يوازې الله رب العالمين سره دی د کفارو غېږ کې نه حاصلېږي.

الله ﷻ فرمايي: ﴿الَّذِينَ يَتَّخِذُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ أَيْتَّغُونَ عِنْدَهُمُ الْعِزَّةَ فَإِنَّ الْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا﴾ (النساء: 139)

ژباړه: هغه کسان چې مؤمنان پرېږدي، له کافرانو سره د دوستۍ اړیکې ټينگوي، آيا دا خلك د عزت لاس ته راوړلو لپاره هغو ته ورځي، په داسې حال کې چې هر راز عزت يوازې د الله لپاره دی.

عامو مسلمانانو ته وايو چې تاسې بايد د اسلام له سياسي نظام څخه پوره شناخت او معلومات ولرئ، داسې نه چې د اسلام په نوم مو څوک د اسلام په ضد او د بين الملل په رضائيت کې استعمال کړي، هره اصطلاح او خبره چې يوازې په نوم اسلامي نظامونه کاروي، بايد د اسلام د سياسي نظام په هنداره کې وکتل شي چې دې اصطلاح او نظم ته اسلام په کوم نظر گوري او کوم اصول يې ورته ټاکلي دي چې له دې څخه يوه اصطلاح او مسئله د ديپلوماتيکو اړيکو ده، چې دلته مونږ د **ديپلوماتيکې جگړې** نوم ورکوو، ځکه دا اړیکې نن سبا

د اسلام د سياسي نظام د محوه کولو لپاره جوړې شوي او عملي کيږي، دا يوه پټه او سري جگړه ده چې د اسلامي نظام مقابله کې خپل اصول او شرايط لري.

ورونو! موږ او تاسې د اسلام د سياسي نظام په تړاو دا خبره کړې وه چې دا نظام په دوه بعدو کې مطرح کيږي، چې يو يې داخلي او بل يې خارجي دی، په سياسي نظام کې خارجي سياست او اړيکو کنټرولولو ته ديپلوماسي وايي.

لومړی د ديپلوماسۍ هغه تعريف کوو چې دشمن هم همدغه تعريف د ديپلوماسۍ لپاره مني او هماغه تعريف يې مراد وي، مگر دا تعريف په عامو الفاظو باندې بيانوو، چې ذهن مو پرې سم خلاص شي، ډېر وخت به مجاهدين دې سره مخامخ شي، چې د دشمن لخوا ورته د مذاکراتو وړانديزونه يا د سولې خبرې رامنځ ته شي، دا د سولې باب او د مذاکراتو مسائل دا ټول د اسلام د سياسي نظام د خارجي برخې پورې مربوط مسائل دي، چې په سياست کې د ديپلوماسۍ په باب کې تشرېح کيږي.

د اسلام په سياسي نظام کې د ديپلوماسي

ديپلوماسي د اسلام په سياسي نظام کې درې اساسي شروط، ارکان، محور، ستنې، او اصول لري چې د دغه درېو اصولو يا ارکانو له مراعتولو پرته د اسلام سياسي نظام کفارو سره د هېڅ ډول اړيکو اجازه نه ورکوي.

◆ **لومړی: د دعوت ستراتيژي ته لاره هوارول.**

◆ **دویم: د اسلامي قلمرو د پرمختگ ستراتيژي ته کار کول.**

◆ **درېم: د قتال ستراتيژي لپاره لاره جوړول.**

د اسلام د سياسي نظام په ديپلوماسۍ کې لومړی رکن او محور هغه دا دی چې دا ديپلوماسي بايد د دعوت ستراتيژي لپاره زمينه مساعده کړي چې ډېر په ښه ډول تطبيق شي او ترېنه په درست شکل دفاع وشي.

د اسلام په سياسي نظام کې د ديپلوماسۍ دویم رکن او اساس دا دی چې د اسلام د قلمرو د پرمختگ ستراتيژي لپاره زمينه مساعده کړي چې په ډېر ښه شکل دا ستراتيژي تطبيق او ترېنه دفاع وشي چې په نتيجه کې د اسلام حدود او قلمرو پرمختگ وکړي او پراخوالی ومومي (دا د سولې/ جزيې د برخې ستراتيژي ده)

د اسلام په سياسي نظام کې د ديپلوماسۍ دريم رکن او اساس دا دی چې د قتال ستراتېژۍ لپاره زمينه مساعده شي، چې دغه ستراتېژي هم په ښه ډول تطبيق شي او ترېنه دفاع وشي.

د مسلمانانو په سياسي نظام کې ديپلوماسي په همدې درېو محورونو باندې راڅرخيږي.

لومړنی محور: د اسلام په سياسي نظام کې د دعوت ستراتېژۍ لپاره زمينه سازي کول دي.

په بل تعبیر د اسلام سياسي نظام هغه وخت ديپلوماتیکو اړیکو ته اجازه ورکوي چې دا درې شرطونه يا ستراتېژياني عملي او يا ورته زمينه مساعده شي چې **لومړی محور او رکن** يې د اسلام د دين نشر او دعوت دی.

دوهم محور: يې د اسلامي خاورې د پراخوالي ستراتېژي ده او دغه ستراتېژي به څنگه لاسته راوړو؟ نو کفارو ته پيغامونه لېږل کيږي، خلک به دعوت کيږي او ځينې وخت کفار پرته له جگړې د دعوت په قبلولو جزیه ورکولو ته غاړه کېږدي چې دلته د جزيي ورکولو په نتيجه کې د اسلامي نظام قلمرو پراخيږي، ځکه چې کفار که جزیه ورکولو ته تيار شول نو بيا دلته ټول د اسلام نظام قائمېږي او فيصلې هم اسلامي نظام کوي.

دريم محور: د قتال ستراتيژي ده.

نو په همدې اساس ويلي شو چې د اسلام په سياسي نظام کې دپلوماسي په درېو ستراتيژيو ولاړه ده، يانې زه غواړم چې د دعوت ستراتيژي تطبيق کړم او پکې پرمختگ وکړم، نو د دې دپلوماسۍ څخه کار اخلم او که زه غواړم د اسلامي خاورې د پراخوالي ستراتيژي تطبيق کړم له همدې دپلوماسۍ څخه کار اخلم او که زه غواړم د جهاد او قتال ستراتيژي تطبيق کړم نو بيا هم له همدې دپلوماسۍ څخه کار اخلم، له دې څخه پرته نور دپلوماتيکې اړيکې د کفارو سره په هېڅ صورت جواز نلري.

يانې هر وخت چې ستاسې اړيکو کې د اسلام د دين دعوت کېدلو او يا د اسلامي قلمرو پراخېدلو او يا د قتال لپاره زمينه مساعده کېدله نو بيا تاسې کولای شئ چې د همدې درېو ستراتيژيو د عملي کولو لپاره خپلو اړيکو ته د دپلوماتيکو اړيکو او يا د سياسي دپلوماسۍ نوم ورکړئ.

د اسلامي نظام دپلوماسۍ کې همدا درې رکنه دي، نور دا خبرې نشته چې کفارو ته عذرونه او زاری وکړې، چې هله زما پيسې را خوشې کړه او ما په رسميت وپېژنه او موږ د تور لېست څخه اوباسه، موږ ته په ملل ملحه کې غړيتوب او چوکۍ راکړه، موږ د کفر په ملت

کې رسمي ومني، مونږ سره متقابلې اړیکې ټينگې کړئ، مونږ د چا داخلي چارو کې کار نلرو (يعني نه دعوت درکوو نه اسلامي قلمرو پراخولو نيت لرو، نه قتال درسره کوو نه د مسلمانانو او مظلومو اسيرانو پوښتنه درنه کوو) بناءً دا کيسې به پکې نه کوي.

هو! دا کيسې او غوښتنې د غربي ديپلوماسۍ او ديپلوماتيکو اړيکو اجزاء او ارکان دي.

کچېرې تاسو دشمن سره د مذاکراتو په ميز کېناستئ، په مذاکراتو کې به د چوکۍ ترلاسه کولو او کفارو څخه د رسميت اخيستو او هغوی سره د تعاملاتو او دوستۍ په فکر کې به نه کېږئ، بلکې يوازې د شريعت لومړنۍ منافع (منافع عليا) به په پام کې ساتئ چې هغه همدغه درې منافع دي، کوم چې مخکې بيان شول، چې د دعوت، قلمرو او د قتال ارکان او اساسات دي، دا د اسلامي نظام د پراخوالي او د تطبيق ستراتيژيانې دي.

آيا کفار په دې درې اصولو مجاهدينو سره د مذاکراتو مېز ته حاضرېږي؟!

نه! هېڅکله هم نه! صرف هغه وخت به حاضر شي چې ښه سم وځپل شي، کبر يې مات او نور د جگړې توان ونلري نو بيا به ووايي چې د اسلامي اصولو سره سم سولې ته آماده يو.

ځکه خو اسلام امر کوي، چې د بنمن وځپئ، وځپئ ترڅو دې درې خبرو ته غاړه کېږدي، شريعت وايي چې تاسو همدغه د قتال ستراتېژي ته تر هغه دوام ورکړئ، چې د بنمن مو دومره ذليل شي، چې خپله تاسې ته د تسليمۍ او يا د سولې د خبرو وړانديز وکړي، داسې نه لکه د طالبانو په څېر چې هلته يو طرف لاپې وهي چې مونږ امريکې ته ماته ورکړه، خو بل لور ته بيا همدې ماتې امريکې دا بيچاره گان په ديپلوماتيکه جگړه کې داسې راځملولي او په خپته ورته ناسته ده چې هره ورځ ورته يو يو شرط وړاندې کوي ترڅو پرې سوچه کفر قبول کړي، لکه څنگه يې چې پرې قبول کړی دی او دا منافقانه ارتداد هم ورسره نه مني، خو د اسلام په مابين دين کې تر هغې تاته د ديپلوماتيکو اړيکو اجازه نشته چې ترڅو دې د بنمن ښه سم ځپلی، ذليله، له هر لوري محاصره، بې وسه او د بري تمه دې ورپرې کړې نه وي تر هغې به فقط د قتال په ستراتېژي عمل کوې او بس.

کوم وخت چې د بنمن لخوا تاسې ته د مذاکراتو وړانديز کېږي، نو ستاسې ذهن ته بايد راشي چې دا خو د اسلام د سياسي نظام خارجي سياست دی او د ديپلوماسۍ په باب کې دا موږ ته تشرېح شوې چې د بنمن هدف د مذاکراتو څخه څه شی دی؟!!

دېته مو د ديپلوماتيکې جگړې عنوان ځکه ورکړ چې نن سبا په نړۍ کې د نظامي جگړې ترڅنګ د مسلمانانو د ذهنونو او افکارو د تسخير لپاره او همدارنګه د مسلمانانو د سياسي نظام او حاکميت د ختمولو لپاره دا ډېر لوی او پراخه جنګ دی چې د کفارو له طرفه له ډېره وخته شروع شوی دی.

خلک ورته ديپلوماتيکې اړيکې وايي، خو دا اصل کې ديپلوماتيکه جگړه ده، د دوی مشران ښه پدې خبره پوهه دي چې نن سبا د ديپلوماتيکو اړيکو مانا څه شئ ده؟

دا ديپلوماتيک جنګ دی چې د دې عنوان لاندې بيا سوله، مذاکرات، کفارو سره راشه درشه دا ټول په دې کې شامل دي.

ورونو!

ډېر خلک به دېته خوشحاله وي، چې د دښمن سره بايد سوله وشي، ذهن ته يې داسې خبرې راځي چې کېدای شي د جگړې او د قتال د لارې نه موږ ډېر په ستونزو سره خپل هدف ته ورسېږو، راځه له دغې لارې ځان ورمخکې کړئ، د مذاکراتو او د ډيالوګ له طريقه به د اسلام سياسي نظام حاکم کړو او د بين الافغاني او بين الکفار والامريکايي مذاکراتو څخه وروسته به اسلامي نظام راشي او د اسلام سياسي نظام باندې به فيصلی وشي (!) هم به مو چوکۍ ترلاسه کړي

وي او هم به مو نومونه له تورو لېستونو وتلي وي، هم به له کفري هېوادونو سره راشه درشه، اړیکې او دوستي ولرو، هم به په اونی کې د میلیونونو ډالرو کڅوړې راروانې وي او هم به اسلامي نظام (!) حاکم کړو... آیا دا هر څه د یوه سالم عقل په دایره کې راتلای شي؟

ځینې د اسلام په نامه راپورته شوي د کړو منهجونو لرونکي او د استخباراتي کړیو کرایي جنگیالي چې کله په جگړه کې شکست وخوري او نا امیده شي، بیا سوچ کوي چې راځه نوره دا لاره خپله کړه چې یو څه لاس ته راوړو او څو ورځې د واک او چوکۍ په نشه کې هم تېرې کړو.

ورونو!

تل چې میدان سیکولریزم او دیموکراسۍ گټلی دی نو په دیپلوماتیکه جگړه کې یې گټلی دی، دښمن په مذاکراتو کې هغه څه لاس ته راوړي چې د نظامي جگړې د لارې څخه یې نشي لاسته راوړي، د دښمن سره د مذاکراتو خبرې دا ساده خبرې نه دي، دښمن په مذاکراتو کې په سلگونه ډول چل، دوکه او مکر استعمالوي چې له تا څخه یو شی زیات لاسته راوړي مگر نظامي جگړه نسبت دیپلوماتیکې جگړې ته ډېره آسانه او لاسته راوړنه یې هم پوره روښانه او واضح دي.

ولې د مذاکراتو په مېز کې د بښمن د چل، دوکه او مکر څخه زيات کار اخلي؟ ځکه کوشن کوي چې د جانب مقابل اعتماد په ځان پيدا او لاسته يې راوړي.

د مذاکراتو په مېز مهمه خبره دا ده چې دواړه طرفونه پر يو بل باندې اطمینان نه لري او يو د بل باور او اعتماد نشي درک کولای او دا اندېښنه ورسره وي چې آیا جانب مقابل به خپلو وعدو ته ژمن پاتې شي که نه؟

او گمان يې همدا وي چې مقابل جانب زما د دوکه کولو لپاره نقشه برابره کړې ده.

د بښمن سره خبرې دا يو ځانگړی مهارت غواړي، هرڅوک دا کار نشي کولای، بيا د مذاکراتو په جريان کې دا ډېره مهمه مسئله ده چې ته معلومه کړې چې آیا بښمن په خپلو خبرو کې صادق دی او که نه؟ په عهد وفا کوي او که نه؟ ځکه چې يو ځل دې مذاکراتو کې شکست وخوړ، د کلونو کلونو کوشن به دې په يوځل له منځه لاړ شي او معنوي سرمايه دې په همدې ختمیږي، ظاهر کې به يو څه لاس ته راوړي، خو ټول معنويت به دې له لاسه ورکړی وي، معنوي لاسته راوړنې هغه دي چې دا کلونه کلونه د هغې د لاسته راوړلو او د هغې نه د دفاع لپاره تاسې نظامي ميدان کې مبارزه کړې ده.

اما دښمن سره د دښمن د قوانينو په چوکاټ کې د مذاکراتو نتيجه به همدا شي چې د کلونو کلونو قربانيو په پايله کې ترلاسه کړې معنوي لاسته راوړنې به دې په سيند لاهو شي، د کفارو د نظارت او د هغوی د حکم اخيستو لاندې به په مؤقت ډول چوکۍ او يو څه قدرت ترلاسه کړې، مگر دا به ډېر مؤقت وي چې روښانه مثال يې دغه سيکولر اوسنی اداره ده.

ډېر کله په نظامي جگړه کې به دې ميدان گټلی وي خو په ديپلوماتيکه جگړه کې به يې وبایلې، ډېری خلک کفارو سره مذاکرات ډېره آسانه چاره گڼي، خو داسې نه ده! بلکې دا ډېر ژور مسائل دي، تاسو وگورئ کفارو د سولې په نوم د مذاکراتو له لارې طالب ته په کومه طريقه ماته ورکړه، څنکه يې له خپلو دعوو څخه په شا کړل، او د بين الملل قوانينو ته يې ژمن کړل، نو ځکه خو دغه دی نن سبا يې مشران پلې، پلې بې له کوم خوف او خطرې هر چپرته روان دي او په غاړو کې يې د امريکا له لوري د بين الملل د کفري قوانينو د وراچول شوي زنگ شرنګاری وي.

د حقيقي مجاهدينو کاميابي په همدې کې ده چې مذاکرات هم د نظامي ستراتيژۍ د سيوري لاندې د همدې ستراتيژۍ يوه برخه وگرځوي، نه دا چې مذاکرات يو جدا او مستقلة تگلاره او ستراتيژي

وي. د دې خبرې مانا داده چې مجاهدين غواړي خپل اهداف ترلاسه کړي، د مذاکراتو شرايط يې پوره کړل، اوس د مسلمانانو د امير په اجازه د دې لپاره چې نور هم ښه تېز او دقيق نظامي اهداف پلي کړي، يو طرف سره د مؤقتي پزبندي لپاره مذاکرات کوي، يعنې سياست کې بايد د مذاکراتو په نوم مستقل فصل نه وي، دا بايد د نظامي ستراتېژۍ برخه وي.

رسول الله ﷺ هم غوښتل چې نظامي ستراتېژي د مؤقتي سولې له لارې ښه تطبيق کړي او د هغې د لا پرمختگ لپاره مؤقت سوله کوي د دې لپاره چې اصل هدف خو د نظامي ستراتېژۍ رشد او پرمختگ دی، نو د هغې د چټکوالي او هغې ته د پراخۍ ورکولو په فکر کې دی، رسول الله ﷺ حديبيه کې يوې خوا ته له قریشو سره مؤقته سوله کوي، ترڅو هغه اصلي هدف چې د قتال ستراتېژي ده قوت او پرمختگ وکړي او همداسې يې هم وکړل، له حديبيه څخه چې کله مدينې ته راغی، نو تقريبا په دوهمه مياشت کې يې د خيبر يهودو باندې حمله وکړه او باقې زيات غزوات يې وکړل، يانې د يوه جهت سره د مؤقتي پزبندي باوجود يې د خپل اصلي هدف (نظامي ستراتېژۍ) د تطبيق او لا پرمختگ لپاره کار واخيست.

مخکې مو وويل: چې د اسلام په سياسي نظام کې مذاکرات بايد د

نظامي ستراتېژۍ يوه برخه وي، يانې که مجاهدين غواړي چې د قتال سيمه پراخه کړي او خپلې دغه نظامي ستراتېژۍ ته پرمختګ ورکړي، نو اميرالمؤمنين به دېته گوري چې د دوی لپاره مصلحت په څه کې دی؟ د خپل اصلي هدف د ترلاسه کولو لپاره چې هغه د نظامي ستراتېژۍ پرمختګ دی د موقت وخت لپاره به د کفارو يو جهت سره د سولې اجازه ورکوي.

کفارو د ديپلوماتيکې جگړې په لړ کې څو څو ځله مسلمانان دوکه او مات کړي دي، ځکه هغوی دې جگړې ته يو پراخه باب پرانيستی دی او د نظامي جگړې ترڅنګ يې دا يوه د حل لاره معرفي کړې ده، ځکه کله چې په دښمن نظامي فشار راشي، يانې په نظامي ستراتېژۍ کې يې مات کړې، نو دلته دښمن غواړي د جگړې لوری بدل کړي، بيا نو وايي چې جنګ د حل لاره نده راځي چې د مذاکراتو، ديپلوماتيکو او دوستانه اړيکو او يا نورو تجارتي او سياسي لارو چارو څخه مخې ته لاړ شو او خبرې وکړو.

د اسلام په سياسي نظام کې بايد د مذاکراتو لپاره د دښمن د اړيکو جالونه او دامونه ډېر محدود کړای شي او عام طور سره مجاهدينو باندې د کفارو سره مذاکرات کول بند وي او د جگړې دا باب چې کفار په کې ډېر مهارت لري د اوس لپاره بند ښه دی.

خکه نو خلیفة المسلمین په والیانو او امیرانو باندې د دې خبرې پابندی لگولې ده چې تاسو باید دښمن سره د سولې خبرې ونکړئ او صرف د قتال ستراتیژۍ مخته یوسئ، خکه هغوی پوهیږي چې دا د سولې خبرې دښمن سره هر څوک نه شي کولای.

صحيح ده چې یو کس به نظامي تجربه ولري، ښارونه او ملکونه به یې فتحه کړي وي، نظامي جگړه به یې گټلې وي، تر یو حده افغانستان به یې هم نیولی وي، خو د دیپلوماتیکې جگړې په نتیجه کې به یې دښمن بیا په سینه ناست وي.

نو د اسلام په سياسي نظام کې دا د هر چا کار نه دی، چې یې هر څوک وغواړي نو دغسې به د دیپلوماتیکو اړیکو په نوم کفارو سره پخې اړیکې او دوستانې پیل کړي.

په شریعت کې د دې (دیپلوماتیکې) جگړې لپاره یو اساسي اصل دی او هغه دا چې تاسو به هغه وخت کې دښمن سره د سولې او مذاکراتو خبره کوئ چې تاسو سره یو نظامي قدرت وي، که چیرته جانب مقابل عهد مات کړي نو بیا ورته صبر ونشي بلکې انتقام ترپنه واخستل شي.

خه طالبه!

که ستاسو د مذاکراتو نتیجه منفي راووځي نو بيا به د کفارو په وړاندې څه عکس العمل لری؟

فاتحینو ته وایو!

دا تاسې چې ورته د حدیبیې سوله وایاست نو آیا امریکا په مکرر ډول ستاسې دا کاغذي تړون مات نه کړ؟
په وړاندې یې ستاسو عکس العمل څه و؟

یوازې د خبرو غبرگون ... که نه کوم د رسول الله ﷺ په څېر تاسې هم نظامي اقدام وکړ!
نه هېڅکله هم نه.

یوازې مو په مظاهرو او سوال زاریو کې د تړون د نه ماتولو نارې ووهلې او همدا خبره مو ورته ټول په ټوله تلقین کړه چې اې ماته خوړلې امریکا! خیر دی د دوحې تړون ته ژمنه پاتې شه.

اوس چې پاکستان مو بار بار همدا ستاسې په منلو بین المللي کرښو او حقوقو تیری کوي او بیا همدا نارې وهی چې موږ کمزوري یو، ښه چې کمزوري یاست نو بیا ولي مو جگړه ختمه اعلان کړې ده، ځکه چې د قوت یواځینی مرجع خو همدا قتال دی او دا خبره هم تاریخ ځان سره ثبت کړې ده چې تاسو په عمر کې هم د پاکستان په لور پورته نه دي کتلي او نوره جگړه کول خو لا ډېره لرې خبره ده.

قال تعالى: **(فَتَرَى الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ يُسَارِعُونَ فِيهِمْ يَقُولُونَ نَخْشَى أَنْ تُصِيبَنَا دَائِرَةٌ فَعَسَى اللَّهُ أَنْ يَأْتِيَ بِالْفَتْحِ أَوْ أَمْرٍ مِّنْ عِنْدِهِ فَيُصْبِحُوا عَلَىٰ مَا أَسْرُوا فِي أَنْفُسِهِمْ نَادِمِينَ)** (المائدة 52).

ژباړه: ته گورې چې د چا په زړونو کې چې د نفاق ناروغي ده، هغوی په همغوی کې په مندو ترو اوږي را اوږي، وايي مور وپريزو چې په کوم غم اخته نشو، خو لري نه ده چې کله الله تاسې ته غوڅ بری درپه برخه کړي، يا له خپلې لورې څخه کومه بله خبره څرگنده کړي نو دا خلک به په خپل دغه منافقت چې په زړونو کې يې پټوی پنبېمانه وي.

ورونو! د يوه نظام ته داب چې خراب وي نو بيا همداسې غلام تربنه جوړيږي او تر ابده غلامان پاتې کيږي لکه دوی چې دي. مور وايو چې ديپلوماتيکه جگړه بايد د نظامي جگړې يو جزء وي، که چېرته مو پکې شکست وخوړ نو بيا له نظامي لارې کار اخيستل خو چا وړی نه دی.

د دښمن سره په مذاکراتو کې يو اساسي اصل هغه دا دی چې مجاهدين بايد په **قدرت کې** واوسېږي، که چېرې دښمن تړون مات کړي او اسلامي نظام ته په هره برخه کې ضرر ورسوي، نو بايد سخت انتقام ترې واخيستل شي.

دوی سره خوځو ځله همدې کفارو عهد مات کړ او څومره مسلمانان یې د دوی د درواغجنې سولې بلکې د دوی د تسلیمي څخه وروسته شهیدان کړل او ځوځو ځله یې په همدوی هم تېری وکړ، مگر بیا هم دوی مړې سترگې ورته نیولي او د تړون د نه ماتیدو پار را اخیستي دي او هره اونۍ یې د څلوېښت میلیونې ډالرو کڅوړو ته خوله اوبه کوي.

ورونو! د جگړې په ډگر کې کولای شو چې د دښمن سره یو څه نرمي وکړو، اسیران یې د امیر په امر خوشې کړو، مگر په میدان د مذاکراتو کې د دښمن سره نرمي داسې مانا لري لکه خپل ځان دې چې پخپله په دار راځوړند کړی وي. د مذاکراتو په باب کې باید دښمن سره هېڅکله او هېڅ چېرې نرمي ونشي، ځکه چې دا د کفارو له لورې ډېره پیچیده مسئله ده، د کفارو کوښښ همدا دی چې مسلمانان د خپلې معنوي تگلارې څخه وښویوي او خپل دام کې یې را ایسار کړي.

د ديپلوماتيکي جگړې د ستونزمنتيا علت څه دی؟

علت يې دا دی چې ته د دښمن په اراده باندې نه پوهېږې چې څه اراده لري؟ آیا اراده کې تا سره ريښتونی دی او که نه د دوکې نيت لري؟

ځکه کافر دښمن هېڅکله له تا څخه نه راضي کېږي ترڅو د هغوی خبرو ته غاړه کېږدې او که د هغوی خبرو ته دې غاړه کېښودله د دې لپاره چې له تا څخه خوښ او راضي شي، بس همدا ستا د هلاکت لمرنی گام وو چې پخپله دې کېښود.

الله ﷻ فرمايي: ﴿وَلَنْ تَرْضَىٰ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَىٰ حَتَّىٰ تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ قُلْ إِنَّ هُدَىٰ اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ وَلَئِنَّ آتَّبَعْتَهُمْ بَعْدَ الَّذِي جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ﴾ (البقرة: 120)

ژباړه: يهود او نصارا به هېڅکله له تا څخه خوشحاله نشي، ترڅو ته د هغو په لاره (دين) لار نشي. دوی ته په کلکه ووايه چې سمه لاره يوازې هماغه ده چې الله ښودلې ده او که ته له هغه علم څخه وروسته چې درکړای شوی دی د هغو په خواهشونو پسې لار شي؛ نو ستا هېڅ دوست او مرستندوی نشته چې د الله له نيونې څخه دې وژغوري.

ورونو! قطعاً په اوسني وخت کې دې **ديپلوماتيکې** جگړې ته مخ او خپل سنگر خوشې نه کړئ، د مجاهدينو لخوا څخه نظامي سنگر او د دښمن لخوا ديپلوماتيک سنگر انتخابېږي، که کله هم د دښمن ډگر او سنگر ته ورځې چې تاسره خو يوه وسله وي کنه، چې له خپله ځانه خو پرې دفاع وکړای شې، ځکه مونږ وويل چې خپل نظامي سنگر کې مبارزه کوو او د کفارو پرانيستل شوي سنگر ته نه داخلېږو، ترڅو مو چې دا کافران سم نه وي ځپلي.

ديپلوماتيک سنگر او ډگر هغه ميدان دی چې نن پکې طالب شکست خوړلی او بيا خلکو ته وايي چې موږ امريکا ته شکست ورکړی دی، خو بل طرف يې همدا مشران ورته په سوال او زارېو بوخت دي چې موږ سره مرسته وکړئ او موږ په رسمياتو وپېژنئ او دلته خپل سفارتونه خلاص کړئ او حتی چې ورته وايي موږ اوس تاسې ته د دښمن په سترگه نه گورو، بلکې په ځان دا حتمي بولو چې له تاسې څخه دفاع وکړو.

الله رب العالمين دې هېڅ مسلمان دومره نه ذليله کوي لکه نن چې يې دوی کفارو ته ذليله کړي دي. دوی د ذلت آخري حد ته رسېدلي دي او ورځ تربلې نور هم رسوا کيږي، د امريکايانو څخه په دفاع کې دوی وژل کيږي، د روسانو په دفاع کې دوی وژل کيږي، د هندوانو

او د درمسالونو او گېرجو په دفاع کې دوی وژل کيږي، د روافضو او کمونيستو چينايانو په دفاع کې دوی وژل کيږي، کوم کفر دی چې دوی ورباندې صرفه کړې وي، بس هر څه ډېر په ډاډ سرته رسوي او بيا نوم ورکوي چې زمونږ نظام اسلامي نظام دی.

کچېرې دشمن تاسې سره په ديپلوماتيکه جگړه کې نرمي او خداگانې کوي، نو **د دوه علتونو** څخه به خالي نه وي.

لومړی: د دې وجې نه تاسې سره نرمې خبرې کوي چې په چل ول له تا څخه خپل کفري ملت لپاره منافع ترلاسه کړي.

دوهم: دا چې تا د جگړې په ميدان کې مجبوره کړی دی، دشمن دې دومره کمزوری کړی دی چې پرته له سولې ورته بله لاره نه ده ورپاتې.

په دې برخه کې په شريعت کې بله قاعده د مذاکراتو لپاره دا ده چې بايد تا دشمن دومره ټکولی او بی زړه کړی وي چې دشمن له طرفه درته د مذاکراتو وړاندیز او بيا مذاکراتو کې چې ته هره خبره ورته وکړې، هغه يې درسره ومني.

ديپلوماتيکه جگړه يوه داسې جگړه ده چې د دې په واسطه دشمن غواړي فکرونه او ضميرونه تسخير کړي، له همدې لارې ستاسې له منځه ډېر کسان خپل ځانته په قسما قسم حربو جلبوي او بالاخره په

ډېر ماهرانه طريقه يې د ايمانونو څخه خلاصوي او د ځان غلامان يې گرځوي.

دا داسې خطرناکه جگړه ده چې امريکا په خپله تر ټولو ستره استخباراتي هډه قطر کې لومړۍ دوی ته په عصري هوټلونو کې دفترونه خلاص کړل، په مرور د وخت سره يې ورته هملته کورونه ورکړل او د لوڅو او نيمه بربندو انجونو سره يې د ژورناليسټانو په جامه کې ښه د مزې خلوتونه او مجلسونه ورباندې وکړل، بالاخره يې خپل شرطونه ورباندې ومنل او د يوې معاملي په صورت کې يې ورته افغانستان وسپاره، دا ټول کارونه يې د يوه منظم پلان له مخې سرته ورسول، نن همغه اهداف چې کفارو ورته مستقيم کار کولو او ميلياردونو ډالر يې پرې مصرفول، همدوی ورته همغه اهداف د ډېرو کمو پيسو په مقابل کې پرمخ وړي.

کله چې دښمن د جگړې په ميدان کې د مذاکراتو وړانديز وکړ چې جنگ بس دی نوره سوله يا خبرې در سره کوم چې تاسو څه غواړئ همغه به کيږي، نو دې وخت کې به د مسلمانانو امير د نورو مشرانو په مشوره ژر تر ژره خبره راټولوي، داسې وخت چې دښمن ځپل شوی او د تسليمۍ يا سولې وړانديز درته کوي، بايد چې نور زيات

وخت او فرصت ورنکړای شي، ځکه دښمن چې له تا څخه د جگړې درولو او خبرو کولو لپاره وخت غواړي، نو دې تر شا څو هدفه لري. **لومړی هدف:** يې دا دی چې حقيقت کې دښمن د جگړې ميدان کې ضعيفه او د نورو کفارو نه يې تمه قطع شوې، مرسته ورته نه راځي، خپله هم نور د جگړې توان نه لري او ستړی شوی دی نو ځکه تاسو سره د سولې خبرې کوي او مؤقت وخت لپاره د جگړې ودرول غواړي.

دوهم هدف: يې دا دی چې د سولې او مذاکرې په نوم ستاسو څخه وخت اخلي او په همدې وخت او فرصت کې دويم ځل لپاره خپل ځان اکمالوي، شاته مرستندويه گروپونو سره اړيکې قايموي او خپل ځان هم قوي کوي، بيا که د مذاکراتو صحنې ته هم راشي نو داسې خبرې او وړاندیزونه به درته وکړي چې گواکې تا ترېنه وخت اخیستی و او داسې شرایط به در مخکې کړي چې بيا به د دې شرایطو د نه منلو په وخت کې به تاسې جگړه هم نه شې کولای، ځکه اوس هغه ځپل شوې دښمن بېرته ځان اکمال کړی دی او د يوه قوي دښمن په حيث در سره مبارزه کوي.

درېم هدف: يې دا دی چې کله دښمن د جگړې په ميدان کې ښه وځپي او دوی درته د مذاکراتو وړاندیز درکړي او په مذاکراتو کې د وخت

اخيستو غوښتنه وكړي، نو ځيني وخت د دښمن هدف رښتيني سوله نه وي بلکې د دغه مذاکراتو له لارې غواړي چې ستاسې په منځونو کې هغه مرجفين او منافقين ومومي چې تل دښمن سره د بې شرطه مذاکراتو غوښتونکي وي، نو د همدې مذاکراتو څخه دښمن استفاده کوي او دغه راز خلکو سره راشه درشه او اړيکې قايموي، کوبښښ يې همدا وي چې له همدې طريقه دغه منافقين او مرجفين اکمال کړي، هغوی وروزي، خپلې برنامې او طرحې ددې لپاره ورکړي چې له داخل څخه د مجاهدينو نظام تخریب او د شکست زمينه برابره کړي.

سعد بن أبي وقاص رضي الله عنه د قاديبي په جگړه کې د دې لپاره چې د اسلام په سياسي نظام کې د ديپلوماسۍ لومړنی رکن چې دعوت دی تطبيق کړي دښمن ته وړاندیز کوي او ورته وايي چې اسلام قبول کړئ، با وجود ددې چې د دښمن تعداد ډېر زیات دی، په تاريخ کې راځي چې تنها دښمن درې دیرش غټ فيلان لرل چې دا په حساب د دوی ثقيله وسله وه او بل طرف ته مسلمانانو سره یو دانه هم نشته، یزدگرد په جگړه کې ډېر مهارت درلود، د جگړې په تکتیک باندې پوه کس و، نو یزدگرد په زغرده دعوت رد نکړ.

موږ وويل چې دشمن په دې وخت کې څو اهدافه تعقيبوي که چېرته
 يې هدف مغرضانه هم نه وي نو پدې وخت کې مسلمانان بايد زيات
 فرصت ورنکړي، خبره ډېره ژر راټوله کړي، ځکه چې د وخت په
 اخيستلو کې دشمن خپل اهداف لري، دا به يې ويل چې نن وخت
 راکړه سبا وخت راکړه، دوه ورځې وخت راکړه، درې ورځې وخت
 راکړه، په دې چل سره يې غوښتل چې د مسلمانانو حالت معلوم کړي،
 ځکه چې د مسلمانانو صف يو متحد او قوي صف و، نو جرأت يې
 نشو کولای چې پر مسلمانانو حمله وکړي، د يزدگرد يو هدف دا هم
 و چې د مسلمانانو په صف کې کوم منافقان يا مرجفين پيدا کړي
 ترڅو پدې طريقه د مسلمانانو په صف کې اختلاف واچوي او
 شکست سره يې مخ کړي، چې بدبختانه همداسې وشول په شروع د
 جگړه کې د ثقيف قبيلې نه يو کس د مسلمانانو څخه جدا او کفارو
 ته تسليم شو، نتيجه دا شوه چې اوله ورځ جگړه د دشمن په گټه
 تمامه شوه، دې جگړې درې شپې او ورځې دوام وکړ، په آخري ورځ
 ډېره قوي جگړه او معرکه وشوه، تاريخ کې راځي چې په يوه شپه او
 ورځ کې شپږ زره مجاهدين شهيدان شول، خو ولې بيا هم مجاهدينو
 سنگر خوشې نه کړ، سست او تسليم نه شول، تر دې چې د اسلام يو
 زمري هلال بن علقمه د رستم خپمې ته ځان ورساوه او رستم يې

مردار کړ، کله چې د هلال بن علقمه په لاسونو رستم مردار شو، نو د فارسيانو روحیه ضعیفه او انگېزه یې ختمه شوه، نور ورسره د جگړې مورال نه و، بالاخره د بنمن په تېښته شو او جگړه د مسلمانانو په گټه تمام او الله رب العالمین فتحه ورکړه، د بنمن ډېر زیات کسان اسیران شول، تاریخونه لیکي چې مجاهدینو دومره زیات د فارس مجوسیان اسیران کړي ول چې په قتلولو یې ستړي شول، نو آخر کې به مسلمانانو یو اسیر ته وویل چې دا بل اسیر قتل کړه، الله رب العالمین د بنمن دومره سخت ذلیل او رسوا کړ او الله **جَلَّالَه** دومره رعب د هغوی په زړونو کې واچاوه چې یوه ډله اسیرانو ته به مجاهدینو وویل چې دا بله ډله ووژنئ او هغوی به دا چاره عملي کوله.

حکمه اول رکن د دیپلوماسۍ (د دعوت ستراتیژي) کې د بنمن د چل ول څخه کار واخیست، نو بیا په هغوی باندې نظامي اقدام وشو او داسې جگړه ورسره مسلمانانو وکړه چې په یوه شپه ورځ کې شپږ زره مجاهدین په شهادت رسېږي، خو بیا یې هم پښې نه سستېږي.

حکمه د لومړني او دوهم رکن د نه منلو په صورت کې به بیا له کفارو سره داسې سخته جگړه کوي چې له خپل تصمیم څخه په شا شي او یا دعوت او جزیي ته غاړه کیږدي.

مخکي د قاديسیه د جگړې واقعه ذکر شوه د عمر رضي الله عنه د خلافت په دوران کې د قاديسیې جگړه رامنځته شوه د مسلمانانو امير سعد بن ابی وقاص رضي الله عنه سره په دې جگړه کې **شپږ دیرش زره** مجاهدین یو ځای کيږي او گډون پکې کوي، په پیل کې یې کونښن وکړ چې د مذاکراتو له لارې دښمن ته خبر ورکړي چې زموږ د سولې یا مذاکراتو څخه درې اهدافه دي، یانې زموږ دیپلوماسي د نظامي ستراتیژۍ یوه برخه ده، غواړو دا ستراتیژي درباندي تطبيق کړو، که مذاکراتو ته تیار یاست، نو اول اسلام منل دي چې باید دعوت قبول کړئ یا خو دا ده چې جزیه را کړئ او که دا دواړه نشئ کولای نو بیا دریم نمبر کې جگړه کول دي.

سعد بن ابی وقاص رضي الله عنه اصلاً غواړي چې د اسلام قلمرو پراخه کړي، نو ځکه د دښمن سره د دیپلوماسۍ څخه کار اخلي او لومړنی رکن د دیپلوماسۍ چې دعوت دی همدا ورته مخ ته کوي او ورته وایي اسلام قبلوئ که دوهم رکن د دیپلوماسۍ څخه کار واخلو، بیا سولې ته تیار شئ او جزیې ته غاړه کېږدئ، که دپته هم تیار نه شئ نو بیا درېم رکن د دیپلوماسۍ درباندي تطبيق کوم چې هغه جگړه او قتال دی. نو کله چې بیا په دغه جگړه کې چې د فارسیانو سره مخ کيږي تاریخ وایي چې د دښمن لښکر دغه وخت **دوه لکه او څلویښت زره**

(240000) و او ځينې تاريخونه وايي چې **يو لاک او شل زره کسان (120000)** و، په هر صورت د دښمن د لښکرو تعداد يو په درې له مسلمانانو څخه زيات و، چې د فارسيانو د لښکر عمومي مشري يزدگرد کوله او د جگړې قومانده او رهبري يې د رستم پهلوان په غاړه وه، سعد رضي الله عنه دښمن ته د دعوت وړاندیز کوي چې اسلام قبول کړه، خو مقابل لوری نه مني، بيا ورته وايي جزيې ورکولو ته تيار شه بيا يې هم نه مني، نو بالاخره ورسره د ديپلوماتيکې جگړې د درېم رکن څخه چې قتال دی کار اخلي او هغه ورسره عملي کوي.

د اسلام په لومړيو کې دغه ديپلوماتيکې اړيکې په ټولو جگړو کې پام کې نيول شوي دي، هرې غزوې ته چې رسول الله صلى الله عليه وسلم مخکې شوی نو له مخکې څخه يې پر دښمن غږ کړی چې اسلام قبول کړه که يې نه قبلوی نو بيا جگړې ته تيار شه.

مگر چې دلته مو يوې کليدي خبرې او نقطې ته پام وي، هغه دا چې **يو دښمن سره به په يوه وخت کې درې واړه ستراتيژيکې مادې نه عملي کوي** يا به پرې دعوت مني، يا به يې سولې ته اړ کوي او جزيې ته به يې تياروي او يا به ورباندې جنگ کوي، داسې منافقت به ورسره نه کوي چې يو طرف ته دې ورسره جگړه روانه کړي وي او بل طرف ته همدې کفارو سره راشه درشه او د سياسي دفترونو په

نوم دې ورسره کلونه پخه ملگرتيا، دوستي او د اسلام په سر معاملې شروع کړې وي.

عامو مسلمانانو ته وايو چې څوک به تاريخ کې داسې دليل وړاندې نکړي او يا شرعي سياست کې به داسې کوم څه ونه ليدل شي چې يو طرف ته دې له همدې دښمن سره جگړه روانه کړې وي او بل طرف ته دې ورسره مجلسونه او خنداگانې شروع کړې وي او کلونه کلونه دې د سياسي دفتر په نوم کفارو ته حسابي ورکړې او د کفارو اعتماد د ځان په لور راجلب کړې، نه! که چېرته دښمن سره د سولې خبرې کوې، نو دې وخت کې به دې نظامي ستراتيژي ودرولی وي که چېرې دښمن جزيې ته تيار شو، نو نظامي ستراتيژي به دې همدې دښمن سره درولې وي او که چېرته دښمن سره نظامي جگړه کې ښکېل وي، نو بيا چې دې ترڅو دښمن سم نه وي ځپلی د سولې او جزيې ورکولو خبره به همزمان د قتال د ستراتيژي سره يوځای مخ ته نه وړې، چې يو طرف ته دې قتال شروع وي او بل طرف ته دې د کفارو له همدې پلې سره مجلسونه او خنداگانې روانې وي.

په ځانگړي پوځي دفاعي حالت کې چې دښمن درباندي تعرض وکړ، نو دلته بيا نور مجلسونه، خبرې او عذرونه شرعي سياست نه دي، بلکې دلته به بيا هر څه يوازې د قتال له لارې دښمن سره حل کوې

او که چپرته جگره بيخي تعرضي وي يعني ستا لخوا پر کفارو شروع شي، نو بيا به هم يو وخت کې د کفارو يوې ډلې سره يوه ستراتيژي باندې به عمل کوې او مخ ته به ځي.

دې فاتحينو (!) چې امريکا باندې حمله کړې او هلته يې جگره روانه کړې وی او بيا يې امريکا ته ويلي وی چې که جزيه راکوې نو سوله درسره کوو او يا به اسلام قبلوې او که دواړه صورتونه نه مني نو بيا مونږ جگرې ته ادامه ورکوو ترڅو د اسلام قلمرو پرمختگ وکړي، نو بيا به دوی يوه د اوږو پوزه خپل نظام ته جوړه کړې وی او دا ادعا يې بيا کولای شوه چې زمونږ نظام اسلامي دی.

خو چې ترڅو اسلامي خاوره د کفارو لخوا اشغال وي نو د دغه خاورې آزادي به يوازې په نظامي ستراتيژي سره ترلاسه کوو، کله چې مو دا ټوله اسلامي خاوره آزاده کړه نو بيا کفارو باندې تعرض شروع کوو، بيا دلته ديپلوماتيکې اړيکې د خپلو درې ارکانو مطابق پام کې نيول کېږي (يا دعوت منل، يا دپته اړ کول چې اسلامي نظام ته جزيه ورکړي او يا جگره جاري ساتل) او د همدې ارکانو مطابق به يې مخته بيايو، همدا زمونږ سياسي دريځ او تگلاره ده، له الله رب العالمين څخه ځانته او بيا خپلو ټولو مشرانو ته په همدې دريځ باندې د ثبات او استقامت غوښتنه کوم.

کفارو باندې د تعرض په حالت کې لومړی دوی ته دعوت ورکولای شي که یې قبول نکړ نو د سولې خبرې به ورسره کوي، خو په دې شرط باندې چې یا جزیې ته تیار شي ترڅو د حملې نه خلاص شي او یا به مؤقته پزبندي وي، ترڅو بل طرف ته کفار وځپل شي او یا به ورسره مستقیم د دعوت او د سولې د نه منلو په صورت کې قتال پیل کيږي.

که د یوه لور کفارو ته دعوت ورکړې او د بل لور کفارو سره د جزیې خبرې روانې کړې او په یوه درېم محاذ کې نورو کفارو سره جگړې ته دوام ورکړې، نو همدغه غوره پلان دی، داسې به نه کوي چې ټولو کفارو سره د سولې خبرې وکړې او نور به د جزیې نه انکار کوي او تر ابدې د جگړې خاتمه اعلانوي، ځکه چې دا شرعي سیاست نه دی او دا هغه څه دي چې د بین الملل کفري سیاست یې درڅخه غواړي. ځکه چې کفارو ته دعوت او په کفارو جزیه منل دا د اسلامي دیپلوماسۍ دوه رکنه دي، چې په اصل کې باید دا درې رکنه او اساسات مراعات شي.

یانې دعوت باید دوامداره وي، کفارو سره به جگړه همپشه وي، د یو طرف کفارو سره چې مؤقته سوله کوو د هغې نه مو هم هدف دا دی چې باید بل طرف ته نور کفار وځپل او ووهل شي.

فی الحال طالبان چې د کومو دیپلوماتیکو اړیکو چيغې وهي دا اړیکې باید عام ولس ته تشریح کړو چې د طالبانو دا اړیکې په کوم اصل او اساس دي او دې اړیکو کې فیصلې کوم قانون ته وړاندې کیږي؟ اسلامي قانون ته که د بېن الملل کفري قانون ته؟

کومې اړیکې چې نن سبا د دیپلوماسۍ په نوم د بین الملل د کفري قانون تر چتر لاندې قاپمېږي مانا یې دا ده چې د یوه هېواد اړیکې، سلوک او تگلاره (خارجې سیاست) د بل هېواد سره د بین الملل د کفري قوانینو مطابق عیار کړي چې آینده ټول ملاقاتونه او خبرې اترې د همدې بېن الملل له لورې د ورکړل شوي او تعیین شوي صلاحیت او چوکاټ مطابق ترسره شي، دېته وايي د بین الملل تر چتر لاندې دیپلوماسي.

څوک چې نن سبا وايي موږ دیپلوماتیکې اړیکې غواړو او خپلې خبرې اترې بل هېواد سره د دیپلوماسۍ له لارې حل او فصل کوو، مانا یې همدا ده چې بین الملل د دوو هېوادونو ترمنځ د اړیکو کوم چوکاټ چې تعیین کړی، په همغو قوانینو اړیکې ټینګول غواړو که ته هم وغواړې چې د بین الملل په همدې تعیین کړي چوکاټ کې د بل هېواد سره اړیکې ټینګې کړې او ټولې اړیکې په همدې اصولو وپالې، نو له ایمانه به ځان کنګال کړې، ځکه چې دېته وايي د بین الملل له لوري

وضع شوې سياسي ديپلوماسي، چې نن سبا يې طالبان ډېر په شوق او ذوق زمزمه کوي او ډېر ورته خوشحاله دي چې مونږ کفارو سره ديپلوماتيکې اړيکې غواړو.

دا د ديپلوماسۍ او ديپلوماتيکو اړيکو الفاظ بايد پوره وسپرو او د يوه مجاهد او مسلمان ذهن پرې خلاص کړو او د مخالفينو د لاس لاندې کشرخېل پرې پوهه کړو چې ستا مشران داسې خبرې کوي، د دې په مانا تاسو پوهېږئ چې دوی څه وايي او که نه؟

ديپلوماتيکو اړيکو مانا هم دا ده چې د يوه هېواد نه يو هيئت لار شي بل هېواد ته او د دې هيئت هدف د خپل دولت او وگړو د عامو تامو منافعو او گټو ساتل او ترلاسه کول وي، نور پرته له دې دا اړيکې هېڅ مانا نه لري، دا چې وايي چې زه د امريکا سره ديپلوماتيکې اړيکې غواړم او امريکا نه هم همدا تقاضا لرم، يانې کچېرته د امريکا ديپلوماتان راغلل افغانستان ته د دوی کار او وظيفه څه ده؟ کار يې د خپل دولت (**امريکا**) او د خپلو خلکو (**د امريکايي وگړو**) چې هر ځای کې وي د هغوی تحفظ او هغوی ته گټه رسول دي، همدې هدف لپاره د جانب مقابل نه تضمين واخلي، خبرې او بحثونه ورسره وکړي. يانې طالبان به په ديپلوماتيکو اړيکو کې هر کافر ته وايي چې مونږ ستاسو د ملت او حکومت د تحفظ لپاره امضاگانې او دا تضمين

درکولو چې تاسې ته به هېڅ ضرر نه رسېږي او همداسې يې هم وکړل.

د دوه هېوادونو ترمنځ د دپلوماتيکې اړيکې د بين الملل په اصولو جوړېږي، اصول ورته بين الملل ټاکي، يانې هله به ستا د نورو هېوادونو سره دپلوماتيکې اړيکې ټينگېږي چې کله د بين الملل کفري قانون ته غاړه کېږدې او دا ښکاره خبره ده چې د بين الملل قانون يو کفري قانون دی.

دلته به د دې اړيکو يو بل کفر راښکاره کړو، هغه دا چې د کفارو سره دوستانه اړيکې د همدغه دپلوماتيکو اړيکو په سبب رامنځته کېږي همدا اړيکې د کفارو سره دښمني په دوستۍ بدلوي، ځکه د بين الملل ټول قانون به ته منې بيا به دپلوماتيکو اړيکو ته داخلېږي، د طالب مشرانو ته موږ وايو چې نور کفرونه مو پرځای پرېږدئ، يوازې دغه کفارو او مرتدينو سره د دپلوماتيکو اړيکو کفر مو هم ستر کفر او ښکاره کفر دی چې ستاسې دښمني يې کفارو سره په دوستۍ بدله کړه، چې دا هم لکه د لمر په څېر د اسلام يو ماتونکی ناقص دی.

قال تعالى: **إِنَّ الَّذِينَ ارْتَدُّوا عَلَىٰ أَدْبَارِهِم مِّن بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَىٰ الشَّيْطَانُ سَوَّلَ لَهُمْ وَأَمْلَىٰ لَهُمْ -25- ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لِلَّذِينَ كَرِهُوا مَا**

نَزَّلَ اللَّهُ سَنْطِيعُكُمْ فِي بَعْضِ الْأَمْرِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِسْرَارَهُمْ ﴿26﴾ سورة
محمد

ژباړه: حقيقت دا دی کوم کسان چې د هدايت له روښانه کېدو څخه وروسته په شا وگرځېدل، د هغوی لپاره شيطان دغه کړنلاره آسانه کړې ده او د درواغجنو هيلو لړۍ يې د هغو لپاره اوږده کړې ده. دا ځکه چې دوی وويل هغه خلکو ته چې دا نازل شوی کتاب (قرآن) بد گڼي موږ ستاسو اطاعت کوو ځينو خبرو کې، يقيناً الله د دوی راز باندې پوهیږي.

الله رب العالمين هغه چاته د مرتد خطاب کړی دی چې کفارو او هغه کسانو ته چې د الله رب العالمين رالېږل شوی دين (سياست) بد گڼي، هغوی ته ووايي چې موږ ځينو (پيرو لږو) کارونو کې ستاسې خبرې منو.

افسوس! د هغه چا په حال چې اونی کې یو ځل کفارو ته دا حامخا وریادوي چې موږ ستاسې د بين الملل ټولو کفري قوانینو ته ژمن یو. الله اکبر! الله رب العالمين مسلمانان منع کړي دي چې ظالم طرف میلان ونکړي، دا لا پرېږده چې یو کس دې ځانته مسلمان ووايي او بیا د کفارو طرف میلان وکړي او د هغوی له قوانینو راضي شي، دا بلکل د یو مسلمان شان سره نه جوړیږي.

قال تعالى: **وَلَا تَرْكَنُوا إِلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ** (113 سورة هود)

ژباړه: ددغه ظالمانو لورې ته يو بخری مه کېږئ، که نه نو دوزخ به مو ونغاړي او تاسې به کوم داسې دوست او سرپرست ونه مومئ چې د الله څخه مو وژغورلای شي او له هېڅ يو ځای څخه به تاسې ته مرسته ونه رسېږي .

مفسرين وايي (**الركون معنى الرضا**) ده يعنې الله رب العالمين مومنان د ظالمانو د خبرو او فيصلو باندې راضي کېدلو څخه منع کړي دي، دا خو بيخي عجيبه ده چې يو کس د اسلام په نوم را اوچت شي او بيا د کفارو قوانينو ته ژمن پاتې شي او د هغوی په فيصلو باندې راضي شي. **طالبه!** دا خبرې د الله رب العالمين د کلام څخه را اخیستل شوي دي، يو وخت به همدا آيتونه تا تفسیرو، هغه پرونی کوم تفسیر د همدې آياتونو چې تاسې کاوه، نن تاسې ورباندې مرتد شوي ياست، والله خير مو غواړو د الله دين ته رجوع وکړئ، د څو ورځو واک په نشه کې خپل ابدي ژوند مو مه خرابوئ، سم کلک ايمان راوړئ، پوره اسلام قبول کړئ، کفارو سره موالات خوشې کړئ، د هغوی لپاره مسلمانان مه وژنئ، قسم په الله که يواځې تاسې سره زمونږ جگړه په دې وي چې ولې خلافت سره بيعت نه کوئ، همدا واک ستاسې بيخي بيعت

مه کوي، خو اسلام سره دښمني او کفر سره مو دوستي بنده کړي، مسلمانان مه تعذيبوي، که مو اسلام او مسلمانانو ته خير نه رسيږي نو د کفر خوشحالي لپاره شر هم ورته مه رسوي.

ورونو! همپشه چې يو باطل درسره مبارزه کوي، د باطل په نوم يې نه کوي، بلکې ظاهراً به دوی د اسلام چغې وهي، خو شاته يې د اسلام په ضد ډېر اهداف پراته وي، خپل تور مخ ته سپين رنگ ورکوي، په ظاهره به سپين ښکاري مگر په اصل کې به تک تور وي، د فعلي دښمن مثال همدغسې دی، لاندې به يې ټول د سر نه تر پښو کفر پټ وي، لېکن دغه کفر به يې په سپينه جامه، غټه ږيره او غټه لونگۍ او يو جوړ تسپو کې پټ کړی وي.

کفارو سره د هغوی په قوانينو باندې فيصله کول او دپته راضي کېدل چې ته د هغوی خودساخته قوانين عملي کړي، نو بيا دا صراحتاً کفر دی، ځکه کفر هېڅکله د اسلام خير نه دی غوښتی او نه يې غواړي.

الله تعالی فرمايي: ﴿وَلَا يَزَالُونَ يُقَاتِلُونَكُمْ حَتَّىٰ يَرُدُّوكُمْ عَنْ دِينِكُمْ

إِنِ اسْتَفَاعُوا﴾ (سُورَةُ الْبَقَرَةِ: 217)

ژباړه: هغوی به ستاسې سره تل په جنگ اخته وي، ان تر دې چې که

يې وس ورسېږي، نو تاسي به له دې دين څخه واړوي.

ددې لپاره چې زه او ته په دغه ډگر کې ناکام نشو نو دغه دپلوماتیکه جگړه پوره منحصره او را لنډوو، په ځانگړې توگه د خپلې نظامي جگړې یو جزء یې گرځوو، که نظامي جگړه کې موږ غواړو مخکې لاړ شو نو د دې یو جزء به زموږ دپلوماتیکه جگړه وي او بس.

ورونو! رسول الله ﷺ هم د دپلوماتیکو اړیکو لپاره سفیران لېږلي

دي، لېکن پېر د محدود کار لپاره یې لېږلي او په ځانگړو شرطونو سره یې استولي و، یو اساسي شرط د اسلام په سياسي نظام کې دا دی چې د دغه سياسي ماموریت لپاره چې کوم کس ټاکل کېږي، نو د نوموړي وظیفه به پوره محدوده او د یوه ځانگړې کار لپاره به وي، کوم سفیر چې د اسلام د سياسي نظام په چوکاټ کې لېږل کېږي، د دې کس همغه وظیفه ده کومه چې د امیر لخوا ورته سپارل کېږي، د کار د ختمېدو سره به متصل خپل طرف ته ځان رسوي، یانې یوازې پیغام به رسوي او بس! نور به بېرته د اسلام مرکز ته راگرځي، په بل تعبیر ستا سياسي دفتر او مرکز به دارالاسلام کې وي نه د کفارو ملکونو او یا د هغوی استخباراتي هډو کې.

او همدا راز د اسلام د سياسي نظام له لورې چې کوم پیغام لېږل کېږي، دا باید پېر لنډ، شفاف، صریح او په قاطعو الفاظو باندې ولیکل شي.

فارس چې د هغه مهال يوه ستره او قدرت منده امپراتوري وه، رسول الله ﷺ ورته په لنډو الفاظو کې په پوره فصاحت څو کرښې وليکلې او بس.

رسول الله ﷺ په اسلامي نظام کې د ديپلوماتيکه جگړه د نظامي جگړې يو مختصر او محدود جزء و، ځکه نو هغه مهال د اسلام قلمرو ورځ تر بلې پراخوالی مونده، په څو لسيزو کې د اسلام قلمرو له شرقي اروپا څخه تر شمالي افريقا، ايران، هند او ماوراءالنهر ته ورسېد، نو د اسلام سياسي ديپلوماسي هغه وخت د هېڅ کفري قانون پيروي کوونکې نه وه او نه به آينده کې وي، ان شاء الله. لېکن اوسنی ديپلوماسي ټوله د بين الملل د کفري قوانينو د چتر لاندې راڅرخي، نو اوس پوښتنې دا دي چې آيا بين الملل زما او ستا خیر غواړي؟

آيا بين الملل په نړۍ د اسلامي نظام حاکميت غواړي؟

نو مالومه شوه چې ترڅو چې اسلامي نظام حاکم نشي، تر هغې د کفارو سره ديپلوماتيکې اړيکې نه مطرح کېږي، کله چې د اسلام د سياسي نظام مرکزيت تعيين، د اسلام قلمرو پراخه شو، بيا نو کفارو سره ديپلوماتيکې اړيکې مطرح کېدای شي او نتيجه يې هم بيا ډېره ښه راوځي، ډېر خلک به بيا پرته له جگړې تاسې ته تسليمېږي او يا

به اسلام قبلوي، حُكّه چې ستاسې دپلوماسي به د هېڅ كوم كفري نظام تابعداره نه وي، بلکې د اسلام د سياسي نظام له اوامرو او قوانينو به سرچينه اخلي او همدغه دپلوماسي به مو د اسلامي نظام څخه اصول او صلاحيت ترلاسه کوي چې دا اصول په اسلامي نظام کې همغه د درې ستراتيژيو تطبيق ته زمينه سازي ده، چې د دې په پايله کې به يا دعوت ته زمينه مساعدېږي، کفري هېوادونه به اسلام قبلوي او يا به جزيې ته غاړه ږدي او د اسلام قلمرو به پراخېږي او يا به هم قتال جريان مومي لکه مدينه يې څه مثال دی.

ورونو! نن سبا دپلوماتيکې اړيکې پرته له دې چې تاسې د ارتداد کندو ته گذار کړي کومه شېځنه نه لري، نن سبا کفار په قدرت کې دي، قوانين هم د هغوی د تطبيق وړ دي او هر څه ته اصول هم همغوی تعينوي، دا د بين الملل کفري غوجل خو څه ددوی په واک کې نه ده چې قوانين به يې همدوی جوړ کړي وي بلکې د ملل ملحده ټول واک، اختيار او دا هر څه کفارو سره دي، که هغه د نړۍ د هېوادونو لپاره د قوانينو تصويب او توشېح ده او که د نړۍ نوره بدماشي ده، ټوله د کفارو سره ده.

اوس که څوک په دې گمان وي چې کفار د اسلام خير غواړي او بين الملل کې راټول او نور ټول کفار چې دي، دا د اسلام سره کومه دشمني

نه لري او دوی او ټول کفار چې کوم اصول تعیینوي دا د اسلام او مسلمانانو په ضرر نه دي، نو د داسې خلکو په ارتداد کې یوه ذره شک هم نشته، ځکه چې د داسې نظریې والا د الله او د هغه د رسول محمد ﷺ تکذیب کوي، ځکه چې الله ﷻ لخوا راپېرل شوی شریعت او دین همدا خبره په ښکاره الفاظو بیانوي چې کفار ستاسې خیرخواه نه دي، دا د الله رب العالمین او د مسلمانانو دښمنان دي. همدا د بین الملل قوانین هېڅ وخت د اسلام او مسلمانانو په ګټه نه دي، د دې هر څه باوجود چې بیا هم نن سبا هر څوک کفارو سره د بین الملل د اصولو او قوانینو لاندې د مذاکراتو په مېز کېني، پرته له شکه مرتدین دي او د اسلام سره هېڅ ډول اړیکې نه لري.

الله ﷻ فرمایي: (تَرَى كَثِيرًا مِنْهُمْ يَتَوَلَّوْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَبِئْسَ مَا قَدَّمَتْ لَهُمْ أَنْفُسُهُمْ أَنْ سَخِطَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَفِي الْعَذَابِ هُمْ خَالِدُونَ (81) وَلَوْ كَانُوا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالنَّبِيِّ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مَا اتَّخَذُوهُمْ أَوْلِيَاءَ وَلَكِنَّ كَثِيرًا مِنْهُمْ فَاسِقُونَ) (المائدة: 81)

ژباړه: نن، ته له هغوی څخه زیاتره داسې خلك وینې چې د مؤمنانو په مقابله کې د کفارو ملاتړ او ملګرتیا کوي. په یقیني توګه ډېر بد عاقبت دی چې خپلو نفسونو یې ورته تیار کړی دی؛ دا چې الله پر

هغوی په غضب شوی دی او هغوی په تلیپاتي عذاب کې اوسېدونکي دي، که په رښتیا سره دا خلك د الله، پیغمبر او هغه څه منوونکي وای چې پر پیغمبر نازل شوي ول؛ نو هېڅکله به یې د مؤمنانو په مقابله کې کافران خپل دوستان نه نیول مگر له هغوی څخه زیاتره خلك د الله له اطاعت څخه وتلي دي.

شيخ الاسلام ابن تيميه رحمته الله د بره آيت تفسير کې فرمايي چې: **فدل على أن الإيمان المذكور ينفي اتخاذهم أولياء ويضاده، ولا يجتمع الإيمان واتخاذهم أولياء في القلب، ودل ذلك على أن من اتخذهم أولياء، ما فعل الإيمان الواجب من الايمان بالله والنبى وما أنزل إليه»**

ژباړه: آيت په دې دلالت کوي چې دا کوم ايمان په آيت کې ذکر دی، دا د کافرانو دوستانه له منځه وړي او ورسره تکرار لري، نو ايمان او د کافرانو سره دوستانه په زړه کې نه جمع کېږي، نو دا په دې دليل شو: چا چې دوى په دوستۍ ونيول نو واجب ايمان يې عملي نکړ چې په الله، د هغه په نبى او په هغه کتاب چې پرې نازل شوى ايمان لرل دي.

داسې نه ده چې هر کفر به کوي او بيا به وايي چې دا خو ديپلوماتيکې اړيکې دي، داسې اړيکې خو په اسلامي نظام کې ځانته خپل شرايط لري، د رسول الله ﷺ له لورې به يواځې د يوه ځانگړي پيغام د رسولو او بېرته به د پيغام وړونکي د اسلام مرکز ته د راستنېدو پورې منحصرې اړيکې وي.

دوی که رجوع ونه کړي نو په دې تشو شعارونو يوازې د دوی په څېر يو څو کسان به دوکه کړي، نور نو د عقل او علم خاوندان خو نشي تېر ايستلای، د الله ﷻ په توفيق سره به مجاهدين د دوی دا باطلې څېرې نور هم مسلمانانو ته برېښوي، هر مسلمان بايد پدې ځان پوهه کړي، ځکه طالبان به درته وايي چې ولې رسول الله ﷺ سفيران نه وو لېږلي؟

نو بايد ستاسې ذهن په دې مسئله خلاص وي چې رسول الله ﷺ که سفيران لېږلي، نو د يوه خاص هدف لپاره يې لېږلي و. هملته د کفارو په منځ کې د هغوی د اهدافو پاللو لپاره يې ورته سفارت او سياسي دفتر نه دی جوړ کړی، چې هملته د هغوی د قوانينو د سيوري لاندې پاتې شي او د سفارتونو په نامه استخباراتي مراکزو کې د مسلمانانو د نابودې طرحې جوړې کړي.

رسول الله ﷺ خو به سفيران د يوه ځانگړي پيغام د رسولو په هدف لېږل، همدا يې وظيفه وه چې پيغام ورسوي او بېرته دارالاسلام ته راستون شي، اوس نو د رسول الله ﷺ له لورې د سفيرانو د لېږلو مسؤليت او بيا په اوسني وخت کې د کفارو د قوانينو تر سيورې لاندې د هغوی د گټو لپاره له هغوی سره دوستي او اړیکې ساتل، پالل، هغوی سره راشه درشه، د مسلمانانو په خلاف تړونونه کول، کفارو سره په شريکه مسلمانان ترهگر گڼل او بيا د کفارو په مرسته د مسلمانانو سره جگړه کول، هغوی سره پټې ناستې، مجلسونه، خنداوې، بنديارونه، خوراکونه او هغوی ته ضمانتونه ورکول، خو په خپل منځ کې سره ډېر توپير لري.

حديث کې راځي: **عن أبو هريرة أن رسول الله ﷺ قال: (لا تبدؤوا اليهود بالسلام، ولا النصارى بالسلام، فإذا لقيتم أحدهم في الطريق، فاضطروه إلى أضيقه.)**

ژباړه: رسول الله ﷺ فرمايي: تاسو يهودو او نصاراو ته په سلام کې مه ورمخکې کېږئ او کله چې تاسو د دوی څخه يو کس سره په لار کې مخامخ شئ نو تنگې لارې ته يې مجبور کړئ.

يهودو ته به اول ته سلام نه وراچوې! بيا دا نو چپرته روا ده چې هر چپرته ورته لاس په نامه ودرېږي، عذرونه ورته هم کوي، مېلمه پالنه يې هم کوي، په خپلو ساحو کې يې د يو نازولي مېلمه په څېر قدر کوي، امن يې ساتي او ددوی په ملت کې د شاملېدو غړيتوب ترې غواړي.

ورونو! د اسلام په سياسي نظام کې د ديپلوماسۍ دا درې ارکان په مکمل ډول د بين الملل له قوانينو سره په ټکر کې دي. دا درسره کفار قطعاً نه مني، ځکه موږ ورته د ديپلوماتيکې جگړې نوم ورکړی، چې موږ يې عملي کوو او هغوی يې نه مني چې د هغوی د نه منلو په صورت کې دلته بيا موږ بله ستراتيژي هم لرو! چې هغه **د قتال ستراتيژي ده.**

طالب خو دغه فعلي افغانستان څخه يو لوپشت مخکې حق نه لري چې يو قدم واخلي او يا يوه خبره هم وکړي، بلکې خپل سفيران بار بار لېږي او ټولو کافرو، مرتدو هېوادونو ته دا خبره په تکراري ډول کوي چې موږ هېڅکله د خپل قلمرو د پراخېدو دعوې نه لرو او نه يې کوو، بلکې څه اصول چې د بين الملل دي، هغې ته احترام لرو، هغه زموږ قبول دي او موږ د اسلامي نظام ديپلوماسي نه تطبيقوو او نه يې تطبيقولای شو.

تاسې بېغمه اوسئ، مورږ خو هسې د اسلامي نظام دعوه هم دا ستاسې د اهدافو د ښه پاللو په خاطر كړې ده، لېكن عمل كې په هغه اصولو چې اسلام وضع كړي، يو قدم هم عمل نه كوو، تاسې چې كوم اصول وضع كړي، په همدې درسره مخكې روان يو، خو مورږ صرف په رسميت وپېژنئ!

نو دې فاتحينو (!) دا هر څه په عمل كې ثابت كړي، ټولې نړۍ ته دا معلومات دي او دا څه پټه خبره نده!

ابوبكر صديق رضي الله عنه د خارجي سياست (ديپلوماسۍ) په برخه كې لومړی قدم دا واخست چې شام ته يې د اسامه رضي الله عنه لښكر ولېږه، ابوبكر صديق رضي الله عنه د مدينې څخه شام او عراق ته مجاهدين ولېږل، په هغه وخت كې عراق د فارس د امپراطورۍ د حكم تابع و او شام د روم د امپراطورۍ څخه متابعت كاوه او د هغې د اثر لاندې و، خو بيا هم ابوبكر صديق رضي الله عنه دا خبره ونكړه چې اوس مصروف يو او رسول الله صلى الله عليه وسلم تازه وفات شوی دی، نو خير لږ صبر به وكړو ځكه دا دواړه امپراطورۍ د هغه مهال قوي او قدرت والا امپراطورۍ وې، نه! داسې نه كوي، بلکې لومړی قدم چې خارجي سياست كې اخلي همدا دی چې د پولو او كرښو غم نه كوي، له مدينې څخه شام او عراق ته پوځونه ليري ترڅو د اسلامي خاورې قلمرو پراخه شي.

د دغه دوه لويو امپراطوريو د مقابلي لپاره يې د اسلام لښکرې ولېږلې، ځکه د ابوبکر او عمر **رضي الله عنهما** ديپلوماسياني د تورو په سيورو کې راڅرخېدلې، مورځې مخکې ويلي وو چې ديپلوماسي د اسلام د سياسي نظام په چوکاټ کې د نظامي جگړې يو جزء شمېرل کېږي، که همداسې وشي نو بيا به تاسو ډير زر د اسلام برم او عظمت بېرته واپس کړئ او کفار به ذليله شي.

ځينې خلک مرتدينو سره د سولې خبرو کولو لپاره د ابوبکر رضي الله عنه سوله او خبرې اترې دليل وړاندې کوي او وايي چې مرتدينو سره خبرې او مذاکرات جائز دي او دليل د امام شوکاني رحمته الله عليه هغه کوم فهم چې د ابوبکر رضي الله عنه دې موقف نه اخیستلای هغه وړاندې کوې نو د الله متعال په خاص فضل سره لږ ږنا به په دې موضوع باندې هم واچه وو.

لومړۍ خبره دا دی چې امام شوکاني رحمته الله عليه هم يو انسان دی ممکن خپل اجتهاد کې خطا شوی وي لکه دا د سلف علماوو کې عامه خبره دی چې کله کله هغوی خطا کېږي او مورځې ته پکار دی چې هر کله حق خبره په قوي دلايلو راته بيان او ښکاره شوه نو بيا شخصيت پرستي په ځای بايد حق ته غاړه کېږدو نو ابوبکر صدیق رضي الله عنه چې کومو مرتدينو سره خبرې کړي دا دې د بزاخه وفد و چې (دا د طليحة بن خويلد الاسدي قوم و، نوموړي د نبوت دعوه کړې وه او خپل قوم يې

ورسره ملگری شوی و او ټول مرتد شوي و نو خالد رضي الله عنه ورسره د یمامې والاو نه وروسته جنگ وکړو او شکست یې ورته ورکړ چې بیا د ابوبکر رضي الله عنه خوا ته راغلي و او د صلح غوښتنه یې ترې کوله نو صلح یې ورسره وکړه... نو له دې څخه د مرتدینو سره د صلح په اړه استدلال کول صحیح نه دی، وجه یې دا ده: چې دوی د توبې لپاره راغلي و او اسلام یې قبلوو، او داسې نه و چې دوی به د صلح نه وروسته په خپل کفر پاتي وي، نو ابوبکر رضي الله عنه ورله د توبې قبلولو لپاره دا شرطونه وویل: اسلحه به نه گرځوي، د خپلو مړه شوو مرتدینو په اړه به دا منی چې دوی جهنميان دي، د اوسانو څروونکو سره به پاتې کیږی... او دا شرطونه یې ددې لپاره لگولي و چې د دوی ریښتنوالی ورته رابنکاره شي چې په توبه کې ریښتونې دي او که دروغجن.

ددغه اثر په اړه ابن بطال: وایې: کانوا ارتدوا ثم تابوا، فأوفدوا رسالهم إلى أبي بكر يعتذرون إليه فأحب أبو بكر أن لا يقضي بينهم إلا بعد المشاورة في أمرهم، فقال لهم: ارجعوا واتبعوا أذناب الإبل في الصحاري، انتهى. والذي يظهر أن المراد بالغاية التي أنظرهم إليها

أن تظهر توبتهم وصلاحهم بحسن إسلامهم. [فتح الباري 210/13]

[211]

ژباړه: دوی مرتد شوي و بیا یې توبه وويستله، نو خپل استازي یې په یو وفد کې س ته ولېږل چې عذر یې ورته وړاندې کوو نو ابوبکر س دا خوبښه وگڼله چې د دوی په اړه وروسته له مشورې فیصله وکړي، بیا یې دوی ته وویل چې لار شئ صحراونو ته او هلته اوبښان خړوئ.. (ابن حجر وایي:) د دغه مهلت نه یې مراد دا و چې د دوی د توبې حقیقت رابنکاره شي او د اسلام ریښتنوالی یې معلوم شي.

شيخ الاسلام ابن تيميه وایي: فَهَذَا الَّذِي فَعَلَهُ الصَّحَابَةُ بِأَوْلِيَّتِكَ الْمُرْتَدِّينَ بَعْدَ عَوْدِهِمْ إِلَى الْإِسْلَامِ يُفَعَلُ بِمَنْ أَظْهَرَ الْإِسْلَامَ وَالتَّهْمَةَ ظَاهِرَةً فِيهِ ، فَيُمنَعُ أَنْ يَكُونَ مِنْ أَهْلِ الْخَيْلِ وَالسَّلَاحِ وَالذَّرْعِ الَّتِي تَلْبَسُهَا الْمُقَاتِلَةُ، وَلَا يُتْرَكُ فِي الْجُنْدِ مَنْ يَكُونُ يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا وَيُلْزَمُونَ شَرَائِعَ الْإِسْلَامِ حَتَّى يَظْهَرَ مَا يَفْعَلُونَهُ مِنْ خَيْرٍ أَوْ شَرٍّ وَمَنْ كَانَ مِنْ أُمَّةٍ ضَلَّالِهِمْ وَأَظْهَرَ التَّوْبَةَ أُخْرِجَ عَنْهُمْ، وَسِيرَ إِلَى بِلَادِ الْمُسْلِمِينَ الَّتِي لَيْسَ لَهُمْ فِيهَا ظُهُورٌ. فَإِمَّا أَنْ يَهْدِيَهُ اللَّهُ تَعَالَى، وَإِمَّا أَنْ يَمُوتَ عَلَى نِفَاقِهِ مِنْ غَيْرِ مَضَرَّةٍ لِلْمُسْلِمِينَ. [الفتاوى الكبرى لابن

تیمیة ۳ / ۵۱۱، و مجموع الفتاوی ۳۵ (۱۵۸) و مختصر الفتاوی
المصرية ص: ۴۷۷]

ژباړه: کوم کار چې صحابه و د دغه مرتدینو سره وروسته له اسلام راوړلو کړی دی، داسې کار به له هغه چا سره کيږي چې اسلام رابنکاره کړي خو تهمت ورباندې وي نو له اسونو، اسلحو او زغرو څخه چې جنگیان یې اچوي، ترې منع کیدلی به شي او د مسلمانانو په لښکر کې به داسې څوک نه پریښودل کيږي چې یهودي یا نصراني وي او په دوی به د اسلام د احکامو پابندي کيږي دې لپاره چې د دوی ښه او بد رابنکاره شي او څوک چې د گمراهانو له مشرانو څخه وي او توبه رابنکاره کړي نو له دوی څخه به جدا کيږي او د مسلمانانو هغه علاقې ته به بوتل کيږي چې د دوی قوت په کې نشته نو یا خو به ورته الله هدایت کوي او یا به مسلمانانو ته له ضرر رسولو پرته په خپل نفاق مړ کيږي.

او په بل حای کې شیخ الاسلام وايي: " وَلَا اسْتَعْمَلَ عُمَرُ قَطًّا، بَلْ وَلَا أَبُو بَكْرٍ عَلَى الْمُسْلِمِينَ: مُنَافِقًا، وَلَا اسْتَعْمَلَا مِنْ أَقَارِبِهِمَا، وَلَا كَانَ تَأْخِذُهُمَا فِي اللَّهِ لَوْمَةً لَائِمَةً؛ بَلْ لَمَّا قَاتَلَا أَهْلَ الرِّدَّةِ وَأَعَادُوهُمْ إِلَى الْإِسْلَامِ مَنَعُوهُمْ رُكُوبَ الْخَيْلِ وَحَمَلَ السَّلَاحِ حَتَّى تَظْهَرَ صِحَّةُ

تَوْبَتِهِمْ، وَكَانَ عُمَرُ يَقُولُ لِسَعْدِ بْنِ أَبِي وَقَّاصٍ وَهُوَ أَمِيرُ الْعِرَاقِ لَا
تَسْتَعْمِلُ أَحَدًا مِنْهُمْ، وَلَا تُشَاوِرُهُمْ فِي الْحَرْبِ فَإِنَّهُمْ كَانُوا أَمْرَاءَ أَكَابِرَ
: مِثْلُ طَلِيحَةَ الْأَسَدِيِّ، وَالْأَقْرَعِ بْنِ حَابِسٍ، وَعُيَيْنَةَ بْنِ حِصْنٍ،
وَالْأَشْعَثِ بْنِ قَيْسِ الْكِنْدِيِّ، وَأَمْثَالَهُمْ، فَهَؤُلَاءِ لَمَّا تَخَوَّفَ أَبُو بَكْرٍ
وَعُمَرُ مِنْهُمْ نَوْعَ نِفَاقٍ لَمْ يُؤَلِّهِمْ عَلَى الْمُسْلِمِينَ. [الفتاوى الكبرى لابن
تيمية

۳ / ۴۵۰، ومجموع الفتاوى ۳۵ / ۶۵،]

ژباړه: هېڅکله هم عمر او ابوبکر رضي الله عنهما په مسلمانانو کوم
منافق نه دی مشر کړی او نه یې د منافق له خپلوانو څخه څوک مشر
مقرر کړی او نه د الله د دین په باره کې د چا له ملامتیا ویریدلي، بلکې
هر کله چې دوی د مرتدینو سره جنگ وکړ او هغوی یې اسلام ته
راوگرځول؛ په اسونو باندې له سپریدلو او له اسلحې گرځولو یې منع
کړي دي تر دې چې د توبې صحیحوالې یې راڅرگند شي، عمر رضي
الله عنه به سعد بن ابی وقاص ته ویل چې د عراق امیر و: له دوی
څخه هېچا ته مشري مه ورکوه او مه ورسره د جنگ په اړه مشوره کوه
ځکه چې دوی د گمراهۍ غټ مشران پاتې شوي و لکه طلیحه
الاسدي، اقرع ابن حابس، عیینه بن حصن، اشعث بن قیس الکندي

او د دوی په څېر نور، نو هر کله چې ابوبکر او عمر له دوی څخه په یو ډول نفاق ویریدل نو مسلمانانو مشري یې ورته ورنکړه.

نو دا خبره راڅرگنده شوه چې دوی د توبې لپاره راغلي و او له توبې وروسته په خپل ارتداد نه دي پاتې شوي او د توبې وړاندې شوي شرطونو ته یې غاړه ایښې ده نو بیا ورسره صلحه شوې او توبه یې منل شوې ده.

که داسې حال وس هم موجود شي چې مرتدین توبه وباسي او صلحه کوي؛ امیر ته جایز دی چې صلحه ورسره وکړي. او دا د الله عام قانون دی چې کوم مجرم قبل القدره د خپل جرم نه توبه وباسي؛ توبه به یې قبوله وي لکه الله تعالی فرمایي: **إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَقْدِرُوا عَلَيْهِمْ ۖ فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ [سورة مائده: 34]**،

ژباړه: مگر هغه خلک چې مخکې له دې چې تاسو پرې برلاسي شئ، توبه وباسي، نو الله بښونکی مهربان ذات دی.

او بل ځای کې شیخ الاسلام ابن تیمیه رحمته الله علیه په دې خبره اتفاق رانقل کړی چې د مرتدینو سره به صلح نه کیږي لکه هغه وايي: **هُؤُلَاءِ أَعْظَمُ جُرْمًا عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ رَسُولِهِ وَالْمُؤْمِنِينَ مِنَ الْكَافِرِ الْأَصْلِيِّ مِنْ وُجُوهِ كَثِيرَةٍ. فَإِنَّ هَؤُلَاءِ يَجِبُ قَتْلُهُمْ حَتْمًا مَا لَمْ يَرْجِعُوا إِلَى مَا خَرَجُوا**

عَنْهُ لَا يَجُوزُ أَنْ يُعْقَدَ لَهُمْ دَمَةٌ وَلَا هُدْنَةٌ وَلَا أَمَانٌ وَلَا يُطْلَقَ أَسِيرُهُمْ
وَلَا يُفَادَى بِمَالٍ وَلَا رِجَالٍ وَلَا تُؤْكَلُ ذَبَائِحُهُمْ وَلَا تُنْكَحُ نِسَاؤُهُمْ وَلَا
يَسْتَرْقُونَ؛ مَعَ بَقَائِهِمْ عَلَى الرَّدَّةِ بِالِاتِّفَاقِ [مجموع الفتاوى ٢٨/
٤١٣،]

ژباړه: دوى د اصلي كافر څخه د الله، رسول او مومنانو په نزد ډير
غت مجرمان دي له ډيرو لاملونو په اساس: ځكه چې د دوى وژل
فرض دي ترڅو چې دوى هغه څه ته نه وي راگرځيدلي له څه شي
چې وتلي دي (يعني دين ته نه وي راگرځيدلي) دوى سره د ټكس
پريكړه صحيح نه ده او نه ورسره د صلح پريكړه صحيح ده او نه د
امان، او د دوى بندي به همداسې (احسانا) نه ازاديري او نه به هم د
پيسو يا سړيو په بدل كې ازاديري او د دوى حلالې به نه خوړل كيږي
او نه يې د زنانه و سره نكاح كيږي او نه به غلامان كيږي ترڅو چې
دوى په خپل ارتداد پاتې وي؛ په اتفاق د علماو.

نو په دې قول سره دا خبره نوره هم واضحه شوه چې د مرتدينو سره
صلح كول د سلفو د صحيح فهم خلاف دي.

د يوه مجاهد ملگري پوښتنه او د هغې تفصيلي ځواب:

پوښتنه: د حديبيې په سوله او د طالبانو په صلحه (!) باندي که خبره وشي او د حديبيې د مبارکې سولې او د طالبانو په تسليمۍ کې توپير څه دی؟

آيا د طالبانو دا استدلال صحيح دی چې زموږ سوله د حديبيې د سولې په څېر ده؟ ځکه طالبان دا خبره کوي چې رسول الله ﷺ هم سوله کړې او په دليل کې يې د حديبيې سوله وړاندي کړې ده، که دغه دواړو موضوعاتو باره کې خبره وشي او دا وويل شي چې د حديبيې سوله کې کومه ستراتيژي، (دعوت، د اسلام د قلمرو پرمختگ او يا قتال) تطبيق شوې وه، ځکه موږ مخکې ويلي وو، چې د اسلام د سياسي نظام په ديپلوماسۍ کې به دا درې اصول مراعات کيږي.

جواب: بسم الله الرحمن الرحيم قال الله تبارک تعالیٰ: **(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ**

ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا عَدُوِّي وَعَدُوَّكُمْ أَوْلِيَاءَ تُلْقُونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَقَدْ كَفَرُوا بِمَا جَاءَكُمْ مِّنَ الْحَقِّ يُخْرِجُونَ الرَّسُولَ وَإِيَّاكُمْ ۚ أَن تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ رَبِّكُمْ إِن كُنْتُمْ خَرَجْتُمْ جِهَادًا فِي سَبِيلِي وَابْتِغَاءَ مَرْضَاتِي ۚ تُسِرُّونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَأَنَا أَعْلَمُ بِمَا أَخْفَيْتُمْ وَمَا أَعْلَنْتُمْ ۚ وَمَن يَفْعَلْهُ مِنكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ) [سُورَةُ الْمُتَّحِنَةِ: 1]

ژباړه : اې ايمان راوړنکو! که تاسې زما په لاره کې د جهاد او زما د رضا گټلو لپاره وطن پرېښی (له کورنو څخه وتلي یاست) نو زما او ستاسې دښمنان خپل دوستان مه نیسئ، تاسې له هغوی سره دوستانه اچوئ په داسې حال کې کوم حق چې تاسې ته راغلی دی، د هغه د منلو څخه هغوی انکار کړی دی او د هغوی چلند دا دی چې پیغمبر او په خپله تاسې په دې جرم له وطن څخه وباسي چې تاسې په خپل رب الله باندې ايمان راوړی دی، تاسې په پټه هغوی ته دوستانه پیغامونه مه لیږئ، په داسې حال کې څه چې تاسې په پټه کوئ او څه چې په ښکاره کوئ، په هر څه زه پوهېږم، هر څوک چې ستاسې څخه داسې وکړي هغه په يقيني توگه د سمې لارې څخه بې لارې شو.

درنو لوستونکو!

د امارت په تنظیم کې اوس هر کفر په پاگه شوی او د دوی ناکامه هڅه دا ده چې خپل هر کفر توجیه کړي، خپله هره کفرې کړنه د شریعت یو حکم وگڼي، چې د دغه کفرې کړنو له پلې یو هم کفارو سره د سولې په نوم کفارو ته د تسلیمۍ تړون دی، دوی دغه ذلیله کړنه په اسلام او مسلمانانو معامله د حدیبیې د مبارکي سولې سره

مقايسه کوي، که څه هم خبره ډېره ښکاره ده او د هېڅ ډول توجیه، مقایسې او مقارنې وړ نه ده، خو بیا به هم موږ هڅه وکړو په همدې ځواب کې د حدیبیې د مبارکې سولې او په دوحه کې کفارو ته د طالب د تسلیمېدو د تړون مقارنه وکړو، په دې به رڼا واچوو چې د حدیبیې د سولې لاس ته راوړنې څه وې او د طالبانو د تسلیمې تړون اسلامي امت ته کوم زیانونه ورسول؟

د ډېرو کسانو سره دا پوښتنه ده چې د طالبانو د تسلیمې او د رسول الله ﷺ او قریشو ترمنځ د شوي تړون حدیبیې توپيرونه واضح شي. طالبان کفارو ته د تسلیمې تړون د تائید لپاره د حدیبیې سوله په دلیل کې وړاندې کوي، نو د دوحې د تړون او د حدیبیې د سولې په تړاو به د الله ﷻ په مرسته یوه مقارنه او تحلیل وړاندې کړو:

لومړی به په دې خبره وکړو چې د حدیبیې په سوله کې کومه ستراتیژي (دعوت، د اسلام د قلمرو پراخوالی او یا قتال) ددې په پایله کې پرمختګ وکړ که په ټپه ودریده، پایلې یې څه وې؟ له دغه دريو ستراتيژيو کومه يوه يې د حدیبیې په سوله کې تطبيق شوه؟

لکه څنګه چې تاسې ته مالومه ده، چې د اسلام په سياسي نظام کې کفارو سره سولې او خبرو ته هغه وخت اجازه شته دی چې دې درې

ستراتېژيو ته لکه (دعوت، د اسلامي نظام د قلمرو پرمختگ او قتال) ستراتيژيو ته زمينه مساعده شي او يا پکې پرمختگ وکړي، لکه څنکه يې چې د حديبيې د سولې څخه وروسته وکړ.

ورونو! يو د اسلام د سياسي نظام **ساختار** او بل د اسلام د سياسي نظام **تطبيق** باندې مخکې پانو کې بحث وشو.

د اسلام د سياسي نظام د ساختار په برخه کې هغه وخت د ديپلوماتيکو اړيکو اجازه شته چې دغه درېو ستراتيژيو ته پکې زمينه مساعده شي:

1. د دعوت ستراتيژي

2. جزيه/د اسلامي قلمرو پرمختگ ستراتيژي

3. د قتال ستراتيژي

او د اسلام د سياسي نظام په تطبيق او عملي کېدلو کې د خارجي ديپلوماسۍ تطبيق ته هغه وخت اجازه شوې چې دغه دوه شرطونه پوره کړو.

1. يو نظامي قوت او پراخه ملاتړ درلودل.

2. بل قوي، خپلواک داخلي نظام او نظم درلودل.

بس همدا قواعد چې ستاسې ذهن کې کېناستل، بيا تاسې څوک د ديپلوماتيکو اړيکو په نوم نشي دوکه کولای ان شاءالله.

لکه رسول الله ﷺ چې کله د حديبيې طرف ته روان شو، نو مدينه کې يې داخلي قوي او مستقل نظام برابر کړی، چې بار بار ټولو کفارو سره هم لاس او گريوان شوی او هم يې په بدر، احد او نورو غزواتو کې کفارو ته د خپل قوت نمايش وړاندې کړی، همداسې يې يو مجهز لښکر هم تيار کړی و.

د يو مثال په لړ کې به يې واضح کړو چې په دې مسئله تاسې لا زيات دقيق پوهه شئ يو انجينر دی د يو تعمير نقشه جوړوي، ډيزاين يې کوي، برابروي يې، د تعمير ټولې خواوې سنجش کوي، څېړي يې او طرحه کوي يې.

اوس دا نقشه که وکتل شي او ټولې خواوې يې وڅېړو، نو هېڅ عيب به پکې په ظاهر کې ونه وینو، له مختلفو اړخونو دا يو کامله نقشه ده! د طرحې، قوت، ساختمان، مقاومت او ټولو اړخونو له نظر څخه مکمل ده! اوس نو ددې نقشې د عملي تطبيق لپاره لومړی څه شي ته ضرورت دی؟

جواب: بودیجې ته.

نقشه کې هېڅ عيب نشته، خو خپله نه تطبيقيږي، يعنې ددې غوره نقشي تطبيق بوديجې پورې تړاو لري، چې بوديجه نه وي، نو دا ښه او غوره نقشه به همداسې بېکاره پرته وي.

د اسلام سياسي نظام کي هم همدا خبره ده! چې تاسې هغه وخت د سولې خبرې کولای شئ، چې تاسې يوه بوديجه عياره کړې وي چې دا بوديجه د اسلام سياسي نظام کې دوه بخشونه لري:

1. نظامي قوت (لښکر):

2. خپلواک نظام:

چې پدې دواړو باندې د هېڅ کافر اثر نه وي، يعنې اسلام يو خپل قوت ترلاسه کړی وي او هره برخه کې مستقل نظام ولري او د ساختار برخه کې اسلام هغه وخت موږ ته اجازه راکوي چې موږ خارجي ديپلوماسي مطرح کړو ترڅو ددې درېو ستراتېژيو د تطبيق لپاره لا زيات پرمختگ ترلاسه کړو. نو په همدې اساس هر وخت چې په دې درېو ستراتېژيو کې د پرمختگ په ځای شاتگ راغی، نو دا بيا سوله نه بلکې تسليمي ده! لکه د طالبانو تش په نوم سوله کې چې نن سبا د دعوت، د اسلامي قلمرو د پرمختگ او قتال ستراتېژيانې په تپه ولاړې دي، بلکه هغه ډله چې غواړي دا ستراتېژي پرمختگ وکړي وژل کيږي. خلاصه د کلام دا چې هر وخت تاسې د ديپلوماتيکو اړيکو

خبره مطرح کوي، مخکې له مخکې بايد يو نظامي قوت او يو مستقل نظام ولري چې د پته بوديجه ويلي شو، کله چې بوديجه تياره شوه بيا تاسې د دې لپاره چې په دې درې ستراتېژيو کې لازيات پرمختگ وکړئ، د اسلام سياسي نظام تاسې ته د ديپلوماتيکو اړيکو اجازه درکوي، د دې چوکاټ او قالب نه هغه خوا تلل بيا د صراط المستقيم نه وتل دي. اوس راځو د حديبيې په سوله لږ بحث کوو ان شاءالله.

د حدیبيې صلحه

لومړی باید په دې پوهه شو چې د مجاهدینو اصلي او اساسي هدف کفارو سره سوله کول نه دي، بلکې دا اهدافو ته د رسېدو یوه مشروطه وسیله او لاره ده، یعنې هغه وسیله ده چې موږ اصلي هدف ته پرې رسېږو، تاسو څه گمان کوئ چې آیا د مجاهدینو دا دومره زحمتونه، ولزې، تندې، بې کورۍ، تکلیفونه، زندانونه، زخمونه، شهادتونه او نور پوځي، پوځي کړاوونه صرف ددې لپاره دي چې آخر کې دې کفارو سره سوله وکړو؟

نه! هېڅکله هم نه!

د دې قربانیو او کړاوونو د تېرولو هدف دا نه دی.

کفارو سره سوله د اسلام په سياسي نظام کې یو اضطراري او یو موقت حالت دی، دا اصل هدف نه دی، که زه او ته کفارو سره یو وخت سوله کوو، نو ددې لپاره یې کوو چې له دې لارې خپل اصلي اهداف ترلاسه کړو، نو زما او ستا اصلي اهداف څه دي؟

د اسلام د سياسي نظام په ساختار کې د مجاهدینو گڼې (ټولیز) اهداف د کلمې لوړاوی، د اسلامي امت او د جهاد د لوړو منافعو او گټو ساتل او لاس ته راوړل دي.

د اسلام په سياسي نظام کې سوله اصل نه دی، یعنې یو داسې رکن

نه دی چې ددې په نه کولو زموږ اسلام نیمګړی پاتې شي او یا موږ اصلي هدف ته نه شو رسېدلای.

طالبانو دې خبرې ته ډېر زور ورکړی چې زموږ سوله د نبی ﷺ د مبارکې صلحې حدیبیې په څېر ده! طالبان خپلې سولې ته شرعي رنگ ورکوي او ډېر په تکلف سره دا ثابتول غواړي چې امریکایانو سره د سولې په نوم ترسره کړې پروسه د اسلامي نظام د قیام تمثیل دی، خو حقیقت دا دی چې دا سوله سراسر په غیر مشروع بنیادونو باندې ولاړه او د ملت د قربانیو په سر سودا وه!

ورونو!

الله ﷻ موږ ته اسلام یو مکمل ظابطه حیات رالیرلی چې تر قیامته د هرې یوې لویې او وړې قضیې بیان پکې په احسنه توګه موجود دی، شریعت داسې جامع کلیات بیان کړي چې په مسائلو کې هېڅ فرد ترې خارج نه دی، الله ﷻ دا اعلان کړی دی چې فرمایي:

(الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ لَكُمْ

الْإِسْلَامَ دِينًا) [المائدة: 3]

ژباړه: نن ورځ ما ستاسې لپاره ستاسې دین پوره کړ او په تاسې مې خپل نعمت تمام کړ او اسلام مې ستاسې لپاره دین خوښ کړ.

تر دې پورې چې مشرکانو به صحابه و ته پېغور ورکاوه چې ستاسې رسول تاسې ته د هر څيز بيان کوي تر دې چې د استنجا چل هم درته بنايي لکه: **عَنْ سَلْمَانَ، قَالَ: قِيلَ لَهُ: قَدْ عَلَّمَكُمْ نَبِيُّكُمْ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كُلَّ شَيْءٍ حَتَّى الْخِرَاءَةَ (وَهُمْ يَسْتَهْزِئُونَ بِهِ فِي رَوَايَةِ مَسْنَدِ أَحْمَد) قَالَ: فَقَالَ: أَجَلٌ لَقَدْ نَهَانَا أَنْ نَسْتَقْبِلَ الْقِبْلَةَ لِغَائِطٍ...**

(صحيح مسلم)

ژباړه: سلمان فارسي وايي، هغه ته وويل شول: تاسې ته ستاسې نبي د هر څه نبودنه کړې، تر دې چې د اودس ماتې چل يې درته هم نبودلی. (بل روايت کې راځي چې هغوی توقې کولې) هغه ورته وفرمايل: هو، يقيناً هغه ﷺ مونږ د اودس ماتې پر وخت قبلي طرف ته د مخ گرځولو څخه منعه کړي يو.

داسي مسئله نشته، مگر دا چې اسلامي شريعت کې يې بيان شوی، راځي! د ابودر څخه يې واورو:

عَنْ أَبِي ذَرٍّ، قَالَ: تَرَكْنَا رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَمَا طَائِرٌ يُقَلِّبُ جَنَاحَيْهِ فِي الْهَوَاءِ، إِلَّا وَهُوَ يُذَكِّرُنَا مِنْهُ عِلْمًا، قَالَ: فَقَالَ: صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَا بَقِيَ شَيْءٌ يُقَرِّبُ مِنَ الْجَنَّةِ، وَيَبَاعِدُ مِنَ النَّارِ، إِلَّا وَقَدْ بَيْنَ لَكُمْ». المعجم الكبير للطبراني.

ژباړه: ابوذر وايي: مونږ رسول الله ﷺ پداسې حال کې پرېښي يو چې نشته يو مارغه چې په هوا کې وزرې اړوي را اړوي، مگر هغه مونږ ته د ده علم هم بيان کړی، **نبي عليه اسلام** وفرمايل: ندی پاتې هېڅ يو شی چې جنت ته مو نږدې کوي او د جهنم څخه مو لرې کوي، مگر تاسې ته بيان شوی دی.

همدا خبره قرآن کریم کې الله **جَلَّالَهُ** فرمایلي ده: **(وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا طَائِرٍ يَطِيرُ بِجَنَاحَيْهِ إِلَّا أُمَمٌ أَمْثَالُكُمْ مَا فَرَّطْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يُحْشَرُونَ)** (سورة الأنعام: 38)

ژباړه: په ځمکه کې خوځېدونکی کوم ساکن او په هوا کې په وزرونو سره الوتونکی مارغه، دا ټول همدا ستاسې په څېر انواع او ډولونه دي، موږ پدې کتاب کې د هېڅ شي کمی نه دی کړی، بیا به هغوی خپل رب ته ورغونډېږي.

غرض مې دا دی چې کوم دین په اړه رب لایزال دا اعلان کړی وي چې کامل دی، کوم دین کې چې د استنجااء مسائل په تواتر سره ثابت وي، کوم دین کې چې په هوا کې د مرغانو مسائل هم بیان شوي وي، نو آیا هغه دین کې به د نظام چلولو مسائل او قوانین په کامله توګه نه وي بیان شوي؟

عزتمندو! خامخا بيان شوي دي، نو مونږ تاسې به د طالبانو هر سياسي فعاليت د شريعت تلې ته اچوو که برابر و ډېره ښه ده او که برابر نه و نو دغه عمل او دغه فعل به مردود وي.

سوله په شريعت محمدي کې په اجماع د مسلمانانو سره روا ده، خو په خپلو معتبرو شرطونو سره!

الله ﷻ فرمايي: ﴿وَإِنْ جَنَحُوا لِلسَّلْمِ فَاجْنَحْ لَهَا﴾ [الأنفال: 61]

ژباړه: که چېرې هغوی (کافر) سولې ته غاړه کېږدي نو ته هم ورته غاړه کېږده.

نو د طالبانو سوله به هم د کتاب او سنت په تله باندې وتلو.

تنبيه: دا خبره ياد ساتل پکار دي چې طالبانو کې لسگونه نواقض موجود دي، نو که دا يوه سوله يې په شريعت برابره هم شي، نو هېڅ فائده نه ورکوي، يعنې دوی پرې نه مسلمانيزي، خو د دومره نواقضو سره د طالبانو څخه هېڅکله د شرعي سولې تمه هم نه کېږي.

زمونږ دعوه دا ده چې د طالبانو سوله غير شرعي بلکې د کفارو موالات، ارتداد او تسليمي ده!

او د نبي ﷺ مبارکې سولې سره زيات توپيرونه لري، ځينې يې مونږ د الله په توفيق سره ذکر کوو.

د هجرت په شپږم کال د ذوالقعدې په مياشت کې رسول الله ﷺ خوب وليدلو چې عمره به کوي، په دې اړه يې د صحابه و سره مشوره وکړه، صحابه خوشحاله شول او د عمرې په نيت يې مکې طرف ته حرکت وکړ، د سولې په نيت يې حرکت نه دی کړی، يعنې داسې نه وه چې رسول الله ﷺ گنې له مدينې څخه د سولې په نيت روان شو او له پيله يې غوښتل چې لاړ شي حديبيه کي سياسي دفتر خلاص کړي او بيا قریشو سره د سولې خبرې وکړي.

نه!

بلکې نيت يې عمره کول و، ځکه يې د عمرې په نيت يې حرکت وکړ چې په مدينه کې شته منافقين ورسره په همدې خاطر لاړ نه شول، هغوی فکر کاوه چې دوی سره اسلحې دي، دوی عمرې ته نه ځي بلکې د جنگ نيت لري، د مکې په قریشو ځان خرابوي، که چيرته رسول ﷺ د سولې په نيت حرکت کړی وای نو بيا به خبره ښکاره وه او منافقينو ته به همدا معلومات شوي و چې راځه نو هسې هم سوله کوي ته به هم لاړ شي د مسلمانانو منځ کې به دې حيثيت لوړ شي، هغه د چا خبره د قصاب په دوکان نه، بلکې د حلوايي دوکان ته تلل دي. طالب چې اکثره د خپلو کړنو لپاره کوم دلايل وړاندې کوي فقط عناوين يې وړاندې کوي، نور يې جزياتو ته نه ورځي، لکه خپل د

تسليمی تړون د حديبيې سولې سره مقایسه کوي خو نور د حديبيې د سولې جزیات او شرایطو ته نه ورننوځي، ځکه بیا خپله همدا د حديبيې سوله د دوی په دې تړون د رد ستر دلیل دی.

دوی یوازې خلکو ته په سترگو کې د خاورو وراچولو په خاطر همداسې عمومي وایي: چې د حديبيې په سوله کې رسول الله ﷺ د مشرکینو ځینې شرایط منلي و، نو موږ ته هم لازمه ده چې د کفارو شرایط ومنو.

نو راحی! مخکې له دې چې دغه بحث ته ننوځو لومړی به د حديبيې په سوله وغږېږو ان شاءالله.

د حديبيې سوله د هجرت په شپږم کال وشوه، لکه مخکې مو وویل چې رسول الله ﷺ له مدینې څخه د عمرې په نیت وخوځېد، کله چې مکې ته نږدې د (ثنيه) مقام ته ورسېدو چې مکې ته نژدې د یو ځای نوم دی، نو په همدغه ساحه کې د رسول الله ﷺ اوبڼه (قصواء) پرېوتله، صحابه و هڅه وکړ چې اوبڼه اوچته کړي خو ونه توانېدل، فکر یې وکړ چې سترې شوې ده، صحابه و وویل اوبڼې ته نور مزل سخت شوی او سترې شوې ده، رسول الله ﷺ ورته وفرمایل: اوبڼې ته مزل نه دی سخت شوی او نه یې دا عادت دی، بلکې دا هغه ذات

بنده کړې ده چې فيل يې بند کړی و، ددې مقصد دا وو چې الله ﷻ نه غوښتل چې نبي ﷺ له دې حایه نور مخ ته لاړ شي، د نبي ﷺ او ابرهه ترمنځ يې تشبیه مقصد نه ده، مکې ته له تللو يې لکه څنگه چې فيل منعه کړی و دغسې يې دا اوبنه هم منعه کړه.

بيا نبي ﷺ اوبنه پاڅوله او حديبيې ته يې روانه کړه او دوی ټول بيا حديبيه کې راټول شول، د بخاري په يو روايت کې دي چې نبي ﷺ يوه خبره وکړه ويې فرمايل: **(والذي نفسي بيده لا يساء لون ...)**

ژباړه: قسم په هغه ذات چې زما روح يې په لاس کې دی، دوی به له ما څخه د داسې يو خصلت غوښتنه نه کوي چې په هغې سره دوی د الله ﷻ د محارمو، بيت الله او د حرم تعظيم کوي، مگر زه به يې ورسره منم.

نو نبي ﷺ د اوبني له پرېوتلو دا خبره فهم کړه چې مکې ته بغير له سولې نشي داخلېدلی، نو ځکه يې دا خبره وکړه، کله چې حديبيه کې راټول شول نو لومړی د خذاعه له قبيلې ورته څه خلک راغلل، دغه خلکو په جاهليت کې د بنو هاشمو سره دوستي تېره شوې وه، په دغه وفد کې يو کس و چې نوم يې بديل بن ورقاء الخذاعي و، نبي ﷺ

همده ته د مکې والا لپاره پيغام ورکړ، ځکه د مکې خلک په همدې نيت راتول شوي وو چې د نبي صلى الله عليه وسلم مکې ته ننوتلو مخه ونيسي، د طايف او غطفان قبيلې خلک اکثره راتول شوي وو، نبي صلى الله عليه وسلم بديل ته وويل چې مکې والاو ته ووايه چې موږ د جنگ په نيت نه يو راغلي، بلکې د عمرې په نيت راغلي يو! قریش هسې هم ضعيفه شوي دي که د دوی خوبه وي نو زه به دوی سره سوله وکړم، ما دې پرېږدي چې د نورو مشرکينو سره حساب وکړم او که داسې نه کوي نو قسم په هغه ذات چې زما روح يې په لاس کې دی زه به په دې دين دوی سره تر مرگه وجنگېږم، بديل د مکې خلکو ته د رسول الله صلى الله عليه وسلم پيغام يووړ، د مکې بېوقفانو د پيغام اورېدل نه غوښتل خو هوبسيارانو يې وويل: پيغام يې را واوراوه! بيا بديل ورته وويل: رسول الله صلى الله عليه وسلم وايي: چې که تاسې ماسره تر يو وخته سوله وکړئ او ما پرېږدئ چې د نورو مشرکينو جنگ ته فارغ شم او که داسې نه کوئ، نو قسم په الله چې تاسې سره جگړې ته تيار يم.

د قریشو په منځ کې عروه بن مسعود الثقفي چې هغه وخت يې ايمان نه وو راوړی، وويل: دا خو د خير خبره ده، ورسره يې ومنئ او ماته اجازه راکړئ چې زه د رسول الله صلى الله عليه وسلم څنگ ته ورشم.

بيا ورته مشرکينو اجازه ورکړه، چې کله د نبي ﷺ څنگ ته راغی نو نبي ﷺ دې ته هم همغه خبرې وکړې کومې يې چې بديل ته کړې وې.

د اسلام سياسي نظام په يوې سيمه کې سولې ته هلته اجازه ورکوي چې د اسلام قوت جانب مقابل باندې زيات او يا دواړه لورې په قوت کې يو شان وي، که چيرته کمزوری له زورور سره سوله وکړي نو زورور به خامخا خپل ټول شرطونه پرې مني.

نو قریشو ته دا مالومه وه چې اوس مسلمانان هغه پخواني مسلمانان نه دي! بلکې اوس د نبي ﷺ قوت له دوی زيات دی، دوی د نبي ﷺ د لښکرو سره د هجرت په دويم، درېم او څلورم کال کې هم جنگونه کړي و، د مسلمانانو د قوت اندازه ورته شوې وه او ددې جگړو په لړ کې دوی کمزوري شوي و، ځکه يې نو له مجبورۍ سولې ته غاړه کېښوده.

مسلمانان همغسې په خپل قوت او د الله په فضل مطمئن ول، هغه وخت يې هم ټيټه خبره نه کوله، له دې هم د مسلمانانو د هغه مهال لور مورال او قوت معلومولی شئ چې کله رسول الله ﷺ عثمان رضي الله عنه يې ولېږه چې هلته قریشو سره خبره وکړي، عثمان لاړ او لږ وخت يې هلته زيات تېر کړ، نو دلته د صحابه و ترمنځ دا گنگوسي وشوې چې

عثمان يې شهيد کړی، نو داسې يې ونکړل چې بس خبره ختمه شوه او صحابه وپېرېدلي وي چې ياره موږ خو کمزوري يو، عمرې ته راغلي يو، بيا به بل کال ته په قوت سره په پوره تياري سره راشو، بس اوس خي چې بېرته وروگرځو، نه! بلکې د الله رسول ﷺ همدې حديبيې مقام کې صحابه راټولوي او په مرگ ترې بيعت اخلي.

قال تعالى: ﴿لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَابَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا﴾

ژباړه: الله له مؤمنانو څخه خوشحاله شو، کله چې هغوی د ونې لاندې ستا سره بيعت کاوه، د هغو د زړونو حال هغه ته معلوم دی، له دې امله يې پر هغو ډاډينه نازله کړه او هغو ته يې په انعام کې نېردي بری ورکړ.

يعنې په مرگ بيعت اخلي چې په دې بيعت يې الله ﷻ راضي او خوشحاله کيږي، داسې نه ده چې عثمان رضي الله عنه پرېردي او دوی خي چې څه بل کال ته به له آمادگۍ سره راشو، نه! بلکې ټول په مرگ بيعت کوي چې يا به د عثمان انتقام اخلو او يا به پرې ټول ځانونه شهيدانوو.

خو اوس د طالبانو څخه پوښتنه وکړئ چې د صلحې په جريان او د سولې څخه وروسته ستاسې په اصطلاح همدې ماتې امریکا څو ځله وويشتلئ او څومره يې ووژلئ، آيا تا د کوم خپل دوست او ملگري لپاره کفارو ته چپرته ټنډه تروه کړه که نه؟

ورونو! دلته مو دې خبرې ته پام راگرځوو، چې د طالبانو خبرې امریکايانو سره دا خو بيخي په صلحه حديبيه باندې نه قياس کيږي، دا خبرې او تړون هغه وړانديز سره مقارنه کيږي کوم چې په لومړيو کې په مکه کې مشرکينو رسول الله ﷺ ته وکړ.

کله چې مشرکين د رسول الله ﷺ ورځ تربلې زياتېدونکي نفوذ او قوت څخه په پار او وارخطايي کې راغلل او هره وسه يې تمامه او زور يې ونه رسېده، نو د قريشو يو مشر عتبه بن ربيعه د دوی په استازولي رسول الله ﷺ ته راغی، تر څو ورته ځينې وړانديزونه وکړي، رسول الله ﷺ باندې خپل زهر وچلوي د دنيا مال، متاع، واک، زر، بنځو او نورو غولونکو تمو په گرداب کې يې راگير کړي او له خپل مسؤليت او دعوي څخه يې راوگرځوي، همغه و چې عتبه راغی د رسول الله ﷺ په وړاندې کېناست ورته يې وويل: وراره!

ته خو زموږ په منځ کې د اوچتې او قدرمنې کورنۍ د محترم او لوړ نسب خاوند يې، تا خپل قوم ته يوه لويه مسئله راوړې ده او په دې سره دې د ټول قوم په منځ کې جنجال جوړ کړی، بې اتفاقي دې راوړې ده، د دوی دين او معبودان توهينوي، عيب پرې پورې کوي، د خپلو پلرونو دين او عادات دې پرېښي، نو وراره زه درته يو څو وړاندیزونه لرم، فکر پرې وکړه کېدای شي کوم يو دې خوښ شي، ته يې ومنې او دا شخړه ختمه شي، رسول الله ﷺ ورته وفرمايل: **(قل يا ابا الوليد اسمع)**. وايه ابوالولیده اورم.

عته وويل: وراره کوم دعوت چې تا اسلام ته شروع کړی او کومې هلې ځلې چې کوي او زموږ په منځ کې دې ستونزې راولاړې کړي که له دې څخه دې مقصد د مال ترلاسه کول وي، نو موږ به درته دومره مال او دارايي راټوله کړو چې له موږ ټولو به ته زيات مالداره او شتمن شي.

او که له دې لارې غواړې چې مشر شي نو موږ به دې سمدستي خپل مشر وټاکو او هېڅ فيصله به ستا له مشورې پرته نه کوو، ته به د مکې مشر شي، د ټولې مکې واک به تاسره وي، که پاچاهي غواړې نو پاچا به دې کړو، او که چېرې دا څه چې درته راځي جن يا پېری وي او ناروغه يې نو علاج به دې وکړو، که غواړې د خپل قوم ښايسته او

غوره بنځه به درکړو، خو دا کومه دعوه چې لري، دا کوم مشن چې دې روان کړی دی له دې تېر شه.

کله چې عتبه خبرې ختمې کړې رسول الله ﷺ ورته وويل: ستا خبرې خلاصې شوې؟ هغه ورته وويل: هو!

نو رسول الله ﷺ ورته وفرمايل: (فاسمع مني) اوس ماته غوږ شه.

عتبه وويل غوږ مې دی. رسول الله ﷺ خبرې داسې پيل کړې،

بسم الله الرحمن الرحيم

(حَمَّ (1) تَنْزِيلٌ مِّنَ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ (2) كِتَابٌ فُصِّلَتْ آيَاتُهُ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ (3) بَشِيرًا وَنَذِيرًا فَأَعْرَضَ أَكْثَرُهُمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ.)
[سُورَةُ حَمَّ السَّجْدَةِ/فُصِّلَتْ: 1-3]

ژباړه: حا، ميم. (1) دا (قرآن) د خورا مهربان او پوره رحم لرونکي الله له خوا نازل کړی شوی دی؛ (2) يو داسې کتاب چې آياتونه يې په تفصيل سره بيان کړای شوي دي او د عربي ژبې قرآن دی د هغو خلکو لپاره چې علم لري؛ (3) زېری ورکوونکی او وپروونکی دی، خو له دغو خلکو څخه زياترو تربنه مخ واراوه او غوږ ورته نه ږدي.

رسول الله ﷺ قرآن کریم تلاوت کوي، عتبه لاسونه شاته ايښي تکیه يې کړې غلی ناست دی او غوږ يې ورته نيولی دی، رسول الله ﷺ د سجدې آیاتونه تلاوت کړل، سجده يې وکړه او بيا يې وويل: ابوالولیده وادي وريدل؟

اوس خپله فکر وکړه ته پوهه شه او کار دې.

عتبه پاڅېده خپلو ملگرو ته ورغی ملگرو يې وويل عتبه چې له مورن په کوم مخ تللی و په هغې نه دی راغلی، ترې ويې پوښتل څه کيسه ده؟

هغه ورته وويل: قسم په الله ما داسې خبرې واورېدې چې په ټول عمر کې مې نه وې اورېدلې، هغه نه سحر و، نه شعر و، نه جادو او نه مداريتوب. اې قریشو! محمد ﷺ په خپل حال پرېږدئ.

همدا راز د قریشو مشران ابو طالب ته راغلل او هغه يې مجبور کړ چې خپل وراره وپوهوي چې د دوی له دښمنۍ لاس واخلي، تره يې ورته وايي مشران راغلي و او داسې داسې... غوښتنې يې درلودې، دا خبره هم وشوه چې ته زمونږ آلهه وو ته بد او رد مه وایه مونږ به ستا رب پسې بد نه وایو، او يا به يو کال ستا د رب عبادت وکړو يو کال ته زمونږ د باطلو آلهه وو عبادت وکړه او يا به عقيدوي آزادي وي،

هر څوک چې هر کار کوي نو يو به د بل په کار کې مداخله نه کوو،
 نو محمد ﷺ ورته وايي: **قسم په الله اې تره!** که لمر په يوه لاس او
 سپوږمۍ په بل لاس کې راکړې نو له دې دعوته او له دې مشن او
 مبارزې به لاس په سر نشم.

هو! د دوحې تړون د مشرکينو د همغې غونډې سره مقايسه کيږي،
 کله چې د امريکا په مشرۍ د نړۍ کفارو او طواغيتو د دوی له
 مشرانو وغوښتل چې دا څه د شريعت، شريعت نارې وهی، موږ ته
 مالومه ده چې تاسې خپله په شريعت برابر نه ياست، راځئ له دې
 تشو نارو هم تېر شئ، ولې هم ځان او هم موږ ستړي کوئ، ستاسې
 چې څه مقصد دی په هغې موږ پوهيږو، تاسې د کابل واک غواړئ،
 موږ به مو په يوه مياشت کې دننه د کابل حاکمان کړو، وسلې،
 عرادې، تجهيزات او ټول امکانات به په واک کې درکړو، مزې به مو
 وي، بنځې به هم بنې پرېمانه وي، په مجلسونو، تلویزيونونو او په
 نورو پټو او ښکاره ملاقاتونو کې به تاسې د فاحشو ښځو سره
 مشغول شئ، هره اونۍ به درته په ميليونونو ډالر هم درلېږو، کفري
 او طاغوتي هېوادونو ته به زموږ او ستاسې د دوستۍ په لړ کې ښه
 آزاد سفرونه هم کوئ، دلته به زموږ په ساحلونو او هوټلونو کې د
 ژوند له رنگينېو خوند هم واخلي، هېڅ ډول بنديز به درباندي نه وي،

نومونه به مو له تورو لېستونو څخه وباسو، د سفر بنديزونه به درباندي ختم كړو، په رسمي شكل به مو په خپل ملت كې ومنو، تاسې فقط د اسلام او شريعت د دې تش په خوله د اخیستونكو شعارونو او نومونو څخه هم تېر شئ، دا څه جنجال مو جوړ كړی دی، بس ټول به سره يو ملت شو، يو به مو قانون، يو به مو هدف او يو به مو دريځ وي، د بين الملل په اصولو به سره راټول او دا شته ټولې ستونزې به مو ختم شي، نه به تاسې زموږ كار كې كار لرئ او نه به موږ په ظاهر ستاسې كار كې كار لرو، د يوه او بل امن به ساتو، زموږ دوست به ستاسې دوست وي او زموږ دښمن **(اسلامي دولت)** به ستاسې دښمنان وي او په شريكه به يې د محوه كولو لپاره كار كوو.

همغه و چې د دوی مشرانو خولې له اوبو ډكې شوې او دا هر څه يې ورسره ومنل، له خپلې دعوي، دين، ايمان، حياء، او غيرت څخه ورته تېر شول، د اسلامي امت په وینو او اوبنكو يې معامله وكړه او اوس نو همغه مشركينو سره شوی تړون دی چې د عملي كېدو او تطبيق په لار كې دا فاتحين (!) له مختلفو مرحلو تېرېږي.

نو لنډه دا چې طالب د دين آدرس غلط كړی دی او د دوحې تړون د حديبيې د سولې د تړون سره نه مقایسه كېږي، بلکې د مشركينو له لورې رسول الله ﷺ ته د وړاندیزونو هغه تړون دی، چې رسول الله

دا هر څه رد کړل او ورته يې انکار وکړ، خو دوی دا هر څه په پټو سترگو ومنل او عملاً يې ټوله نړۍ گوري.

مشرکينو رسول الله ﷺ ته د دې هر څه وړاندیزونه وکړل، مگر رسول الله ﷺ ورته مکمل انکار وکړ، خو دوی دا هر څه په ډېره سپين سترگۍ ومنل. لکه مخکې مو چې ذکر کړل چې سوله د اسلام په سياسي نظام کې د زورور او کمزوری ترمنځ نه وي، بلکې چې په قوت کې سره مساوي وي او يا د اسلام قوت اوچت وي، نو بيا به سوله کيږي، ځکه که زورور سره سوله وشي بيا هغه درباندي خپل ټول شرايط د سولې په نوم مني، لکه څنگه چې زورورې امريکا په ماتو شويو او له خپلو دعوو او کړو وعدو په شاه شويو طالب مشرانو ومنل.

سره د دومره انحرافاتو، د کفارو او مشرکينو ترمنځ د وړاندیزونو د منلو او له خپلو دعوو له تېرېدو دا د تسليمۍ تړون د حديبيې په تړون قياس کوي او وايي دلته هم موږ د مشرکينو شرايط منلي ځکه چې په حديبيه کې هم رسول الله ﷺ د مشرکينو ځينې شرايط منلي وو. اوس راځو دېته چې هغه شرطونه چې د حديبيې په سوله کې پرې موافقه شوې وه په هغې شرطونو کې د مشرکينو د دين د منلو څه

خبره وه؟

يا زموږ د دين خلاف څه خبره په كې وه؟
يانې د شريعت خلاف كوم شرط په كې و كه نه؟

په دې شرطونو به لږه رڼا واچوو:

كله چې سهيل بن عمرو چې دا د قریشو وروستنی استازی و د دې لپاره راغی چې د سولې تړون خط وليكي، نو كله چې رسول الله ﷺ به په وليد نو ويې فرمايل: ستاسې كار آسان شو، ځكه چې نبي ﷺ به په بنايسته نومونو نيك فالي كوله، د حديبيې د سولې يو شرط دا و چې تاسې به موږ بيت الله ته پرېږدئ چې موږ طواف وكړو. نو سهيل ورته وويل چې: نه تاسې به راتلونكي كال كې راځئ هسې نه عرب داسې فكر وكړي چې تاسې په موږ په زور را داخل شوي ياست.

بل شرط دا و چې كه بل كال ته عمرې ته راځئ نو د عربو د عادت موافق د يوه مسافر هومره وسله به له ځان سره هر كس راوړي، تورې به ورسره په پوښونو كې وي او درې شپو څخه پېر وخت به هم نه تېرې.

نبي ﷺ ورسره په دې شرطونو موافقه وکړه، نو دا شرطونه د مشرکينو په دين پورې کومه اړه نه لري، يانې دا يوازې د سولې يو شرط و د هغوی د دين او دستور منل نه دي.

بل شرط دا و چې که څوک له نبي ﷺ څخه مشرکينو ته راشي هغه به ورته بېرته نه واپس کوي او که د مشرکينو څخه څوک نبي ﷺ ته راشي، نو هغه به بېرته ورته واپس کولای شي.

د دې شرط د منلو وجه د مسلم په حديث کې داسې بيان شوې ده

چې رسول الله ﷺ فرمايلي دي: څوک چې زموږ څخه د دوی خواته

ورغی يانې مرتد شو نو الله ﷻ دې هغه هلاک کړي او څوک چې د

دوی څخه موږ ته راغی نو الله ﷻ به ورته څه لاره خامخا خلاصه

کړي، يانې که موږ يې ورته واپس هم کړو، نو الله ﷻ به ورته څه لار

خلاصه کړي، چې بيا همداسې وشول، کوم کس به چې نبي ﷺ مکې

ته بېرته ستناوه نو هغه به هلته د هغوی په تاوان تمامېده، هلته به

يې دعوت کاوه، د اسلام حقانيت به يې خلکو ته بيانوه او نور خلک

به يې اسلام ته ترغيبول، ابو بصير رضي الله عنه چې کله نبي ﷺ واپس کړ او

هغه خپل جنگي معسکر خلاص کړ، نو چا چې به هم د مکې والاو

څخه اسلام قبل او نو د ابو بصير رضي الله عنه سره به يو ځای کېدل، مکې والا
 مجبور شول ځکه خو بېرته رسول الله صلى الله عليه وسلم ته راغلل چې دا خو موږ
 ته بل سر خوږی پيدا شو، بس له ابو بصير څخه تاسره ښه دي، څوک
 چې راځي مه يې واپس کوه، همدلته به تاسره وي، ځکه نبي العليه السلام خو
 دوی سره سوله کړې وه جگړه يې ورسره نه کوله، خو دغه مؤمنان
 چې د سيف البحر په ساحه کې راجمه شوي و، نو دوی به د مکې
 والاو قافلې لوټ کولې او هغوی ترې سم تنگ شول، هسې په کلاره
 نه وو ناست، بلکې د سولې له تړونه هم بهر و او خپل کار يې هم
 روان ساته، ځکه رسول الله صلى الله عليه وسلم دا وړاندوينه کړې وه چې له مکې
 څوک موږ ته راځي او موږ يې واپس کوو نو هغې ته به الله جلا بله
 لاره خامخا خلاصوي، نو هغوی ته يقيني هم الله **تعالی** دا لاره
 خلاصه کړه چې ابو بصير رضي الله عنه بېل محاذ خلاص کړ، هلته به دا ټول
 نوي مسلمانان ورتلل او هغه سره به راجمع کېدل او د مشرکينو په
 څټونو به سپرېدل، نو په دې شرطونو کې يوه خبره هم داسې نه وه
 چې د مشرکانو د دين موافق او يا هم زموږ د شريعت خلاف وي، له
 دې سولې دا هم ثابتېږي چې قریش په دغه وخت نسبت مسلمانانو
 ته ضعيف وو، ځکه خو رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته د دوو خبرو اختيار ورکړ

چې يا به سوله کوئ او يا جنگ ته آماده شئ. طالب خو نه يوازې دا چې نور د جهاد نه کولو او په ټولو کفارو باندې د پز نه کولو تړونونه يې ورسره امضاء کړي دي، بلکې هغه نور وطني او طاغوتي تنظيمونه چې دوی سره يوځای ول او د پاکستان د آزادۍ په نوم يې له ډېرو خلکو قرباني واخيستله؛ نو هغوی يې هم راوستل مرتدينو سره يې کېنول، رسول الله ﷺ که يو طرف ته سوله وکړه خو بل طرف ته د ابوبصير رضي الله عنه جبهه خلاصه وه، هلته مسلمانان ورتلل او منظم کېدل او په مشرکينو يې شپه او ورځ يوه کړې وه، رسول الله ﷺ خو داسې ونه کړل چې ابو بصير رضي الله عنه منعه کړي، مگر طالب خو پخپله هېچاته دا وخت نه ورکوي چې يوه کافر ته په بده سترگه څوک وگوري او يا د دوی له ظلمونو څخه وروتنې، دوی خو له ځانونو د کفارو مليشې او عسکر جوړ کړي دي او د کفارو په نيابت باندې له کفارو سره د جنگېدونکو د اسلامي خلافت سربښدونکو غازيانو سره هم عملاً د همدې هدف لپاره په جگړه ښکېل دي چې کفار او د کفارو گټې او سرحدات يې وساتي.

الغرض: بله دا چې رسول الله ﷺ د سولې او د کفارو سره په تعامل کې د الله تعالی د امر پابندي يې کوله دليل دا دی چې: کله د عقبه

ابن أبي معيط لور ام کلثوم مدینې ته هجرت وکړ، نو د سولې د شرطونو په اساس په کار و چې دا زبانه یې بېرته واپس کړې وه، ځکه چې ورور یې ولید بن عقبه ورپسې راغلی و، نو دغه وخت دا آیات نازل شو، الله تعالی فرمایي: **(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا جَاءَكُمُ الْمُؤْمِنَاتُ مُهَاجِرَاتٍ فَاِمْتَحِنُوهُنَّ ۗ اللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَانِهِنَّ ۗ فَإِنْ عَلِمْتُمُوهُنَّ مُؤْمِنَاتٍ فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ إِلَى الْكُفَّارِ ۚ لَا هُنَّ حِلٌّ لَّهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّونَ لَهُنَّ ۚ وَءَاتُوهُم مَّا أَنفَقُوا ۚ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ أَنْ تَنكِحُوهُنَّ إِذَا ءَاتَيْتُمُوهُنَّ أَجُورَهُنَّ ۚ وَلَا تُمْسِكُوا بِعِصَمِ الْكَوَافِرِ وَسَأَلُوا مَّا أَنفَقْتُمْ وَلَيْسَ لَكُمْ أَنفَقُوا ۚ ذَلِكُمْ حُكْمُ اللَّهِ ۗ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ)**

(الممتحنة: 10)

ژباړه: ای مؤمنانو! کله چې مؤمنې بسځې هجرت وکړي، تاسې ته راشي، نو (د هغو د مسلمانۍ) څېړنه وکړئ او د هغو د ایمان په حقیقت باندې الله ښه پوهیږي، بیا کله چې تاسې ته معلومه شي چې هغوی مؤمنې دي، نو کافرانو ته یې بېرته مه لېږئ؛ نه هغوی د کافرانو لپاره روا دي او نه کافران د هغوی لپاره روا دي، د هغو کافر مېرونو چې کوم مېر هغو ته ورکړی و، هغه هغو ته بېرته ورکړئ او له هغو سره په نکاح کولو کې پر تاسې څه گناه نشته کله چې مېر یې

ورکړئ او تاسې په خپله هم کافرې (بښخې) پخپله نکاح کې مه ساتئ، کوم مېر چې تاسې خپلو کافرو مېرمنو ته ورکړی وو، هغه بېرته ځني وغواړئ او کوم مېر چې کافرانو خپلو مېرمنو ته ورکړی و، هغوی دې هغه بېرته وغواړي، دا د الله حکم دی، هغه ستاسې ترمنځ فیصله کوي او الله د پوهې او حکمت څښتن دی.

نو نبي ﷺ د الله په دې امر عمل وکړ او زنانه یې واپس نکره، قریشو هېڅ حرکت ونکړ، نو داهم په دې دلیل شو چې قریش ضعیف شوي و، خو بیا هم د نبي ﷺ دلیل ورته برابر و، ځکه حق یې هم نه جوړېده، په تړون کې داسې لیکل شوي و (لایأتیک منا رجل ...) یانې سړي یې لیکلي وو، د زنانه و کومه یادونه پکې نه وه شوې، د مسلمانانو د قوت دلیل دا هم کېدای شي چې کله قریشو لوظ مات کړ او د خذاعه قبیلې په مقابل کې یې د بنو بکر قبیلې سره مرسته وکړه، نو نبي ﷺ په دوی غزا وکړه.

راځئ! اوس د امریکا په تر ټولو ستره استخباراتي هډه کې د امریکا په مشرۍ د نړۍ کفارو ته د سولې په نامه د طالب د تسلیمۍ د تړون مادې د نبوی او شرعي سولې د شرطونو سره مقایسه او مقارنه کړو.

لومړۍ: د نبی ﷺ اوربندونه د طالبانو په څېر تلپاتې او دايمي نه و، چې له پيل نه پکې نه نيټه ذکر شوې وي او نه هم يو مالوم وخت، بلکې هغه ﷺ به تر يوې ټاکلې مودې پورې موقتي تړون کاوه خو تاسې دلته د دوحې په تړون کې د طالبانو د دايمي اوربند په اړه ولولئ.

دوی د تړون په يوه ماده کې وايي: دايمي او هر اړخيز اوربند به د بين الافغاني ډيالوگ او مذاکراتو په اجندا کې يوه موضوع وي. ملا برادر قطر کې وايي: (او اسلامي امارت تعهد کړی چې د افغانستان خاوره به د کوم هېواد د امنيت پر ضد نه استعمالیږي، چې دا په افغانستان کې تلپاتې سولې ته عملي زمينه برابروي). جهاد به تر هغې پورې جاري وي چې ترڅو کافر باقي وي، خو دوی د دغه تلپاتې سولې سره جهاد ته د پاي ټکی کيښودل غواړي، دايمي اوربند شريعت کې نشته، قریشو سره د حديبيې سوله کې نبی ﷺ لس کاله اوربند کړی و، لکه په دې اړه يو حديث کې راځي: **عَنِ الْمِسُورِ بْنِ مَخْرَمَةَ، وَمَرْوَانَ بْنِ الْحَكَمِ، "أَنَّهُمْ اضْطَلَحُوا عَلَى وَضْعِ الْحَرْبِ عَشْرَ سِنِينَ، يَأْمَنُ فِيهِنَّ النَّاسُ وَعَلَى أَنْ بَيْنَنَا عَيْبَةٌ مَكْفُوفَةٌ، وَأَنَّهُ لَا إِسْلَالَ وَلَا إِغْلَالَ"** (سنن أبي داود وإسناده حسن)

مسور بن مخرمه او مروان بن الحكم وايي: هغوی (د قريشو مشرکينو او مسلمانانو) لس کاله جنگ بندی باندې سوله وکړه، چې خلک به په امن وي، او پدې خبره چې زمونږ ترمنځ به په عهد باندې سالم زړونه وي، او غلا او خیانت به نه وي.

د سولې د انتهايي مودې په اړه د علماؤ ترمنځ اختلاف شته، لکه امام خطابي رحمته الله ذکر کړي چې د سولې د مودې په اړه مختلف اقوال دي:

- ❖ لس کاله آخري موده ده.
- ❖ څلور کالو څخه زيات روا نده.
- ❖ درې کاله.
- ❖ دې لپاره حد ندي معلوم بلکې دامام فکر ته به پرېښودلی شي.

او حافظ ابن حجر : وايي: وَقَدْ اِخْتَلَفَ الْعُلَمَاءُ فِي الْمُدَّةِ الَّتِي تَجُوزُ الْمُهَادَنَةُ فِيهَا مَعَ الْمُشْرِكِينَ فَقِيلَ لَا تُجَاوِزُ عَشْرَ سِنِينَ عَلَى مَا فِي هَذَا الْحَدِيثِ وَهُوَ قَوْلُ الشَّافِعِيِّ وَالْجُمْهُورِ وَقِيلَ تَجُوزُ الزِّيَادَةُ وَقِيلَ لَا تُجَاوِزُ أَرْبَعَ سِنِينَ وَقِيلَ ثَلَاثًا وَقِيلَ سَنَتَيْنِ وَالْأَوَّلُ هُوَ الرَّاجِحُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. (فتح الباري)

ژباړه: علماء کرامو د مشرکانو سره د سولې جائزې مودې په اړه اختلاف کړی دی، ویل شوي چې د لس کلونو څخه پورته روا نده لکه څنگه چې حدیث کې دي، دا د امام شافعي او جمهورو قول دی، دوهم دا ویل شوي چې له دې څخه زیاته موده هم روا ده، بل قول دا چې د څلورو کالو څخه زیاته روا نده، چا ویلي درې کاله او چا دوه کاله خو اول قول راجح دی، (لس کاله موده) نور الله بنه پوهیږي.

امام ابن المنذر : له حینو علماوو څخه ذکر کړی: "لَا يَجُوزُ مُهَادَنَتُهُمْ إِلَى غَيْرِ مُدَّةٍ، لِأَنَّ ذَلِكَ يُوجِبُ الْكُفَّ عَنْهُمْ عَلَى الْأَبَدِ، وَلَا يَجُوزُ ذَلِكَ، لِأَنَّ قِتَالَهُمْ مَتَى قُدِرَ عَلَيْهِ يَجِبُ إِذَا كَانُوا أَهْلَ أُوثَانٍ حَتَّى يُسَلِّمُوا، وَقِتَالُ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ يَجِبُ حَتَّى يُسَلِّمُوا، أَوْ يُؤَدُّوا الْجِزْيَةَ، وَإِذَا هَادَنَهُمْ عَلَى غَيْرِ مُدَّةٍ، كَانَ ذَلِكَ عَقْدًا خِلَافَ ظَاهِرِ كِتَابِ اللَّهِ، وَذَلِكَ مَرْدُودٌ لِأَنَّ اللَّهَ أَمَرَ بِقِتَالِ الْمُشْرِكِينَ، وَلَا يَجُوزُ أَنْ يَعْقِدَ عَقْدًا خِلَافَ أَمْرِ اللَّهِ." (الأوسط في السنن والإجماع والاختلاف ١١١/ص ٣١١)

ژباړه: تر نامعلومې نېټې اوربند ناروا دی، ځکه دا د ابد لپاره له هغوی څخه لاس نیول دي، او دا جائز ندی، ځکه د هغوی په جنگ چې کله هم برلاسي شو نو جنگ ورسره واجب دی، ترڅو چې هغوی بتانو ته

عبادت کونکي وي (اهل کتاب نه وي) تر دې چې اسلام راوړي او د اهل کتابو جنگ هم تر هغه واجب دی چې اسلام راوړي يا جزیه ورکړي او کچېرې نامالومه مودې باندې سوله وکړي، نو دا تړون د الله د کتاب د ظاهر خلاف دی او باطل دی، ځکه الله ﷻ د مشرکانو په جنگ امر کړی دی او د الله د حکم خلاف تړون ناروا دی.

دپته ورته خبره علامه ابن قدامه: هم کړې ده چې ابدی سوله ناروا ده.

راجح قول په اتفاق د علماؤ سره دا دی چې هر اړخیزه او دایمي اوربند په شریعت کې جواز نه لري، د مطلق اوربندونو خبره هم علماؤ کړې خو دایمي چې د ابد لپاره وي، پدې باندې د علماؤ اتفاق دی چې دا ناروا دی او د طالبانو اوربند دایمي اور بند دی نو ځکه ناروا دی.

نو تاسې ولوستل چې د حدیبیې په سوله کې مالوم وخت ذکر شوی وو او دایمی نه وه لکه د طالب د تسلیمی تړون چې وخت په کې ذکر نه دی او دایمي یې کفارو سره موالات شروع کړل، نه یې په تړون کې ورسره کوم مالوم وخت ټاکلی او نه هم دا مالومه ده چې ددوی دا تړون به په څه نقض کیږي، بلکې په تړون کې په همدې مورد مو د دایمي او تلیاتي سولې الفاظ څه واضح لیکلي دي.

ورونو! د اسلام په سياسي نظام کي سوله موقته وي او تسليمي تليپاتي او ابدي وي، ځکه کله چې دښمن ته تسليم شي نو مجبور يې له خپلو ټولو اهدافو او دعوو ورتېر شي او د دښمن مزدوري پيل کړي، د سولې او تسليمي ترمنځ عام طور سره توپير همدا دی لکه څنگه يې چې طالب عملي کوي، طالب د تسليمي ډېرې څرگندي بېلگې وړاندې کړي او لا يې هم وړاندې کوي، د طالب له خبرو همدا جوتيږي چې دوی د تسليمي لفظ د تليپاتي سولې او اوربند په نومونو تعبيريوي، خو افسوس دا چې د طالب د کشرخپلو عقل هېڅ کار نه کوي.

دوهم: مونږ مخکې هم ويلي و چې طالبان د سولې په نوم امریکايانو

له هرې خوا ټينگ وتړل، او پر طالبانو يې د تعطيل الجهاد قباحت ومانه، داسې کيسې يې ورسره وکړې چې مکمل يې په خپلو

دامونو کې راگير کړل، اوس چې قدم اخلي نو هم يو وار دغه کفارو سره چينل کې رابطه کوي او معلومات ترې کوي، د وسله والې

مبارزې ځای یې ورته ورک کړ او نبي ﷺ سوله د خپل ځان د قوي کولو او نورو پوځي خوځښتونو لپاره ترسره کړې وه. د اسلام پیغام یې د وخت سترو امپراطوریو روم او فارس ته ورساوه، خو هغه الهي دین یې ورساوه، د طالبانو په څېر د دیموکرات دین پیروي یې نه کوله.

د سولې څخه وروسته یې د نړۍ په نورو کافرو، یهودو، د نجد په قبائلو او رومیانو پیل وکړ، لکه ځینې سترې او مشهورې غزاګانې یې په لاندې ډول دي:

1. **غزوة الغابة او غزوة ذي قرد:**

2. **غزوة خیبر او وادی القری:**

3. **غزوة ذات الرقاع:**

4. **معركة موته:**

او نورې سړې خو بې شمېره وې:

1. **سرية غالب بن عبد الله الليثي إلى بني الملوّح بالكديد**

2. **سرية زيد بن حارثة إلى حِسمي**

3. **سرية عمر بن الخطاب إلى تربة**

4. **سرية بشير بن سعد الأنصاري إلى بني مرة بناحية فدك**

5. **سرية غالب بن عبد الله الليثي**

6. د عبد الله بن رواحة سرية خيبر ته
7. سرية بشير بن سعد الأنصاري إلى اليمن وجبار
8. سرية أبي حدرد الأسلمي إلى الغابة
9. سرية ابن أبي العوجاء
10. سرية غالب بن عبد الله إلى مصاب أصحاب بشير بن سعد
بفدك
11. سرية ذات أطلح
12. سرية ذات عرق إلى بني هوازن
13. سرية ذات السلاسل
14. سرية أبي قتادة إلى خضرة

دا او دپته ورته نور غزوات رسول الله ﷺ د حدیبی له تړون وروسته
کړي دي.

زمونږ پوښتنه دا ده چې طالبان به کوم ځای کې په کومو کفارو ډز
کوي؟

چا سره به جنګ کوي؟

معلومه خبره ده، د مسلمانانو په خلاف به يې کوي، ځکه له کافرو سره خو يې د تسليمۍ تړون وکړ او بله پوښتنه ترې دا کوو چې آیا په کفري هېوادونو کې مو کوم کفري هېواد ته د اسلام دعوت ورکړ؟ چاته يې د اسلام د حقانيت خطونه ولېږل؟

او د کومو غزواتو پيل يې وکړ؟

آیا رسول الله ﷺ د حديبيې نه وروسته مدينه کې شريعت وځنډاوه؟ آیا مکې والا ته يې سوال او زاری پيل کړې چې مونږ ته رسميت او ډالري راکړئ؟

او مونږ د تور لېست څخه وباسئ او معاف مو کړئ؟

او آیا د حديبيې نه وروسته د رسول الله ﷺ او قریشو دښمني ختمه او په دوستۍ بدله شوه؟

چې نن د دوی مشران دا نارې وهي چې امريکا زمونږ دښمنه نه بلکه دوسته ده، طالبانو د امريکايانو سره له سولې وروسته په کوم کافر حمله وکړه؟

د کوم مظلوم مسلمان پوښتنه يې وکړه؟

او کوم خلک چې په کفارو بريدونه کوي د همغه سپېڅلو مجاهدينو وژلو، بندي کولو او کډوال کولو ته يې مکمل ملا ونه تړله؟

آيا رسول الله ﷺ ابو بصير رضی اللہ عنہ باندې رد وکړ؟

او فتوا يې ورکړه چې ابو بصير نعوذبالله له خوارجو څخه دی او بايد ووژل شي؟

آيا د هغه د وژلو اراده يې وکړه؟

چې نن طالب د خلافت په مجاهدينو باندې هر ځای کې ظلم او ستم شروع کړی او د امريکايانو په دستور هر طرف موحدین او مجاهدين شهيدانوي.

طالبانو سره به دا ومنو خير تاسې امريکايانو سره د حدبېبې سولې په خير سوله (!) وکړه، دا چينايانو سره مو څه کيسه روانه کړې ده؟ دا روسانو سره مو کومه خپلوي ده؟

د نورو کفارو سره مو کله او چپرته سوله وکړه؟

رسول الله ﷺ خو يو قریشو سره سوله وکړه نورو ټولو ته خو يې امن ورنکړ، بلکې په هر طرف يې غورځنگونه شروع کړل.

رسول الله ﷺ خو قریشو سره د محدود وخت لپاره پز بندي کړې وه، چې ته به تر دغه ټاکلي وخته په ما حمله نه کوې زه به يې په تا نه کوم، رسول الله ﷺ چې له حدبېبې راغی لکه څنگه مو چې پورته يادونه وکړه د نورو غزواتو او سراياوو په شمول يې خيبر فتحه کړ،

د حديبيې نه وروسته کال پوره نه و چې رسول الله ﷺ خيبر باندې لښکر ته د پرمختګ امر وکړ، په دې سوله خو رسول الله ﷺ د خيبر د خلکو هغه قوت وپاشه، هغوی خو د قریشو په زور نازېدل، قریش يې ترې يو طرفته او د خيبر يهود يې ځانته کړل، رسول الله ﷺ چې له حديبيې راغی نو پوهېده چې خيبر يې په آسانه لاس ته ورځي او هلته ښه پرېمانه غنايم دي، نو اعلان يې وکړ چې څوک ماسره د حديبيې په سوله کې نه و (د عمرې په سفر کې راسره نه و) هغه خيبر ته ځان سره نه بيايم، هغه پوهېده چې اوس به دا کسان مفته د غنائمو ترلاسه کولو لپاره روان شي، بلکې دوی يې د تبوک غزوې ته يوړل چې هلته يې ايمانونه مالوم کړي، خيبر خو يو انعام و چې د حديبيې د سولې په پايله کې رسول الله ﷺ ته الله متعال ورکړ.

طالبه! بيا درباندي غږ کوو د رسول الله ﷺ سوله منې او خپل قبيح عمل ورباندي قياس کوې، نو آيا د حديبيې له سولې وروسته رسول الله ﷺ جهاد کړی که نه؟

او يا د جگړې خاتمه يې اعلان کړه؟

دښمن پسې يې لښکرې وويستلې او که نه؟

طالبه! تا خو د تليپاتي او دايمي اوربند کيسې او تړونونه شروع کړي

دي، رسول الله ﷺ د حديبيې له سولې وروسته خيبر ته لاړ.

طالبه! وايه کنه، ته چپرته او کوم طرفته د غزا په نيت لارې او په کوم طرف يې پلان لري؟

د حديبيې د سولې بله ستره لاس ته راوړنه د دعوت د ستراتېژۍ تطبيق و، مسلمانان آزاد او مکه کې رابنکاره شول بنسخته پورته يې سفرونه وکړل، راشه درشه يې زياته شوه، د دعوت لمن پراخه شوه همدا زمينه سازي وشوه چې بيا په اتم کال د مکې د فتحې آمادگي هم ونيول شوه.

طالبه! ته څه وخت د امريکا د فتحې تصميم نيسي؟

ستا په تسليمۍ خو مسلمانان نور هم ذليله او محدود شول، د توحيد دعوت بند شو، علماء شهيدان شول، په دعوتونو او د قرآن په درسونو تاسې خپله بنديزونه ولگول.

د حديبيې سوله خو د مکې د فتحې په خاطر وه، چې الله **متعال** ورته زمينه مساعده کړه، له دې مخکې خو مسلمانان چا نه منل، دې سولې سره خو د يو دولت په حيث راڅرگند او آزاد شول، سفرونه يې وکړل، له دې سولې وروسته زياتو خلکو اسلام ته غاړه کېښوده، يو کال وروسته رسول الله ﷺ عمره هم وکړه، همغه خپل مقصد يې هم

ترلاسه کړ، خو دا حل له تېر څخه عمره ډېره متفاوته وه، د خيبر غنائم ورسره و، ښه په شان او شوکت او ښه ډک لاسونه باعزته لارل او عمره يې وکړه، طالبه تا څه لاس ته راوړل؟

طالبه! د امريکا فتحې لپاره به اروپا ته مسلح ورغلی وای، بيا که امريکايانو سره دې سوله کوله د دې لپاره چې انگلستان، فرانسه، جرمني... او نور کفري هيوادونه فتحه کړي نو بيا دې قياس يو اندازه پرځای وه، کله اوس خو تسليم شوی يې، بس خپل کفر باندې اعتراف وکړه، ضد مه کوه د کفر نه د ځان د ويستلو لارې وگوره که نه همداسې تور مخ به الله متعال طرف لار شې.

طالبه! له امريکا سره دې سوله وکړه، څه نو په چين ورمندېه کړه، هم به ترې غنايم ترلاسه کړي، هم به د ايغور مسلمانان آزاد کړي، د ايران په روافضو ورمندېه کړه د رسول الله ﷺ د ناموس انتقام واخله او د پاکستان مرتدين څنگه شول؟

هغوی خو ستاسې مخکنی حکومت هم چپه کړی وه، ستاسې مشران يې بربنډ په امريکايانو خرڅ کړل، نور دې هم ډېر پورونه ورپورې دي، هغه خوشته په هغې ورشه!

ته خو بېرته همغه ماتې امريکا ته زاری کوې چې هله پيسې مې آزادي کړه، هله په رسميت مې وپېژنه هله هغه وکړه او دغه وکړه.

دومره ذليله شوې چې امريکا ته خپله په نارو ستړی شوې او کار ونه شو، اوس دې نو په ملت فشار واچوه او ملت دې امريکا ته په زارو او نارو سر کړ چې هله طالب په رسميت وپېژنئ، علت څه دی چې دومره کفارو سره د رسميت شوقي شوی يې؟

او دا راز هم که بيان کړې چې د نړۍ ملحدو کمونيستو چينايانو سره مو څنگه او په څه انډيوالي شروع شوه؟

څنگه دا ملحد او غليظ کافران له تاسې خوښ او راضي دي؟ هلته يې د ايغور په بې وسلې او مظلومو مسلمانانو باندې څه حال شروع کړی دی، دلته تاسې سوچه مجاهدينو (!) سره بيا انډيوالي کوي، دا راز به په څه کې وي؟

عقلمندو سره يې ځواب شته خو که خپل کشر خپلو لپاره تاسو ځواب وکړئ!

درېم: عليه السلام څخه اجتماعي سوله ثابت نده، خو طالبانو د نړۍ ټولو کفارو او مرتدو سره د سولې په نوم مذاکرات وکړل.

ګاونډيان: پاکستان، ايران، هند، تاجکستان، اوزبکستان وغيره، د امريکا متحده ايالاتونه او د هغې متحدينو ته امن او پز بندي شوه، سعودي، مصر، عراق، شام، يمن وغيره ملکونو سره جنگ نه کوي، اروپايي ټولنه هم د امريکا متحدین دي، هغې سره دې هم سوله ده،

د اسرائیل یهودو سره جنګ نه کوي، روس سره خو هسې هم جنګ نه کوي، هغوی خو تر اوسه اکمال کړي یاست او د خلافت خلاف یې پریمانه اسلحې درکړي دي، د مسکو په بندو کوټو کې مو مجلسونه بیخي تکراري شول، نو آخر به چا سره جنګ کوی؟

ملا برادر وضاحت سره د امارت دریخ بیانوی: او اسلامي امارت تعهد کړی چې د افغانستان خاوره به د کوم هېواد د امنیت پر ضد نه استعمالیږي چې دا په افغانستان کې تلپاتې سولې ته عملي زمينه برابروي.

نبي ﷺ په یو وخت کې اجتماعي لسګونو کافرو بلکې د نړۍ ټولو کفارو سره سوله نده کړې، نبي ﷺ داسې ندي کړي چې د مکې مشرکانو سره یې سوله کړي وي، دغه رنگ یهودیانو سره یې هم سوله کړي وي، د نجد قبائلو سره، فارس سره، رومیانو سره دې ټولو سره دې په یو وخت سوله کړې وي.

او نه یې داسې تعهدونه قریشو ته ورکړي دي چې د مدینې خاوره به د ټولو کفارو خلاف نه استعمالیږي، بلکې ښه په نره یې د حدیبیه نه وروسته غزوات کړي دي او هم یې د مدینې خاوره دې ټولو کفارو په ضد استعمال کړې او همدې مدینې له خاورې څخه یې بیا د مکې آزادی لپاره ګټه پورته کړې ده.

طالبه! ستا خو تاريخ كې دا خبره نشته چې له افغانستانه يو لوېشت اخوا د مسلمانانو غم درسره وي، **شيخ مقبول تقبله الله** وايي دوه زره نهم (2009م) كال كې د امارت په عربي (الصمود) مجله كې دا خبره راغله چې موږ له افغانستان څخه يو لوېشت هم بهر نه كوم سوچ لرو، نه كوم اقدام كوو او نه مو چاسره كار شته، كله مو چې دا خبره وكتله د سراج الدين حقاني په شمول د امارت د هغه وخت نورو مشرانو خوا ته لاړو چې ستاسې مقصد له دې خبرو څه دی؟

موږ خو دا جهاد، عالمي جهاد گڼو... نه د قوم لپاره چاپېره يو او نه هم د بين الملل په كرنسو كې د وطن په نوم د خاورې آزادۍ ته ژمن يو، موږ د نړيوال جهاد فكر لرو او تر څو چې دا د بين الملل كرنسې پولې ماتې نشي د جهاد هغه مقصد نه ترلاسه كيږي.

شيخ مقبول تقبله الله وايي چې حقاني وويل: كه موږ ووايو چې موږ دا كرنسې نه منو، نو دا په دې مانا ده چې موږ خلافت اعلان كړي، نو د سرحداتو نه منل د خلافت اعلان دی او كه دا كار وكړو نو بيا به په ځمكه كې ځای ونه لرو.

نو طالب د رسول الله ﷺ د شرعي سولې په ضد د ټولې نړۍ كفارو طواغيتو، مرتدينو، مشركينو سره په يو ځل سوله (!) كړې، ټولو ته يې د امن ډاډ ورکړی او ښه پخه يې له جگړې توبه وويستله، البته

کفارو سره له جنگه توبه گار شول، بلکې د کفارو د ساتنې په هدف د مؤمنانو سره خو اوس هم په جنگ کې ښکېل دي.

څلورم: طالب ته وايو! که څه هم ستاسې سوله امریکا سره دا

تسليمي ده سوله نه ده، خو که خپله دا تسليمي د حديبيې په سوله

قياس کوئ، نو د حديبيې د سولې د ماتېدو اصول خو هم عملي کړئ

کنه، ته که د سولې د کولو اصول د رسول الله ﷺ د سولې د اصولو

سره سم گڼې نو بيا د سولې د ماتېدو اصولو کې خو هم د هغه پيروي

وکړه کنه، د سولې د کولو اصول منې او د ماتېدو اصول يې نه منې،

دا کوم اسلام شو؟ هم مجرم او هم په خپله ځانته قاضي يې، ستاسې

د اخیستو او ورکولو تلې جلا جلا دي.

د نبي ﷺ سوله د يو حليف په قتل باندې ختمه شوه، د قریشو امداد

کول د بنو بکر سره د خزاعه خلاف د مکې د فتحې سبب وگرځېد،

نبي ﷺ خپلې لښکرې په مکه ورواچولې او د خپل حليف انتقام

لپاره يې د فتح مکې غزوه وکړه.

شهاب الدين دلاور وايي ډېر کمه موده کې امریکايانو 2500 تخطی

وکړې او موږ يوه تخطي هم نده کړې، چې د دوحې ننگين قرارداد

په درېم تلين کې يعنې دوه مياشت وروسته يې وويل: امریکايانو

3000 کرته تړون نقض کړی دی چې دا يوه مياشت کې څنکه 500

خُله دا نقض زيات شو؟ په هر صورت **2500** او يا **3000** **خه چې**

سل زره كرته هم مات شي خو طالب به خپل خټ چرته ونه گروي.

دې ته حيران يو چې د دوی ذلت خخه په كومو الفاظو تعبير وكړو،

آيا د دې خخه زيات ذلت به هم چېرې وي ؟

د **3000** تخطيو باوجود هم د دوی دا تړون مات نشو ؟

د دومره تخطيو باوجود بيا دا حربي كفار امريكايان، چينايان او

روسان وغيره دلته خه كوي؟

بيا تاسې د كوم شرعي اصولو په اساس د دوی امنيت ساتئ او د دوی

منافع خوندي كوي؟

چې نه تړون شته، نه جزيه دركوي، جگړه هم ورسره نه كوي بلکې

ډاډينې ورته وركوي، نو آيا دا امريكايان او خارجي كفار مو په كومه

رشته كې راځي چې دومره ورباندې مين ياست؟

بيا خو له تاسې خخه بله ذليله ډله نشته چې مفتة د حربي كفارو

ساتنه كوي ؟

د امريكا متحده ايالاتونو سره د مسلمانانو بې شمېره پېغلې بنديانې

دي، عافيه صديقيه په شمول سلگونو عرب او نورې مهاجرې

خويندې ورسره د اسارت شپې تېروي، خو د طالبانو پروا هم نشته،

بې غمه ورسره د سولې په نوم د تسليمۍ تړونونه امضاء كوي، نو د

مؤمنو پېغلو د بار بار بې عزتی په وخت دغه کفارو سره سوله روا نده.

امريکا فلحال هم عراق، سوريه، افريقا او په نورو طرفونو کې عملي د مسلمانانو د دولت سره جگړه کې واقع دي.

يعني امريکا فلحال نړۍ کې په مستقيم او غير مستقيم شکل مسلمانانو سره په جگړه کې واقع ده او په حقيقت کې د مسلمانانو په خلاف د جگړې رهبري کوي، امريکا همدا اوس د اسرائيلو تر شاه ولاړه ده او اسرائيلو د مسلمانانو اوله قبله يرغمل کړې ده او د فلسطين مسلمانان يې په خپلو ړندو بمبارونو کباب کړل، جزيره العرب همدا اوس هم د امريکا مستعمره ده او دا عربي جزيره يې اشغال کړې ده، نو له جزيره العرب څخه د امريکا ويستل په ټولو مسلمانانو فرض دي هېڅوک دوی سره د بين المللي کفري اصولو په اساس د معاهدې حق نه لري.

همدا راز امريکا سوريه کې د (پي کې کې) ملحدو گردانو تر شا ولاړه ده او (پي کې کې) مستقيم د سوريې په مسلمانانو د ظلم او وحشت يوه توره تياره راخوره کړې ده او د شام مبارکې خاورې پېره برخه يې د خپل يرغل، الحاد او ديموکراسۍ د واک لاندې ساتلې ده، نو دا

ټولې خبرې ددې دليل دی چې امریکایان حربي کفار دي او دوی سره هېڅکله هم څو ضمير فروشه د چوکۍ لپاره معاهده نشي کولای. همدا شان امریکا د پاکستان تر شا ولاړه ده او مستقيم يې هلته اډې او نور استخباراتي مراکز موجود دي، نو د پاکستان ظلم او وحشت د مسلمانانو مقابل کې نه هېرېدونکی دی، دا څلور لسيزې د هر يرغلگر په وړاندې د افغان ولس د قربانيو ثمره پاکستان اخلي او د زرگونو او لکونو خلکو په وینو او اوبنکو سوداگري کوي نو ویلای شو چې پاکستان په آسيا کې دويم اسرائيل دی، دوی سره هم د مسلمانانو دروند حساب پاتې دی، نو څوک چې د پاکستان تر شا ولاړ وي دا د مسلمانانو دښمن دی چې له دې ډلې يوه هم امریکا ده. امریکا افغانستان کې داسې وحشت او دهشت وکړ چې په لیکلو يې گوتې رېږديږي او دا دې اوس يې نو دا د خپل وحشت او ظلم ماموريت طالب پايلوچانو ته سپارلی، نو دغه ټولو سره به مسلمانان د هر بم او هر کروز د ورېدو او د هر وحشت د ترسره کېدو حساب کوي ان شاء الله، د امریکا بدماشي دې حد ته رسېدلې چې د نړۍ هر کنج کې يو مسلمان د اسلام د دفاع او اسلامي نظام خبره وکړه نو امریکا ورپسې په زرگونو کيلو متره لار وهي او هغه مسلمان ځپي، نور نو کوم تفصيل او تفسير ته اړتيا نشته، امریکا د ټولو مسلمانانو

په خلاف د جگړې اعلان کړی او هر مسلمان چې اسلحه پورته کوي او حقيقي اسلامي نظام غواړي نو هغه د امریکا په نظر ترهگر او تروریست دی او امریکا ورسره جگړه مخ ته وړي .

امریکا حقیقت کی هغه مکاره کیدړه ده چې غواړي خپل باطل منهج (دیموکراسي) چې د صلیبیت له پوچو افکارو څخه سرچینه اخلي د مېډیا په زور په نړۍ حاکمه کړي.

د بشریت له سرسخته دښمنانو څخه یوه هم امریکا ده.

هو! امریکا ده، هغه امریکا چې زرگونه کسان یې په عراق او افغانستان کی شهیدان کړل.

بلی! هماغه امریکا چې هر ځای کې که اختلافات راپیدا شوي دي نو شاته یې ددوی لاس دی .

هغه امریکا چې د ابوغریب، گونټانامو او باگرام په شمول یې په لسگونو زندانونو کې په زرگونو خلک شکنجه او تعذیب کړل.

هغه اشغالگره امریکا چې د خپلې سلطې او واک پراخولو په هدف اوس هم د زرگونو مؤمنانو وینې تویوي ..

نن سبا امریکا په نړۍ کې په یو معبود بدله شوې چې د نړۍ په گوټ گوټ کې یې خلک عبادت کوي او په اسلامي نړۍ کې یې عبادت کونکي بیا منافقین او مرتدین دي.

او څوک چې د امريکې عبادت نه سرغړونه وکړي هغه د تروريست په نوم وژني .

خپله امريکا همدا نارې او بغارې وهي چې د حقيقي اسلامي نظام دعوه دار او غوښتونکي يې هر چپرته هدف دي او ددغه رزيلو امريکايانو د وحشتونو داستانونه پېر اوږده دي، خو ددې هر څه باوجود د امريکا د خبرو مفسرين لگيا دي او ددوی خبرې بل ډول تفسيروي او طالب مشران بيا همدې وحشي امريکايانو ته د شريف او نجيب قوم خطاب کوي .

امريکا حربي وه او حربي ده، نو دوی سره نه مسلمانان په عمومي شکل معاهده لري او نه په خصوصي توگه افغانستان کې کومه شرعي معاهده شته او نه هم هغوی معاهدې ته ژمن دي، بلکه حربي کفارو سره د اسلام اصول او رفتار يواځې قتال دی، همداسې چلند به ورسره کيږي ان شاءالله او يوه محدوده پله هېڅ وخت هم دا حق نه لري چې امريکا سره د خپلو منافعو لپاره په خپل سر تړون وکړي او په کراتو کراتو ورته د امنيت ډاډگيرنې ورکړي.

طالبه! يو ځل د امريکا نه پوښتنه وکړه چې له تړون وروسته يې څومره مسلمانان شهيدان او څومره يې بنديان کړي؟

دا معلومات وکړه چې څومره مسلمانې خويندې او ميندې ورسره

بندنيانې دي، نوره پوښتنه يې که نشې کولای خیر د یو لېست (جدول) غوښتنه خو ترې وکړه، دا خو به دې د بین الملل په اصولو کې دیپلوماتیک حق هم وي چې یو لېست ترې طلب کړې، گوندې دا لېست درکړي او په دې لېست دې دغه له غیرت، احساس، عاطفې او رحم څخه خالي وجدان او ضمیر کې دې لږ درد او فکر پیدا شي چې څه کول په کار ول او تا څه وکړل، دومره رسوا یې چې اوس د خپلو کړنو یادونه هم علني کولای نشې، ځکه پوهېږې چې غیر له شرم او خجالت څخه بل څه نه درکوي.

ملا داد الله وايي چې: زمونږ خویندې وروڼه دې کفارو سره په زندانونو کې بندیان وي، سیمې مو اشغال وي او څوک چې امریکا سره خبرې کوي نو دا به غدار او خائن وي، نو څه مو فکر دی، نن د دوی مشران خائنان او غداران نه دي؟

د رسول الله ﷺ سوله درې کاله وروسته د قریشو د سرغړونو په صورت کې ماته شوه، نو بیا یې آمادګي ونيوله او په قریشو یې حمله وکړه؟ او کله چې له سولې وروسته هم له حدیبیې ستون شو نو کرارې کپنناست، بلکې په خیبر یې برید وکړ، داسې نه چې مکمل عالم کفر ته یې د امن ډاډ ورکړی وي، رسول الله ﷺ خو له یو اړخه ځان مطمئن کړ او په بل اړخ یې حمله وکړه.

د اسلام د سياسي نظام قلمرو د پرمختگ ستراتيژي يې تطبيق كړه، د قتال ستراتيژي يې تطبيق كړه، راغې په آرام يې وانه ږول، بلكه تېوك ته يې مخه كړه.

سوچ وكړه چې د رسول الله ﷺ سوله په څه شي ماته شوه، د اسلام په سياسي نظام كې سوله د اساسي هدف لاسته راوړو لپاره يوه مؤقته وسيله ده، طالبه ستا اصل هدف اوس څه شئ دي؟ چې د همغې لپاره دي سوله وكړه، ته اوس څه غواړي؟

ستا ټول هدف خو د چوكۍ او واك تر انحصاره دي او بس. د سولې وروسته خو تا هر څه ختم كړل، جهاد ختم، پرمختگ ختم، هر څه ختم. رسول الله ﷺ خو مدينه كې قوي نظامي ملاتړ درلود، داخلي نظام جوړ دي، شريعت حاكم دي، فيصلې په قرآن كيږي او بيا غواړي چې عمرې ته لاړ شي، مكې ته مسلح حركت كوي، بيا لاره كې د مؤقت او اضطراري حالت سره مخ كيږي او بيا مؤقت وخت لپاره سوله كوي، يعنې رسول الله ﷺ په اصطلاح بوديجه لري، بيا نو د دښمن خولې ته ورځي او هغه هم د سولې په نيت نه ځي، بيا هلته سوله كوي.

دا د رسول الله ﷺ حرکت یو نمایشي حرکت و، خپل زور یې مکې والاو ته بنودلو، ورته یې په زغرده وویل: یا به سوله کوئ او یا زه عمره کوم کنه جنګ ته تیار شی، په مرګ یې بیعت کړی و، دا یې ورته ښکاره کړه چې یا به درباندي ځان د یو قوت په حیث منم او یا به عمره کوم.

خو د طالب دریځ همغه د مشرکینو وړاندیز و او طالب هم د مشرکینو ټول وړاندیزونه ومنل.

دغه سوله کې ډېر خلک تللي، راغلي، یو ځل چې د مشرکینو سفیر

عروة بن مسعود الثقفي رسول الله ﷺ ته راغی او رسول الله ﷺ سره

یې خبرې کولې، نو رسول الله ﷺ ته یې وویل دا تا چې راوستي دا

درځه تښتي، ته ولې خپل قوم سره جنګېږې دا ستا خپل قوم دی،

خپل عرب او قریش قوم خرابوې، لکه د طالبانو د قومیت او وطنیت

له ګمراه فکر څخه یې خبرې شروع کړې.

ابوبکر رضي الله عنه ورته په غصه شو، ورته یې ویل: لاږ شه چرته د لات فرج

وڅټه، موږ په رسول الله ﷺ ځان قربانوو.

طالبه! کله چې امریکا درته ویل چې زموږ او ستاسې ترمنځ وروري

او پخه دوستي شوه، نور به زموږ امنیت تاسې ساتئ، ګوره چې زموږ

د امریکا او نورې کفرې نړۍ د هېوادونو سرحدونه ښه کلک وساتئ او د اسلامي خلافت مجاهدین درڅخه سر اوچت نه کړي، موږ به مو په ډالرو او نورو ډول ډول طریقو او پلمو هر اړخیزې مرستې کوو، نو طالبه تا به هم ورته ویلي وای چې څه وځه رزیلې امریکا چرته د خنځیرانو گندگي وڅټه، موږ دا کارونه نشو کولای.

طالب خو همغه د مکې د قریشو کیسې کوي، چې وطن نه خرابوو، وطن کې نور جگړه نه غواړو، بس جنگ نور ختم شو، د مذاکرې په میدان کې هم رسول الله ﷺ د سر ټیټۍ دریځ نه دی اختیار کړی، مغیره بن شعبه زړې پوښ د رسول الله ﷺ په سر ولاړ دی، ثقفي چې هغه وخت یې ایمان ندی راوړی د رسول الله ﷺ بڼې ته د دې لپاره لاس وړي چې رسول الله ﷺ غصه کړي یا یې میلان پیدا کړي، د عروة وراره، مغیره د عروه لاس په توره وهي، ورته وایي چې: دا نجس لاس دې لرې کړه او د رسول الله ﷺ مبارکې بڼې باندې مه وهه.

راشه طالب ته گوره چې نن سبا د کفارو په مجللو هوټلونو کې نجسو مشرکانو ته لاسونه او غاړې ورکول څه چې حتی خپل مخونه هم سره موبښې، مستي ده، خنداگانې دي او ډول ډول اداگانې دي چې د کفارو او طالب مشرانو ترمنځ روانې دي.

رسول الله ﷺ هلته هم قاطع خبره کړې چې يا به خبره مني يا به عمره يا جنگ کوم او يا سولې ته تيار شي، رسول الله ﷺ چې کله عثمان رضی الله عنه د سفير په شکل ولېږه نو درې اساسي خبرې يې ورته وکړې چې دا قريشو ته وکړه:

1. **مور جنګ ته نه، بلکې عمرې ته راغلي يو.**
 2. **مکه کې چې څه مسلمانان په زندانونو کې دي، ورته ووايه صبر وکړئ فتحه راروانه ده، ستاسې غم مور سره شته.**
 3. **دا چې مشرکين اسلام ته دعوت کړه چې اسلام قبول کړي.**
- کله چې عثمان رضی الله عنه لار نو ښه په وياړ جګې پايښې په مکه ورننوت، د مکې مشرکينو ورته وويل: چې څنگه دې پايښې اوچتې کړي، عثمان رضی الله عنه ورته وايي: دا زموږ د رسول الله ﷺ حکم دی مور د رسول الله ﷺ په حکم ځان وژنو.

طالبه! ته چې کله دوحه کې په هوټولونو کې د بربنډو انجونو سره مخ شوې، هلته مو په نوره نړۍ کې د کفارو په زندانونو کې د اسلامي امت بنديان ياد و که نه؟
چاته مو د اسلام دعوت ورکړ که نه؟

د رسول الله ﷺ د سولې کوم شرط او خبره مو عملي کړه؟

مکه کې بنو بکر او بنو خزاعه قبيلې وې رسول الله ﷺ وويل: چې هر څوک دې خپل دريځ مالوم کړي د چا سره په عهد کې شاملېږي؟ خذاعه رسول الله ﷺ سره او بنو بکر قريشو سره عهد کې داخل شول، او دلته خبره فقط دا وه چې په يو بل دغه ټاکلې وخته پورې حمله نه کوو، کله چې رسول الله ﷺ سوله وکړه نو دلته بنو خذاعه د رسول ﷺ په عهد کې او بنو بکر د قريشو په عهد کې داخل ول، بالاخره بني بکر په بنو خذاعه حمله وکړه او لکه مخکې مو چې ذکر کړه، رسول الله ﷺ تړون لغوه اعلان کړ، ويل يې سوله نوره نشته، سوله ختمه شوه، او په مکه يې حمله وکړه، اوس خبره داده چې که امريکا سره څوک په پيمان کې دي، نو که هر چرته يې په مسلمان حمله وکړه، بيا سوله ختمه ده او نور اعتبار نه لري، بيا لښکر کشي په کار ده، يعنې که برید وشو سوله ختمه شوه.

نو طالب ته وايو:

چې دا ستا سوله به کله ماتېږي، دا ستا کاغذي تړون خو درته امريکا په ځلونو نقض کړ تا کوم عکس العمل وښود؟ کله يې چې په کابل واکمن کولې په همغه مهال يې د باگرام په زندان

کې همدا ستا له خولې تر دوه سوه کسان درته بمبار کړل تا څه وکړل؟

بېرته دې په امریکایانو برید وکړ که نه، له هغې وروسته دې هم د کابل په هوایي میدان کې د امریکایانو ساتنه کوله؟

چې لله الحمد په دې ساتنه کې هم پاتې راغلې او د اسلامي دولت یو اتل ستاسې د ټولو کفارو مرتدینو او مشرکینو وینې سره په شریکه وبهولې، له هغې راوړوسته امریکا په کابل او جلال آباد کې د ډرون بریدونه وکړل، برید که ستا د سمبولیک واک لاندې و، خو تا پرې ځان ځکه غلی کړ چې هغه بریدونه د اسلامي خلافت د مجاهدینو په شک شوي و، نو همغسې دې د امریکا سره خپلې اړیکې تودې کړې چې هله ترون چپرته مات نشي.

ورپسې د امریکا اپتلافي مرتد پاکستان همدا ستا د وطن پولې بار بار نقض کړې او همدا ستا د منلو بین المللي اصولو څخه یې سرغړونه وکړه تا کوم غبرگون وښود؟

دفاع وزیر یې په مېډیا کې یو دوه درې نمایشي چغې ووهلې خو مسکین بېچاره په دې خبر نه دی چې دا بې ځایه بغارې چې واک در سره نه وي او مستقل ونه اوسې بیا هېڅ مانا نه لري، دادی اوس یې تش په نوم اخیستلو باندې وپریزې وایي چېرې بیا خبره خرابه

نشي، افسوس په دومره ذلت باندې.

او يا د دومره تخطيو كولو با وجود مو چپرې امريكا سره دې تړون مات كړ كه نه د تړون د ماتېدو وېرې نور هم امريكا ته نېرېدې كړې؟ او له همغه مهاله ستا هوايي حريم د امريكايي ډرونونو په وساطت د همغه قطر او پاكستان له لارې كنټرولېږي چې ته يې په دوستۍ نازېږې، كله قطر سره امنيتي او دفاعي تړونونه كوي او كله يې په سواحلو كې خرمستي او عياشي كوي، پاكستان خو دې هسې هم رسمي بادار دي.

په هر صورت ستاسې په دې لوبو او له كفارو سره په شريكو ډرامو اوس ټول خلك پوهېږي او په دې هم پوهېږي چې په آخري اعلاميه كې مو دا تكراري اخطار ورکړ چې كه بيا امريكا داسې نقض وكړي نو پايلې به يې ښه نه وي، د كوم هدف لپاره مو ورکړ.

مونږ فكر كاوه چې تاسې به په امريكا د بريد تياري نيسئ، خو خبر نه و چې په مختلفو ښارونو كې د همغې امريكا په پلان شوې طرحه په زوره خلك مظاهرو ته راوباسئ او ټولو ته همغه يو ډول بېنرونه په لاس كې وركوئ او د امريكا دا له تړون څخه تكراري نقض په تشو نارو ورځوابوئ.

او د همدې مظاهرو سره متصل هم همدا نارې وهئ چې امريكا زمونږ

د دوحې تسليمي ومنه، نور مو درسره کار نشته دی مور پرېږده. خلاصه زمونږ د بحث دا ده چې اسلحه د امریکا، پالري د امریکا، ټانگونه او طيارې د امریکا، واک د امریکا، بنديزونه د امریکا، قوماندې د امریکا، فضا د امریکا، (پرونونه) يې ښه آزادي چکري وهي او بریدونه يې جاري ساتلي، نو بيا ماته هم شوه امریکا! دا د دې پيری تر ټولو ستر عجایب دي، چې په طالبانو کي نن لیدل کيږي.

طالبه!

د تړون د نقض ځواب به خلک همداسې ورکوي لکه تا چې ورکړ. اوس د طالب تسليمي په کوم معيار د رسول الله ﷺ له سولي سره برابره ده؟

سوله د جنگ نه کولو تړون ته وايي، هلته سوله کيږي چې مخکې له مخکې هلته قتال موجود وي، هلته پر يو بل حملې شوې وي، نو بيا به د سولي تړون کيږي، د اسلام په سياسي نظام کې کفارو سره د سولي معنا همدا ده چې پر يو بل به تعرض نه کړو، د اسلام په قاموس کې يې بل تعريف نشته، دا خو نه ده چې سوله دې وکړه نو کفار دې وروڼه شول او نوره نو دوستي شوه، خپلولي شوه، عهد خو فقط په نه جنگېدلو باندې دی او که تعرض وشو او يا که جنگ دې وکړ، نو سوله خو ختمه شوه، د نقل، عقل، شريعت، سياست، تاريخ

او د هر څه منافي ده چې د سولې يو اړخ دې سوله ماتوي، تادې په سر سر وهي او ته وايي چې نه ما ورسره سوله كړې.

بله دا چې په سوله كې به د اسلام او مسلمانانو مصلحت پروت وي نه د افغان او افغانانو مصلحت.

كه د اسلام او مسلمانانو مصلحت دا ايجاب كوي چې اوس سوله د ټولو په گټه ده، تر اوسه مصلحت په قتال او جنگ كې و خو اوس مصلحت په دې كې دي چې سوله وشي، اسلام او مسلمانان له همدې لارې خپل هدف ته رسېږي، نو بيا به سوله د لوړو اهدافو د ترلاسه كولو په خاطر د يوې وسيلې په شكل د مسلمانانو د عمومي امير په اجازه باندي كيږي.

ورونو!

نن سبا ډيپلوماتيك هيئتونه د خپل هېواد د منافعو او د وگړو د گټو د ساتنې په خاطر ځي راځي، د بين الملل په قوانينو كې د ډيپلوماتيكو اړيكو مانا همدا ده چې يو هئيت كوم هېواد ته ځي نو هلته د خپل هېواد د وگړو د امنيت او ملي منافعو په اړه خبرې كوي.

اوس كه د اسلام په سياسي نظام كې څوك د سولې ستراتيژي تطبيقوي، نو هغه به بيا د اسلامي امت د منافعو په اړه غږيږي چې هغه كافر ډيپلومات د خپلو وگړو (شهروندانو) منافع غواړي، نو تا

سره به د اسلامي امت د منافعو غم وي، نه صرف د يو قوم او يو هېواد.

د سولې عقد ته د اسلام په سياسي نظام کې **معين عقد** وايي. مطلب دا چې هر څه دې کړي، نظامي ملاتړ او داخلي نظم دې برابر کړي، نو هغه وخت دغه د سولې عقد تا ته بيا د لوړو اهدافو ترلاسه کولو په بنا اجازه ده، د دې په خاطر چې د کفارو يو لوري سره سوله وشي او بلې لوري کې د دعوت، د اسلامي قلمرو او د قتال ستراتيژياني پرمختگ وکړي، نو ځکه د اسلام په سياسي نظام کې د سولې عقد ته **عقد معين** وايي.

معين عقد هغه عقد، پيمان او تړون ته وايي چې د هغه ټول اصول، شرايط او اوصاف د اسلام په سياسي نظام کې تعيين شوي وي، يعنې د اسلام سپېڅلي دين تعيين کړي وي نه د بين الملل کفري قوانينو دا د معين عقد تعريف دی.

طالبه! تا چې امريکايانو سره سوله وکړه د بين الملل کفري قوانينو باندې دې وکړه که دې د اسلام د مبین دين په قوانينو، او آیا امريکايانو دا درسره ومنله چې د اسلامي نظام په چوکاټ کې به سره خبرې وکړو؟

د طالبانو ټوله سوله صرف د افغانانو لپاره ده، نو دا يو متعصب

وطني گوند دی او د نبي ﷺ صحابه وو کي مهاجر او انصار دواړه شامل وو، سوله يي ټولو مسلمانانو ته شامله وه.

ملا برادر وايي: (د سولې او د دواړو اړخونو ترمنځ د فاصلې د راکمولو لپاره بايد مقابل لوري هغه افغانان آزاد کړي چې د اسلامي امارت مجاهدين دي يا د مجاهدينو سره د تړاو په تور بنديان شوي دي)

راتلونکي حکومت په اړه هم وايي: (د افغانستان د خپلواکۍ نه وروسته اسلامي امارت د قدرت د انحصار په فکر کې نه دی، بلکې د ټولو افغانانو سره په ګډه، په ګران هېواد کې يو افغان شموله اسلامي نظام غواړي).

چې اسلامي شو نو د افغان قيد ته څه حاجت دی؟
خو دا د ديموکراسۍ يو مهم اصل څرګندوي چې قوميت دی، بس اسلام کافي دی که د هر ځای، هر قوم، نسل، رنگ، سمت مسلمان وي، هغوی ټولو ته شامليري، خو طالبان او امريکا داسې حکومت هېڅکله نه غواړي.

که خبره د قوميت وای نو ابوجهل، عتبه، شيبه او دا نور کافر مشران خو د عربو معززو کورنيو څخه و، نو بيا خو د هغوی وژل هم نه و پکار، بلکه د مدينې او مکې نظام کې بايد دويته د طالبانو په دريځ

وظیفه ورکړل شوې وی!

د طالبانو نعره دا ده: (د یوه آزاد، خپلواک، او سوله ییز افغانستان په هیله)

همدا نعره د پرچمیانو، خلقیانو، نیشنلیانو او دیموکراتانو ده، هغوی پرې کافر کیږي خو چې طالب یې په سپینو جامو او پټکي کې وهي دا پرې نه کافر کیږي، دوی ته دا پته نشته چې دا ایمان معنوي او عملي څیز دی، دا ظاهري لونگیو او سپینو جامو پورې اړه نه لري، عقیده او عمل ته مو متوجه شی، د قرآن او سنت په تله خپل اعمال وتلی، دا ظاهري اعمال په باطن باندې دلالت کوي چې د طالبانو سینو څخه ایمانونه وتلي دي، یو انسان ظاهره کې الله رب العالمین ته بد وایي او بیا ځان ته مؤمن هم وایي، څوک به یې ورسره ومني؟

نه، دا څنگه په رب مؤمن دی چې کنځلې ورته کوي؟

همدا شان دا طالب څنگه اسلام غواړي چې خپله اسلام پورې خدا کوي، د الله رب العالمین نظام په خلاف وضعي قانون جوړولو له امله د رب سپکاوی کوي، شيعه گانو ته د مشرۍ ورکولو او ورسره تړون کولو له امله د محمد رسول الله ﷺ ناموس پورې خداوې کوي او

بيا وایي سوچه اسلامي نظام غواړو!؟

د طالبانو آزاد او خپلواک اصطلاحاتو څخه مراد: قومیت او وطنیت

دی د بین الملل په جوکات کې حدود دي او سوله آييز لفظ د اصلي کافرو سره د جهاد د تعطيل ښکاره اظهار دی.

اما که چیرته د اسلام سياسي نظام کې د سولې خبره راځي، نو دلته به د سيمې د ټولو مسلمانانو په نمايندگۍ خبره کېږي، يوازې د مشخص گوند نه، بلکه ټول مهاجر، انصار او اعراب (**بانديچيان**) مسلمانان به په کې شامل وي د ټولو مسلمانانو مصالح به په پام کې نيول کېږي، نه يوازې د يو قوم او يو سمت او کوم عهد چې د مسلمانانو له لورې کفارو سره کېږي نو هغه کې بايد دغه درې شرائط ذکر شوي او عملي شوي وي :

اول: ټولو کفارو سره په يو وخت کې په عدم قتال باندې عهد نه کېږي، يانې د کفارو طرف به مشخص او ډله يا (**هېواد**) به يې معلوم وي

دويم: دا عهد به د مؤقت وخت لپاره وي، يعنې وخت به پکې معين وي

درېم: چې دوی سره به د سيمې ټولو مسلمانانو په نمايندگۍ عهد تړل کېږي، داسې نه چې تا ورسره عهد وکړ او دوی له تا څخه ځان بېغمه کړي او ستا د واکمنۍ په ساحه کې په نورو مسلمانانو شروع وکړي، نه! دا اصل او هدف به د مسلمانانو وي چې يو طرف کفارو سره مؤقت عهد کوي، د دې لپاره چې بل طرف کفارو سره جگړه مخ ته يوسي، لکه کوم عهد چې رسول الله ﷺ حديبيه کې وکړ، په دې

سوله کې اول طرف د رسول الله ﷺ معلوم وه چې د قریشو کفار وو، دویم وخت یې معین وو چې دا سوله او پزېندي د لس کالو لپاره وه، درېم رسول الله ﷺ د قریشو له طرفه ځان مطمین کوي او راځي د خیبر په یهودو لښکر کشي کوي.

اما نن دا اصل کفارو په خپل لاس کې نیولی دی، بس چې کله یې هم زړه وشي، نو تش په نامه مسلمانانو سره یو تړون وکړي، ځان هم په همدې مسلمان نما طواغیتو ساتي او له دوی څخه ځان هم مطمین کوي او بیا د بل طرف په مسلمانانو خپل یرغل، وحشت او قتل عام ته سم کار وایي او خه په اطمینان دا هرڅه ترسره کوي، نو که څوک د همدې درې شروطو نشتوالي په صورت کفارو سره تړون کوي، یعنې اول ټولو کفارو سره تړون کوي او دویم دائمی تړون کوي او درېم خاص د خپل قوم او یا گوند لپاره یې کوي او د سیمې نور مهاجر یا انصار مسلمانان هېروي، نو بیا دا کفارو ته حقیقت کې تسلیمي ده.

یعنې که د افغانستان په محاذ د الله مشخص دښمن سره د معلومې نېټې لپاره سوله وشوه او بیا د سولې موده کې دغه معاهد کافر پدې سیمه کې اوسیدونکي هر مهاجر یا انصار باندې برید وکړ، لکه نن سبا چې پرې د ډرون بریدونه کوي یا د برید لپاره بې پیلوټه الوتکې

څلورويشت ساعته ګرځوي او د سيمې يو مسلمان څاري، تجسس يې کوي، ترڅو د بريد هدف يې وګرځوي نو دغه صورت کې معاهده نقض ده او دغه کافر سره به بيا جګړه کيږي. ځکه د افغانستان ټولو مسلمانانو په نمايندګۍ سوله نده شوې.

همدا ډول کله چې د مسلمانانو خليفه د نړۍ په سطحه د مصلحت په خاطر، د کفارو په غوښتنه د دوی معلوم جهت سره د مقرري نېټې لپاره سوله کوي نو دا به د نړۍ هر مسلمان ته شامله وي، بيا که چېرته همدا معاهد هېواد نوره نړۍ کې فرضاً: افريقا، عراق، شام، ليبيا، مصر، بيت المقدس وغيره کې يو مسلمان باندې تېری او ظلم وکړي، نو نوره معاهده ورسره باقي نه پاتې کيږي، د افغانستان څخه به د هغوی د دفاع لپاره لښکر ورځي او دا معاهد کافر په دې سره بيا حربي کافر شمېرل کيږي، د تړون حيثيت او مشروعيت ختميږي، هر مکان او هر نقطه کې چې په لاس درغلل بې درېغه بايد ووژل شي، کفارو سره تړون دا يو نازک او باريک تړون وي، چې د کفارو په معمولي سرغړونه او بې لارۍ ماتيږي او نور دوب ته بيا څه عبرتناکه سزا پکار وي.

ابن العربي رحمه الله تر دې پورې وايي چې د معاهدو کفارو په زندانونو کې د محبوسو بنديانو د راخوشې کولو لپاره به هم کوښښ

کیري. لکه د مثال په توګه د خراسان په خاوره د خلیفه المسلمین په اجازه د مسلمانانو والي کفارو سره سوله کوي نو د مسلمانانو بنديانو په اړه به هم ورسره خبره کوي. مفسر قرطبي د سورت انفال دې آیت د لاندې لیکي:

﴿إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ آوُوا وَنَصَرُوا أُولَئِكَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يُهَاجِرُوا مَا لَكُمْ مِنْ وَلَايَتِهِمْ مِنْ شَيْءٍ حَتَّى يُهَاجِرُوا وَإِنِ اسْتَنْصَرُوكُمْ فِي الدِّينِ فَعَلَيْكُمْ النَّصْرُ إِلَّا عَلَى قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ﴾. [سورة الأنفال].

ژباړه: کومو خلکو چې ایمان راوړ او هجرت یې وکړ او د الله په لاره کې په خپل سر او مال وځنگېدل او کومو خلکو چې مهاجرینو ته ځای ورکړ او له هغو سره یې مرسته وکړه، هماغوی په اصل کې یو د بل دوستان دي. پاتې شول هغه خلک چې ایمان یې راوړی دی خو **(دارالاسلام ته یې)** هجرت نه دی کړی نو له هغو سره ستاسې کومه دوستانه اړیکه نشته تر څو پورې چې هغوی هجرت نه وي کړی. هو که هغوی د دین په باب له تاسې نه مرسته وغواړي نو د هغوی مرسته

کول پر تاسې فرض دي خو ديو داسې قوم پر خلاف نه چې له هغه سره ستاسې تړون وي. تاسې چې څه کوئ الله هغه ويني.

تفسير قرطبي ليکي: (وَإِنْ اسْتَنْصَرُوكُمْ فِي الدِّينِ) يُرِيدُ أَنْ دَعَا هَؤُلَاءِ الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ لَمْ يَهَاجِرُوا مِنْ أَرْضِ الْحَرْبِ عَوْنَكُمْ بِبَنَفِيرٍ أَوْ مَالٍ لاسْتِنْقَادِهِمْ فَأَعَيْنُوهُمْ، فَذَلِكَ فَرَضٌ عَلَيْكُمْ فَلَا تَخَذَلُوهُمْ. إِلَّا أَنْ يَسْتَنْصَرُوكُمْ عَلَى قَوْمٍ كُفَّارٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ فَلَا تَنْصُرُوهُمْ عَلَيْهِمْ، وَلَا تَنْقُضُوا الْعَهْدَ حَتَّى تَتِمَّ مَدَّتُهُ. ابْنُ الْعَرَبِيِّ: إِلَّا أَنْ يَكُونُوا [أَسْرَاءَ] مُسْتَضْعَفِينَ فَإِنَّ الْوَلَايَةَ مَعَهُمْ قَائِمَةٌ وَالنُّصْرَةُ لَهُمْ وَاجِبَةٌ، حَتَّى لَا تَبْقَى مِنْهَا عَيْنٌ تَطْرَفُ حَتَّى تَخْرُجَ إِلَى اسْتِنْقَادِهِمْ إِنْ كَانَ عَدَدُنَا يَحْتَمِلُ ذَلِكَ، أَوْ نَبْذُلُ جَمِيعَ أَمْوَالِنَا فِي اسْتِخْرَاجِهِمْ حَتَّى لَا يَبْقَى لِأَحَدٍ دِرْهَمٌ. كَذَلِكَ قَالَ مَالِكٌ وَجَمِيعُ الْعُلَمَاءِ.

ژباړه: (که هغوی د دین په باب له تاسې نه مرسته وغواړي) د الله تعالی مراد دا دی کچېرې هغه مؤمنان چې د جنگ ساحې (دار الحرب) څخه یې هجرت نه دی کړی، د ځان خلاصون لپاره له تاسې څخه د جنگ لپاره نفر یا مال وغواړي نو تاسې ورسره مرسته وکړئ، ځکه دا په تاسې فرض دي نو یوازې (بې مرستې) یې مه پرېردئ. مگر که د داسې قوم په خلاف درڅخه مرسته وغواړي چې ستاسې او د

هغو ترمنځ تړون وي نو بيا د دوی (معاهدينو) په خلاف هغه مسلمانانو سره مرسته مه کوئ او د مودې بشپړېدو پورې عهد مه ماتوئ. ابن العربي وايي: مگر که دوی (اسيران) بې وسه وي نو دوی سره دوستي قائمه ده او د دوی مرسته واجب ده، تر دې چې په مونږ کې هېڅ رپېدونکي سترگه پاتې نشي تر دې چې د هغوی خلاصون لپاره ووځي (يعني ټول مسلمانان ووځي) کچېرې زمونږ شمېر د دې توان درلود او يا به د هغوی راخوشې کولو لپاره ټول مالونه مصرفوو تر دې چې مونږ يو کس سره هم يو درهم هم پاتې نشي. همدغه شان امام مالک او ټولو علماؤ ويلي دي.

زهرة التفاسير کې ليکي: (وَإِنْ اسْتَنْصَرُوكُمْ فِي الدِّينِ فَعَلَيْكُمْ النَّصْرُ إِلَّا عَلَى قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِثَاقٌ). إن هذه ولاية الايمان وهي توجب النصرة على أساس أن المؤمنين جميعاً إخوة، كما قال تعالى: (إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلِحُوا بَيْنَ أَخَوَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ) (10). فحيثما كان المؤمن فهو في ولاية المؤمنين مهما تختلف الديار، وتتباعد الأقطار، ولذلك إذا استنصر المؤمن وجبت نصرته في دفع عدوِّ دَاهِمٍ، أو في حرب عادلة؛ ولذا قال تعالى: (فَعَلَيْكُمْ النَّصْرُ) والاستجابة لطلبه، وقد استثنى الله حالا واحداً، وهي أن يكون ثمة

ميثاق، والمعنى عليكم النصر، أي فإن دعوكم فعليكم الإجابة إلا أن يكون النصر الذي تنصرونهم فيه يكون على قوم بينكم وبينهم ميثاق، أي لا تنصروهم على قوم لهم ميثاق، ولكن يجب أن تدفخوا عنهم كل من يعتدى عليهم، ولو كان بينكم وبينهم ميثاق، لأنهم ينقضون الميثاق بمجرد أن يعتدوا على مؤمنين، فلا عهد مع الاعتداء على أهل الايمان. [زهرة التفاسير]

ژباړه: دا د ايمان محبت دی او دا پدې اساس ملاتړ واجب وي چې ټول مؤمنان وروڼه دي، لکه الله تعالی فرمایي: مؤمنان خو يو د بل سره وروڼه وي، نو دخپلو وروڼو په منځ کې جوړجاړی وکړئ او له الله نه وويريرئ دې لپاره چې پر تاسې رحم وکړای شي. نو چېرې چې مؤمن وي هغه د مؤمنانو په دوستۍ (ملاتړ) کې داخل دی، ولو که سيمې يې سره جدا وي او ځايونه يې لرې وي. او له همدې امله چې کله مؤمن مرسته وغواړي نو مرسته کول يې واجبېږي، په دفاع د اشغالگر دښمن کې يا هم د انصاف جنگ کې، او ځکه الله تعالی فرمایي: **(په تاسې يې مرسته لازم ده)** او د هغه بلنې ته لبيک ويل هم لازم دي. خو الله تعالی يو حالت ترې مستثنی کړی دی او هغه دا چې کوم تړون موجود وي. معنا دا شوه چې په تاسې يې مرسته لازم

ده يعني کچېرې يې تاسې راوبللئ په تاسې منل لازم شو مگر که دا تاسې چې د هغوی کوم مرسته کوئ دا د داسې قوم په خلاف وي چې ستاسې او د هغوی ترمنځ تړون وي يعني تاسې د هغه قوم په خلاف يې مرسته مه کوئ چې تړون يې وي. خو دا واجب ده چې څوک په هغوی زياتی کوي د هغوی څخه د دوی دفاع وکړئ. اگر که ستاسې او د هغوی ترمنځ لوظنامه وي ځکه دوی په مؤمنانو باندې زياتي کولو سره لوظ ماتوي نو مؤمنانو باندې زياتي کولو په صورت کې هېڅ عهد نشته.

اوس راشئ د کفارو او طالب حالات او وضعیت د همدې بحث په هنداره کې وگورئ، د امریکا په تر ټولو ستره استخباراتي هډه قطر کې د سولې په نامه د طالب د تسلیمې تړون ته هم نظر وکړئ او د کفارو د ملگرو ملتونو د قانون او منشور مطابق د وطنیت د عقیدې په بنیاد کفارو سره د طالبانو راشه درشه، برخورد او تعامل هم د اسلام له نظره وارزوی، نو د ټولو کفارو سره د کفارو د اصولو او قوانینو له مخې په یوه وخت تر نامعلومې نېټې د سولې په نامه د تسلیمې ترسره کړي تړون په اړه طالبانو ته وایو:

طالبه ! ستا تړون خو:

اول : د افغانستان د ټولو مسلمانانو لپاره نه و، يانې نه ته مسلمان

يې او نه هم ته د افغانستان د ټولو مسلمانانو استازيتوب کولای شي. **دويم:** ستا دا تړون چې د کفارو د قوانينو او اصولو په بنياد مو کړی، نه د شرعي احکامو او اصولو په بنياد، نو دا تړون مو مشخص (يوې ډلې) کفارو سره نه دی، بلکې د نړۍ ټولو کفارو سره مو کړی او ورسره دې جهاد څخه د تلپاتې توبې ويستلو غوږونه هم ورته نيولي دي **درېم:** کفار اوس هم ستاسې د واکمنۍ (!) ساحه کې خپلې څارگرې بې پيلوټه الوتکې گرځوي او ستا د ساحې څخه خارج خو هسې هم هر ورځ مسلمانان وژني، زبانه يې بنديانوي، ماشومان يې په اورونو کباب کوي، د قرآن کریم او رسول الله ﷺ توهين خو تکراري او بيا بيا کوي، په نوره نړۍ کې څه چې د همدغه تړون په لومړيو ورځو کې يې هم ستا جنگيالي په باگرام و غيره ځايونو کې درووژل، ستا دا کاغذي تړون يې تکراري نقض کړ، نو ستا دې تړون ته نه پرون اعتبار وه او نه نن اعتبار شته او نه به آينده کې دا اعتبار پيدا کړي. په بل تعبير ستا همدا تړون د تړون په ورځ هم د اسلام په شروطو برابر نه و او نه اوس کوم حيثيت او اعتبار لري، ځکه تا چې کومو کفارو سره عهد کړی هغه عملاً مسلمانانو سره په جگړه کې ښکېل دي، هم په افغانستان کې او هم له افغانستانه بهر خاورو کې.

بس که خپلې تسليمې ته د معاهدې نوم ورکوي، نو دا هسې چشم پوشي کوي او په زوره خپله خپل ځان ته دوکه ورکوي، بلکې نور خلک نشي دوکه کولای، اول خو دا تړون له پيله نه دی شوی، کوم حيثيت او اعتبار نه لري او بالفرض که شوی وي نو لکه څنگه مو چې يادونه وکړه تکراري مات شوی او د دوه توتو ارزښت هم ورپاتې شوی نه دی، خو دا چې ستاسې په کتاب کې نه ماتېږي او داسې کلک دی چې د تړون په يو قسم نقض هم نه ماتېږي نو دا بيا د سولې نه بلکې د تسليمې تړون دی، دا بيا د پاکستان او نورو مرتدو هېوادونو او امريکې ترمنځ تړون په څېر د بادار او غلام ترمنځ د آمریت او ماموریت معامله او وظیفه ده، بس مجبوره ياست چې هر څومره مو کفار په دې څټ څټ کې ووهي نو همداسې مړه غوږونه ونيسئ ځکه غلام د خپل بادار په وړاندې د هېڅ پوځ شکايت حق نه لري همداسې لاس په نامه به ولاړ ياست.

دې ته د سولې د تړون نوم مه ورکوي يا د يو امنيتي تړون نوم ورکړئ يا د يوې پروژې د پونرانو او تطبيقونکو ترمنځ د يوې معاملې د تړون نوم ورکړئ، ځکه دا د سولې تړون نه دی، امريکا په دې تړون سره له يوه لورې طالب له جگړې لاس په سر کړل بلکې ځان يې ترې هم مطمئن کړ او د خپل امنيت ساتنې او د خپلو اهدافو

د پلې کولو او پروژو د تطبيق مامورين او عسکر يې ترې جوړ کړل، نور نو امريکا هېڅ ډول ژمنتيا نه لري او نه ځان دې تړون ته مکلف گڼي ځکه دا يو طرفه د امريکايي گټو او د امريکا د امنيت ساتنې تړون دی او طالب د يو مامور په حيث امضا کړی، نور نو امريکا چې هر کله هر چرته خوبه وشي خه په پوره بدماشی مداخله کوي، هم بمبار کوي هم څار کوي او هم هر کار کوي خو طالب ورته مړې سترگې نيولي پورته ورته کتلاي نشي.

رسول الله ﷺ د حديبيې سوله ولې ختمه کړه، دا سوله خو مکې والا ماته نه کړه، بلکې د دوی حليف دا سوله ماته کړه، نو رسول الله ﷺ په مدينه کې د مکې خلکو سره د جگړې اعلان وکړ، ټولې لارې يې بندې کړې چې له مدينې راپور هم مکې ته لار نشي، يعنې په دومره لوړ هوډ او قوت يې د دې نقض سزا ورکول غوښتل. که سوله کيږي نو د افغان او ارگ په گټو نه، بلکې د اسلامي امت په گټو به وي، امارت که له امريکا سره سوله کړې وي او په چين او روس يې شروع کړي واي او امريکا ته يې ويلي واي چې تاسې که ځان و خوځاوه ستاسې به هم دا حال وي، نو يوه د خټو پوزه به يې ځانته ايښې واي، خو طالب يې داسې بند په بند تړلی چې له کفارو ځان نشي خوځولای. د نبي ﷺ سوله د مؤمنانو د دفاع لپاره وه، خو

طالبانو د کفارو سره توافق په نتیجه کې د خلافت پر مؤمنانو جگړه شروع کړې دی او دا د سولې مهم شرط و، لکه: د امریکا خارجه وزير کافر مايک پامپيو قطر کې طالبانو ته وايي، خپلې ژمنې به پوره کوي او اسلامي خلافت ته د ماتې ورکولو لپاره به جگړه جاري ساتي:

Keep up the fight to defeat ISIS...

او د طالبانو مخکني بایلونکي ولسمشر ټرمپ ډېر په غرور سره دا ويل چې طالبان به ترهگر وژني:

They will be killing terrorist

کله چې طالبانو د خلافت په مقابل کې ناکامي حس کړه نو مجبوراً يې د "المدد يا امريکا" په اصولو باندې عمل وکړ، زميني مرسته يې د پاکستان، ايران، روس او چين څخه اخيستله، سي آی اي، آی ايس آی او کې جي بي استخباراتي ادارو ورسره مرستې وکړې او له پاسه امريکايي طيارو او کروزونو ورته زمينه سازي کوله او برېتونه به دغه طالبانو تاوول، لکه دا حقيقت اوس نړۍ ته هم راڅرگند شو.

لله الحمد. او نبي ﷺ فرمايي: "وَلَا يُقْتَلُ مُسْلِمٌ بِكَافِرٍ" (صحيح

البخاري)

ژباړه: مسلمان به د کافر په بدل نه وژل کېږي.

نو مسلمان به د کافر په بدل هم نه وژل کيږي، پاتې لا د امریکا، روسیه او چین په څېر غلیظو کافرو لپاره! او د مسلمان خلاف د کافر مرسته کول په اجماع د امت سره کفر دی. مشهور ناقض د اسلام دی.

(مظاهرة المشركين ومعاونتهم على المسلمين كفر باجماع المسلمين)

الله ﷻ فرمایي: **(أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نَافَقُوا يَقُولُونَ لِإِخْوَانِهِمُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَئِنْ أُخْرِجْتُمْ لَنَخْرُجَنَّ مَعَكُمْ وَلَا نَطِيعُ فِيكُمْ أَحَدًا أَبَدًا وَإِنْ قُوتِلْتُمْ لَنَنصُرَنَّكُمْ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ)؛ سورة المنافقون: 11**

ژباړه: ته هغو کسانو ته نه گوري چې د منافقت کړنلاره يې غوره کړېده؟ دوی خپلو کافرو اهل کتاب ورونو ته وايي: "که تاسې وويستل شوي، نو موږ به هم ستاسې سره ووځو؛ او ستاسې په باب به موږ د هېچا خبره هېڅکله ونه منو؛ او که ستاسې سره جنگ وکړای شو، نو موږ به ستاسې مرسته وکړو." خو الله شاهد دی چې دغه خلك خامخا درواغچان دي.

نو ای طالبه! ته سوچ وکړه چې د مسلمانانو په خلاف مرسته کولو درواغو لوظونو له امله الله رب العالمین دوی کافر وگرځول او دوی یې د کفارو وروڼه وبلل، نو ستاسو به څه حکم وي چې د مسلمانانو خلاف کافرو سره مو امنیتي او افرادي مرسته وکړه؟

طالب اوس د سولې په نوم له کفارو مرسته اخلي او مسلمانانو سره جنگېږي نو دا بیا کوم اسلام شو، دا خو بیا صریح کفر دی.

د سولې په نوم امریکا طالبان ډیموکراسی ته ورننویستل، ځکه کمونستان، خلیان، پرچمیان، حزبیان، اخوانیان، روافض او نور ډیموکراتان او طالبان به په شریکه نظام جوړوي او همدا د جمهوریت هدف دی او همدا یې مفهوم دی.

او ډیموکراسي کفر دی، ارتداد دی، ډیموکراسي او جمهوریت کې نظام د بندگانو وي او شریعت کې د قانون واک د الله رب العالمین وي،

بندگان به پکې نه شریکوي. **قال تعالی: (فَالْحُكْمُ لِلَّهِ الْعَلِيِّ الْكَبِيرِ)**

غافر: 12 ژباړه: د فیصلې واک د اوچت او لوی الله په لاس کې دی.

ډیموکراسي خو د نصرانیت، یهودیت او مجوسیت پشان یو مستقل دین دی، دا خو مونږ ته رب ندی رالېږلی، مونږ ته خو یې اسلام رالېږلی، د اسلام پرته بل دین خو الله **جَلَّالَهُ** نه قبلوي.

او د نبي ﷺ سوله هېڅکله داسې نه وه، نبي ﷺ خپل نظام او قانون کې چا لپاره تغیر ندی راوستی، قریشو ته یې برخه نده ورکړې، مدینه کې عمومي واک د نبي ﷺ و، د الهي قانون مطابق یې پرېکړې کولې، مدینه کې هر څه مستقل و، د مسلمانانو او مهاجرینو مرکز معلوم و.

او طالبان تړون کې وايي: د افغانستان اسلامي امارت چې متحده ایالتونه یې د دولت په توګه نه پېژني او د طالبانو په نوم یې پېژني، مسؤلیتونه به یې په هغو سیمو کې وي چې د دوی تر ولکې لاندې دي، تر هغو چې د بین الافغاني ډیالوګ او مذاکراتو له لارې تر جوړجاړي وروسته نوی افغان اسلامي حکومت جوړ شي.

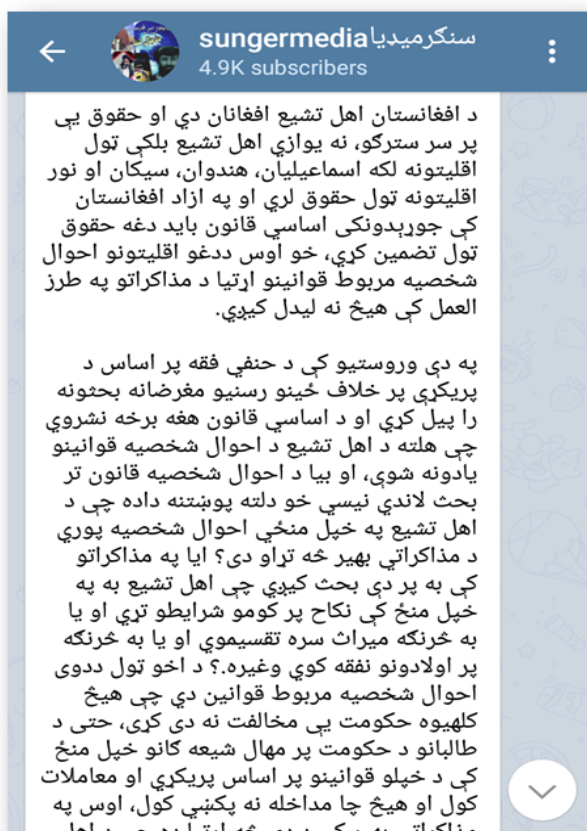
ملا برادر وايي: د خارجي لاسونو پرته به په داسې افغان شموله خپلواک نوی اسلامي نظام توافق وشي چې د اسلامي او افغاني ارزښتونو څرګندوی وي، ځکه چې خپلواک اسلامي نظام د هیواد د هر ډول پرمختګ، اسلامي عدالت او ملي یووالي ضامن دی.

او تړون کې دا هم وايي: (متحده ایالاتونه به د بین الافغاني ډیالوګ او مذاکراتو له لارې تر جوړجاړي وروسته د نوې افغان اسلامي حکومت لپاره د بیارغولو اقتصادي مرستې وغواړي او په کورنیو چارو کې به یې لاسوهنه نه کوي.)

څه لاس وهنه به وکړي، هغوی ته پته ده چې داسې حکومت به جوړېږي لکه مرتد جمهوریت، همدغه رنگه د اسلام یو څو ظاهري شرائع به پکې آزاد وي او نور واک به ټول د پاکستان او امریکا په لاس کې وي! " **نوی افغان اسلامي حکومت** "! دا اصطلاح خو معروفه او مشهوره ده. دغه اسلام ټکی خو د افغانستان تېر حکومت هم ځان سره لگولی و، همدا رنگه پاکستان هم لېږولی، د ایران په شان شيعه گانو او د آل سلول په شان د امریکا غلامانو هم لېږولي، چې د امریکا په خوښه اسلام وي نو دا به کوم اسلام وي؟

د نبی ﷺ د سولې تړون له امله نظام کې قریشو ته هېڅ واک نه و ورکړل شوی، هېڅ اختیار یې نه درلود، د طالبانو خو پدې کې جنجال دی چې افغانستان کې به کوم نظام نافذوو، دا ښکاره ده چې سیکولر اسلام به نافذوي چې جهاد، هجرت، جزیه، وینځه جوړول پکې نه وي، وطنیت، قومیت، جمهوریت، د ښځو حقوق، د بشر حقوق، د بیان د آزادۍ په نوم کفریات پکې ښه آزاد وي، د بین الملل قوانینو ته رجوع کېږي، د هغه هر فرمان به منل کېږي، کفارو سره به موالات کېږي، سفیرانو په نوم د جاسوسی پوره عمله به دلته وي، زنانه وو ته به د مخلوط کار اجازه وي.

د حديبيې له سولې وروسته خو رسول الله ﷺ هېڅ کوم کس د قريشو په فرمايش د وزير يا مامور په حيث نه دی گمارلی او نه يې هم ورته مدینه کې بل کوم دريځ د دوی په فرمايش او غوښتنه ورکړی او نه يې هم د مرتدينو د راستنېدو لپاره کميسون جوړ کړی چې ټول غله، زانیا، رهزنان او د مرتدينو مشران راوبلي په غاړه کې ورته گلونه واچوي، بې له توبې يې وبښي او ښه په عزت يې امنيت وساتي؟

بله خبره دا ده چې د طالب سوله:
 دا سوله د قانون وضعه کولو پر بنسټ ولاړه ده، چې دا صريح کفر دی، څنگه پرون طالبان او افغان حکومت په گډه نوی اساسي قانون جوړولو ته چمتو شوي وو. آزاد افغانستان کې بيا نوی اساسي قانون جوړوي سره له دې چې دا شرک في الحکم دی.

قال تعالى: **(أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ) [الأعراف: 54]**

ژباړه: خبردار اوسئ! خاص الله لره پيدا کول دي او د هماغه واک دی.

قال تعالى: **(وَلَا يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِ أَحَدًا) [الكهف: 26]**

ژباړه: او الله ﷻ خپل د پرېکړې واک کې هېڅوک نه شريکوي.

نظام او قانون به د الله رب العالمين وي، د الله د نظام مقابل کې بل قانون جوړول په اجماع د امت سره کفر دی.

عجيبه دا ده چې امريکا ولې حمله کوله او اوس يې ولې درسره سوله وکړه، حمله يې ځکه وکړه چې تاسې هغه وخت د اسلام نوم اخيسته او داسې خلک درکې موجود وو چې د بين الملل ټول قوانين يې نه منل که څه هم هغوی هم ډېری منلي و او نن يې چې درته د ټول افغانستان واک وسپاره تاسې همغه ټول کفري قوانين ومنل د کوم د نه منلو په صورت کې چې امريکا برید کړی و، اوس چې امريکا خپلو اهدافو ته ورسېده نو بيا جنگ ته څه اړتيا؟

طالبانو خپله دا خبر خپور کړ، چې د امريکا ولسمشر جوبايډن وايي: مونږ هدف ته رسيدلي يو، د دفاع وزير يې هم دا خبره کوي او د امريکا د بهرنيو چارو وزير انتوني بلېنکن هم وايي: پر امريکا تر برید شل کاله وروسته يې په افغانستان کې خپل اهداف ترلاسه کړل

او اوس د دې وخت دی چې خپل سرتيري کورونو ته ستانه کړو. دا کومې خبرې چې نن تاسو ومنلې که دا مو په هغه (کال 2001 ميلادي) کې منلې وای نو نن به هم ستاسو حکومت پاتې وای، ځکه هغه وخت هم امريکا ملا محمد عمر ته ويل چې ستا حکومت په بين الاقوامي اصولو برابر نه دی، دا د استاد ياسر د خولې اقرار دی. خو نن چې کله تاسو د غيرت او ايمان اسلحه کوزه کړه، نو ځکه مو ځان د بين الملل قوانينو سره برابر کړ.

که خبره د اشغال وه نو کله چې ستاسو حکومت چپه شو او امريکايي نظام حاکم شو نو بيا 2002 او 2003 کال کې مو ولې امريکا ته د مذاکراتو وړاندیزونه کول؟

ډېر مو ځانونه امريکې ته خم او چم کړل خو کله يې چې تاسو باندې نيکتايي داره لښکر ته برتري ورکړه نو بيا تاسو د آی اس آی لمنه ونيوله او د هغوی په اشاره مو د عامو مسلمانانو وينې د اسلامي نظام د راوستلو په نوم توی کړې چې نن نه اسلامي نظام راغی او نه د کفر بستر ورتول شو هماغه بی ديني او د کفارو مستي چې پرون وه نن هم ده.

ستانکزی وايي: که اکثریت د افغانانو په جمهوریت راضي کيږي نو مونږ ورته تيار يو.

د انتخاباتو نظام هم منی.

نن سبا چې د طالبانو نه عام ژورنالستان د انتخاباتو مطالبه کوي، ورته وايي چې تاسې د ولس د حمايې دعوه لرئ انتخابات وکړئ، نو طالبان ورته جواب کې وايي: چې مونږ داسې انتخابات نه غواړو چې برخه ليک يې بهر کې ټاکل کيږي او پايله يې دوه ولسمشران وي، سبحان الله! داسې نه وايي چې انتخابات کفر دی، شرک دی، بلکې دا نور علتونه يې بيانوي، معنا دا چې برخليک يې که دلته ټاکل کيږي او پايله يې يو ولسمشر وي نو بيا ورته تيار دي.

آيا نبي ﷺ قریشو سره انتخابات کړی وو؟

لنډه دا چې په ټولو حقوقو او مواردو سوله نه کيږي، چې ټول حقوق او حدود په کفارو خرڅ کړې چې ما سوله کړې، کفارو سره سوله د اسلام په قوانينو کې کيږي، د سولې مادې په دې شرط عملي کيږي چې د الله حدود په کې نقض او معامله نشي. هغه وخت به د اسلام سياسي نظام کې په سوله سوچ کوو چې موږ مکمل بوديجه تياره کړي وي، نو بيا د لوړو اهدافو لپاره سوله کېدای شي.

کله چې رسول الله ﷺ ابتدا کې مدينې ته راغی نو غواړي چې مستقله بوديجه تياره کړي او بوديجه بايد ستا خپل واک کې وي، صلاحيت يې ستا خپل وي، داسې نه چې اسلحه د يو مرتد نه اخله، دريشې د

بل کافر نه اخله او تر بوت پورې د بل چا غلامۍ کې اخته اوسې، لکه د طالب تش په نوم د دفاع وزير چې د امريکا تر ټولو سترې استخباراتي هډې قطر ته لار او په دې يې خپله اعتراف وکړ چې موږ قطر سره د خپلو پوځيانو د معاشاتو او د دوی د لباسونو او نورو اړونده شيانو په تړاو خبرې وکړې او له هغوی مو وغوښتل چې موږ سره مرسته وکړي او هغوی هم زموږ دا سوال زاری ومنلې، مطلب مخکې به امريکا د اشرف غربي پوځونه مستقيم تجهيز کول اوس يې نو د خلکو د ذهنيت سازۍ په هدف او په دې خاطر چې څوک په طالبانو ونه پوهيږي چې دا هم د زړو مامورينو په څېر د امريکا مزدوران دي، ځکه يې نو د قطر له لارې اکمالوي، خو زموږ ستر رهبر رسول الله ﷺ مدينې ته لار او هلته يې د نظام په جوړولو شروع وکړه، عسکري نظام يې خپله جوړ کړ، قضاء يې حاکمه کړه، نظام يې مکمل برابر کړ او په نظامي برخه کې اول د مکې په مشرکينو شروع وکړه، د هغوی په کاروانونو يې بریدونه پيل کړل او وروسته خبره تر لومړۍ غزوې يعنې د بدر تر غزوې ورسېده، په بدر کې يې بيا کفارو ته د الله په مدد شکست ورکړ، ظاهري اسباب او قوت يې برابر کړی و، د هغې نه وروسته يې بيا غزواتو ته ادامه ورکړه، بالاخره د کفارو زور دومره اوبه کيږي چې د مکې مشرکين

صلحي ته تيارېږي، رسول الله ﷺ د دوی سره صلحه کوي او په نورو کفارو نظامي بریدونه پیلوي، ترڅو د اسلام قلمرو نور هم پراخه او له کفارو څخه غنیمتونه تر لاسه کړي.

خو طالب چې د رسول الله ﷺ سولې څخه قیاس کوي تاسې وگورئ چې څومره د اسلام سره ضد اعمال ترسره کوي او بیا نوم هم ورکوي چې د دوی نظام اسلامي نظام دی، فکر کوي چې هر څوک د دوی په څېر واښه خوري.

همدا اوس په افریقا کې روسیه، امریکا او د نړۍ ټول کفار په مشترک ډول په مسلمانانو بمبار کوي او دوی ټول سره په دې وحشت کې شریکان دي.

په معاصر تاریخ کې چې د اسلام په خلاف کوم تحالف هم شوی نو امریکا او روسیه یې په سر کې واقع دي .

فلحال د خلافت د مجاهدینو خلاف **۸۵ مملکتونو** څخه زیاتو علني ائتلاف کړی دی او ښکاره یې د اسلامي نظام مقابله کې جگړه اعلان کړې ده او د مجاهدینو او مهاجرینو په وړاندې په دې جگړه کې هېڅ ډول اصول نه پېژني او څومره یې چې له وسه پوره وي همغومره وحشت کوي او د دوی په حمایه نور په سلگونو استخباراتي نهادونه او ادارې په مخفي ډول د اسلامي دولت په خلاف خپل فعالیتونه مخ

ته وړي او له هر ډول دسيسو څخه کار اخلي.

څو مياشتې مخکې د غربي افريقا د مجاهدينو د مقابلي لپاره په مراکش کې **تقريباً ۸۰ مملکتونو يوځای ائتلاف وکړ، چې په دغه ائتلاف کې ۱۵ افريقايي هېوادونه، ۳۷ اروپايي هېوادونه، ۱۳ عربي هېوادونه، ۲ امريکايي هېوادونه او ۷ آسيایي هېوادونه شامل وو، او ددې سربېره د اروپايي اتحاديې، عربي اتحاديې، اينټر پول او ناټو په شمول نور نړېوال نهادونه او مؤسسات په دې کې شامل ول.**

نو اوس تاسې فکر وکړئ يو کس چې ځانته مسلمان هم وايي او د کفارو په مقابل کې لږ غيرت او احساس ولري، نو که ددوی په خلاف ټوپک نشي را اخیستی نو ددوی سره خو بايد په ائتلاف کې داخل نشي او نه ورسره روابط وساتي، پاتې لا دا چې ډېر خلک د مسلمانۍ د دعوو باوجود همدغه حربي کفارو د امنيت ساتنې ماموريت ترسره کوي، لکه طالب چې خپلې بادارې امريکا ته هر سهار او ماښام د امريکا د امنيت ساتلو گردان کوي .

سړی حيران شي چې دې ذليله او لويديلي طالب ته کوم الفاظ وکاروي، آخر به دوی په خپله کومه بېغيرتۍ د خجالت احساس وکړي، کوم کفر به له خلکو پټ کړي، دوی په کومه لهجه وپوهوو، ددوی کوم کفر ورته راڅرگند کړو، په کومو مطالبو يې سترگې خلاصې کړو،

لنډه دا چې دوی هغه وینښ ویده کې راځي، ویده کس زر راوینښیږي خو وینښ کس چې ځان په درواغو ویده کړي د هغه راوینښول ډېر ستونزمن وي، دوی اوس ضد او عناد نیولي، هر کفر ویني خو د کفر په حیث یې نه قبولوي، ځکه د دومره سترو سترو نواقضو مرتکب شوي .

کله فکر کوو دوی به اصلاً له پيله د اسلام او ایمان څخه ناخبره وي او په دې اړه به یې څه نه وي اورېدلي او یا به یې نه پیژني، که نه دا خو بیخي ښکاره مسائل دي .

لنډه دا چې ډېری یې په هر څه پوهه دي، خپل کفر ورته سل په سله مالوم شوی خو بس خپل ضد او عناد نیولي، دوی ته به دا ضد او عناد په دنیا او آخرت کې په زیان تمامیږي او که د حق د لټون او حق ته د غاړې ایښودو هڅه ونکړي نو ډېر زر به پښېمانه شي باذن الله .

سياست او ستراتيژي

اوس راځو په ستراتيژي باندې به خبرې او بحث پيل وکړو چې د دې د سياست سره څه ربط دی او ولې ستراتيژي په سياست کې مطرح کيږي؟ د ستراتيژي، پلان او تکتیک ترمنځ توپيرونه څه دي؟

ورونو!

همدې يوې اصطلاح ته ځينې خلک د تکتیک يا پلان او ځينې هم ورته بيا د ستراتيژي کلمه کاروي، د دې اصطلاحاتو تحليل ځکه مهم دی که چېرته دشمن هم داسې کلمات استعمالوي چې پرې پوه او د خپل نظام د پرمختگ لپاره هم پدې باندې پوهنې ته اړتيا شته ترڅو څوک انتقاد ونکړي چې ستاسې په نظام کې پلان يا ستراتيژي نشته، نو هڅه وکړئ ورونو چې د دې اصطلاحاتو په معنا او مقصد ځان پوه کړئ.

د اسلام په سياسي نظام کې دا خبره مطرح کيږي چې ستراتيژي څه ده او پلان څه ته وايي او د دواړو ترمنځ کوم مشترکات او توپيرونه دي؟

د ستراتېژۍ او پلان تر منځ توپيرونه:

اول توپير: ستراتېژي چې په سياسي نظام کې مطرح کيږي ډېر هدف يې د نظام دفاع وي، يعنې د نظام دفاع پکې بيانېږي او پلان د اسلام په سياسي نظام کې د آينده لاسته راوړنو په خاطر جوړېږي. په بل تعبير؛ ستراتېژي د اسلام په سياسي نظام کې د مختلفو علمي اړخونو د دفاع لپاره مطرح کيږي مثلاً: د سياسي، اقتصادي، نظامي، علمي او د نظام د نورو اړخونو څخه د دفاع په منظور مطرح کيږي. او که خبره د لاسته راوړنو وه نو بيا به د پلان اصطلاح کاروئ چې زمونږ په اقتصادي، نظامي، سياسي، فرهنگي او داسې نورو اړخونو کې مو دا پلان دی، همداسې نور اړونده برخو کې دا اصطلاح استعمالولای شئ.

دوهم توپير: دا دی چې ستراتېژي ډېره په نظامي او سياسي اهدافو کې مطرح کيږي او پلان بيا عام دی په هره برخه کې استعمالولای شئ.

درېم توپير: دا دی چې ستراتېژي د اسلام په سياسي نظام کې جامع مطرح کيږي او پلان مقطع يې او د يو خاص هدف تر لاسه کولو لپاره وي، يعنې په يوه ستراتېژۍ کې بيا ډېرو پلانونو ته ځای ورکول کيږي چې دې توپير سره بيا پلان د ستراتېژۍ يو جز دی.

د ستراتېژۍ درې ارکانه دي:

1. اهداف
2. پلان
3. امکانات

چې پلان يو جز د ستراتېژۍ شو نو په ستراتېژۍ کې دا درې واړه ارکانه مطرح کيږي.

موږ او تاسې د نظام د ساختار يعنې جوړښت په برخه کې خبره کوو که څوک پوښتنه کوي چې د اسلام په سياسي نظام کې ستاسې د دعوت او يا نظامي ستراتېژي مو څه ده؟

نو تاسې به بيا اول اهداف تشرېح کوئ، دويم قدم کې د اهدافو ترلاسه کولو لپاره پلان مطرح کوئ او درېم قدم کې د پلان عملي کولو لپاره امکانات په ډاگه کوئ، دا درې مسئلې چې تاسې روښانه کړئ، حقيقت کې تاسې يوه ستراتېژي ليکلې ده.

الله تعالى فرمايي: **﴿وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِّن قُوَّةٍ ۖ وَمِنْ رَّبَابِ
الْخَيْلِ تُرْهِبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ﴾**

ژباړه: او تاسې تر خپلې وسې ډېر زيات طاقت او تيار زين کړي اسونه د هغوی د مقابلي لپاره برابر کړئ تر څو چې په دې وسيله د الله پر دښمنانو او په خپلو دښمنانو هېبت راولئ .

دلته الله رب العالمين د اسلام د سياسي نظام د قائمولو لپاره ستراتيژي مطرح کوي او د دې ستراتيژي ارکان چې هغه درې دي هم پکې واضح کوي.

1. **ترهبون به عدو الله وعدوکم**؛ دا اوله برخه د اهدافو شوه

2. **و اعدوا لهم ما استطعتم من قوة**؛ دا دويمه برخه د پلان شوه

3. **ومن رباط الخيل**؛ دا درېمه برخه د امکاناتو ده.

دغه ستراتيژي الله **جَلَّالَه** د دين د قيام لپاره مجاهدينو ته راوړاندې کوي، اوس که مجاهدين غواړي دا ستراتيژي په هره برخه کې عملي کړي، نو څنگه د الله **جَلَّالَه** دښمنان پدې باندې وويروو، په هره برخه کې به اعداد کوو، تياري به نيسو او امکانات به ورته برابروو، همدا شان زمينه سازي به ورته هم کوو دا زمونږ او ستاسې کليات د ستراتيژي دي. چې د همدې کلياتو په اساس **(اهداف، پلان، امکانات)** بيا هر بخش لپاره که هغه نظامي، دعوتي، اقتصادي، سياسي، امنيتي او که اداري وي، ستراتيژي ليکلی او مطرح کولای شو.

له اتلسمې پېړۍ وړاندې ستراتيژي يوازی په نظامي برخه کې مطرح کېده، دا خبره ځکه کوو چې زمونږ اصلي هدف د دې خبرې نه څه شی دی هغه واضحه شي، د دې درس يو مقصد همدا دی چې مونږ

څنگه دشمن سره مبارزه وکړو، اقلًا دشمن او د دشمنۍ لارې يې وپېژنو چې دشمن په کومو لارو مونږ سره مبارزه کوي که چېرته دغه اصطلاحات صحيح تشرېح شي، بيا د دشمن د جگړې علتونه ډېر ښه پېژنو، نو تر اتلسمې پېړۍ پورې ستراتيژي صرف نظامي برخه کې کارېدله په سياسي چارو کې ډيره نه استعمالېده، همدا شان د کفارو په نظام کې د جنرال نه په ټيټه سطحه څوک حق نه لري چې ستراتيژي مطرح کړي، نو د دې لپاره مونږ دا درس عام کړ چې زمونږ هر مجاهد بايد د څو جنرالانو ځای ونيسي.

کفارو د دې گټه او فايده ليدلې ده، ځکه خو دا مسئله يې عامه نه بلکه ځانته خاص کړې ده ترڅو يو کس جنرالۍ ته ورسېږي بيا په دې بحث کې داخلېږي او جنرالي هغه وخت ورکوي چې عمر يې د څلوېښت کلونو څخه لوړ شي، دغه خلک بيا د کفارو په نظام کې ستراتيژياني جوړوي، يو کتاب مې مطالعه کاوه نو ليکلي و چې په امريکا کې ډېر معاش هغه خلکو ته ورکول کيږي چې ستراتيژي برابرې او د خپلو نظامونو د ترقي او پرمختگ لپاره د نويو طرحو د جوړولو په فکر کې وي، په همدې اړه سوچ کوي، بيا يوه ستراتيژي ليکي او پلان جوړوي، د کفارو په سياسي نظام کې دې خلکو ته يې داسې ماحول برابر کړی چې د دنيا ټول سهولتونه يې ورته محيا او

برابر کړي دي، هېڅ ډول غم نه لري، په دې خاطر چې په آرام سوچ او تفکر وکړي بيا دوی خپلو کفري نظامونو د ترقۍ په اړه په همدې سوچ کوي چې څنگه وکولای شي چې خپل نظام ته پرمختگ ورکړي او بيا داسې خلک د راتلونکي څو کلونو لپاره ستراتيژياني ليکي.

نو وروره! د دې اصطلاح لاندې مهم مسائل پراته دي، خير که نن مسلمانانو لپاره هغسې ماحول برابر نه دی چې اوچت معاشونه او آرامه فضا کې فکر او سوچ وکړي، خو مونږ او تاسې چې دا هر هڅه او فکر چې کوو نو الله جَلَّالَهُ په نزد مونږ ته اجر و نه لیکل کيږي او دې هرې نوې ايجاد شوې ستراتيژۍ باندې چې يو مسلمان کار او فکر وکړي او د هغې په وجه اسلام او مسلمانانو ته فايده او خير

ورسپږي نو نوموړی مسلمان که بيا نه وي هم دې ته به الله جَلَّالَهُ دده دا ټول فعاليتونه صدقه جاريه گرځوي.

مسلمانانو په سختو حالاتو کې په ډېرو قوي ستراتيژيانو کار کړی، نو مونږ او تاسې هم بايد په هر حالت کې په قوي ستراتيژيانو فکر وکړو زموږ او د کفارو توپير همدا دی چې په نشتو امکاناتو، سختيو او ستونزو کې د دښمن سره په هر ډگر کې مقابله وکړو.

نو ورو نو تر اتلسمې پېړۍ ستراتيژي نظامي برخې پورې محدوده وه او جنرالانو به پرې بحثونه کول چې څنگه فلاني دښمن ته شکست

او په کومو طريقو يې تبېستې ته اړ کړو.

خو کله چې جنگونه سخت شول، تکنالوژي ترقي وکړه، جگړې نور اړخونه او جهتونه هم پيدا کړل، لکه اقتصادي، سياسي او همدارنگه تکنالوژي هم پکې مهم رول ولوبولو، نو په دې فکر کې شول چې بايد له نورو اړخونو او جهتونو دې لارې هم بايد دښمن ته ضربه ورسېږي. يعنې په دې سوچ او فکر کې شول چې يو هېواد ته شکست ورکوي نو د نظامي اړخ سره په څنگ کې نور اړخونه هم شته چې دښمن ته له نورو لارو او نورو اړخونو څخه هم شکست ورکولای شي، چې هغه اړخونه د اقتصادي، سياسي، فکري او تکنالوژي څخه عبارت دي، نو په همدې اساس په ستراتيژي کې ډېر وسعت او پراخوالی راغی. اوس يې نو ځکه زه او ته داسې تعريفوو:

د ستراتيژي تعريف: ټول هغه عوامل چې په جگړه باندې مثبت اثر کوي او باعث د دې کيږي چې دښمن باندې کاميابه شو، د دغه ټولو عواملو ربط ورکولو او همغږي کولو ته ستراتيژي وايي.

په بل تعبير ټول هغه اړخونه که هغه اقتصادي، سياسي، نظامي او که د تکنالوژي اړخونه دي، دغه ټول عوامل د جنگ د دې باعث کيږي چې مونږ په دښمن باندې کامياب شو، دغه هر يو اړخ ته چې ربط ورکوي همغه له ستراتيژي څخه عبارت دی.

مونږ ستراتيژي په جگړه کې د کاميابۍ د يو رکن په حيث نه، بلکې دا په نظام کې د کاميابۍ د يو عنصر په حيث حسابوو ترڅو د نظام په دفاع کې کاميابه شو، د ستراتيژي رېط د سياست سره همدغه برخه کې دی چې نن سبا ستراتيژي صرف د جنگ د گټلو لپاره نه، بلکې د **نظام** د گټلو، ساتلو او تطبيق لپاره مطرح کيږي.

په سياست کې يوه معقوله ده چې جنگ به صرف نظامي ماهرينو ته نه پرېږدي، ځکه جنگ صرف نظامي ابعاد نه لري، صرف په نظامي اړخ کې دښمن ته شکست نه شئ ورکولای، دا جنگ چې څوک رهبري کوي، دا د نظامي پوهې سره په څنگ کې بايد سياسي پوهه هم ولري، ترڅو د جنگ د گټلو ټول طرفونه وڅېړي او معلوم کړي. يعنې دعوتي، اعلامي، فکري، اقتصادي او نظامي جگړې ته سره رېط ورکړي، چې دا هر څه ستراتيژي کې تشرېح او واضح کيږي.

تكتيك څه ته وايي؟

تاسو به دا کلمه ډېره اورېدلې وي چې وايي دا يو تکتیک و چې موږ استعمال کړ، يا تکتیکي شاتګ مو وکړ.

مجاهدينو ورونو! د جګړې په ميدان کې د اسبابو او افرادو د استعمال **ډؤل (طرز، شيوه)** ته تکتیک وايي.

يعنې په داسې چل او طريقه ته دا افراد او اسباب استعمال کړې چې خپل تعين شوی هدف په ښه طريقه لاس ته راوړي.

په دې تعريف کې څو خبرې په ذهن کې کېنوي، که ته غواړې وروره چې په نظامدارۍ کې د تکتیک څخه کار واخلي نو په همدې تعريف کې تا ته د حل لاره تشرېح شوې يعنې ته بايد د افرادو او اسبابو د استعمال په **طريقه** باندې ځان پوه کړې.

په جګړه کې تکتیک يوه مهم او اړين مهارت دی، ډېرو ملګرو سره به افراد هم وي او اسباب به هم موجود وي، خو په تکتیک باندې به پوهه نه لري، نتيجه يې بيا د ځان له خرابۍ پرته بل څه نه وي، که د تکتیک مهارت ونه لري نو هم به خپل وسايل او اسباب ضايع کړي هم به مو افراد ضايع شي، هم به درسره سيمه له لاسه ورکړي او هم به کومه لاس ته راوړنه ونه لري.

اوس د اسلام په سياسي نظام کې تاته دا اصطلاح تشرېح شوه، نو ته

بايد له نن څخه وروسته داسې مشروع تكتيكونه استعمال كړې چې د بښمن درته حيران شي، ته سوچ وكړه چې افراد او هم اسباب لرم، څنگه او په كومه طريقه زه كولاى شم، يعنې كومه كاميابه طريقه زه استعمال كړم چې د بښمن ته ضربه او نظام ته فايده ورسوم، همداسې هم ځان او هم افراد محفوظ كړم، اسباب هم پر ځاى استعمال شي نو بيا ته يو كاميابه سياستمداره او په تكتيك پوه انسان يې.

د ستراتېژۍ او تكتيك توپير دادى چې ستراتېژي مونږ مخكې هم وويل چې طويل المدت يا اوږد مهال لپاره مطرح كيږي او تكتيك د لنډ مهال لپاره وي، په ستراتېژۍ كې لوى لوى مفاهيم مطرح كيږي او تكتيك مؤقتي وي او د يو لنډ او خاص هدف لپاره جوړېږي.

مجاهده وروره يو خبره ياد ساته چې په يو تكتيك به تكيه نه كوي، چې همدا يو تكتيك استعمالوي كه افشا شي بيا هم ترې كار اخلي، كه ملگري شهيدان كيږي هم په تكراري ډول همدا يو تكتيك نه استفاده كوي، نه وروره! تاسې بايد وخت په وخت تكتيكونو ته بدلون ورکړئ، هر ځل عملياتو كې له مختلفو تكتيكونو څخه كار واخلي، تكتيك موقتي دى، د ستراتېژۍ په شان نه دى چې كلونه او مياشتې ونيسي، ځكه په يو كار كې ستا يو تكتيك افشا كيږي، نو بيا ته بايد د بل كار لپاره تكتيك ته تغيير ورکړي.

د يوې عمومي ستراتېژۍ د لاس ته راوړلو لپاره موږ کولای شو د مختلفو تکتیکونو څخه کار واخلو، يو قاعده ځان سره نوټ کړی چې ستا ټوله جگړه به په يوه تکتیک باندې سپره نه وي، ستاسې جگړه بايد ستراتېژي مخ ته يوسي او تکتیک ته وخت په وخت تغيير ورکړل شي. د يو هدف ترلاسه کولو لپاره کولای شو تکتیک ته تغيير ورکړو اما ستراتېژۍ ته تغيير نشو ورکولای، که چېرته مو ستراتېژي تغيير کړه بيا هدف لاس ته نه راځي، کله کله يو تکتیک ناکام شي نو ته به نه نا هيلې کېږې، بيا به کېنې فکر سوچ او هڅه به کوې ترڅو الله **جَلَّالَه** ستا په ذهن کې يو بل تکتیک درواچوي، ځکه الله **جَلَّالَه** فرمايي: **(وَالَّذِينَ**

جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ)

ژباړه: کوم کسان چې زموږ په خاطر مجاهده وکړي، هغوی ته به موږ خپلې لارې وروښايو او په باوري ډول الله د نیکو کارانو ملگرې دی. د دې آیت تعبیر همدغه دی چې مجاهده ته ځان کې د اسبابو او افرادو د استعمال استعداد او مهارت پیدا کړه، هېڅکله به تاته د جنگ لارې نه بندېږي چې ته هڅه وکړې، الله **جَلَّالَه** تاته لارې خلاصوي که يوه لاره بنده شوه بل طرف هڅه او فکر وکړه الله **جَلَّالَه** بله لاره درته

خلاصوي او ستا مدد کوي چې ته د الله د دين نصرت کوي نو الله ﷻ خامخا ستا مدد کوي، لارې درته خلاصوي او ستاسې لاره هېڅکله نه بندېږي په شرط د دې چې تاسې د نويو لارو د پيدا کولو هڅه وکړئ. که چېرته د مجاهدينو ټوله جگړه په يو تکتیک ولاړه وي، بيا ښه پرمختگ نشي کولای، ځکه که چېرته مونږ په يو تکتیک پانگونه وکړو او بيا دغه تکتیک افشا شو، نو سرمايه ټوله په سيند لاهو شوه، پانگونه (سرمايه گذاري) بايد د ستراتيژۍ په تطبيق باندې وشي او تکتیک د دغې ستراتيژۍ يو جزء وي او که چېرته افشا هم شي نو پانگونه خو هسې هم په دې ټوله نه ده شوې، که تکتیک مو بدل کړ بس بيا به د ترقي په لور ځئ.

مثلاً په يو ولايت کې ته کار کوي، نو په يو تکتیک به ته ټوله سرمايه گذاري نه کوي، ځکه امکان د دې شته چې تکتیک دې افشا شي، ملگري دې هم شهيدان او هرڅه ختم شي، که ته غواړې چې د جهاد بنياد په يو ولايت کې کېږدي په ستراتيژۍ باندې روان شه، بيا په دې ستراتيژۍ کې د ډېرو تکتیکونو څخه کار واخله او که چېرته يو تکتیک افشا شي، بل تکتیک باندې سوچ وکړه، ورځا کېږي به نه، ځکه چې تاسره ستراتيژي پرته ده.

د تكتيك او ستراتېژۍ توپير به په يو مثال كې داسې واضح كړو چې كه چپرته غواړو د يو غره سرته ځان ورسوو، د دغه غره سر ته ختل دا ستراتېژي ده او دغه هر قدم چې ېږدو دې ته تكتيك وايي، په لاره كې دښمن مختلف ماینونه فرش كړي كه يو شانته قدمونه كېږدو بيا د ماینونو ښكار گرځو، نو په همدې اساس هر قدم به په يو تخنيك باندې مخكې ېږدو، يو قدم به په تېره ېږدو، يو قدم به په خامه لاره ېږدو، په شكمنو ساحو به قدم نه ېږدو، په داسې تكتيك مخ ته ځو چې خپل هدف ته ورسېږو، همدغه شانته د اسلام د سياسي نظام په چوكاټ كې چې كوم تكتيكونه استعمالوو دا قدمونه دي او اصل ستراتېژي زما او ستا د غره سر ته ځان رسول دي، نو كله چې ورسېدو بيا هدف چې د اسلامي نظام قيام دی لاسته راځي يعنې په تكتيكونو باندې ستراتېژي لاسته راوړو او ستراتېژي زموږ مقصود اهداف راته حاصلوي.

سياسي تحليل

نن په اسلامي امت کې د بې کفایتۍ او بې تدبیرۍ نښې په هر ځای او په هر څه کې لیدل کېږي، اکثره شيان د معنوي ويجاړۍ په لورې درومي، نو ځکه له هر دردېدلي مسلمان ورور او خور سره دا پوښتنه شته چې حالات په کومه خوا روان دي او څه باید وشي؟

دا او دې ته ورته پوښتنې یوازې د دقیق سياسي تحليل له لارې ځواب کېدای شي.

دا اصطلاح به ډېره تاسې اوریدلې وي چې ویل کېږي د سياسي وضعیت تحليل په کار دی، د حالاتو تحليل په کار دی، د وضعیت تحليل ضرور دی، فلانی د سياسي چارو تحليلگر دی او داسې نور.

راځئ! په دې ځان پوه کړو چې د دې اصطلاح تر شا د دښمن کوم اهداف پټ دي، کوم مفاهیم دي چې دښمن یې زموږ په خلاف کاروي او د همدې اصطلاحاتو لاندې یې کوم جال مونږ ته غوړولی، په دې وپوهېږو او په دې هم خبر شو چې دښمن څه څه شيان له مونږ پټوي.

ورونو! د اسلام سياسي نظام ته چې کوم زیان او ضرر رسیدلی نو اکثره د همدې اصطلاحاتو او عناوینو لاندې رسیدلی دی چې هغه عبارت د سياسي تحليل، د وضعیت ارزونه او ورته نورو جملو او

اصطلاحاتو څخه دی.

او دا ځکه چې زموږ عام مسلمانان وروڼه د سياسي او د وضعیت له تحلیل څخه لرې پاتې شوي او اکثره دې اصطلاحاتو سره بيخي نا آشنا دي.

دېره ضربه چې د اسلام حقيقي نظام خوړلې او د اسلام په نامه نور منحرف او بدنام نظامونه په مسلمانانو تحميل شوي، نو وجه يې دا ده چې د سياسي تحليل او د وضعیت د تحليل په برخه کې مسلمانان ځان نه پوهوي، په دې برخه کې کار نه کوي، نو طبيعي ده چې د اسلام حقيقي سياسي نظام ته به ضربه رسېږي او نتيجه يې همدا ده چې د اسلام د حقيقي سياسي نظام په نوم به ديموکراتيک او جمهوري طاغوتي نظامونه حاکمېږي او څوک به پرې د انتقاد جرأت هم نه لري، ځکه په ټولنه کې چې کوم مسلمانان دي له دوی څخه په مختلفو بهانو او پلمو د سياسي حالاتو او د وضعیت د تحليل قدرت اخيستل شوی، نو په همدې اساس د دښمن له طرفه د وضعیت هر تحليل يا هره شېبه چې ورته واچول شي هغه په پټو سترگو مني او همغې پسې منډې وهي.

مونږ او تاسې په ستراتېژۍ تفصيلي خبره وکړه چې په کفري نظامونو کې د ستراتېژۍ د مطرح کېدو حق هغه چاته حاصل دی

چې ورته ويل شوي وي چې بس ته اوس د جنرالۍ سرحد ته رسېدلی يې او يوازې ته اوس دا کار کولای شي.

هر چاته په دې برخه کې اجازه نه ورکوي او دا علم يې ځانته خاص کړی، ځکه نو د جگړې مختلف عوامل سنجوي، يو بل سره يې ربط ورکوي او له همدې څخه د مسلمانانو مقابله کې کار اخلي، دا اصطلاح هم په همدې هدف د اسلام د سياسي نظام دښمنانو دپرو خاصو خلکو ته ځانگړې کړې او دا ذهنيت يې عام کړی چې د وضعیت تحليل او سياسي تحليل د هر چا کار نه دی، دا به داسې کس کوي چې غټ سر يې وي، په سر گنجی وي او غټې عينکې يې اچولې وي، نو دا به دېر پوهه شخص وي او همداسې خلک په دې مسائلو پوهيږي، دوی دېر عمر تجربه لري، د سياسي چارو کارپوهان همداسې خلک دي او دا د هر چا کار نه دی.

نه مجاهده وروړه داسې نه ده، سياسي تحليل او د وضعیت تحليل دېر ساده او آسانه کار دی، مور او تاسې به په دې برخه کې دومره پوهه حاصلوو چې د سياسي چارو تحليل به په داسې طريقه کړو چې خلکو ته دا يوه معما او بلا نه بلکې دېر عادي او آسانه کار ورته ښکاره شي، او زموږ يو ادنیٰ مجاهد هم په دې پوهه شي چې نن سبا سياسي وضعیت څه دېر دی او دا وړتيا ولري چې د هر دېر حالاتو

تحليل او څېړنه وکولای شي.

موږ چې کوم اصطلاحات کاروو دا بايد پېر عام کړو، دومره يې عادي کړو چې زمونږ عادي فرد هم پرې پوه شي، مخکې مو ويلې و چې سيکولريزم د اسلام مقابلي او مبارزې ته ولاړ دی.

نورو اديانو ته سيکولريزم شکست ورکړی، يوازې د اسلام سپېڅلی دين او حقيقي لارويان يې مقابلي ته په هر ډگر کې ولاړ دي او ورسره جنگيزي. تاسې به له سيکولرانو تکراراً اورېدلي وي، چې دين او سياست سره بايد جلا وي، اسلام يو فردي دين دی، هر څوک چې پرې عمل کوي خپل کار يې دی، په نظام کې د اسلام دخالت ته څه ضرورت دی چې همدا د سيکولريزم عمده فکر او تگلاره ده.

زه او ته چې معلومات ونه لرو، د اسلام سياسي نظام ونه پېژنو، د سياسي تحليل ځواک او قوت ونه لرو، بس چې سيکولريزم څه وايي د دې نورو په څېر به يې موږ هم ورسره لکه د ړندو چرگانو منو؟ ټوله خبره همدلته ده.

مسلمانانو ته چې تل ماتې او شکست رسېدلی نو وجه يې همدا ده چې نه خپله د اسلام حقيقي سياسي نظام پېژني او نه يې د دوی مشران، بس چې سيکولريزم ورته کومه شېبه واچوله، دوی يې په پټو سترگو ورسره مني، که سيکولريزم ورته وايي چې اسلام هېڅ

سياسي نظام نه لري او که لري يې هغه څوارلس سوه کاله مخکنی نظام دی، اوس خو ماږن زمانه ده هغه د تطبيق وړ نه دی، همدا ديموکراسي هم اسلامي نظام دی کله وگوره ټولو مسلمانانو ته په فردي توگه د عباداتو آزادي ده، دا مساجد، مدارس، په جماعت لمونځونه او روژې نه وينئ؟

دا هر څه په ديموکراسۍ کې آزاد دي، نو چې اسلام د فردي عباداتو دين دی تطبيقوه يې، د چا درسره کار نشته نور نو د نظامدارۍ په برخه کې سيکولريزم د دې عصر مناسب نظامونه وړاندې کوي. چې مونږ په دغه وخت کې د همدې موضوع سياسي تحليل ونشو کړای، نو بيا مجبور يې چې د سيکولرانو ومنې، مجبور يې د دشمن د شبهاتو په لړ کې به د اسلام د سياسي نظام په نوم نور باطل نظامونه ومنې.

په هره ټولنه کې چې مجاهدين د سياسي تحليل ځواک ونه لري، د خپلې مبارزې هدف ونه پېژني او بصيرت يې ضعيفه وي نو هلته به سيکولريزم خامخا حاکم وي او پادشاهی به کوي.

په همدې مسلمانانو د اسلام د سياسي نظام اساسات راپرنگوي او په مختلفو بڼو پرې سيکولريزم د اسلام په توگه مني، اوس تاسې گورئ چې څوک د سيکولريزم د همدې حربې بنکار دي، هغوی داسې نه

وايي چې موږ کافر يا مرتد يو، بلکې هغوی ته ځان له هر چا زيات مسلمان ښکاري، د اسلام د سياسي نظام په مقابله کې به ولاړ وي خو ځان به هم مسلمان گڼي، د خلافت په مقابل کې چې اوس ولاړ دي ځينې يې ځانته بې دينه نه وايي خو همدوی دي چې سياسي بصيرت نه لري، د سيکولريزم او د اسلام د سياسي حقيقي نظام توپير کولای نشي.

د سيکولريزم هڅه هم همدا ده چې له همدې اصطلاحاتو څخه د خلکو په زړه کې يوه ويره او پار واچوي د همدې په طلسم کې خلک وساتي چې په سياست پوهېدل د هر چا کار نه دی، سياست پوهنه او نظام داري خو فقط د يو څو غرب پلوه خلکو زده ده، څوک چې غرب کې روزل شوي، هلته يې زده کړې کړي، هغوی په سياست او نظام پوهېږي، بل څوک د دې وړتيا نه لري چې په دې کېسو يې سر خلاص شي.

مطلب بل څوک بايد دا جرأت ونه لري چې راوړاندې شي ووايي زه يو مسلمان او د اسلام د سياسي نظام تحليلگر يم، راځئ ما سره بحث وکړئ چې د سيکولريزم او اسلام مقارنه درته وکړم.

ورونو! دا موضوعات ښه تحليل کړئ، خلک په حقايقو پوهه کړئ، د يو نظام په حيث د اسلام په ټولو اړخونو آگاه واوسئ او نړۍ ته دا

ورونبایاست چې د اسلام په مقابل کې د سیکولریزم په شمول یو نظام هم نه د پرتلې وړ دی، نه یې هم مقابله کولای شي، نه هم د بشریت په خیر دی، نه پکې عدل، امن، راحت او سکون شته دی. هر مسلمان چې دا وړتیا پیدا کړه چې په دې هر څه پوهه شي نو دا خو بیا بنسکاره ده چې سیکولریزم د ماتې سره مخ کېږي او بیا خو څوک لېوني نه دي چې د اسلام د سياسي نظام مقابله ته ودریږي.

ورونو!

د اسلام هغه قوي او مضبوط سياسي نظامونه هغه وخت کمزوري او ونړېدل کله چې په رعیت او عامو خلکو کې د اسلام د سياسي نظام پوهه او درک ختم شو، بیا نو سیکولریزم ته ځای خالي او د هغوی شبهاتو ته د ځواب خلک ورک شول، دوست او دښمن سره خلط شول چې په نتیجه کې د اسلام او سیکولریزم توپیر هم ورک شو. باید زموږ هر ورور د سياسي تحلیل قدرت ځان کې پیدا کړي، ځکه چې په همدې ځواک او وړتیا سره به تاسو د دښمن حرکات، شبهات او جالونه وپېژنئ او د دې هر څه تحلیل به وکولای شئ، سياسي تحلیل تاسو سره مرسته کوي تر څو کومې نړۍ کې چې تاسو ژوند کوئ دا په سمه توګه وپېژنئ او د فرصتونو نه په څه انداز کې ګټه پورته کړئ.

راځي چې همدا تېر بحث په يوه قاعده کې لنډ راخلاصه کړو. هغه دا چې هر وخت چې ستا څخه د سياسي تحليل قدرت له منځه ولاړ، په دغه وخت کې ته د دښمن د تحليل اغېز لاندې راځي، خطا کېږي او دوکه به خوري.

کله چې ته د اوضاع په تحليل ونه رسېدې، خپل اړوند علماء او مشران دې هم درته روان وضعيت او سياسي حالات نه تحليل کوي، نو نتيجه يې همدا ده چې مجبور يې په دې برخه کې د دښمن تحليل ته ورستون شي او څه چې هغه وايي همغه ومنې.

کله چې په خلکو کې دا درک ورک شو نو هغه دی د اسلام په نوم يې شل کاله همدا جمهوريت ومانه، فقط ليکل کېدل به اسلامي جمهوريت تش د اسلامي نوم سره په زرگونو علماؤو ديموکراسي او جمهوريت اسلام گانه او همدغسې چې مقابل کې جنگيدونکو طالبانو سره هم د اسلام د سياسي نظام پوهه او د تحليل وړتيا نه وه، نو هغه دې امريکا په يو وړوکی سوري ووتله او په ډېر ناز او نخرو بېرته په لويه دروازه راغله.

همغه جمهوريت، سيکولريزم، وطنيت، طاغوت او وحشت دی، خو اوس د اسلامي امارت په نوم حاکم او ټول کشرخپل يې چې د اسلام سياسي نظام نه پېژني هغه دی دا هر څه يې د شرعي نظام په حيث

منلي دي.

ولي دا موجوده پېری خلک نه پوهېږي چې حاکم امارت د اسلام حقيقي سياسي نظام نه دی، بلکې په دوحه کې په نوې بڼه ډيزاين شوې ديموکراسي ده؟.

دا ځکه چې خلکو کې د سياسي تحليل ځواک، وړتيا او پوهه نشته، دښمن چې ورته کوم تحليل وړاندې کوي دوی يې ورپسې زمزمه کوي دا زموږ د ټولني امراض دي او تش په نوم مسلمانانو کې بيا دې ناروغۍ پريمانه ريښې زغلولې دي.

تاسې گورئ چې پېر پوهيالي، پروفيسوران، دانشمندان، متخصصين او د نورو لوړو نومونو او لقبونو والا اکثره ته چې کومه کونجاړه دښمن ورواچوي، په همغې شخوند وهي، خپله په کې د وضعیت د تحليل قوت او سياسي بصيرت نشته بس د دښمن ږوند تقليد دی او دوی پرې بوخت دي او هماغه د دښمن د تحليل تفسير بيا کوي او له ځانه يې د سيکولريزم مبصيرين او مفسيرين جوړ کړي وي.

او دا ځکه داسې دي چې دوی سره دا فکر او انگېزه نشته چې زه بايد په آزاد شکل د وضعیت او د سياسي تحليل وړتيا ولرم.

ځکه د قاعدې دوه رکنه دي، يو رکن يې دادی چې کله ته خپله د سياسي تحليل قدرت ونه لرې نو دا طبيعي ده چې په دې برخه کې د

دښمن په باطل تحليل باندې غولېږي، تاسې په دې قاعده بڼه سوچ وکړئ نو ډېر مسائل به حل ومومي.

کله چې ته په دې پوه يې چې خپله د سياسي تحليل وړتيا لري، نو که دښمن درته په دې برخه کې هره شېبه او تحليل وړاندې کړي نو تاسره په دې برخه کې علم او معلومات شته، د دښمن زهر په تا نه چلېږي ته هغه ردوي او ځوابوي يې.

ولې مو دا قاعده تشرېح کړه، ځکه چې نن سبا که دنيا کې يو کس تا د خپل لاس لاندې راوړي، له تا خپل رعيت جوړوي، تا د خپل فکر او نظر غلام گرځوي ترڅو په تا حکومت وکړي نو هغه نه راځي چې درته ووايي:

اې فلاني ملته!

اې فلاني قوم!

يا اې افغانانو!

مونږ په تاسې حکومت چلوو، په تاسې خپل نظام منو، په تاسې ظلم کوو، تاسې ته په درواغو باطل نظامونه د اسلام په نامه معرفي کوو، دا خبرې خو درته نه کوي.

بلکې راځي تاته د سياسي اوضاع غلط تحليل وړاندې کوي، د اسلام سياسي نظام درته بل ډول تعبيروي او په لکونو او ميليونونو خلک

ورباندي خطا کوي، دا دی گورئ چې طالب په خوله د شريعت او اسلامي نظام کيسې کولې خو هغه دی د امریکایانو، مشرکو روافضو، روسانو، چینایانو، هندوانو، مرتدینو او نورو کفارو په دفاع کې نن خپلې نا پاکه وینې تويوي، حال دا چې نه یې نظام شرعي دی او نه هم ترې دا طمع شته چې دوی به دا وړتیا ولري چې د اسلام حقيقي سياسي نظام وپېژني او بیا یې تطبیق کړي.

ځکه دوی خپله د سياسي وضعیت د تحلیل ځواک او وړتیا نه لري د اسلام د سياسي نظام په اړه پوهاوی نه لري، څه چې ورته بین الملل وایي، کوم تحلیل چې امریکا او نورو کفار ورته کړی چې نړۍ د یو کور حیثیت لري او له کفارو سره له دوستۍ او یو بل سره د راکړې ورکړې او د شریکو گټو پاللو او یو د بل په رسمیت پېژندلو څخه پرته ژوند نه تېرېږي او په همدې اړه ورته چې څنگه کفارو سياسي وضعیت تحلیل کړی دوی یې هم د ړندو چرگانو په څېر تقلید کوي، دانه گوري او دام نه ویني.

خو مونږ دا خبره ځکه کوو چې باید د سياسي تحلیل قوت ولرو او د دوی په څېر د دشمن په تحلیل خطا نشو، زما او ستا د مبارزې اساس او هدف همدغه دی ځکه چې کلونه کلونه دې کفارو ټول خلک خطا ویستلي دي، تاسې ولیدل چې د روسانو په وړاندې د مقاومت پر مهال

د يو نيم ميليون كسانو ويني توي شوې خو د اسلام د سياسي حاكميت څښتنان نشول، ځكه دوي خپله دا پوهه او سياسي بصيرت نه درلود او نه يې په سياسي اوضاع د تحليل ځواك درلود، څه چې ورته اسلام برباد (اسلام آباد) او نورو كفارو ويل، همغه ورته اسلام بنسكارېده، دا دى د امريكا په اشغال كې هم د لكونو خلكو ويني توي شوې خو د اسلام د حقيقي سياسي نظام څښتنان نشول، مخكې مو وويل چې امريكا له كركي ووته او بېرته په دروازه راننوته، څنگه چې هغوى كوم ډول سياسي وضعيت تحليلوي مجبور دي چې ټول يې ورسره ومني ځكه خپله په كې دا وړتيا او ځواك نشته.

ورونو!

كله چې په دې حالاتو او اصطلاحاتو بحث كوو نو د سړي دماغ وچ شي چې د عامو مسلمانانو به كله په دې مسائلو سر خلاصېږي، نو مجاهده وروړه په سياسي برخه كې بايد مونږ او تاسې د مسلمانانو سر خلاص، دماغ يې وړپاخه او د دشمن د سياسي تقليد نه يې فكرونه آزاد كړو، دا مبارزه ډېر كار غواړي دا زمونږ او ستاسې مسؤليت دى چې بايد خلك وپوهوو.

نو لازمه ده چې اول خپله علم حاصل كړو، په دې برخه كې مطالعه او تحقيق وكړو، سياسي اوضاع تحليل كړو، په دې برخه كې تجربې

ترلاسه کړو، جرأت وکړو د کفارو طلسم مات کړو، موږ په هېڅ برخه کې له هېچا کم نه یو، دا د کمتری احساس نور ختم کړئ او باید دا د کفارو اصطلاحات او تحمیل شوي شعارونه نور د هغوی پرمخ وړ وولو او که داسې ونکړئ نو دښمن به مو سر کې مېخ ټک وهي خو تاسې به فکر کوئ چې سر کې راته گلونه ږدي او یا به داسې فکر درکوي چې بس دردونه برداشت کړه او په هر ټک تاته اجر ملاویږي، هم به تاسې خطا کوي او هم نور اسلامي امت همداسې د خپل سياسي تحليل په جال کې گیر ساتي.

وروره! تاسې باید د تحلیل ځواک ضرور ځان کې پیدا او دا جرأت ولرئ چې تحلیل وکړئ، دا ستاسې کورنۍ وظیفه شوه چې سياسي موضوعات په ډاگه کړئ او تحلیل یې کړئ.

بیا یې هم درته په ټینګار وایو چې د دښمن لویه حربه همدا ده چې د اسلامي امت ځوانان له سیاسته لرې وساتي.

یو ځوان چې دغسې د اسلام سياسي حقيقي نظام ونه پېژني، سياسي وضعیت په سم شکل تحلیل ونشي کړای، نو دغسې به یې یا کفار مستقیم استعمالوي او یا به یې انرژي، قوت، وخت او استعداد د کفارو له لورې د ایجاد شویو تنظیمونو په چوکاټ کې په مصرف رسیږي او فکر به هم همدا کوي چې اسلام ته خدمت کوم، همغه مثال

دی چې کفار به یې په سر کې میخ ټکوي خو دا به یې درد برداشت کوي په دې خاطر چې په دې ورته اجر و نه رسيږي.

مجاهدينو ورونو! تاسې به ډېر مشهور علماء د دوی په اصطلاح سياست پوهان او دانشمندان کتلي وي چې په آزاد شکل د سياسي وضعیت د تحليل قدرت نلري، نو دښمن يې په يو وړوکی حرکت ځانته جلبوي او ترېنه کار اخلي، تاسې گورئ ډېر داسې خلک د سيکولريزم لوډسيپکري گړځېدلي چې خپله د سياسي وضعیت په تحليل نه پوهېږي او د دښمن د تحليل په طلسم کې بند دي.

نو موږ ته په همدې برخه کې ډېره درنه او پخه مبارزه راتر غاړې ده، موږ بايد هر څوک په دې پوهه کړو چې بايد خپله د سياسي وضعیت د تحليل قدرت پيدا کړي، د کفارو له طلسم څخه راووځي او نور د کفارو د گټو لپاره قرباني ورنه کړي.

او حقيقت باندې يې وپوهوو که چېرته تاسې د سياسي وضعیت د تحليل قدرت ولرئ نو د دښمن په ډېر وړوکی حرکت هم پوهېږئ، هر مکر او دجل يې تشخيصولی شئ، دغه د سياسي وضعیت د تحليل وړتيا تاسو کې دا ځيرکتيا او هوبسياري پيدا کوي چې د دښمن په هر مکر او دوکه به بيا په ډېره آسانی وپوهېږئ.

د دښمن پېژندنې په تړاو موږ په راتلونکي کې ځانگړې بحثونه لرو

خو اوس همدا خبره په ټينگار سره ځکه تکراري يادوو چې که يو مجاهد دغه وړتيا او بصيرت پيدا کړ نو بيا دښمن په هره برخه کې ډېر ښه پيژني، هغه وسايل او ابزار چې دښمن يې زمونږ په مقابل کې په ډېر هنر او مکر استعمالوي ولو که په ډېر پټ او خفيه شکل هم وي ته به دا استعداد ولري چې هغه معلوم کړي، مخکې مو وويل که هر ملت دا وړتيا له لاسه ورکړه نو هغه ملت مات او شکست خوړلی وبوله.

ورونو! ستراتيژي کې مو دا خبره کړې وه چې بايد درېمه سترگه په کار واچوو، يعنې د مستقبل د لېدو لپاره بايد مونږ بله سترگه ولرو او دا سترگه همدا د **سياسي تحليل ځواک** او وړتيا ده.

غواړو دا مسئله نوره هم تشرېح او ساده کړو، نو په دې به خبره وکړو چې خپله تحليل څه ته وايي؟ که مونږ د تحليل په معني پوهه شو نو په هر څه پوهېږو، زمونږ دا ټول بحث د همدې لپاره دی چې همدا د تحليل قوت پيدا کړو.

لومړی به په دې خبره وکړو چې څه په کار ده چې دا تحليل کوو، ولې يې کوو، څه ضرورت ورته لرو؟

ولې د اسلام په سياسي نظام کې د وضعیت تحلیل مطرح کوو؟

ځواب: ځکه چې کومو حالاتو کې واقع یو غواړو چې له دې حالاتو ووځو او هغه مطلوب هدف ترلاسه کړو، د کوم لپاره چې مونږ مبارزه شروع کړې ده، مطلب باید ترقي وکړو او یو مطلوب وضعیت ته ورسېږو، نو ځکه موږ د وضعیت تحلیل ته اړتیا لرو.

یعنې د دې لپاره یې کوو چې زه په څه ډول حرکت، کوم عمل او څه وکړم چې زه خپل مطلوب هدف ته په آسانی سره ورسېږم نو په کار ده چې موږ د سياسي وضعیت تحلیل وکړو.

اوس که څوک درته ووايي چې ولې د سياسي وضعیت تحلیل اړین دی؟ نو ستاسې ځواب به دا وي چې کفار له همدې لارې مونږ ته شکست راکوي که چېرته مونږ دا وړتیا ونه لرو مجبور د کفارو خبرو ته غوږ ونیسو او د هغوی تحلیل ومنو.

په بل تعبیر د اسلام په سياسي نظام کې موږ ددی لپاره د وضعیت تحلیل ته اړ کېږو او دا کار ضرور گڼو چې په کوم طرز العمل زه له فعلي وضعیت څخه وتلی او د پرمختگ او پراخۍ په لور لار لښوولی شم نو ضرور ده چې د سياسي وضعیت د تحلیل قوت ولرم.

یعنې کوم عوامل دي چې مستقیم او غیر مستقیم زمونږ په حالاتو اغیز لري، مونږ نه پرېږدي چې له دې فعلي حالاتو خپل مطلوب هدف

ته ورسپړو نو دا عوامل د سياسي وضعیت په تحليل کې معلومولی او درک کولای شو.

په مثال کې به يې تشرېح کړو چې ښه پوهه شی: د وضعیت او سياسي تحليل مثال داسې دی لکه یو کس ناروغ وي ډاکتر ته ځي هلته د ناروغۍ اړوند معاینات کوي، هغه معاینات او څېړنه او تحليل ډاکتر کوري او د همغې مطابق ورته نسخه ورکوي په دې خاطر ناروغ دا کار کوي چې له فعلي ناروغۍ نوموړی هغه مطلوب هدف چې صحتمندي ده، هغې ته ورسپړي.

نو لنډه دا چې د اسلام په سياسي نظام کې دغه سياسي تحليل او د وضعیت تحليل داسې مثال لري لکه معاینات، د همدغه تحليل له لارې ته د خپلې ناروغۍ، مکروبوڼه او جراثيم تشخيصولی شي، يعنې هغه موانع او خنډونه ته معلومولی شي چې تا د فعلي حالاتو څخه وتلو ته نه پرېږدي.

کوم خلک چې پرته له معایناتو دوايي اخلي نو الا ماشاءالله که یو نیم ته يې الله عزوجل شفا ورکړي، خو په ډېری خلکو برعکس اغېز کوي، په ځای د دې چې ناروغي يې ښه شي لا ډېرېږي.

د لویو او قوي امراضو اول تشخيص په کار وي، يعنې یو کس دی چې لاس او پښې يې فلج دي، بدن يې کار او فعالیت نکوي په خپلو

پښو نشي درېدلی که هر څومره ماهر ډاکتر ته لار شي اول ورته معاینات لیکي، نو که غواړې نظام له دې موجوده ناروغۍ راوباسې او تداوي يې وکړې لازمه ده چې لومړی د دې مرض تشخیص يعني معاینات وکړې نو همداسې په یوه ټولنه کې سياسي تحليل وگڼه.

ته غواړې دغه فعلي حالات دې بدلون ومومي نو مهمترینه نقطه داده چې ته د دې بدلون په **علت** باندې پوه شې، يعني علت او ضرورت څه دی چې غواړو له فعلي حالته ووځو؟

کله چې علتونه معلوم، تعیین او ښکاره شول نو بیا د حل لارې لپاره لاملونه هم مشخص کولای شو.

په بل تعبیر باندې هغه دا چې ته غواړې له دې حالاتو نور مطلوب حالاتو ته ووځې، نو لومړی باید علت او ضرورت درک کړې بیا د تېرو تجربو او تاریخي واقعاتو په سیوري کې وضعیت تحلیلوي او په پایله کې د حالاتو د بدلون لپاره ډېر ښه ستراتیژي وړاندې کوي، يعني د سياسي وضعیت تحليل هم د ستراتیژي او د اسلام د سياسي نظام یو جزء دی.

ته غواړې په دې حالاتو کې بدلون راولې، پیل د بدلون به څه وي؟

د دغه بدلون د ضرورت علتونه معلومول دي، کله چې ته په دې پوه شوې چې دا تغییر ولې ضرور دی؟ بیا يې درته د تحليل اهميت

معلوماتي پېرې.

مثال له تا پوښتنه وشي چې د دې فعلي حالاتو څخه مطلوب حال ته د رسېدو ضرورت څه دی؟ څه علت دی چې له دې حالاتو څخه هغې حالاتو ته لاړ شي؟ همدې خبرې جواب ته تحليل وايي.

تاسې هغه مهال سياسي تحليل او د وضعیت تحليل په درسته توگه کولای شئ چې د يوې مسئلې **جزیات** راوڅېړئ، که غواړئ يوه مسئله ډېره ښه تحليل کړئ نو وړو برخو ته يې هم فکر وکړه، يوه ادنا برخه يې هم پرته له څېړلو مه پرېږده ځکه چې ته په جزئیاتو هم تحليل ونه کړئ نو بيا ته يو ښه تحليلگر نه يې.

په يو بل ډول يې درته تعبيروم، ته غواړئ له دې موجوده حالاتو څخه مطلوب حال ته ووځئ، نو له ټولو وړاندې تاته څه معلومېږي، تاته بايد له ټولو وړاندې تغيرات معلوم شي، يعنې چې په اداره، نظم، ستراتېژي کې کوم ډول بدلون راولم چې زه له دې فعلي حالاتو څخه مطلوب حال ته ووځم، همدې ته د وضعیت تحليل وايي.

که غواړئ په هر ډگر کې له دې حالاتو څخه مطلوب حال ته ورسېږئ، نو ته مجبوره يې چې تغيرات راولې او د همدې تغيراتو سنجش او درک ته تحليل وايي.

د تحليل ضرورت څه دی، ولې تحليل کوو؟

ځکه تحليل کوو چې د همدې تحليل په پايله کې بيا پرېکړه کوو، يعنې سياسي تحليل او د وضعیت تحليل داسې مثال لري لکه يو مضبوط دېوال، نظام او تصميم گيری په همدې تکیه کړې ده. نو اوس به يې په اهميت پوهه شوي یاست، يعنې د اسلام د سياسي نظام د پرمختگ او پراخۍ کومه لاره چاره چې ده، هغه همدا د **وضعيت تحليل دی** او کفارو ته يې اهميت معلوم دی ځکه يې نو د اکثر و نه دا کېسه پته کړې او ټول يې په دې قانع کړي چې دا نو د هر چا کار نه دی، د وضعیت او سیاست تحليل بايد خاص خلک وکړي.

زمونږ عامو مسلمانانو کوم چې د مجاهدينو له نظام څخه لرې پاتې دي، هغوی د دښمن په دې خبرو ډېر ښه قناعت کړی، داسې نه ده وروره! د ټول نظام کيلي همدا تحليل دی.

عجيبه ده! دا سيکولران به څه فکر کوي چې په دومره ميليونونو مسلمانانو يې سيکولر نظامونه د اسلام په نوم منلي دي او دوی هم ورته ښه خوشحاله دي چې دوی د اسلامي نظامونو څښتنان دي. نو سيکولران چې اسلام او سیاست سره بېل گڼي او مسلمانان يې هم په دې قانع کړل چې د تحليل خبرې بيخي يادې نکړي، بس دوی

سياسي کارپوهان دي، غرب کې يې درسونه ويلي دي، نو دوی سياسي تحليل کوي، بل چاته حاجت نشته او نه دا د هر چا کار دی، بس همدې شروع کې يې درڅخه د هر څه کونجې واخيسته، د اسلام د سياسي نظام حاکميت، تطبيق، پرمختگ هر څه په همدې خبره کې پراته دي، د دې ټولو دروازه همدا د سياسي وضعيت تحليل دی او د اسلام د سياسي نظام په اهدافو او اساساتو بيا پوهه ده، ته چې دا ولرې، نو بيا به درباندي د سيکولريزم هېڅ زهر ونه چلېږي. ځکه خو کفار نه غواړي چې مسلمانان په دې موضوعاتو پوهه شي، که پوهه نه يې نو بس بيا د دوی د لاس آله يې.

موږ چې د تحليل ځواک او وړتيا پيدا، خپل دښمن مو په ډاگه او راڅرگند کړ، د خپل پرمختگ اسباب مو مشخص او د دښمن د ضعف او قوت نقطې مو وپېژندي، نو بيا پوهه شه چې دښمن مو د ماتې سره مخ کړ، د دښمن د قوت نقطې به ته هله پېژني چې د تحليل توان ولرې، ځکه د دښمن د قوت نقطه د اسلام سياسي نظام لپاره تهديد دی، نو دا بايد ته په ډاگه کړې، د ضعف نقطه يې هم بايد پيدا، تحليل او يو فرصت يې وگڼې او ترې استفاده وکړې تر څو د تهديد له نقطې يې ځان وساتي او د ضعف له نقطې يې د فرصت په نوم استفاده وکړي چې دا هر څه په تحليل معلومولی شي.

که ته غواړې یو ښه سیاسي تحلیلگر واوسې، نو په کومه برخه کې چې ته مصروف یې، کومه ستراتیژي او پلان چې غواړې ته یې تطبیق کړې، نو هڅه وکړه له دې هر څه وړاندې لرې سوچ، فکر او تحلیل وکړې، لرې حالات مطالعه کړې، یعنې هم نږدې حالات مطالعه کړه او هم لرې، نږدې مطالعه او سوچ دا دی چې هم د ځان او هم د ملګرو، امکانات او حالات تحلیلوي او د لرې مانا داده چې ته د دشمن پلان، قوت، حرکات او ټول اهداف تحلیل کړې.

د دې عنوان آخري خبره دا ده که یو مجاهد غواړي چې د سیاسي تحلیل او د وضعیت د تحلیل وړتیا او قدرت ځان کې پیدا کړي نو له دې هر څه مخکې باید دا څو صفتونه ځان کې پیدا کړي.

لومړی: د مجاهد عقیده باید برابره وي، یعنې کوم تحلیل چې کوي

د الله جَلَّالَهُ په نوم یې شروع، هدف او نیت یې یوازې د الله جَلَّالَهُ رضا او د هغه د نظام د حاکمیت راتلل وي، یعنې که څوک د دې تحلیل آینه کې کوري الله تعالی ته یې رجوع پیدا شي، د اسلام سياسي نظام وپېژني او په مقاصدو یې وپوهیږي، د وضعیت تحلیل به داسې کوي چې هغه به اسلامي تحلیل وي، شرکي تحلیل به نه وي او د ټولو مسائلو نسبت به الله تعالی ته وي، پیل، منځ او پای د تحلیل ټولو کې به دې الله رب العالمین رایاد وي، په نتیجه کې به الله جَلَّالَهُ تاته د

دې توفيق درکړي چې ته په درسته توگه تحليل وکړې.

دوهم: مجاهد بايد با تقوا وي، تقوا هېره نه کړي، که تقوا مو هېره

کړه نو دا تحليل به مو بيا د نفسي خواهشاتو په بناء وي، د الله **جَلَّالُه** د

رضا او د اسلام د سياسي نظام د بقا لپاره به نه وي.

درېم: تاسې بايد د تحليل خواک او وړتيا پيدا کړئ او خلکو ته دا

خبره عامه کړئ، په دې علم او فن د کفارو طلسم او محدوديت ختم

او خلکو ته يو فکر او انگېزه ورکړئ چې هر مسلمان بايد د سياسي

تحليل قدرت ولري، ترڅو د کفارو تحليل کې راگير نشي.

ځينې خلک د سياست په اړه داسې فکر کوي چې دا نو د دوی کار

نه دی، د دوی د سياست سره څه! بس خپل مونځ اودس کوو، نور

سياست کول، د سياسي وضعيت تحليلول د غټو خلکو کار دی! دا

ډېره پوهه او تجربه غواړي، موږ د اسلام په سياسي نظام نشو

پوهېدلای او نه سيکولر نظامونه پېژندلای شو! دا زمونږ له وسه بهر

دي، د دې د پېژندلو لپاره بس خپل خلک شته!

يعنې دشمن د اکثرو خلکو تصور داسې جوړ کړی چې بس سياست

له دين څخه يوه جلا لار ده، مطلب بې ديني ده او اسلام خو فقط

همدا لمونځ اودس دی، سياست سره يې کار نشته او که څوک سياست

کې کار ولري هغه گنهگاريږي، يو ملگري کيسه کوله چې په يو

مجلس کې ناست وم، يو کس د تبليغيانو له مجلس څخه راغلی و، بس شروع يې وکړه چې ياره داسې د اعمالو پابند خلک دي، همدا لمونځونه او اودسونه دي، اذکار او تلاوتونه دي، په همدې بوخت دي ډېر ښه خلک دي، بس سر وکار يې عبادت سره دی، سياست مياست کې کار نه لري.

يعنې عام ذهنيت د سياست په اړه دا جوړ دی چې سياست ټول دروغ، چل دوکه او فرېب دی او په دې پلمه دښمن د سياست له کلمې خلک يرولي، يعنې دا يې په خلکو منلي چې اسلام د نظام په حيث بيخي مطرح نه کړي او اسلام له سياسته يو جلا دين وبولي.

نو د سياست معنی او تفسير دغسې تشهير شوی چې عام مسلمانان ځان بې غرضه نيسي او دې خبرې ته هېڅ التفات نه کوي او دا حق يې خپله کفارو ته ورکړی چې کفار پوهه شه او سياست.

خو داسې نه ده! هر مسلمان او هر مجاهد بايد سياستمدار وي، د سياسي نظامونو په اړه پوهه او د وضعيت د تحليل قوت ولري، که داسې نه وي بيا خو يې يوه مبارزه هم رنگ نه راوړي.

نو بايد چې په دې برخه کې خپل علم او مطالعه زياته کړی، ترڅو د اسلام سياسي نظام ښه تطبيق، په درست شکل ترې دفاع او د دښمن باطل نظامونه سم وټکوي، په دليل، منطق، عقل او نقل يې رد کړی.

خيني خلك په دې فكر وي چې فلاني كس چې پرمختگ كړى دغه او دغه اقدامات يې كړي او په دې طمع وي چې يو څوك راشي او ورته دا هر څه تحليل كړي او بيا دا هم د همغه په تقليد پرمختگ وكړي. نه مجاهده وروړه! ته به داسې فكر نه ساتې، دې ته به نه منتظر كېږې چې د فلاني كس د پرمختگ او موفقيت په اړه به تاته يو څوك راځي او درته به وايي بيا به ته د هغې تقليد كوي! نه وروړه!

ته د اسلام په سياسي نظام كې هله موفق سياستمداره حسابېداى شې چې د هر كار او هرې مسئلې او ستونزې لپاره په خپله د حل څو لارې وسنجوي، دا كوم كارونه چې تاسې پرې فى الحال مصروف ياست، يعنې د اسلام د سياسي نظام د قيام په لاره كې په مبارزه بوخت يې، نو د همدې نظام د ښه تطبيق لپاره بايد ته څو لارې پيدا او اوضاع تحليل كړې چې ته څنگه دا نظام د تطبيق مرحلې ته رسوي.

همدا د اسلام په سياسي نظام كې د ستراتيژۍ عمق دى، يعنې هر وخت چې تا دا قوت پيدا كړ چې يوه موضوع تحليل او ارزيايي كړې او د نظام په كومه برخه كې چې ته په خدمت بوخت يې د همدې د تطبيق لپاره د حل څو لارې راپيدا كړې نو ته كاميا به سياستمدار يې. **ورونو:** په مجاهدينو باندې هر ډول حالات او ستونزې راتلونكې دي

او يا په کې واقع دي، نو د دغه ستونزو څخه د وتلو لپاره بايد تا څو د حل لارې مطرح کړي وي، يوه لار نه بلکې څو لارې وي، که يوه لاره درباندي وټرل شي يا په وړاندي موانع پيدا شي، نو ته په بله لاره لار شي، نو ته بيا دغه وخت موفق سياستمدار يې، ستا همدې ارزونې څخه بيا دښمن مرعوب کيږي، دا هر څه ستا په ځيرکتيا او ښه تحليل دلالت کوي.

مجاهده وروره! راځه يو بل سوال مطرح کړو.

څنگه ځان کې د سياسي تحليل يوديد، انگېزه، بصيرت او مفکوره پيدا کړو؟

اوله خبره دا ده: که غواړې چې له نن څخه وروسته ته يوه سياسي انگېزه او مفکوره پيدا کړې نو په دې اړه لومړی خبره زما او ستا د ذهن اړوند ده، د هر چا په ذهن کې خالي او د ضعف نقاط موجود دي، دغه د ضعف نقاط د دې باعث کيږي چې ذهنونه تخریب کړي. نو لومړی کار بايد ته دا وکړې چې خپلې د ضعف نقطې تشخيص کړې، هغه نقطې چې ستا ذهن د چينجي په څېر خوري لکه وسوسي، ناهيلتوب ... دا به تشخيصوي او بيا به همدا امراض له ذهن څخه لرې کوي.

دغه ديد او سياسي بصيرت په تمرين پيدا کيږي، داسې کومه آله نشته چې ستا په ذهن کې نصب شي او د داسې يو ذهنيت اصلاح پرې وشي،

بلکه دا تربیوي مرحله ده، موږ باید تجربه او د سياسي وضعیت تحلیل وکړو، ولې د سياسي وضعیت تحلیل کوو؟ ځکه چې د همدې تحلیل په پایله کې موږ تصمیم نیسو، بیا اقدام کوو نو په ذهن کې د تخریب نقاط تشخیصول او بیا له ذهن څخه لرې کول په کار دي.

دویمه خبره داده: که غواړې چې ته یو سياسي مفکوره، انگېزه او دید پیدا کړې، نو ته هڅه وکړه چې خپل دښمن تشخیص کړې، یعنې په بهرنۍ او داخلي جبهو کې د دښمن درست تشخیص وکړې، مخکې مو هم په دې بحث کړی و چې له بهر څخه دښمن معلوم دی، ته یې د دفاع لپاره پلان هم لري، د بهرني دښمن ضربه دومره زیانمنونکې نه ده لکه څومره چې داخلي دښمن مضر تماميږي، که تا داخلي دښمن ارزیابي، تشخیص او تحلیل نه کړ، نو ستا نظام پرمختګ نشي کولای، ستا د سياسي بصیرت رعب ختمیږي، خو که تا له داخل څخه د دښمن لاسونه پرې کړل او د دښمن سترګې دې ړندې کړې چې ستا داخلي وضعیت مالوم نشي کړای، نو دښمن ړندیږي او وارخطا کیږي او ستا د همدې سياسي بصیرت څخه مرعوب کیږي، یوازې دا یوه فایده نه ترلاسه کوې چې گنې د دښمن د داخلي زیانونو مخه دې ونیوله، بلکې دښمن ته دې خپل سياسي بصیرت وروښود، هغه دې د خپل رعب لاندې راوست، روحیه او مورال دې ورته کمزوری، پلان او دسیسه

دې ورته شنډه او زړه دې ورته مات کړ، هغه دې په خپله پوهه او بصيرت قانع او د ځان په مقابل کې دې د کمترې احساس ورکړ، دښمن ته دې دا وښوده چې ستاسې هېڅ مکر زمونږ په وړاندې نه چليري ان شاءالله.

بل هغه مهال ته يو سياسي بصيرت او انگېزه او سياسي ديد موندلی شي چې په خپل عمل کې جدیت او **قاطعیت** ولري، ته بايد يو قاطع انسان واوسي، نو کله چې ته يو قاطع انسان جوړ شي ستا سياسي بصيرت خپله زياتيري، ته خپله يو ديد او انگېزه پيدا کوي.

درېمه خبره: هغه دا چې ته په دې فکر کې شي چې همپس دښمن لري، دا سوچ کوه چې دښمن درسره په مقابله کې واقع دی، په دې فکر کوه چې دښمن تاسره د جگړې اعلان کړی، او تاسره يې علني جگړه شروع کړې، نو نتیجه دا چې ته بايد خپل دښمن وپېژني، دوست ته د دښمن او دښمن ته د دوست په سترگه ونه گوري، ته به تل په همدې سوچ او فکر کې اوسېږي، او ځان به مخاطب کړې چې: **اې فلانيه!** دښمن درسره د دښمنۍ اعلان کړی، په دښمنۍ کې دې واقع دی، ستا د له منځه وړلو لپاره يوه شېبه هم له لاسه نه ورکوي، ستا په دښمنۍ کې له ټولو زيات قاطع او جدي دی، نو په داسې حالاتو کې ته ولې سستي کوي، ته ولې جدي او قاطع نه يې، ځان

بايد قانع كړې چې په جدیت او قاطعیت شپه او ورځ كار وكړې او سترې نشې، هسې په يو ساعت دوه ساعته كار ځان غلط نكړې چې بس دښمني ده چاپېره به يو ټكه پوكه به كوو، څنگه چې دښمن ستا په دښمنۍ كې جدیت لري او علني جگړه كوي، خو مقابل كې يې ته په ماته ملا چاپېره يې، نه داسې نه ده! كه داسې وي نو ته خو بيا هېڅ سياسي بصيرت نه لري، ته هم بايد ښه مضبوطه ملا وتړې، هر طرف لاس واچوې، مخلص او قاطع واوسې ترڅو د كار حرص دې ورځ تربلې زيات شي.

كه ته غواړې چې يو سياسي ديد او انگېزه پيدا كړې نو په دې خبره د ورځې درې څلور ځلې سوچ وكړه چې دښمن دې په څه حال كې دی او په څه طريقه يې مقابله وكړې.

څلورمه خبره: دا ده چې ته هله ديد او انگېزه پيدا كولاى شي چې

دښمن تعريف كړې، چې څوك ستا دوست او څوك دې دښمن دی، څوك تاته د دښمن په سترگه گوري او ته چا ته دښمن وايي.

يعنې څلور طرفه تحليل كړه، دا تشخيص كړه چې څوك ستا دښمن دی، د دښمنۍ كچه يې څومره ده، دلته مو يوې بلې خبرې ته هم بايد پام وي، چې په فتحه او بریا كې به اكثره خلك ستاسې ملگري وي خو په سختۍ او تكليف كې به تاسې خوشې كوي، له تاسې تښتي او

يا په سختيو کې ستا مقابل کې ودريري، نو دا هم د دشمن په لېست کې ور وليکه.

دغسې خلک د تېبستې په صورت کې دوه کاره کوي، يا په علني ډول ستا مقابله کې ودريري او يا دا چې ستا د شکست غوښتونکي وي او ستا په ماته خوشحاليږي.

ورونو!

دوست او دشمن به په تمامه مانا وپېژنئ، دا وسوسه ذهن کې ساتئ چې دشمن تاسره دشمني کوي، علني خطر يې متوجه دی او ته آرام خوبونه کوې، داسې فکر وکړه لکه ته يو کوټه کې يې او په دې کوټه کې درې څلور غټ خطرناکه ماران هم دي او له هرې خوا دا ماران په تا حمله کې کوي، نو ته به په داسې حالاتو کې بېغمه خوب وکړې؟
آيا ته به په مړه خپټه ډوډۍ وخورې؟

آيا ته به په بيخايه تفريح کولو، راحت خوښولو او چکر او عبث د وخت ضايع کېدو باندې راضي شې؟

که نه ټول حواس به دې د مارانو په وژلو متمرکز کړي، همدا سوچ او فکر به درسره وي، لاسونه، پښې او ذهن به دې ټول په همدې مصروف کړي وي، بيخي به ستړی نشې او همدا هڅه به کوي چې څنگه دا ماران ووژني.

نو همداسې فکر وکړه چې له تا او ستا له نظامه همداسې زهرېله ماران چاپېره دي، تل يې هڅه داده چې تاته هم ټک درکړي او ستا نظام هم راچپه کړي، نو په داسې حالاتو کې به ستا احساس همدا وي چې شپه او ورځ کار او مقابله وکړې، ټوله انرژي او استعداد دې په هر ډگر کې د همدې مارانو په وژلو مصروف وساتي، نو همدا سياسي بصيرت، ديد او انگېزه ده.

د دښمن کټگوري کول او پېژندل لازمي دي، هغه د دوست په جامه کې دښمن هم بايد تاته معلوم او تشخيص شوی وي تر څو په راتلونکي کې داسې خلک بيا ستا نظام ته را نشي، چې په آساني کې درسره وي او په سختۍ کې درڅخه تښتي، دغه خلک بايد ښه سم وپېژني.

پنځمه خبره داده: چې فکر به کوې راتلونکي کې ستاسې نظام ته

کوم خطرات او زيانونه متوجه دي؟ په دې به فکر کوې، دا به په ډاگه کوې، د دې په اړه به معلومات راټولوې، دا گواښونه که پټ وي او که ښکاره، بايد تاته ښه واضح وي، که تاسې داسې فکر او ديد ونه لرئ نو بيا ښه سياستمداره نه ياست، دا هر څه بايد تاسې تحليل کړئ، بيا پرېکړه ونيسئ او عملي اقدام وکړئ.

کوم کس چې د اسلام د سياسي نظام په وړاندې گواښونه نه سنجوي

داسې مثال لري لکه يو ماهي چې په يو وړوكي سطل کې پروت وي،
 ښه رڼې اوبه وي، ماهي په دې خوشحاله وي او ملاقونه وهي، کله د
 اوبو سر ته ځي کله آخر ته، خو دې ته يې فکر نه دی چې دا خو د
 دښمن په وس کې ده چې هر وخت يې رانيولی شي، اوس نو د ماهي
 له همدې مستي او ټوپونو دښمن هم خوند اخلي، لگيا دی چاره ورته
 تېره کوي چې څنگه او څه وخت يې زړه وشي رانيسي او څيري کوي يې.
 ماهي ته دا معلومه نه ده چې زه خو په يو سطل کې او د دښمن په
 واک کې يم، گېر چاپېره راته خطر دی او دښمن نور دښمنان هم زما
 د خوراک لپاره راټول کړي دي، نو ته هم دا سوچ وکړه چې زه اوس
 د دښمن منځ کې يم، که د خپلو راڅخه چاپېره خطرونو په اړه تحليل
 ونه کړې او د دې تحليل په نتيجه کې تصميم ونه نيسي او اقدام ونه
 کړې، نو دښمن درته لگيا او چاره په لاس ولاړ دی هر کله يې چې
 زړه وغواړي رانيسي دې.

يوازې دا يو دښمن نه، بلکې پېرې نورې کړي هم په همدې انتظار
 دي چې ستا د نابودۍ جشن ولمانځي، په همدې آرمان ځينې ژوندي
 او ځينې به مردار شوي هم وي.

نو که ته د سبا خطرات ونه سنجوې لکه د دې ماهي په څېر، ته به
 خپلو وړو ټوپونو او کارونو ته خوشحاله يې خو له دې هر څه به دې

دبمن خوند اخلي، دبمن به پوهيږي چې پرېږده بل طرف نشي تللی زما لاس کې دی او ته به فکر کوې چې دا مؤقت ټوپونه ستا تلپاتې خوشحالي ده، نه ته بايد ډېر با بصيرته انسان واوسې، ته به تل په همدې سوچ کې يې چې زمونږ نظام ته کوم خطرات متوجه دي، دا هر څه سنجوې، تحليلوې، د حل لار راوباسې، تصميم نيسي، بيا ته دغه وخت کې سياسي بصيرت او ديد پيدا کوې او ته به بيا يو سياستمداره امير يې.

شپږمه خبره داده: چې تاسې هله يو سياسي بصيرت، انگېزه او ديد پيدا کولی شئ چې کله تاسو له خپل تېر تاريخ څخه پند او عبرت واخلي، خپلې تېرې کړنې ارزيايي کړئ، گام په گام به همغه تېر نه تکراروئ او په تېرو کيسو کې به همغسې ډوب نه ياست، ځکه تېر او حال سره توپير لري، يعنې د زړو نظرياتو تطبيق مه کوه له هغې عبرت واخله، نوې نوښتونه وکړه او د نويو حالاتو سره ځان عيار کړه، کله د ځينو شان او نادرو اهدافو ترلاسه کولو لپاره چې دې په تېر کې کومې تجربې کړې دي او کومه نتيجه يې نه ده ورکړې نو هغه اوس هېرې کړه.

د تېرو تجربو څخه يوازې پند واخله او الگو ترې مه جوړوه، بيا اقدام وکړه، بيا اقدام وکړه.

زما هدف دادی چې دا ستا حال او راتلونکی د تېرو ناکامو تجربو د محاصرې لاندې ونه اوسېږي او د هغې د سيوري لاندې رانشي. پخوا چې په کومه تجربه کې ناکامه شوی یې، خو ته بیا هم نه اوږې او همغه تجربې بیا تکراروي، که داسې وي نو ته بیا د اسلام د سياسي نظام په خدمت کې هېڅ هم نشې کولای، مطلب لوی پرمختگونه او ستر گامونه نشې اخستلای، دلیل دا دی چې حال او راتلونکی د تېرو سره په هره برخه کې ډېر توپیر لري، ته باید دا قدرت پیدا کړې چې اوسنی سياسي وضعیت تحلیل کړې.

نو ته تېرې ناکامې تجربې د خپل حال او راتلونکي لپاره مه استعمالوه، نوښت، نوي اقدامات، تحلیل او ارزونه وکړه، ته باید ځان کې د تحلیل توان ولرې، په دې پوهه شې چې آینده او حال نظر شرايطو ته د ماضي سره توپیر کوي، د ماضي له کاميابو تجربو ګټه واخله، خو داسې مه کوه چې په تېر کې هر څه ته ځان تسليم کړې، مطلب د نوې کار لپاره په زړو تجربو کې څه نه وي او ته زړو کيسو او نسخو پسې نښتی یې، نو په دې مسائلو هسې وخت مه تېروه او ځان مه پرېشانه کوه.

تېرې تيروتنې تحلیل کړه همغې ته گوره چې همغسې تېروتنې ونه کړې، ځينې ملگرو يو يا دوه کاله مخکې يو کار کړی او هغه ناکام

شوی وي، بس د دې زړه مات وي چې ياره بس ترې تېرېږه، د همغې ناکامۍ د محاصرې او سيوري لاندې وي، نه داسې نه ده! وختونه تغيير کوي، هغه وخت به همغه کار نه کېده، ته اوس وضعیت تحليل کړه، حالات و سنجوه، اوس به تاته کېدای شي له هغې زيات فرصتونه برابر شوي وي، نو ته بايد له همدې فرصتونو گټه واخلي.

کامياب سياستمدار او تحليلگر همغه دی چې خپلې تېرې تېروتنې تکرار نه، بلکې تحليل يې کړي، عوامل يې معلوم او د بيا تکرار مخه يې ونيسي، داسې گټه ترې واخله چې آینده کې بيا داسې تېروتنې تکرار نه کړې او دا حل د کاميابۍ په لور لار شي.

کوم کار چې نتيجه ورنه کړه، نو د هغې عوامل اوس تحليل کړه، چې د نتيجه نه ورکولو علت څه و، اوس حالات او وضعیت هم تحليل کړه، په ټولو اړخونو يې فکر او ارزونه وکړه، د حل لار يې پيدا کړه او بيا بسم الله کړه، داسې مه وايه چې دوه کاله وړاندې ما دا کار کړی و، وخت، مال او ډېر څه مې ضايع کړل خو کومه لاس ته راوړنه مې نه درلوده، نه داسې نه ده! له دې طلسم څخه راووځه، همت وکړه، که همداسې د تېر په کلابندۍ کې کلابند يې نو نه اوس ښه اقدام کولای شي او نه به آینده کې ښه اقدام وکړي.

اوس د حل لاره څه ده؟

که چېرته په ماضي کې تاسې په يوه تجربه کې ماته خوړلي وي نو دلته ته فکر وکړه، همغه ماضي او اوسنی وضعیت دواړه تحليل کړه، نو کېدای شي هغه ماضي کې چې تا ماته خوړلي د هغې عوامل معلوم او دا معلومات به وشي چې هغه وخت ستا شکست له دې کبله و چې اوس کوم فرصتونه لري، نو هغه وخت درسره دا فرصت، چانس او امکانات نه و، په دې خاطر تا ماتې خوړلي، نو په ماضي کې مه بندېره راووځه او د حال له فرصتونو ګټه پورته کړه، اوس به کېدای شي ته داسې فرصتونه ولري چې هغه د ماضي خاليګاه ورباندې پوره کړي.

مجاهده وروره! که چېرته ته په تېرو شويو تجربو کې ډوب شوې، د حال او آینده لپاره دې يو سياسي بصيرت او دید نه درلود، د حالاتو د تحليل وړتيا درسره نه وه، نو مانا دا ده چې ته له موجوده فرصتونو څخه د ګټه اخستو وړتيا نه لري، که ماضي کې دې شکست خوړلی خو چې اوس د تحليل وړتيا لري هر څه درته په ډاګه کيږي. نو د نويو فرصتونو درک او په حل لارو فکر، اهدافو ته د رسېدو لارې چارې تعينول دا ټول اوس ته د سياسي تحليل او د وضعیت د تحليل په پايله کې معلومولی او استفاده کولای شي.

ته که یو امیر یې او د حالاتو د سياسي وضعیت د تحلیل قوت ولرې، نو ته هم ځان او هم خپل ملګري په دې قانع کولای شې چې؛ ورونو په تېر کې چې موږ دې کار کې ناکام شو علتونه یې دغه و، اوس هغه لاملونه نه دي موجود، اوس نو د کامیابی او هدف ته د رسیدو دغه او دغه چانسونه او فرصتونه لرو.

اوس به د پورته خبرو یو نچور ذکر کړو.

الف: دا چې که ته د ماضي د ناکامۍ په کلابندی کې همداسې بند پاتې یې، نو ته به تل جمودي حالات کې یې، ته د تنوع او نوښت والا نه یې، د تحرک او خوځښت سره دې پېره جوړه نه ده، همغه زړې کیسې دې زړه ته نیولې، نو ته به نه اوس او نه آینده کې کومه لاسته راوړنه ولرې او نه به هم کوم غوره اقدام وکړې.

ب: د ماضي د ناکامۍ عوامل تحلیل کړه، اوسنی وضعیت او د مخکنی کار په اوس وخت کې د فرصتونو په موجودیت کې تحلیل او ارزونه وکړه، د تېرو تېروتنو درک او په اوسني وخت کې د نه تکراریدو نیت وکړه، هر څه معلوم او بسم الله سره اقدام وکړه، دوه کاله مخکې چې دې همدا کار بې پایلې و اوس به د الله په فضل پوره نتیجه ورکوي ان شاء الله.

اوومه خبره داده: چې که غواړې ته یوه انگېزه، دید او سياسي بصیرت

ولرې او د سياسي تحليل او د وضعیت د تحليل قوت پيدا کړې، نو ته بايد د معلوماتو او اطلاعاتو د ترلاسه کولو او د هغې د څېړلو او تفسیرولو قدرت او صلاحیت هم ولرې، مثال یو کس درته وایي ماته د قرآنکریم ترجمه وکړه، نو هدف یې شاید همدا تحت لفظي ترجمه وي او که یو کس درته وایي چې ماته د قرآنکریم تفسیر وکړه، نو تفسیر ته بیا یو ځانگړی د وخت قید نشته چې ته د یو سورت تفسیر په یو ساعت کې کوې او که ډېر علم لرې په یو سورت تفسیر باندې لس ساعته اخلې نو دا ممانعت بیا نشته چې نه ته باید همدا یو ساعت تفسیر وکړې، کلمه د تفسیر مې ځکه دلته وکاروله چې په یوه مسئله کې څومره ژور ځې، جزیات یې څېړې، وړه وړه خبره یې تحلیلوي نو همدې ته د اطلاعاتو تفسیر وایي. موږ په تحلیل کې همدا بحث کړی و که غواړې ته ښه تحلیلگر اوسې او ستا تحلیل ښې پایلې ولري نو ته باید معلومات ښه تجزیه او تحلیل کړې، څېړنه یې وکړې، اوس هم همدا خبره کوو چې که ته غواړې یو ښه انگېزه، دید او سياسي بصیرت ولرې نو ته باید معلومات ښه تفسیر کړې، تاته معلومات راځي نو عام فهمه یې کړې، مبهم یې پرېښودې، پوره یې راوسپړې، سم یې وشاربې او ښه توضیحات یې وړاندې کړې.

ولې معلومات تفسیروئ؟

ځکه چې د معلوماتو په بڼه تفسیرولو تاته تحلیل روښانه کيږي او چې کله دې بڼه تحلیل وکړ نو تاته بیا پرېکړه کول آسانيږي او چې بڼه پرېکړه دې وکړه، نو بیا به خه اقدام وکړې او ډېر بڼه پرمختگونه او لاس ته راوړنې به ولرې.

که غواړې د اسلام په سياسي نظام کې ته یو بڼه تحلیل گر واوسې او په همدې نظام لپاره بڼه تصميم ونيسي، نو همدا یې مراتب او سلسله ده چې اطلاعاتو او معلوماتو ته باید لاس رسی ولرې، د معلوماتو ترلاسه کولو وړتیا او قوت ځان کې پیدا کړې، کله چې معلومات ترلاسه کړې نو بیا به یې د تفسیر کولو وړتیا ولرې، د تفسیر یو بل حکمت داده چې ته به د یوې مسئلې عمق ته ننوځې، مثال ته یو چا څخه د قرآنکریم تفسیر غواړې نو هدف دې همدا دی چې د یوې کلمې او آیت مختلفې معناوې ترلاسه کړې، په مختلفو شکلونو د هغه آیاتونو موضوعات ستا لپاره عام فهمه شي، کوم اشکال په کې پاتې نشي، د آیات په شان نزول، اهدافو، احکامو او نورو اړوندو ټولو مسائلو ته تفسیر کې پوهېدای شي.

یو مفسر چې د قرآنکریم یو آیت تفسیروي، نو هدف یې هم همدغه وي چې خپل مخاطب په هر اړخیز شکل ددې آیت په مانا، مفهوم،

مقصد، هدف او حکم په ټولو اړخونو بڼه پوره پوهه کړي، مختلف تعبيرات ورته کوي، مختلفو نقطو څخه ورته کتنه کوي، له مختلفو لارو ورته راځي او په بېلا بېلو شکلونو يې ټول مسائل راسپړي او روښانوي يې، مترادف لغات يې په مختلفو شکلونو تفسیروي، مورن هم ځکه د تفسیر کلمه استعمال کړه چې ته هم د خپلو معلوماتو په ټولو اړخونو بڼه پوره ځان پوهه کړې، کوم مبهم نقاط پاتې نشي، کوم اشکال سره مخ نشي، په معلوماتو کې د هرې خبرې او د هرې نقطې پوره وضاحت تاته وشي او هر کلمه تاته بېلابېل په مختلفو شکلونو واضح شي.

د اطلاعاتو تفسير

دا د لومړۍ پورې مثال لري چې په لومړۍ پورې سم ونه خپږې يا اولنۍ پورې کمزورې وي او ماته شي نو ته به بره څنگه و خپږې، يا تهداب کمزورې وي نو عمارت به دې خپله رانږېږي، نو دا معلومات همداسې درواخله چې ته پرې هسې سرسري تېر شي، داسې عميق تفسير او توضيحات يې ونه کړې نو گويا چې ته لومړنۍ پورې نه لري يا ماته ده، يا دې د عمارت تهداب خام دی.

نو ستا تحليل به هم همداسې گډوډ وي او بيا به يې په نتيجه کې پرېکړه هم په همدې حال وي، نو آخر به تاته هېڅ په لاس نه درځي. د يو سياستمدار په حيث بايد ته د معلوماتو په تفسير پېر تمرکز وکړې، زما هدف همدا دی چې ته بايد يو پوخ سياستمداره مجاهد واوسي.

ته که زيات معلومات راجمع کړې او ښه يې تفسير وکړې نو ستا د تحليل او پرېکړې څخه به نور خلک پېر زر فايده واخلي او په آسانه به يې سر خلاص شي.

يو پوخ او هوښيار سياستمدار په احساساتو او عجله سره په منډه له هر څه زر زر نه تېرېږي بلکې د معلوماتو په ترلاسه کولو کې پېر دقت کوي، بيا يې په تفسير کې زړه نه تنگوي، پوره يې تفسيروي،

تحليل يې هم بيا همداسې درواخله او کله چې دا هر څه په پوره پوخ فکر او سرو دماغو وشي، نو ستا پرېکړه به هم بيا د پرمختگ يوه مضبوطه پورې وي.

د کار پيل کې د احساساتو موجوديت ښه وي، خو تداوم کې تيزي او احساسات ستا کار خرابوي، مطلب په ژوندي زړه، جذبه او احساساتو د يو عمل پيل په کار دی خو وروسته بيا بايد دقت ته ډېره توجه وشي. د کار جريان کې بايد دقت او پوخ تحليل وي، منډه او سرسري کتل نه وي او تصميم نيونه کې خو به بيخي تيزي او احساساتي چلند نه کوي. او مخکې له دې چې ته تصميم ونيسي لومړی بايد د وضيعت په تحليل باندې ته قادر وي او د وضيعت تحليل به ته هله په درست شکل وکړې چې تا په بشپړ ډول معلومات ترلاسه او هغه دې ښه تفسير کړي وي، کله چې دې دا ټول سلسله مراتب عملي کړل، تصميم دې ونيوه نو له اقدام څخه وړاندې يو ځل بيا څه فکر او سوچ وکړه يعنې مخکې له فکر څخه اقدام مه کوه.

په جنگ کې حياتي عنصر يعنې هغه عنصر چې موز پرې کاميابی ته رسيرو هغه د پلان جوړونه او په چټکۍ سره د هغه تطبيق دی، په بل عبارت چې ستا تصميم نيونه نظر دشمن ته ښه تيزه او چټکه وي چې زر بيا قوي اقدام وکولای شي، تصميم نيونه د تحليل په نتيجه

بنا ده او تحليل بيا د معلوماتو په تفسير ولاړ دی، يعنې د تصميم نيونې لومړۍ پورې د معلوماتو تفسير دی.

ته هغه وخت ډېر ښه تصميم نيولای شي چې تا د يوې مسئلې په اړه زيات معلومات راټول او هغه دې تفسير کړي وي، نو چې ترڅو دښمن ځان خوځوي تا به تصميم نيولی او چټک اقدام به دې هم کړی وي، نو زيات معلومات او په وخت يې ترلاسه کول مهم دي.

دوهمه خبره داده چې ته به هغه وخت په تصميم نيونه کې سرعت پيدا کړې چې مجاهدين دې په منظم شکل کټگوري کړي، کار دې اهل کار ته سپارلی او هر څه دې منظم کړي وي، همداسې د پرېکړې او قوماندې سرچينې هم معلومې وي نو ته دغه وخت ډېر په چټکۍ سره تصميم نيولای شي او دغه پرېکړه زر عملي کولای هم شي.

مطلب چې خپل مجاهدين دې منظم کړي او هر يو دې آزمايلى وي. دلته بايد يوې خبرې ته پام وکړئ چې **يو د کار تقسيم دی او يو د رهبرۍ، نو د رهبرۍ تقسيم ناکامه او د کار تقسيم کاميابه سياست دی.** مانا دا چې تاته د يوې ادارې رهبري سپارل کيږي او درته وويل شي چې ته او فلانی دواړه ددې ادارې مسولين ياست، يعنې دا رهبري د دوه تنو ترمنځ تقسيم شي، نو بيا په دغسې حال کې ته دې د ماتې او شکست انتظار کوه، ځکه چې بيا نو د رهبرۍ په رأس کې خبره يوه

نه ده، يو کس به يو پلان او نقشه لري او بل به يې بله لري، ټول وخت به په عمل نه، بلکې په لانجو او مناقشو تېرېږي. موږ د اسلام په سياسي نظام بحث کوو نو په همدې چوکاټ کې دا کارنه کاميابي نه بلکه شکست دی.

د اسلام په سياسي نظام کې گوره په يو وخت د دوه خلفاؤو تعيين نشته، که يو خليفه وي او بل هر څومره مخلص، باعلمه، باتقوا او اهل بيت هم وي، نور شرائط هم ولري، خو په شرائطو پوره د تعيين شوي خليفه په مقابل کې راپورته شي، د خلافت دعوه وکړي نو حکم دادی چې دا ووژنی، يعنې قتل پېره سخته خبره ده، نو چې د قتل امر يې کيږي، له همدې مالومېږي چې دا موضوع همدومره حياتي ده. دلته همدا خبره ده چې کله تاسره په رهبري کې شريک بل کس وي، نو ته قاطع او سربح تصميم نيولای نشې او نه چټک اقدام کولای شې، که غواړئ ستاسې د تصميم نيونې ځواک سربح او کاميابه وي نو درې خبرې په پام کې وساتئ.

لومړۍ: د هرې ادارې مسئوليت چې ستا په غاړه دی نو د هغې په رهبري کې بايد مستقل اوسې، يعنې په رهبري کې درسره بل څوک شريک نه وي.

دويم: د مجاهدينو نظم او تنظيم دې بايد برابر وي هر چاته دې خپل مسلک اړوند کار سپارلې وي.

درېم: په کومه برخه کې چې ته تصميم نيسي نو په دې برخه کې بايد ته کافي معلومات ولرې، که داسې وشول ته بيا يو کامياب او قوي سياستمدار يې.

په دې موضوع چې ډېر تمرکز کوو، وجه همدا ده چې دشمن هڅه کړې او کوي يې چې په شعوري يا غيرې شعوري ډول داسې خلک برابر کړي چې هغه د رهبري د تقسيم په طرف وي، چې دشمن په همدې برخه کې خپل هدف ته ورسيد، نو بيا درته چپرته د خير په غونډۍ کېږي، يوه پښه په بله اړوي او سيل دې کوي، هغه پوهيږي چې ستا پايله نوره ماته او ناکامي ده، دشمن نوره خپله انرژي بل کار کې نه مصرفوي بس فقط سيل دې کوي، خلاصه دا چې دشمن زموږ د رهبري د ټوټه ټوټه کولو په هڅه کې دی.

مثال: يوځاي کې به تا تمکين اعلان کړی وي، په يوه سيمه کې به دې يوې ادارې ته دوه او درې اميران ټاکلي وي، نو د خپل نظام د ماتې په برخه کې دې همدا کړنه کافي ده، هغه متل دې چې وايي: چار کوډی او پنج ملکان.

نو داسې به نه کوي چې يوې منطقي ته دې پنځه کسه اميران کړي وي، کار بايد اهل کار ته وسپاري، د ادارې رأس کې بايد يو په کار پوهه کس مسؤل وي چې همدا يو کس تاته راپور درکونکی او ځواب ويونکی هم وي.

دا خبره ځکه د ډېر ټينگار وړ ده، چې سبا به ما او تا نظام جوړ کړي وي، تقسيم د رهبري به مو هم خپله کړي وي، چې دشمن په مختلفو طريقو تاته دا خبره رسوي چې ياره په يوه اداره يا يوه سيمه کې چې د يو کس په ځای يا د يو مسؤل په ځای درې څلور مسؤلين وي نو دا سيمه او اداره به ډېر پرمختگ وکړي، نور يې درته ډېرې خيالي فايدې بيانوي، نو ته که سياسي ليد لوري او سياسي بصيرت ونه لرې نو په دې پوهه شه چې بس شکست دې ورسره ومانه.

دا درسره سره کرښه وگڼه چې هره سيمه او اداره بايد يو امير ولري، په رهبري او مسؤليت کې ورسره شريکه بله اداره او مسؤليت ايجاد نه کړي، دشمن مور سره په همدې مبارزه بوخت دی چې په تا رهبري تقسيم کړي، نو ته بايد ډېر دقيق واوسې سبا به ډېرې ادارې او پراخه منطقي ستا د لاس لاندې وي نو بيا هغه وخت د رهبري تقسيم ته فکر ونکړې ترڅو ستا نظم د کاميابۍ خواته لاړشي.

مور په دې تړاو يوه بله خبره هم كړې وه هغه دا چې هغه وخت د ادارو كارونه په پېر خه پوړل په مخ ځي چې ادارې په خپلو منځونو كې **سياسي اتحاد ولري**، د هر چا د كار ساحه او د مداخلې صورت معلوم وي، ترمنځ يې همغږي وي، په ځينو ادارو كې د نورو ادارو د دخالت خبره وي، نو هغې ته هم خپل حدود معلوم وي، نو دا موضوع هم په همدې اړه تړاو لري. يعنې كه ته د رهبرۍ تقسيم وكړې نو په دې پوه شه چې تا يو بل ارزښت هم ناكامه كړ، چې هغه سياسي اتحاد دى، مطلب دا ستونزه يوازې ستا تر يوې ادارې محدود نه پاتې كيږي بلكې زيان يې ټولو ادارو ته سرايت كوي.

څنگه كولاى شو خپل سياسي بصيرت لوړ كړو؟

د دې مهارتونو د لوړولو لپاره :

لومړۍ خبره: بايد خپل سياسي نظام سره نهايت زياته مينه، شوق او علاقه ولرې، مخكې مور په دې اړه وضاحت كړې و چې د دشمن هڅه همدا ده چې مجاهدين د خپل نظام څخه مايوسه كړي، مسلمانان د اسلام د سياسي نظام څخه بې خبره وساتي يا د دوى په ذهنونو كې د اسلام د حقيقي سياسي نظام تصور بدل او منفور يې وگرځوي، اوس نو د اكثرو مسلمانانو همدا فكر دى چې ياره بس

سياست کې ګوتې مه وهه دا زموږ کار نه دی، سياست باندې موږ نه پوهېږو، مطلب له سياست څخه يې يو بلا جوړه کړې وي او ټولو ورسره په پټو سترګو منلې ده.

خو موږ نه له هر څه ځانته بلا جوړوو او نه له هر څه بې پروا کېږو او د دښمن دا آرمانونه خاورې کوو باذن الله، د دوی په وړاندې د کلکو فولادې کمرونو په څېر ودرېږو او د دوی مقابله کوو، په هر ډګر کې دوی ته ماتې ورکوو باذن الله، موږ به هم خپل مجاهدين او هم عوام مسلمانان په دې مسائلو پوهوو چې سياسي ديد او بصيرت هر څوک موندلی شي، هر څوک د سياسي وضعيت د تحليل وړتيا پيدا کولای شي، موږ تاسې به ورته عملاً ښايو چې دا ډېرې عادي مسئلې دي، موږ به خپل مجاهدين وروڼه او عوام مسلمانان په دې پوهوو چې د اسلام د سياسي نظام په اړه پوهه ترلاسه او مطالعه وکړی، د تحليل ځواک او وړتيا ترلاسه کړي او دا هر څه هله کېدای شي چې زموږ مجاهدين د خپل سياسي نظام سره مينه، محبت او علاقه ولري. نو خبره داده چې موږ بايد د خپلې جهادي مبارزې او نظام سره محبت وکړو، په دې لاره کې له هر کړاو، سختۍ او درد څخه خوند او لذت واخلو.

قال تعالى: (إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفًا كَانَهُمْ بُنْيَانٌ مَّرْصُومًا) [الصف: 4]

ژباړه: د الله ﷻ خو هغه خلک خوښ دي چې د هغه په لار کې په داسې شان صف تړلي جنگيږي گواکې هغوی یو محکم کړاې شوی دیوال دی.

وړونو: دلته د بنیان مرصوص څخه مانا د اسلام سياسي نظام دی، لکه د فولادو په څېر به سره یو کلک او مضبوط صف وي، نو په څه وجه چې الله ﷻ تاسره محبت کوي نو ولې همغه ځان کې نه راپیدا کوي، همغې سره ولې محبت نه کوي، په یوه وجه تاسره الله محبت کوي نو همدې وجې او علت سره باید ته هم محبت وکړې، په مات زړه او سستو قدمونو مخکې مه ځه، بلکې په پوره مېړانه او ځواک خپل کار مخ ته یوسه، په پوره دلچسپۍ، محبت مخ ته لاړ شه او نشیط اوسه.

یعنې تاسره چې محبت، علاقه او شوق وي بیا نو ته به نه ستړی او نه به مایوسه شې، بیا به په هر ډگر کې په پوره اخلاص مخ ته ځې هغه که نظامي، اقتصادي، اعلامي، دعوتي او یا نور ډگرونه دي، یعنې په هر ډگر کې به ته په پوره شوق کار کوي او ستا کار به بیا همغسې نتیجه ورکوي.

په بل تعبیر نن سبا مونږ د څه لپاره جهاد کوو؟
خو ښکاره خبره ده چې د اسلام د سياسي نظام د قيام لپاره خدمت
کوې، که هغه په هر ډگر کې کوې، نو تاته په کار ده چې همدې کار
سره دې شوق او علاقه زياته کړې، نو ته به بيا نه مایوسه او نه به
خفه کېږې، د هر کار څخه به بيا خوند او لذت اخلې.
کفار خو په همدې هڅه کې دي، چې زما او ستا له زړونو څخه د
اسلام د سياسي نظام محبت وباسي او په ځای د نورو نظامونو
غولونکي ځل بل واچوي.

دويمه خبره: په دې برخه کې داده چې زه او ته بايد انعطاف پذير
واوسو.

انعطاف پذيري څه ته وايي؟

هر کله چې تاسې يو تصميم ونيسئ او هغه بيا پوره عملي نشي، يعنې شرائطو او اوضاع تغيير کړی وي، حالاتو ته په کتلو بېرته خپله تصميم کې بدلون راوستلو ته انعطاف پذيري وايي.

يو غير مترقبه حالات په تاسې باندې راځي، د تمې خلاف شرائطو او حالاتو کې راگيرېږي، نو مجبور يئ خپله پرېکړه کې بدلون راولئ همدغه تصميم کې انعطاف پذيري ده، په بل تعبير که تا يو پرېکړه کړي وي او د راتلونکو حالاتو سم سنجش او تحليل دې نه وي کړی، ستا د وړاندوينو او تمې خلاف شرائط او حالات راغلل، ستا پرېکړې عملي کولو په وړاندې خنډونه رامنځ ته شول، نو ته ځان مه شله کوه او ضد مه نيسه، دغه حالاتو ته په کتلو خپل پرېکړه کې عادي بدلون راوله.

ډېر کله داسې وي چې يو کار لپاره تصميم ونيول شي او ډېر کار يې هم وشي، خو د پرېکړې د عملي کولو په وړاندې ځينې غير مترقبه حالات خنډ شي، يا تا دغه حالات تحليل کړي نه وي او يا هم نوي شرائط او حالات رامنځ ته شي، نو داسې حال کې بايد ته خپل تصميم تغيير کړې، دې ته ونه گوري چې اوهو ما خو دومره کار کړی اوس که هر څنگه وي زه به دا تېر تصميم عملي کوم.

يا دې امير تاسره ژمنې كړي وي او تاته يې يو كار سپارلی وي، تا تر
 ډېره هغه كار تر يوځايه رسولی هم وي او بيا نو غير مترقبه حالات
 رامنځ ته شي، د امير له لورې درته امر وشي چې دا كار داسې مه كوه
 يا درته پرېكړه كې بدلون راوړي، يا ستا نظام په موجوده حالاتو كې
 د داسې شرائطو سره مخ شي چې د پرېكړې موافق خپلو ژمنو ته
 رسيدگي ونه كړای شي، پرېكړه كې بدلون راوړي، نو ته شور مه
 جوړوه چې هله دا څه بي نظمي ده، څو مياشتې يا څو ورځې مخكې
 يې راته دا كار وسپاره، دومره كار مې وكړ امير راته ويل داسې..
 داسې.. زمينه به درته برابره كړم، اوس يې نو راباندې كارونه بېرته
 تغيير كړل، بېرته يې پرېكړه بدله كړه، دا څنگه امراء دي، او دا څنگه
 نظام دی ... او سل نورې خبرې، گيلې او كيسې مه كوه، دلته بايد
 ستا سر په دې خبره خلاص شي چې حامخا څه غير مترقبه حالات
 راغلي چې تصميم تغيير كړی، چې همدا ستا د امراؤ په ښه مدیریت
 او منجمنت دلالت كوي، د دوی په ښه سياسي بصيرت او دید باندې
 دليل دی، نو ته ضد مه نيسه چې نه، كه كيږي او كه نه كيږي زه به
 همغه زړه پرېكړه او پلان عملي كوم، چې په همغه پخوانۍ خبره
 درېدل بېځايه ضد دی او حالاتو ته په كتلو خپل تصميم كې تغيير ته
 انعطاف پذيري وايي.

يو کلک او وچ لرگی دی او يوه شنه لښته ده، سيلی او تيز باد راغی، دا وچ لرگی همداسې په خپل خای کلک ولاړ وي او هېڅ انعطاف نه مني، نو طبيعي ده چې د سيلی په وړاندې به مقاومت ونکړي مات به شي او يوه شنه څانگه ده هغه انعطاف کوي، دغیر مترقبه حالات يعنې سيلی او طوفان سره ځان عياروي ځان ورسره همغسې کېږي، خو چې سيلی تېره شي نو بېرته نېغه شي او خپل لومړي حالت ته راشي نو دغسې بايد خپل تصميم د غير مترقبه حالاتو سره عيار کړو او همدې ته په تصميم نيونه کې انعطاف پذيري وايي.

که همدغسې غير مترقبه حالاتو سره مخ شوې، نو خپل ملگري هم پوه او معلومات راټول کړه، زر زر يې نظر موجوده حالاتو ته تفسير او تحليل وکړه او بيا په خپله پرېکړه کې همدې ټولو مراتبو ته په کتو يو څه بدلون راوړه، همدا سالم او کامياب سياست دی.

درېمه خبره: داده که غواړې چې تا کې سياسي ديد او بصيرت پيدا شي، نو ته بايد د مجاهدينو او د نظام د آينده په اړه تل په سوچ او فکر کې اوسې يعنې په کوم کار کې چې ته مصروف يې په دې سوچ وکړه چې څنگه او په کومه طريقه ته مخ ته لاړ شي چې د اسلام سياسي نظام پرمختگ او پيشرفت وکړي، دا خبره مو ډېره شاربلې

خو اوس يې په بل تعبیر بيانہ کړو:

د جهاد، مجاهدينو او د اسلام د سياسي نظام په اړه په همدې فکر کوي چې که زه فلانی او فلانی طرحه عملي کړم دا او هغه کارونه وکړم نو مياشت يا کال وروسته به کوم پرمختگونه راشي، د اسلام سياسي نظام به په کومو برخو کې پرمختگ وکړي، د همدې سوچ فايده په دې کې ده چې تا دلته څو ډوله فکر وکړ.

لومړی: دا چې تا د خپلو کارونو، لاس ته راوړنو او پرمختگ لپاره سوچ وکړ.

دوهم: په کوم طرز، سلسله او يا چوکاټ چې ته خپل کار مخ ته وړي د همدې کار په پايله کې چې ته کومې لاس ته راوړنې ولري نو همدا لاس ته راوړنې به څومره د اسلام د سياسي نظام په پرمختگ کې رول ولري چې په دې باندې دې هم مخکې له مخکې سوچ کړی دی. همدا دوه سوچونه ددې باعث کيږي چې په آینده کې د ټولو خلکو مخ ته چې کوم فرصتونه پراته دي، نو دا فرصتونه زموږ تر نظر لاندې وي او درک کړي مو وي.

مثلا زه او ته په يوه سيمه کې يو، زر متره لرې هلته يوه د الماسو دانه پرته ده، له همدې ځايه دغه د الماس قيمتي دانه ستا د نظر لاندې ده، خو په همدې طرف دښمن هم ور روان دی، نو په سلگونو خلک او

دلې په همدې طرف په حرکت کې دي، ټول غواړي دغه الماس لاس ته راوړي، يعنې د الماس د دانې حای معلوم دی نو اوس چې ته همدا تر نظر لاندې ساتې او له نظره یې نه وباسې نو ته به یې په لټولو نه ستړی کېږې، بلکې ته به همداسې سیده ورځې او دا دانه به را اوچتوې، ترڅو یې چې نور خلک له نورو ځایونو څار کوي ته به تر خپل هدفه رسېدلی یې، نو دا فرصتونه هم همدغسې د الماس دانې دي، چې په سوچ، فکر او نظر لاندې نیولو سره ترلاسه کېږي او ترېنه ښه او سالمه استفاده کېدای شي.

دلته یوه بله نقطه هم ده که چېرته ته سوچ وکړې نو له دې معلومېږي چې ته د آینده فرصتونو د درک کولو لپاره سترگې په لار یې، آینده فرصتونه دې د نظر لاندې دي، ستونزې هم تشخیصولی شې، تهدیدونه هم وینې، خطرات هم درک کوې، که ته داسې سوچ والا وې نو ته بیا یو سیاستمداره مجاهد یې، مطلب تا زر متره لرې نه یوازې دا چې د الماس دانه دې تر نظر لاندې ده بلکې هغې ته ورپېښ گواښونه دې هم نظر لاندې نیولي، ټول هر څه څارې، گورې چې بل څوک خو دا دانه نه تعقیبوي، ستا او د هغې ترمنځ څومره واټن دی، دانې ته به ته له هغه څنګه مخکې ورسېږې، همدې فکر کې یې چې دانه درڅخه وانخلي، هم دې فرصتونه د سوچ په پایله کې

د نظر لاندې دي او هم دې تهديدونه د نظر لاندې دي.

خلورمه خبره: که ته غواړې چې يو ښه سياستمداره اوسې نو نیک

گومانه به يې او د بدگوماني څخه به ځان ساتې، شريعت هم ما او

تاته په نیک فال اجازه راکړې، په نېک فکر او مثبت گومان باندې امر

کړی، مثال که هر مشکل درته راغی، ته دغه مشکل ته هم د يو فرصت

په نظر وگورې، يعنې ته په خپله نېک گوماني مشکل هم فرصت

وگنې، همدومره مثبت بين واوسې او ته بايد بيخي نا هيلی نشې، د

همدغه گمان او سالم فکر په پايله کې ته د الله په مرسته مشکلات په

فرصتونو بدلولى شي.

پنځمه خبره: که غواړې د سياسي ديد مهارتونه دې زيات شي نو هغه

داده چې کوم تغييرات چې ستا په پرېکړه کې راځي په دې بايد ته

خوشحاله شي خفگان ونکړې، چې کوم کار کوې او د ترقی په طرف

ځي، نو دا هر څه بايد ستا د خوشحالی سبب شي، مطلب دا چې کوم

عوامل ستا د پېشرفت سبب کېږي دا تقويه کړه او له دې خوشحاله

شه، هغه که درسونه، مطالعه او که هر څه وي نو بايد دا نور هم ته

تقويه کړې تر څو په آينده کې د تحليل قوت مو لا زيات او بهتر شي.

ورونو! د اسلام سره د اسلام د دښمنانو د دښمنی تاريخ ډېر اوږد

دی، کفار منافقين او مرتدين د همدې هدف لپاره چاپېره دي چې

مسلمانان په فكري او سياسي ډگر كې له ماتې سره مخ شي، دوى مسلمانانو ته د نظامي ماتې وركولو څخه ډېر د مسلمانانو د فكري او سياسي ماتې په لټه كې دي، دوى پوهيږي چې مسلمانان فكرياً مات شي نو بيا كفار ټول په ټوله خپلو اهدافو ته رسيږي همداسې كه مسلمانان سياست كې ماته وخوري نو بيا به هم د كفارو اهداف پلي شي او مسلمانان به خپل هر ډول استعمار لاندې ساتي.

د دوى ټولو هڅه او مبارزه يې په همدې بنياد ده چې **د اسلام سياسي نظام** له ماتې سره مخ او خلك پرې بدگومانه كړي، د نه تطبيق وړ يې وگڼي او بالاخره له تطبيق يې پاتې كړي.

هدف دا دى چې مجاهدين بايد همدې خبرې ته تر ټولو دقيق متوجه وي، مجاهدين به په نظامي ډگر كې ماتې خوري خو هڅه يې بايد دا وي چې په سياسي ډگر كې له ماتې سره مخ نشي، دا فكري او سياسي شكست بايد قبول نكړي، كه پرې هر څومره بوج راشي، ټوټه ټوټه دې شي خو چې دا شكست قبول نكړي، كه چېرې نظامي برخه كې شكست وخوري او په سياسي جنگ كې يې شكست نه وي خوړلى نو بېرته به ډېر ژر خپله ماته په فتحه بدله كړي، خو كه يې سياسي جگړه كې ماته وخوړه نو بيا به په هر ډگر مسلمان د ماتې او ناکامۍ سره مخ وي او كه يې په سياسي ډگر كې شكست وخوړ نو دنيا او

آخرت به يې هم تباہ شي.

رسول الله ﷺ چې کله لومړۍ مبارزه شروع کوي، نو د سياسي جگړې سره مخ کيږي، دشمن يې پوهېده چې که يې په سياسي ډگر کې مات کړي، بيا نظامي جنگ ته ضرورت نه پېښيږي، ځکه يې نو ورسره سياسي جگړه گرمه کړه، په مختلفو شکلونو يې غوښتل چې رسول الله ﷺ له خپلې داعيې څخه په شا کړي، له هرې دروازې ورته راغلل، ډؤل ډؤل فشارونه، گواښونه، بنديزونه، شکنجې او دردونه يې ورکړل، خو چې ونشول بيا يې ورته ډؤل ډؤل وړاندیزونه وکړل او په سياسي ميدان کې يې معاملي کولو ته راوباله. لېکن رسول الله ﷺ په ځان او ملگرو ټولې سختۍ گالي، له مکې نه وشړل شو، طايف کې زخمي شو، احد کې زخمي شو، تره يې حمزه شهيد شو، اويا کسه ملگري يې نور شهيدان شول، د بلال رضي الله عنه په شمول يې گڼ ملگري د ډؤل ډؤل تعذيبونو او شکنجو لاندې شول، د احد زخمونه يې لا راټول نه وو چې څلوېښت ورځې وروسته د بنوعامر قبيله خيانت وکړ او اويا کسه قاريان صحابه په ډېره بې رحمۍ شهيدانوي، په داسې حساس حالات کې چې رسول الله ﷺ داسې پوهه او عالمان ملگري او د کار کدري خلک ورسره کم دي خو بيا هم

اویا کسه ترې مخکې شهیدان شول او څلوېښت ورځې وروسته ترې اویا تنه نور شهیدان شول، خو رسول الله ﷺ له خپلې داعيې څخه نه په شا کيږي، تر پایه پر خپل دريځ ولاړ و، په نظامي برخه کې به وروسته بیا هم شکستونه راغلي وي لکه په ابتدا د حنین کې خو رسول ﷺ له خپل دريځ څخه نه په شا کيږي قطعاً نرمي نه کوي.

په همدې به بحث کوو چې سياسي جنگ کوم جنگ دی؟
کوم اړخونه پکې شامل دي او نظامي جگړه کومه جگړه ده؟
کله چې دښمن له مختلفو لارو فشارونو، گواښونو او وړاندیزونو،
تمو درکولو او له مختلفو لارو تا د خپل فکر دريځ او مسير څخه کوږ
کړي، نو په دې پوهه شه چې تا په سياسي ميدان کې ماته وخوړه،
نظامي جنگ هم د همدې لپاره دی چې تا په سياسي ميدان کې مات
کړي او په سياست کې دې د ځان تابع کړي.

تاسې به ليدلي وي چې ډېرې باطلې فرقې به په نظامي جنگ کې مخ
ته تللي وي، خو کله يې چې په سياسي ډگر کې ماته خوړلې، نو کفارو
هم ورته ميدان خوشې او دوی يې گټونکي اعلان کړي، د کفارو
ظاهري نومونه او شعارونه نه دي په کار چې هله زه بريالی شوم،
فاتح شوم هغه شوم او دغه شوم، بلکې هغوی په ډېر هنر او مکر په
داسې حال کې چې خپل سياست درباندي ومني ځان درته مغلوب هم

نيسي او تا پورته پورته غورځوي چې هله نو ته د نړۍ فاتح يې حال دا چې کفار خپل هدف ته رسيدلي او ته يې د لاس آله گرځېدلی يې، لکه ښه مثال يې موجوده نظام دی.

د کفارو اصلي دنده دا ده چې مسلمانان د سياست څخه لرې وساتي او دا يې تلپاتې صفت دی، دا صفت دوی په هېڅ صورت نه پرېږدي، کله چې دوی سياسي جنگ وگټي بيا نو تاته په نظامي برخه کې ځان مات هم حسابوي، بيا د گټې او بايلو کيسه کې نه وي، خو دا درسره هېڅکله نه مني چې ته دې په سياسي ډگر کې بريالی شې، يانی په سياست کې دوی شکست نه قبلوي.

نو مجاهدين هم بايد په دې برخه کې ماتې ونه مني، خپله مبارزه جاري وساتي، کله کله په مجاهدينو ډېر سخت فشارونه راځي، لارې پرې تړل کيږي، لوږې تندي او بمبارونه، هر ډول وحشتونه او تهديدونه د همدې لپاره پرې کيږي چې مجاهدين په سياسي برخه کې له خپل دريځ څخه په شا کړي او يا يې دې ته مجبوره کړي چې يو کفر او طاغوت سره يې مذاکراتو او ناستې ته تيار کړي، بايد مجاهدين همداسې ځان کلک عيار کړي، خپل تاريخ، الگو او رهبر رسول الله ﷺ او د هغه صحابه وو ته وگوري چې څومره دردونه او کړاونه يې وگالل خو په سياسي ډگر کې يې هېڅ ډول تنازل ونکړ او

کفارو ته يې هېڅ پوځ ماته ونه منله.

څنگه يو مجاهد پوه شي چې زه سياسي ديد او فکر لرم؟

هر مجاهد بايد دا توان ولري چې د سياست په ډگر کې د کفارو سره مقابله وکړي، د کفارو دا محدوديت او طلسم ورمات کړي چې گوندې سياست کول يوازې د هغوی کار دی او همغوی په دې ښه پوهيږي، نو لنډه دا چې مجاهدين بايد د سياست نوم سره خپل کرکه او حساسيت ختم کړي او دې باب سره پوره علاقه پيدا کړي.

اوس لنډه خبره دا کوو چې ته به څنگه دا اطمینان ترلاسه کړي چې ته د يو سياسي تحليل درک لري او تاته اوس يو سياستمداره مجاهد ويل کېدای شي.

لومړۍ خبره داده: چې ته په کوم موجوده حال کې واقع يې همدغه وضعیت تحليل کړې، د وضعیت په تحليل مور اوږد بحث کړی هغې ته نه ورگرځو خو دومره وایم چې ته د موجوده وضعیت په تحليل کې دا سوچ او فکر به کوې چې منفي او مثبتې خواوې وڅېړې او تحليل يې کړې چې ستاسې په صف باندې د موجوده حالاتو گټه څه او زیانونه يې کوم دي.

په بل تعبیر باندې ته معلومات راجمع کوي، څلور طرفه مثبت او منفي اړخونه يې تحليلوي، له دې نقطه نظره يې سنجوي چې د اسلام په سياسي نظام ددې مثبت او منفي حالات تاثيرات څه دي. يعنې وضعیت دې اړزيابي کړ، مثبت او منفي اثرات دې هم ورته په ډاگه کړل، اوس دا تصور کوي چې حالات که همداسې دوام وکړي او موږ له همدې حالاتو سره سم په ځان، په خپلو پرېکړو، تصاميمو او نقشو کې کوم بدلون رانه ولو، نو راتلونکي کې ددې وضعیت د منفي او مثبتو اړخونو تاثيرات به په موږ او زموږ په نظام څه وي؟ موږ مثبت لور ته روان يو که منفي لور ته؟ مثبت په منفي غالبېږي که منفي په مثبت؟ داسې تصور او بيا تحليل کول تاته ډېر لوی باب پرانيزي، ته که ددې سم تحليل وکولای شي، نو ته يو سياستمداره مجاهد يې.

که ته د حالاتو له تحليل څخه په دې پوهه شوې چې په راتلونکي کې که بدلون ونه لرئ نو تاسې منفي طرف روان ياستئ او که بدلون ولرئ، نو تاسې به مثبت طرف پرمختگ وکړئ، نو همدغه تحليل کول د يو هوښيار سياستمدار نښه ده، بله دا چې د همدې تحليل له امله ته په دې پوهېږې او تشويقېږې چې د بدلون په لټه کې شي هم خپله او هم نور ملگري په دې قانع کوي چې وروره ما وضعیت تحليل

کړی که موږ په دې او دې... برخو کې ځان عیار نه کړو نو موږ پرمختګ نه بلکې تنازل کوو او که مو خپلو نقشو، پلانونو او پرېکړو کې دغه او دغه... بدلونونه ولرل نو موږ به دومره او دومره... مثبت پرمختګونه وکړو.

همدغه هغه نقطه ده چې د کفارو ترې زړه چوي، سیکولريزم په همدې هڅه کې دی چې مسلمانان او بیا مجاهدين هېڅکله دا فکر او انگېزه پيدا نکړي، ځکه يې سياست نه دومره متنفره کړي چې هر مسلمان ته د سياست نوم واخلي نو دستي به دا فکر ورسره مل شي چې ياره سياست خو بس درواغو ته وايي! سياست کې کار لرل د کفارو کار دی! زموږ يې له سياست سره څه! موږ په سياست څه پوهيږو!

سيکولرانو سياست همدغسې تشهير کړی دی، يعنې له سياست څخه يې هغه چاره جوړه کړې چې خپله پرې منې سپينوي او خوري يې او موږ تاسې ته يې په خېټه رامنډي، سیکولريزم همدا فکر خپور کړی چې ستا يې د وضعيت د تحليل سره څه، خو د وضعيت تحليل درته موږ کوو کنه... او ته بايد په دې باندي قانع شي چې دين د سياست څخه جلا کار دی، ته خپل عبادت کوه سياست به مونږ درته واضح کړو!

اوس نو چې تا وضعیت تحلیل کړ، ټولې خواوې دې ورته و سنجولې، د راتلونکي لپاره دې فکر وکړ، د موجوده وضعیت د تحلیل په رڼا کې دې د اسلام د سياسي نظام د پرمختګ او شاتګ فکر وکړ، په دې اړه دې علماؤو سره مشورې وکړې، تحقیق او پلټنه دې وکړه او عملي لاس په کار شوې، همدا د سیکولریزم تباهي ده، په همدې د سیکولریزم **سټه** راوځي، ځکه نو سیکولریزم هېڅکله دا اجازه نه درکوي چې ته دې دا درک او قوت پیدا کړي.

دین یې د سیاست څخه جدا کړی، ظاهري دین یې تاته درپریښی چې بس لمونځونه کوه، روژې نیسه، حج ته ځه، نور سیاست سره کار مه لره، دا هر څه درته موږ کوو، دا دومره اخبارونه او رسنۍ موږ د څه لپاره جوړې کړي، د سياسي چارو تحلیل او د وضعیت تحلیل به درته موږ کوو، روزمره یا هفته وار یې غواړې، میاشت په میاشت د حالاتو تحلیل درته وړاندې کړو او یا کال په کال، په څه ډول یې چې غواړې موږ یې کوو نو ته خپل عبادت سره کار لره، دا ستا کار نه دی او په همدې یې مسلمانان قانع کړي هم دي، ځکه نو چې د سیکولریزم داعیان ورته وایي فیل والوت، دوی هم وایي فیل والوت، نور نو رانده دي دا درک او تحلیل ورسره نشته چې آیا رښتیا هم فیل الوزي؟

د گاهي د آسونو غوندي يې ورته د دواړو سترگو اړخونو ته پردې اچولي، چې نور هغه او دپخوا ونه گوري، کوم مسير چې سيکولريزم وربښودلی په همغې نېغ لار شي.

تاسې به غرب پلوه سياسي کارپوهان هم ليدلي وي چې ځانونه مسلمانان گڼي خو د غرب له ليدلوري هر څه گوري، د دوی د تحليل سرچينه هم د غرب مردار ښوونه دي.

مخکې موږ وويل چې کله ته د تحليل ځواک ونه لرې ذهن به دې تش وي او مجبور يې همدې د غرب تحليل ته پنا وروړې.

موږ سره په فقه کې يوه قاعده ده چې که چېرته يو خوا د سنګر علماء وي او بل طرف په کور ناست علماء وي، نو که ته فتوه اخلي د سنګر

د عالم څخه به يې اخلي، ځکه هغه عملاً په ميدان کې ولاړ دی، الله **تعالی** ورته دا عزت او همت ورکړی چې اوضاع يې تحليل کړی ده،

سياسي بصيرت لري ځکه يې نو د سنګر غېږه غوره کړې ده، ددې بل چې علمي مستوي هرڅومره لوړه وي خو دا ترجيح د سنګر عالم ته

الله **جَلَّالَهُ** ورکړې، دا عزت د سنګر عالم سره دی چې بايد له همغه فتوی واخيستل شي او له همغه وپوښتل شي چې حالت او وضعیت درته تحليل کړي.

دويمه خبره داده: چې تا د وضعیت هر اړخيز تحليل وکړ، منفي او مثبت اړخونه دې ورته هم وسنجول، اوس يې نو د حل په لارو فکر په کار دی چې د موجوده ستونزو د ختمولو لپاره څه په کار دي؟ د حل لارې يې څه دي؟ ټولې پايلې بايد په ډاگه کړې. مخکې موږ خبره وکړه چې که ته د ستونزو څخه د وتلو لارې سنجوې نو يوه لاره به نه گورې، د ستونزو څخه د وتلو څو لارې به پيدا او غوره کوې، که چېرته يوه لاره درباندي بنده شوه چې په بله ووځي همدغسې که تا وضعیت تحليل کړ او ستونزې دې هم درک کړې نو اوس له دې حالاتو او ستونزو څخه د وتلو څو حل لارې هم ورته انتخاب کړه.

ډېر فکر به په دې کوې چې کومې حل لارې ته انتخابوې دا بايد د تير (ماضي) په څېر نه وي، دا بايد په نويو تجربو بنا وي، نوې حل لارې وي مطلب افشا شوې او مشکوکې نه وي.

وروره!

د اسلام د سياسي نظام د پرمختگ او لاسته راوړنو لپاره داسې يوه جمله يا ليکل په کتابونو يا انټرنېټ يا نورو سرچينو کې ته نشي موندلای چې ته يې راواخلي او دغه اړونده برخه کې ترې نقده استفاده وکړې، کېدای شي ځينې خبرې به وي، خو ته بايد د يو

سياستمداره او ځيرکه مجاهد په حيث له مختلفو سرچينو او تجربو څخه يو يو ټکی راواخلي ټولې وارزوې، سره يوه ځای يې کړې او يو ښه مواد او د حل لارو هدايات ترې راوباسې.

مخکنۍ خبره درته اوس يو ځل بيا په بل تعبير کوو، يعنې د مجاهدينو او د اسلام د سياسي نظام د پرمختگ لپاره تاته څوک نه وايي چې دا او دا کارونه وکړه ته به پرمختگ وکړې، له موجوده ستونزو به خلاص شې، دا نقشه او دا طرحه عملي کړه نو کامياب به شې، نه داسې نه کيږي! بلکې ته خپله بايد دا وړتيا او ځيرکتيا ولرې چې خپله به يوه يوه خبره، يوه يوه جمله را اخلي او يوې يوې قاعدې پسې به گرځې هغه به را پيدا کوې، سره څنگ په څنگ به يې ږدې او يوه ډېره ښه طرحه او د حل لاره به ترې جوړوې.

مثال لکه په يو ډک دسترخوان ناست يې له څو کونجونو يې مختلفو شيانو څخه يوه مړۍ جوړوې او هغه مجاهدينو ته وړاندې کوې چې هغوی يې وځوري.

ستا وظيفه همدغه ده چې د مجاهدينو د کاميابۍ او د اسلام سياسي نظام د پرمختگ لپاره مختلفو نقطو پسې وگرځې، راپيدا يې کړې او ويې سنجوې، بيا يې په نقشه کې عملي کړې او دا کار ته هله کولای شې چې ښه بډايه معلومات ولرې او دا له مختلفو اړخونو څخه

ترلاسه او بيا يې تفسير کړې يعنې له څو طرفونو څخه د معلوماتو کتنه او ارزونه وکړې.

مخکې مو وويل چې د سيکولريزم سره مبارزه يوازې همدا موږ تاسې ته راپاتې ده، نو د سيکولريزم حاميان څومره هڅه کوي، شپه او ورځ په همدې کوبښن کې دي چې معلومات راټول کړي، مستشرقين آن د مسلمانانو کتابونه لولي، اسلام مطالعه کوي، ځان پرې پوهوي او بيا يې په بل ډول او بل تعبير همدغه اسلامي احکام په تحريف شوې بڼه مسلمانې ټولني ته وړاندې کوي، خو بالعکس موږ او تاسې خوبونه کوو، حال دا چې په کار ده موږ هم همداسې خپل هر اړخيزه هڅه جاري وساتو مطالعه، هر اړخيز معلومات راټولولو، د سيکولريزم په اهدافو او اساساتو ځانونه پوهول، د مبارزې او پرې د رد لپاره مواد او دلايل درلودل لازمي دي نو بايد دا مسئله نوره درک کړو.

دلته دې خبرې ته هم متوجه اوسه چې د يو ښه سياستمدار په حيث د علت او معلول ترمنځ رابطه پيدا کړه، همپشه يو کار چې کيزي نو علت لري او د هر علت لپاره يو معلول شته، نو ته همدا رابطه پيدا کوې، ولې دا کار وشو؟ ولې دا کار وشي؟ نو که همدغه رابطه تا پيدا کړه همدا ستا د کاميابۍ کيلي ده.

هر اقدام او کار چې کيږي او ته دا تحليل کوې، نو هڅه وکړه چې په همدې تحليل کې علت او معلول ډېر ښه تشرېح کړې چې دا بيا ستا مجاهدينو ملگرو ته هم قناعت بخشه او په زړه پورې گرځي او په ډېر شوق او علاقه خپل کار مخ ته وړي، مثلاً زه او ته قتال کوو، ولې؟ ځکه چې د الله ﷻ نظام حاکموو، اوس چې تا د قتال د علت او معلول

ترمنځ ربط په ډاگه او دغه توان دې پيدا کړ چې د علت او معلول ترمنځ اړيکې تشرېح او وڅېړې، ارزيايي يې کړې، نو ته بيا په ډېره ښه توگه کولای شې چې خپلو ستونزو ته حل لاره پيدا کړې او پرمختگ وکړې.

دا بايد ارزيايي، تحليل او مجاهدينو ته يې تشرېح کړو چې زموږ او ستاسې د علت او معلول ترمنځ دغه اړيکه ده، همدا تشرېح د مجاهدينو د تشويق او ترغيب باعث هم کيږي او ددې تر څنگ يو فکر اخلي، د خپل کار ارزښت ورته معلوميږي او بيا په ډېره ښه انگېزه خپل کار مخ ته وړي.

درېمه خبره داده: چې که ته غواړې يوه تکړه، بابصيرته سياستمداره مجاهد واوسېږې، سيکولريزم او سيکولر سياستمدارانو سره مقابله وکړې، نو ستا همدا درس او همدا وظيفه ده وروره چې خپله لاس په کار شې، معلومات راټول او تفسير کړې، وضعيت تحليل بيا د تصميم

او د حل لارو، د پرمختگونو او مثبت بدلون په اړه په طرحو او سوژو فکر وکړي.

سيکولر سياستمدارانو ته خو زمينه مساعده ده هغوی په هره برخه کې هر څه ته لاس رسې لري، په دې برخو کې مسلکي زده کړې کوي، خو زه او ته بايد مايوسه نشو، زه او ته له هغوی په هر څه کې څه وړتيا لرو، لکه څنگه مو چې په نظامي برخه کې د الله جَلَّالَهُ په مرسته د هغوی دغه معاصرې ټکنالوژۍ ته په خپلو ماتو گوډو وسايلو ماتې ورکړې، نو دغسې په فکري او د سياست په برخه کې هم د الله جَلَّالَهُ په مرسته ماتې ورکولای شو.

او همدا درسونه دي چې تاسې ته يو فکر او انگېزه درکوي، تاسې دې ته مجبوروي چې تحقيق او مطالعه وکړئ، په دې برخه کې دلچسپي پيدا کړئ، همدغه مسائل چې درته بيانېږي ښه سوچ او فکر پکې وکړئ او ښه په شوق يې وڅېړئ، ځکه چې زما او ستا اوس د ټولې نړۍ سره په دې برخه کې مقابله ده.

په سياست کې يوه قاعده ده وايي کوم شيان چې له تا څخه لرې دي، نو لرې شيان د نېرديدي ديد او زاويې څخه وگوره او دا کوم شيان چې درسره نېرديدي دي دا د لرې ديد او زاويې څخه وگوره، دا قاعده د وضعيت په تحليل پېره مثبتې اغېزه پرې باسي، که چېرته ته وضعيت

تحليل کوي يا يوه داسې موضوع تحليل کوي چې تاته ډېره نږدې ده، ستا د سترگو او کنټرول لاندې ده، نو دېته ته په ټيټه سترگه مه گوره، له همدې نږدې ليد لوري څخه ورته نظر مه کوه چې ياره بس دا زما د نظر لاندې ده مشکل نشته، نه! بلکې دا بايد له ډېر لرې څخه وڅاري، يعنې د اسلام د سياسي نظام په داخلي نظم کې به ډېر له لرې څخه ورته فکر او سوچ کوي، کوم چې تاته نږدې مسائل دي له لرې زاويو به ورته گوري او کومه چې لرې ده هغه نږدې وگوري، په بل تعبير ته خپل لرې راتلونکي ته په ډېر نږدې نظر وگوري او داسې احساس به کړي چې زه کال وروسته دغه هدف ته رسېږم، نو دا کال لرې نه دېته همدا اوس کار په کار دي، ډېر نږدې دي، په ډېره عجله او تېزۍ ورته کار په کار دي، بس دا سوچ به نه کوي چې دوه يا درې کاله منځ کې شته هغه وخت به ورسره گورو، نه! دې هر څه ته به ډېر له نږدې څخه کتنه کوي او برعکس کومه چې نږدې مسئله ده دا به له ډېر لرې څخه گوري، دې ته به فکر کوي چې زما دا اوسنی کار په لرې راتلونکي کې کوم اغېز لري؟ اوس چې دا زما نږدې کار زه په درست شکل ترسره کړم نو په لرې راتلونکي وخت کې زما ددې بڼه کار نتيجه به څه وي؟ ستا ډېر نږدې کار يا يوه موضوع چې همدا اوس کار غواړي خو نتيجه يې اوس نه وي نتيجه

يې لري وي، نو ته به يې هغه لري نتيجه سنجوي چې دا کار که اوس په درست شکل وکړم نو لري نتيجه يې دومره اثر او اغيز درلودای شي. دغه قاعده چې تا مراعات کړه نو ته يو ښه سياستمدار يې، يعنې چې فعلي وضعیت له لري وگورې او لري وضعیت ته له نږدې څخه کتنه وکړې او هم ورته متوجه اوسې.

څلورمه خبره داده: چې د اسلام په سياسي نظام کې ته هغه وخت يو ښه سياستمداره شمېرل کېږي چې د خپلو کارونو په اولويت بندي باندې ځان په درست شکل پوه کړي، يعنې پدې ځان پوه کړي چې د کارونو تقسيم بندي څنگه وکړي، کوم کار بايد لومړيتوب ولري، ورپسې کوم کار کول اړين دي، په دې مسائلو بايد ستا سر پوره خلاص شي.

دا خبره اوس ټول کوي چې د کارونو په لومړيتوب ځان پوه کړو، خو څنگه په دې پوه شو چې کوم کار ته لومړيتوب ورکړو؟ نو مجاهده وروره د اسلام په سياسي نظام کې د کارونو اولويت بندي د خلکو او رعيت د شرعي تقاضاو او ضرورتونو په اساس کيږي، له تا څخه اول کومه د شريعت موافق غوښتنه لري؟ رعيت په اوس وخت کې اول کوم کار ته ډېر ضرورت لري؟

موږ سره د کارونو د اولويت بندي اساس همدا د امت تقاضا ده، د مسلمانانو ضرورتونه سنجش کړې چې د دوی ستونزې کومې دي او د دې ستونزو ختمولو د ضرورتونو پوره کولو لپاره لومړی بايد کوم کارونه وشي.

او دا په هره برخه کې په کار ده که هغه نظامي برخه ده، که دعوتي، اقتصادي، اعلامي او يا نورې برخې دي، هر ملگری بايد همدا سوچ وکړي چې موږ د اسلامي امت کومې غوښتنې ورپوره کړو؟ اوس د خلکو څه ته ضرورت دی؟ که ته د وضعیت تحليل وکړې نو ته بيا ډېر په آسانه هغه کارونه چې اولويت ولري معلومولی شي.

پنځمه خبره داده: چې ځينې خلک د ځينو کارونو لپست لري چې زه بايد دا... دا... کارونه وکړم، راځه ته يو داسې لپست هم ولره چې زه بايد دا... او دا ... کارونه ونکړم، يعنې د کولو کار خو خلک لپست کوي نو ته د ځينو نه کولو کار هم لپست کړه.

که غواړې چې غټو تېروتنو کې واقع نشې او ځينې نيمگړتياوې ستا د کارونو مانع نشي نو ته بايد دا هر څه تحليل او دا ټول لپست کړې، ډېر خلک داسې دي چې لومړی يې دا دعوه وي چې د اسلام د سياسي نظام لپاره کار کوم خو سبا يې گوري چې کفارو سره يې اړيکې جوړې، په سل فحشا او بې لاری يې سر وي، وجه داده چې هغوی

هغه د نه کولو کارونه ځانته نه دي لېست کړي، اوس يې د اسلام نوم بد کړی.

نو موږ بايد د يو مجاهد په حيث داسې لېست ولرو چې دا کارونه بيخي ونکړو، لکه کفارو سره نرمي، هغوی سره مذاکرات، د هغوی په منځ کې نفوذي کار، نور اړوند کارونه لکه بې اطاعتي، پټ کاري، بې صبري، درواغ، گناه کبیره يا نور... چې دا خپله ستا د بې لاری او غولوني سبب گرځي.

يو ساعت ځان سره بحث وکړه، تاته خپل ضعف او خپل د نه کولو کارونه خه معلومېږي، بس دا ټول ځان سره نوټ کړه او دا ټول کارونه په ډاگه کړه بيا يې ځان سره وليکه، نو ته به خپله پوه شې چې تا تر اوسه څومره د نه کولو کارونه کول.

دا خبره درسره د زړه په سر وليکه چې د نورو هغه کارونو تر څنگ چې بايد ونشي يو تر ټولو تاواني کار يې **بې اطاعتي** ده، نو دا ځان سره نوټ کړه چې په هېڅ صورت به بې اطاعتي نه کوم، هر کله چې مجاهدينو او د اسلام سياسي نظام گوزار خوړلی نو له بې اطاعتۍ څخه يې خوړلی دی، کله موږ په ځان وويرېږو چې يا الله چپرته له موږ څخه د مشرانو بې اطاعتي نه وي شوې، دا خو پېره غټه مسئله ده، د جاهليت مرگ دی، يعنې سترې هم يې او گناهگار هم يې.

نو دا ډېره ستره غلطي او گناه ده چې تکراراً درته مشران وايي چې بې اطاعتي مه کوئ خو بيا هم حینې ملگري په کې واقع وي چې دده دا بې اطاعتي يوازې ده ته نه، بلکې ډېرو نورو ملگرو او نظام ته ستر زيانونه اړوي.

د اسلامي خلافت شهيد شوي خليفه ابوبکر البغدادی **تقبله الله** هم دا خبره کړې وه چې **(أخرجوا من صفوفكم من يجاهر بمعصية)** له صفونو څخه مو هغه خلک وشړئ چې علني گناه کوي، دا د اسلامي خلافت منهج دی، کوروالی نه مني، دا بې اطاعتي هم همداسې يوه علني گناه ده، چې تکراراً ورته متوجه شوی يې خو بيا هم درڅخه کيږي، نو ځان ترې ساتل په کار دي.

بي اطاعته وروره!

د نفس له بندگۍ څخه د الله **جَلَّالَه** بندگۍ ته راوگرځه د نفس د بندگۍ غوښتنه بې اطاعتي او د الله د بندگۍ غوښتنه اطاعت دی. نو لنډه دا چې هغه کارونه د بې اطاعتۍ په شمول چې په سياسي نظام کې د شکست لامل کيږي بايد لږست شي او په کلکه يې له کولو ډډه وشي، زموږ رهبر محمد **صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ** چې په سياسي نظام کې شکست نه دی منلی، موږ يې امتيان يو موږ يې هم بايد په هېڅ صورت ونه منو، ټوټه ټوټه دې شو خو دا کارونه بايد ونه کړو.

ددې پورته بحث خلاصه داده چې د يو سياستمداره مجاهد په توگه بايد تل له ځان څخه دا پوښتنه ولري چې ته في الحال په کوم کار کې واقع يې او کوم کار کوې؟ نو ددې کار نتيجه او گټه نورو مجاهدينو ته څه ده؟ زما ددې کار په پايله کې به د اسلام سياسي نظام څومره پرمختگ وکړي؟

نو همدا پوښتنه له ځانه تکرار کړه چې ستا دا کار د مجاهدينو اهدافو ته د رسيدو په برخه کې د سهولت او آسانۍ باعث کيږي که نه؟ چې ارزونه دې وکړه او جواب دې مثبت و نو بيا ټينگ اوسه سستي مه کوه بيا نو ترمرگه کار وکړه، مټې رابډ وهه ښه په اخلاص خپل کار مخ ته يوسه.

ځکه چې کوم کار ته کوې نو تاته يې گټه معلومه شوه، نو بيا ولې غفلت او سستي وشي، بيا نو ځان پل کړه چې مجاهدين درباندي تېر شي او خپل هدف ته ورسېږي، دا خو پېره لويه د سعادت خبره ده چې ستا د کارونو په نتيجه کې مجاهدين په آسانۍ سره خپلو اهدافو ته ورسېږي، نو دا بايد تل يو تکړه او سياستمداره مجاهد انگېزه وي. کله چې ته په دې وپوهېدې چې ستا په کارونو مجاهدينو ته سهولت راځي، گټه ترلاسه کوي او ته بيا هم کارونه په نيمايي کې خوشې کوې او يا يې په پېر مات زړه او سستۍ سره گډوډ کوې، نو دا خو

بيا ډېره ناځواني ده دا خو بيا خيانت کې وشمېرل شو چې ته ښه په دې پوهيرې چې ستا کارونه مجاهدينو ته دغه.. او دغه .. گټه لري خو بيا يې هم نه کوي، نو ته خو بيا په خپله دعوه کې دروغجن يې.

د ښه سياستمدار اوصاف

لومړۍ صفت: دا دی چې بايد په خپلو اعصابو کنټرول ولري.

د اسلام په سياسي نظام کې د يو ښه سياستمداره غوره صفت همدا دی چې د حالاتو او وضعیت سره په سره سينه او په آرامو اعصابو برخورد وکړي، د اسلام د سياسي نظام د پرمختگ لپاره دا لازمي ده، که په اعصاب خرابۍ کې مو هره پرېکړه وکړه نو هغه به ستاسې او د نظام په تاوان وي.

که ته اعصاب کنټرول کې ونه لرې نو مخکې چې موږ په کومو موضوعاتو خبرې وکړې لکه د معلوماتو راجمع کول، تفسيرول، د وضعیت تحليلول، تصميم گيري، پلان جوړونه، سوچ او اقدام ... او داسې نور ټول مراحل هسې عبث لارل ته بيا په خرابو اعصابو دا يوه مرحله هم په درست شکل نه شې طی کولای دا نو يو غير ارادي او غير ارزول شوې پرېکړه او تصميم به وي چې ته يې بيا نيسي.

نو لومړی کار به د اسلام د سياسي نظام په تطبيق کې دا وي چې اعصاب کنټرول کې وساتو دا يو ډېر لوړ صفت دی، کوم خلک چې دا صفت نه لري نو هغوی اکثره له تاوان او زیان سره هم ځان مخ کوي هم خپل نظام او ملګري، څوک به ورته يو خبر راوړي نو دا يې په ځای ددې چې دروغ او رښتيا يې معلوم کړي، خپله اطلاعات او معلومات ترلاسه کړي بيا يې تحليل کړي او تصميم ونيسي، نو پرته له دې هر څه سمدستي احساساتي عکس العمل ښايي او پرېکړه کوي چې د داسې پرېکړو پايله اکثره زیان او پښېمانتيا ده، که دې اعصاب د بل چا په کنټرول کې وي نو بيا به په دې خاطر چې ته دې له اعصابو په درست شکل کار وانخلي او د پرېکړې ځواک ونه لرې، يا به دې په مختلفو خبرو غمجن، خفه او يا به درته په اعصابو کې نوره خرابي پيدا کړي، خو که ته په دې برخه کې سنجيده يې او په آرام زړه هره خبره چې درته راځي سمدستي اقدام ونه کړې معلومات راواخلي تحليل يې کړې او په سرو دماغو سوچ وکړې، نو ته به گټونکی يې ان شاء الله.

دا هغه صفت دی چې له ډېرو خلکو زايله شوی او يا ترې هېر دی. نو موږ ته په کار ده چې د يو ښه سياستمداره په حيث خپل دماغ کنټرول کې وساتو، نن سبا ساينس او طبابت پرمختګ کړی او دا

خبره يې واضحه کړې چې د انسان په ذهن کې څه د پاسه سل ميليارد سلول دي.

سل ميليارده دريځې (کړکۍ) او يا د ذخيرې ځايونه دي، چې په دې کې معلومات او اطلاعات راټول او ځای کېږي، نو چې دومره قدرت زموږ دماغ لري، نو الله **جَلَّالَهُ** دا قدرت هم زموږ دماغو ته ورکړی چې څومره معلومات چې ستا په ذهن کې داخل شوي يا راداخلېږي په يوه ثانيه کې ستا په خدمت کې دروړاندې کړي.

الله **جَلَّالَهُ** دومره قوي دماغ او اعصاب موږ ته په اختيار کې راکړي نو بايد خپل حواس راکنټرول کړو، ځکه که کله يوه خبره اورې نو اوتومات شکل سره يا خوشحالي کوي، يا خفه کېږي، يا مثبت يا منفي اغېز درباندي کوي، ځکه الله **جَلَّالَهُ** ستا ذهن ته همدومره قوت ورکړی چې هر ډول خبره ورته راشي په ډېر کم وخت کې يې تجزيه کوي او د دماغو په سلولونو کې ځای په ځای کېږي او چې کله دې ورته ضرورت شو تاته يې وړاندې کوي.

نو خپل دا قيمتي ذهن وپيژنه، کنټرول يې کړه او د اسلام په گټه يې استعمال کړه، لمړنۍ صفت د يو ښه سياستمدار همدا دی چې خپل ځان بايد کنټرول کړي.

يو څوک چې خپل ځان نشي کنټرولولای نو څنگه به يو نظام کنټرول کړای شي؟

هر مجاهد بايد خپل فکر احساسات، غصه او نور په ډول ډول حالاتو کنټرول وساتي او هر څه ددې په اختيار کې بايد وي.

اعصاب خرابي د اسلام د سياسي نظام په تطبيق کې مناسبه نه ده، له دې خبرې چې خپل دماغ په خپل کنټرول کې وساته زما هدف دادی چې ستا دماغ بايد ستا په واک کې وي نه د بل چا د اغېزې لاندې، مثلاً بل کس ستا د دماغو کنټرول په داسې شکل اخلي چې ستا دماغ د خپل ځان په گټه په پرېکړو مجبوروي، يوه خبره درته وکړي پرته له دې چې سوچ او پوره ارزونه يې وکړي بيخي زر عکس العمل بسايې نو د دې مانا همدا ده چې تا د خپلو اعصابو کنټرول بل چاته په لاس کې ورکړی دی، بل کس دی چې غواړي تا خوشحاله، خفه، پرېشانه او يا مصروف کړي نو دا داسې شو چې ستا د اعصابو کنټرول د بل چا په لاس کې دی.

نو! دا صفت ځان کې پيدا کړه چې د خپلو اعصابو کنټرول بايد په خپل لاس کې ولرې که داسې شوه نو بيا ډېر ښه پلانونه نيولی او په آزاد شکل د خپل پرمختگ لپاره ښه برنامې مطرح کولای شي.

ولې دخپلو اعصابو کنټرول له لاسه ورکوو؟

خيني وخت مور له خپلو کارونو څخه د خپلې تمې او توقع موافق گټه ترلاسه نکړو نو دغه وخت مور خپل اعصاب له لاسه ورکوو، دا يو طبيعي حالت دی، په داسې حالاتو کې هم اعصاب له کنټروله وځي، نو ته بايد پوه شې چې ته د اسلام د سياسي نظام د يو سياستمدار په حيث ددغه طبيعي پېښو په مقابل کې د اعصابو خرابېدو په وړاندې هم مبارزه وکړې، ته بايد دا حوصله او زغم ولرې چې که ستا د کارونو نتيجه ستا د توقع خلاف وه، يا په نورو مواردو کې تاته خبرې راشي او ته يې په زغم او درک کې خپل دماغ کنټرول کې وساتې نو ته به يو کاميابه سياستمداره وې.

اعصاب بايد په هېڅ حال کې له لاسه ورنکړې، ولې مو دا صفت د سياستمدارۍ سره وصل کړ، د اسلام په سياسي نظام کې د يو سياستمداره شخص دې موضوع سره ربط څه شی دی؟

ربط يې دادی چې دا يو طبيعي حالات دی چې د يو کار څخه ستا د خوښې نتيجه لاس ته رانشي يا کار کې تاسې د ناکامۍ سره مخ شئ، نو يو خو سمه نتيجه دې لاس ته رانغله، کار هم ناکامه شو، د اعصابو کنټرول دې هم له لاسه ورکړی، نو په دې حالاتو کې به وضعیت څنگه تحليل او حالات به څنگه کنټرول کړې؟

ته بايد په خپل نفس اعتماد ولرې، خپل احساسات او حالات کنټرول کې وساتې ترڅو د حالاتو د ښه والي په اړه لاس په کار شي.

بل دا چې ځينې وخت ته د خطر او بحران سره مخ کېږي، نو مخکې د مشکل له راتلو چې ته بيا حالات کنټرول کي وساتې نو لازمه ده چې سر له همدا اوس څخه په خپل ځان کنټرول وساتئ او خپل اعصاب په خپل قابو کې ولرئ.

مثال: له تا څخه فتوا طلب کيږي خو ته په قهر او غصه کې يې څنگه چې لازمه ده دغه وخت هغسې فتوا نشي ورکولای، نو شريعت وايي ته دغه وخت ځان يو ځل آرام کړه، ځان کنټرول کړه او که دغه حال کې دې فتوا ورکړه نو هغه د منلو وړ نه ده.

همدغسې که ته په بحراني حالاتو او ستونزو کې خپل د اعصابو کنټرول له لاسه ورکړې او بيا په همدغسې گډوډ حالاتو کې پرېکړه کوې نو هم شرعاً مناسبه نه ده او هم به يې پايلې سمې نه وي، ځکه تا چې کوم حالت کې پرېکړه کړې دا حال ستا په کنټرول کې نه و، ستا سوچ او فکر په ځای نه و، ته يو ځل اعصاب آرام او کنټرول کړه بيا پرېکړه وکړه، بيا به دې پرېکړه د منلو وړ وي.

کله چې ته د اعصابو کنټرول له لاسه ورکړې، په غصه او احساساتو کې يې، دغه وخت شريعت تاته وايي که ولاړ يې کينه، بهتر او قوي

زمری همغه دی چې خپله غصه کنترول کړي نو د حالاتو او بحران د کنترول په موخه باید ته په ځان کنترول ولري.

دویم صفت: هر مجاهد باید تل خطرونو ته متوجه اوسي، اوس یو اتفاقات (تصادف) دی او بل خطرات دي، ددې دواړو ترمنځ توپیر دی. تصادف اصلاً ته په ډاگه کولای نشي او نه یې درک کولای شي، اما خطرات احتمالي گڼي چې کېدای شي داسې یو مشکل رامنځ ته شي، تاسو باید دا فکر ولری چې میاشت یا کال وروسته بدترین حالات او خطرات چې په موږ راځي هغه به کوم حالت وي.

سختترین او د ستونزو څخه پک حالات چې په مجاهدینو راځي دا به په کومه برخه کې وي دعوتي، اعلامي، نظامي کومه برخه کې به وي؟ که نظامي وي نو کومه نظامي برخه به دې مشکل سره مخ کېږي؟ نو ته چې د اسلام د سياسي نظام د یو ښه سیاستمدار په توگه د اسلام د سياسي نظام په تطبیق کې د خپلې ادارې اړوند حالات وارزوي، تحلیل یې کړې، سوچ او فکر وکړې، د آینده حالاتو ارزونه وکړې، نو ته بیا په دې پوهېږې چې هغه خطرات او ستونزې درک کړې چې تاسې ورسره آینده کې مخ کېږي، نو هڅه وکړه چې دغه ستونزو سره د مقابلي توانايي سر له اوسه پیدا کړې او سر له اوسه تیاری ولري، کوم مجاهدین چې ددې خطراتو طرف روان وي، هغوی

پوه او راستانه يې كړې، پرېكړه، پلان، كار او فعاليتونو كې كه بدلون لازمي وي نو بدلون راوړي او د راتلونكو ستونزو او خطراتو څخه د مخنيوي او يا ورڅخه د بچ كېدو حل لاره ومومي.

درېم صفت: هر وخت دا امکان شته چې تاسو د ستونزو سره مخ شئ، ځكه مونږ هغه څه غواړو چې د نړۍ ټول كافر يې راسره نه مني، مجاهدين به تل د ستونزو سره لاس او گريوان وي، دښمن به تل موږ ته ستونزې جوړوي او خنډونه به ايجادوي، نو د هر مشكل د حل لپاره به بې فكره او بې سوچه اقدام نه كوي، داسې فكر وكړه چې ته په ستونزو كې واقع نه يې، يو بل ملگري دې واقع دي او له تا د حل لاره غواړي مطلب داسې تصور مه كوه چې ته خطر سره مخ يې، بلکې بل ملگري ته د حل لارې ښايې.

نو دا خبره په دې خاطر كوو چې ته خپل فكر فارغه كړې مطلب خپل نفس او دماغ له دې مشكل څخه بهر وگنې، كله چې ته داسې احساس ولرې نو ستا دماغ به بوج او فشار لاندې نه وي او ښه پرېكړه به وكولاى شې.

دا تفكر او فكره بايد د اسلام د سياسي نظام د يو سياستمداره په توگه تل ځان سره ولرې، دا تصور مه كوه چې ته خپله مشكل كې يې بلکې بل چاته د حل لار ښايې نو ته به مطمئن يې.

او د هر مشکل څخه بايد ته يوه تجربه ځانته وليکې چې ترېنه په آينده کې عبرت واخلي، همداسې تل به ته هر اړخيز او لوی فکر به کوي دا بايد ستاسې تليپاتي صفت وي.

د هر څه لپاره چې ته سوچ کوي نو هر اړخيزه لوی او وسيع سوچ به کوي، صرف د ځان، وطن او کلي فکر نه، بلکې لوی فکر او د ټولې نړۍ او د ټول اسلامي امت سوچ به کوي، همدا سوچ به ستا د چستۍ او بېدارۍ سبب کيزي همدا سوچ بيا تا سستۍ ته نه پرېږدي، ته چې سوچ او فکر کوي نو الله **جَلَّالَهُ** د رسره حامخا بيا مرسته کوي.

او دا هر څه به په سړو دماغو کوي ځکه بدون د سکوت څخه ته بيا دايمي تفکر نشي کولای، که د شور او جذباتي کېدلو عيب ستا په وجود کې پيدا شو نو بيا درڅخه په آرام زړه د تفکر صفت له منځه ځي، نو که هر څومره ستونزې په تا راځي ته به سکوت کوي، غلی به اوسې شور به نه جوړوي، په آرامو او سړو دماغو به ستونزو ته د حل لار راوباسي.

څلورم صفت: هر مجاهد بايد د زېور تيا صفت ولري، بايد له ستونزو او اتفاقياتو څخه ونه پار شي او ورسره د مقابلي همت ولري.

يو قوي مؤمن دی يو کمزوری، نو ته په کوم معيار دا تشخيص کولای شي؟

قوي کس هغه دی چې د ستونزو په وړاندې **ثبات**، **زغم** او استقامت لري د مبارزې او مقابلې توان ورسره له لاسه نه ورکوي او کمزوری یې بیا برعکس دی.

مطلب په تنه او وجود چې یو څوک قوي او باهې یې غټه وي خو نور صبر، شجاعت استقامت او د مبارزې توانايي او همت نه لري نو دا کمزوری مؤمن دی، متل دی وايي: یک کیلو باش خو مرد باش.

باید چې زموږ هر مجاهد یو څه زړور او سیاستمداره مجاهد جوړ شي، له ستونزو تېښته ونه کړي بلکې د مقابلې لپاره یې لاس په کار او په وړاندې یې ثبات او استقامت ولري.

خو کله چې په تا ستونزې راغلي او کار دې ودراره او زړه دې مات شو چېرته کېناستي نو ته بیا یو کمزوری او بزدله انسان یې.

ویره طبیعي ده راځي خو د شجاعت مانا داده چې له وېرې سره په داسې حالاتو کې ته خپله وپره کنټرول کړې چې بیخي دې حوصله او زغم په ځای وي، د پریکړې ځواک له لاسه ورنه کړې د کار کولو همت ونه بایلې د مقابلې او مبارزې اراده دې لا پیاوړې شي همدا شجاعت دی، که دغه وپره دې باعث شو چې ته کار پرېږدې، نو ته بیا بزدله یې نو باید ډار په تا حاکم نشي او نه ورته کارونه پرېږدې، مبارزه او استقامت به کوي ترڅو په ډار او وپره ته برلاسی شي.

د حالاتو مقابله به کوي، کوم مشکل يا خطر وي خای به تغيروي نور امنيتي تدابير به نيسي خو بپرته به زر د کار زمينه خائنه برابروي، داسې به نه وايي چې يره بهانه په لاس راغله راخه اميران دې هم خبر ديچې مشکل کې يې، نه وروره خپل خان او حالات درته معلوم دي، چې لږ هڅه دې وکړه ډېر زر بپرته خائنه د کار ترتيب برابروي شي نو خان به غلی نه نيسي، بلکې بپرته به کار پيلوي. که داسې وکړي نو ته يو با تدبيره سياستمدار او يو خيړکه مجاهد يې، **يعني د سختو حالاتو مقابله په سختو فعاليتونو، زياته هڅه، سخت ثبات او قوي استقامت باندې کيږي.**

د يو کس شجاعت خو په يوه آله نه معلوميږي دا په همدې جريان د کار او د ستونزو سره د مقابلي او يا تېبستې په پايله کې معلوموو. دغه اوصاف ځکه بيانوو چې دا زموږ تربيتي دوره ده بايد چې د سختيو په وړاندې د مقابلي لپاره دا اوصاف خپل کړو.

پنځم صفت: د اسلام د سياسي نظام د پرمختگ لپاره د يو ښه سياستمداره مجاهد په حيث چې بل صفت بايد موږ ولرو هغه صداقت (**رېښتینولي**) ده.

صداقت هم همداسې د سياست په باب کې د استعمال لپاره خائنه خای او مطلب لري.

لومړی چې کوم مسؤلیت او وظیفه تاته سپارل کیږي نو په لومړیو کې ښه سوچ او فکر وکړه چې دا ته کولای شې او په ښه توګه یې سر ته رسولای شې که نه؟

او که بیا یې نشې کولای نو دلته به د **صداقت** څخه کار اخلي او خپلې مرجعې او امر او ته به رابطه کوې ورته به وایې چې وروره ددغه مسؤلیت تقاضاوې او غوښتنې زیاتې دي، ددې کار ترسره کول زما له وړتیا پورته دي، زه دروغ نشم ویلای، دوکه نه کوم چې هسې په خطا سره خلک تېر باسم، مطلب دغه کار په درست شکل نشم ترسره کولای او زه ددې مسؤلیت حق نشم اداء کولای.

د اسلام په سیاسي نظام کې صداقت همدې ته وایي چې کوم مسؤلیت نشې کولای صفا خبره وکړې او یا یې کولای شې نو بیا ناغیرې او سستي ونه کړې او په عمل کې خپل صداقت وښايي چې ته کار ترسره کولای شې.

کوم مسؤلیت درکول شوی، ددغه مسؤلیت چې کومې تقاضاوې دي، دا په ښه توګه پوره کړې او لاس ته راوړنې یې په ښه توګه ترلاسه کړې. ځینې وخت تاته یو مسؤلیت درکول کیږي او ته ښه پوهېږې چې ته دا مسؤلیت نشې ترسره کولای نو ته باید دغه وخت دې ته ونه ګورې چې راځه دا یو مسؤلیت دی بس فقط منل وکړه نور که کار وشو که نه.

نه! بلکې له پيله به سپينه خبره کوې په صداقت سره به هر څه روښانه کوې، ځکه دا زموږ او ستاسې مشترک او تړلی نظام دی چې يوه برخه کې د کار سستي راشي ټول نظام خرابوي، نو په کومه برخه کې چې پوهېږې همغه برخه کې بايد خپلو امراؤ ته په صداقت سره خبره وکړې.

د اسلام په سياسي نظام کې يو مسلمان سياست مدار لپاره معيار همدا صداقت او رښتینولي ده، ته به په صداقت سره دعوت هم کوې، قتال او نورې هڅې به هم، ستا په يو فعاليت کې به هم دروغ او دوکه نه وي، د غرب او د کفارو سياست خو اکثريت په درواغو بنا دی، خلک دوکه کول او خپل سياست مخکې وړل د دوی وظيفه ده.

شپږم صفت: د انتقاد منل او خپلې نيمگړتياوې چې بل څوک درښايي د هغې اصلاح کول دي.

داسې فکر مه کوه چې ته په هر څه له هر چا ښه پوهېږې او که څوک د اصلاح په موخه په تا انتقاد کوي نو بيا حسد، کينه، ضد، دښمني شروع او انتقاد نه برداشت کوې، د اسلام په سياسي نظام کې له انتقاد څخه تېښته نشته، ته چې فعاليت کوې نو انتقاد به هم منې، زه او ته د يو ښه سياستمدار په توگه قدرت، توانايي او د مبارزې

برخوردونه بايد وپېژنو، ځان کې دا صلاحيتونه راولو او په دې برخه کې انتقادات ومنو او ځان ترې ونه باسو.

اوس راځو دې ته چې انتقاد د اسلام په سياسي نظام کې په ما او تا په دوه قسمه يا د دوه لوريو څخه کيږي، يو د دوست له طرفه او بل د دښمن له اړخه انتقاد دی، ډېر خلک په دې برخه او دغه مسائلو کې تېروتنه کوي او د انتقاد اصول نه مراعاتوي.

نو ته بايد د يو سياستمداره مجاهد په حيث هم د انتقاد په منلو او هم د انتقاد د کولو اصول او شرائط وپېژنې، په دې پوهېږې چې په څه **وخت** کې په کومه **طريقه** په کومه **برخه** کې په **چا** او **چاته** انتقاد وشي.

که په دې مسائلو پوهه شوې نو د سالم انتقاد چې د اصلاح په موخه وي د هغې گټې به هم وپېژنې او ددې ترڅنگ د مرجفينو، مغرضينو او مخربينو د انتقاد په نوم تخريب او زيان به هم په ډاگه کړې. دوست بايد څه ډول انتقاد وکړي او د دښمن انتقاد څه ډول او د کوم هدف لپاره دی په دې بايد هر مجاهد پوهه شي.

نو که يو مجاهد په بل مجاهد ورور انتقاد کوي نيت يې بايد اصلاح وي د ملگري يا امير تخريب، د هغې توهين او تحقير نه وي، د انتقاد وخت او الفاظ هم بايد وپېژندل شي، ته پوهېږې چې د ځينو انسانانو

فطرت دا دی چې کله انتقاد نشي برداشت کولای خو موږ به د خپل نظام د پرمختګ لپاره انتقاد منو او د انتقاد په پایله کې به غصه نه، بلکې ځانونه به اصلاح کوو، د انتقاد کولو ټول شروط به په یوه جمله کې راخلاصه کړو هغه دا هر وخت چې موږ غواړو په یو مجاهد ورور باندې انتقاد وکړو باید د **چل** او **نیرنگ** څخه پاک او هدف به یې **اصلاح** وي.

که ته د داسې انتقاد لاندې راشې، نو ته هم باید تفکیک وکړې چې دا انتقاد چا کړی، دوست کړی، په کوم نیت یې کړی او که دښمن کړی کوم دښمن، داخلي که بهرني او هدف به یې څه وي. انتقاد کونکی هم باید ځینې صفات ولري، یو مجاهد ورور چې په یوه اداره یا یو امیر او فرد انتقاد کوي، نو لومړی خو باید دا د هغه کار څخه پوره معلومات ولري په کوم چې دا نیوکه کوي، خپله هم پوره نیک عمله وي او په کار کې درسره شریک وي، داسې نه وي چې له بهره درباندي انتقادونه کوي او خپله مرجف یا له جهاد څخه ناست وي، تاسره په یو کار کې یو قدم مخکې نه ځي، ستا خیر او اصلاح نه غواړي نو ددې کس انتقاد او د خپل مصلح مجاهد ورور انتقاد توپیر به کوئ.

نو داسې خلکوته د انتقاد کولو وخت مه ورکوی، داسې خلک چې د تک کار درک یې نه لگيږي، له صف څخه وتلي وي او په نورو سلو بې لاریو یې سر وي، معلومات یې نه کيږي چې اوس په څه کارونو بوخت دي، خو رالکيږي په عملي مجاهدينو باندې بیا انتقادونه کوي، چې یو څوک نیک عمله نه وي د مجاهدينو صفت او ښه نیت ونه لري عملاً تاسره په کار کې شریک نه او د جهاد پرېښودنکی وي، نو داسې کس او مخلص مجاهدين وپېژنی او د دواړو د انتقادونو تر منځ **توپیر** وکړی.

همدا راز انتقاد کونکی ورور هم باید د انتقاد شرائط وپېژني، کېدای شي ځینې وخت انتقاد وکړي خو په تېروتنې سره یې وکړي نو لومړی ته باید ځان اصلاح کړي، ستا انتقاد به په شکونو بنا نه وي، ته که د کوم کار په اړه په بل مجاهد انتقاد کوې باید کره ثبوت ولري او په رښتیني توګه په هغه بل مجاهد کې نیمګړتیا اوسي، نو ته بیا د اصلاح په نیت د هغې خطاګانې ورته وروښایې.

ته چې د ادارې په امیر یا په بل کوم مجاهد انتقاد کوې نو باید د انتقاد آداب او شرائط عملي کړي، باید په ډېر ادب او خوږه ژبه دغه انتقاد وکړي چې ستا په الفاظو او نقد کې د مقابل لوري توهین او تحقیر نه وي، دې مسئله کې موږ انتقاد دوه برخو ته تقسیموو، یو

هغه انتقاد چې شاته يې **اصلاح** پرته ده او بل هغه انتقاد چې شاته يې **تباهي** او **هلاکت** موجود دی.

که ته غواړې د يو مؤمن ورور په صفت انتقاد وکړې بايد دا فکر ولري چې ستا انتقاد د اصلاح په نيت دی که نه د تباهي په نيت؟ سالم انتقاد کي بله خبره داده چې ته د يوې ادارې يا يو فرد له کړنو پوره معلومات ولري او د هغې ځيني نيمگړتياوې دې درک کړي دي، غواړې هغه ورته وښايې چې وروره ستا په کارونو کې دغه او دغه ستونزې شته په ډېر صميمي انداز دا هر څه ورته وښايې بيا يې د ستونزو څخه د وتلو حل لار هم بايد تاسره وي او دا هم ورسره شريکه کړې چې که دا او دا چارې ترسره کړې نو دا ستونزې او په کارونو کې دا کوتاهي او نيمگړتياوې به دې ختمې شي.

نو که په داسې انداز چې انتقاد کې هدف د اصلاح وي مقابل لوری خفه کيږي نه، بلکې لا به خوشحاله شي، مقابل لوری هم بايد د انتقاد کونکي انداز او کردار ته وگوري، چې د انتقاد ډول يې څه قسم دی، د انتقاد الفاظ او ژبه يې څه ډول ده، د حل لاره يې هم وړاندې کړې که نه؟ او دا انتقاد کونکی تاسره په کارونو کې شريک دی يا په بله برخه کې عملي مجاهد او د نیکو اعمالو څښتن دی که نه؟ که داسې نه وي چې نه يې د انتقاد اداب مراعت کړي، نه يې الفاظ او خبرې د

اصلاح په نيت وي، بلکې خبرې يې زشتې، تحقير او توهين يې هدف وي، نور خپله د بلا نيمگړتياو لرونکي او نه يې درته په انتقاد کې د حل لار وړاندې کړې وي نو ته پوهه شه چې ددې هدف اصلاح نه بلکې تخريب دی.

مخکې موږ د مديریت په برخه کې هم دې خبرې ته اشاره کړې وه چې انتقاد کونکي به د يو چا په شخصيت او ذات انتقاد نه کوي، بلکې په کارونو يې د اصلاح په نيت نقد وکړه او په انتقاد کې مخلص اوسه مطلب ستا انتقاد بايد د اصلاح په موخه وي نه د تخريب په هدف.

ورونو! کله به دښمن هم په تا انتقاد کوي نو په دې هم مه خفه کېږه، دښمن به علني ستا کومې نيمگړتياوې د تخريب په هدف په ډاگه کوي خو ته ترې عبرت واخله، که رښتيا هم له تا داسې کړنې ترسره کېدې چې هغه د اصلاح وړ وي او دښمن ترې ستا په مقابل کې سوء استفاده کوله او له تا غير اختياري کېدې نو بايد ته فکرمند شې او اينده کې يې تکرار نه کړې الله تعالى فرمايي: **﴿الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ أُولَئِكَ الَّذِينَ هَدَاهُمُ اللَّهُ وَأُولَئِكَ هُمْ أُولُوا الْأَلْبَابِ﴾** [الزمر: 18]

ژباړه: چې خبره په غور سره اورې او د هغې د ډېر خه اړخ پيروي کوي، دا هغه خلک دي چې الله عزوجل ورته هدايت کړی دی او هم دوی پوهان دي.

ډېرې خبرې او انتقادونه به ته واورې نېکې خبرې او په خای خبرې ترې واخله نورو پسې مه گرځه.

اوس ددې عنوان لاندې يو بل بحث ته ننوځو هغه دا چې کله کله ته په خپله په ځان هم انتقاد کوه، په دې نيت دا انتقاد وکړه چې ذهن ته سکون حاصل شي.

گوره وروره تاته ستا د ځان په اړه چې څومره معلومات کيږي دومره معلومات بل چاته نشته، تاته د خپل ځان ضعف په خپله معلوميږي، خپل غفلت، لټي، د کارونو وروسته والی، د ځينو منفي عادتونو له کبله په کارونو کې نور خنډونه او د دې علتونه... دا هر څه تاته له هر چا خه مالوميږي.

مطالعه، د نظام د پرمختگ په اړه فکر، تحليل، تحقيق، دا يو کار دې هم ندی کړی، د کارونو نه موثريت، خپل نور روزمره عملونه، عبادات، دا هر څه، تاته د خپل ځان په اړه ښه معلوم دي، نو بس د شپې چې ځملاستي خپل ځان مخاطب کړه چې ښه! تا کې دا او دا کمزوری دي، دا کارونه چې مخ ته نه ځي ددې علتونه دغه دي، دا

ستونزې چې رامنځته شوي دا ستا ددغه او دغه عملونو نتيجه ده، دا يې د حل لار ده بايد له دې وروسته اې ځانه! ته دا او دا عادتونه پرېږدې او په دې لارو لار شې چې هم ستونزې ختمې شي، هم دې کارونه پرمختگ وکړي او هم دې نظام ته يو خير ورسېږي.

ته چې هره شپه په ځان انتقاد وکړې او هره شپه د ستونزو د حل لارې هم ځانته معلومې کړې او بيا پرې عمل وکړې نو هره شپه به ستا د انتقادونو کچه راټيټېږي، که يوه شپه تا په خپل ځان شل انتقادونه وکړل، بله شپه به پنځلس وي همداسې به د صفر تر کچې راټيټ شي چې بيا به دې نفس ته يو سکون حاصل شي.

وروره ته دا چاره تجربه کړه، په ځان د انتقاد فايدي ډېرې زياتې دي، مثلاً نفس ته به دې سکون حاصل، کارونو کې چټکوالی، ستونزې ختمې، کارونه له بڼه لاسته راوړنو ډک، په ځان به دې باور او اعتماد زيات او هم به د نورو پراخه خيرونو څخه برخمن شي.

په انتقاد کې بل شرط دا دی چې **مکان** او **زمان** به په نظر کې ساتې، د اسلام په سياسي نظام کې تاته د انتقاد حق درکول شوی خو دا حق **مشروط** دی، ددې لپاره هم خپل اصول دي.

ته بايد په دې شرائطو ځان پوه کړې، څوک بايد تاته دوکه درنکړي چې تاته ووايي انتقاد بايد ومنې او انتقاد زما حق دی هغه او دغه ...

ته ورسره دا ومنه چې هو د اسلام سياسي نظام کې خلکو ته د انتقاد حق ورکړل شوی خو د انتقاد لپاره خپل شرائط هم شته.

ته که انتقاد کونکی يې يا درباندي انتقاد کېدونکی وي، نو ته يو ځل په دې ځان پوه کړه چې دغه انتقاد د مکان او زمان موافق او مربوط دی او که نه؟

د مکان څخه مطلب دادی چې کوم انتقاد ته کوي دغه ځای د انتقاد لپاره مناسب دی که نه؟ يا په تا انتقاد شوی نو دغه ځای د انتقاد لپاره مناسب و که نه؟

دغه انتقاد درباندي ټولنيزو رسنيو کې، په کوم کتابي شکل، کوم بيان کې، کوم مجلس کې يې د خلکو مخکې شوی يا يې ځانته کېنولی يې او پت يې درته ستا کارونه نقد کړي دي، همداسې نقد کونکی هم دا ټول مراحل وگوري چې دې نقد په څه پوړ کړی دی.

بل د زمان په حساب هم بايد نقد کونکی د نقد وخت وپېژني هر وخت د نقد لپاره نه وي همدغسې د نقد لپاره وخت شرط دی.

مثلاً: يو کار تېر او هېر شوی دی او ته اوس رالکېږې د هغې په اړه انتقادونه کوي، دوه کاله مخکې کيسه تېره شوې، له خلکو هېره او نتيجه يې هم مثبتې راوتلې، خو تاته اوس يوه خبره درياده شوه او لگيا يې وايي چې ستا هغه فلاني کار کې خو دغه او دغه نيمگړتياوې

وي، يا په اوس في الحال کې يو کار روان دی عملي کيږي، امير يا مجاهد ملگري سخت مصروف او په عمل کې دی او ته يې له گروپوانه راکاږې چې ته راشه کنه، ستا خو دې کار کې دا... او دا... ستونزې دي، په تازه دغه... دغه... انتقاد لرم.

نو د نقد وخت معلوم وي، مجاهد ورور به دې چاسره په مجلس کې ناست وي، په يوه اړينه موضوع به لگيا وي بيان به کوي، موضوع يې هم بدله ده او ته ورته د بل کار په اړه گوته نيسي او نيوکه پرې کوي چې تا کې دا... او دا... ستونزې دي نو ته هم بايد د نقد وخت وپېژني.

انتقاد کې دري شرطونه دي.

1. د انتقاد د اجازې شرائط (معلومات درلودل، د اصلاح په نيت، حل لاره

ښودل، تر توان پورې همکاري کول)

2. د انتقاد د بيان (طرز) شرائط (صميمي او خصوصي)

3. د انتقاد د اظهار شرائط (مکان او زمان)

ټول انتقاد به ستا په اصولو برابر وي تاته د انتقاد اجازه څه شئ درکوي؟

دا يې درکوي چې آيا تا د انتقاد شرائط عملي کړي که نه؟

ځای او وخت د انتقاد مناسب دی که نه؟

که مناسب نه وي نو انتقاد دې ځان سره وساته.

لږ به يې نور هم ساده کړو مطلب ته به د يوې ادارې په کارونو نقد کوي نيت به دې هم اصلاح او د حل لارې به هم درسره وي، په ځای ددې چې ته د نقد مکان وپېژني مطلب د ادارې د امير سره دا نقد شريک کړي يا يې مستقيم دوه په دوه هغه ته ووايي يا يې همغې ته په شخصي رابطه کې ورپه گوته کړي، داسې نه کوي بلکې رالگيرې په اړوند اداره خپل انتقادونه ليکي او په چينلونو کې خپروي يا يې د همغه اړوندې ادارې په ځای نورو مجاهدينو ته لېږي.

نو څه فکر کوي آيا ستا دا انتقاد د اصلاح په نيت شوی؟

آيا دا کار به فساد رامنځ ته نه کړي او له دې به دښمن سوء استفاده ونه کړي؟

نو د مکان پېژندل ډېر اړين شرط دی، همداسې د وخت پېژندل هم مهم دي، د اسلام په سياسي نظام کې هم د انتقاد اورېدو او هم په تا د انتقاد کېدو حق خلکو ته ورکول شوی خو د اصولو او شرائطو په پېژندو سره.

بله خبره: هر کله چې تاسې بيان د نقد کوي نو ستاسې نقد بايد صميمي او خصوصي وي.

چې مخکې موږ هم څه يادونه وکړه يعنې ستا د انتقاد ژبه بايد ډېره خوږه او د نصيحت په ژبه وي، په خبرو کې دې دلسوزي او خواخوږي وي، د مرستې او د اصلاح نيت دې وي، په ډېره صميمي توگه، په خصوصي شکل به دا نقد کوې عمومي کوې به يې نه. بلکې په خصوصي توگه به دا نقد اړوند فرد يا ادارې ته رسوې او د ستونزو په ختمولو او د حل لارو په وړښودلو کې هم ورته ټټر ووهي. **آخري خبره داده** چې که ته غواړې په يوه مسئله انتقاد وکړې نو بايد د اړوندې موضوع په اړه پوره معلومات ولرې، تحقيق وکړې، د بل چا خولې پسې لار نشې، مطلب دښمن دا افواه گډه کړې وي چې فلانی امير صيب يا فلانی اداره په دې برخه کې نيمگړتيا لري دا... او دا ... ستونزې لري په ځای ددې چې ته تحقيق وکړې دا نيمگړتياوې درک کړې بلکې د اعصابو کنټرول له لاسه ورکوې او سم له واره انتقاد کوې او د انتقاد اصول هم نه عملي کوې، نه يې شرائطو ته گورې او نه نور مکان او زمان په پام کې ساتې، بس احساساتي کېږې او انتقاد کوې نو داسې نه ده په کار او په چاچې دغسې انتقاد کيږي، هغه کس هم انتقاد کونکی بايد راونيښې چې وروره ته چې د کوم کار په اړه په ما انتقاد کوې په دې اړه خو داسې هېڅ کومه نيمگړتيا نشته، ته زما ددې کارونو په اړه خپله معلومات لري که له

چا دې اورېدلي دي؟ او دا د انتقاد ژبه او لهجه دې څه پوځ ده؟ دا د انتقاد ځای او مکان دې څه پوځ دی؟ د انتقاد نیت دې سم نه دی، دا ستا انتقاد، انتقاد نه بلکې **انتقام** دی، ته د انتقاد په اصولو او شرائطو نه پوهیږې او ته باید اسلامي محکمې ته معرفي شې، نو مطلب دا چې ته باید د یو ښه سیاستمدار په توګه د انتقاد او انتقاد کونکي په مقصد او اهدافو هم پوه شې.

د اسلام سياسي نظام کې خلکو ته د انتقاد حق ورکړل شوی خو خپل اصول او شرائط لري چې موږ په بشپړ پوځ ذکر کړل.

اووم صفت: د یو ښه سیاستمدار اووم صفت هغه تقوا ده، په تحلیل د وضعیت کې هم تقوا مهمه ده، په نورو مواردو کې مو هم د تقوا ذکر کړی وو خو هر ځای کې ترې خپل تعبیر او معنی اخیستل کيږي، دلته یې مانا داده چې که ته منحیت د یو سیاستمداره ښه تقوا ولرې نو دا کوم نعمتونه، امکانات او آسانتیاوې چې د کارونو د ښه ترسراوي په هدف تاته امراء درکوي، نو ستا هدف به ددغه امکاناتو ترلاسه کول نه وي بلکې د کوم هدف ترلاسه کولو لپاره چې تاته کوم امکانات محیا شوي ستا هڅه به هم د همغه هدف ترلاسه کول وي، نیت به دې همدا وي چې څنګه همغه هدف ته ورسېږې او ددې شته درکول شویو امکاناتو څخه په درست شکل سالمه استفاده وکړې.

يعني ستا د لاس لاندې سيمه او د صلاحيت په دايره کې درته ډېر پراخه امکانات درکول شوې او ته همدې نعمتونو کې اوږې را اوږې او هدف به دې همدا د نعمتونو، امکاناتو او پراخيو څخه خوندونه اخيستل وي، نه داسې به نه کوي! ځکه دا تقوا نه ده، بلکې تقوا سياست کې داده چې همدا ټول نعمتونه او امکانات د خپلو اصلي اهدافو په ترلاسه کولو کې استعمال کړي.

يو کس تقوا اختياروي او يو يې نه اختياروي، د دې مثال داسې دی چې يو کس د غره سر ته جيگيري دا سنجش کوي چې د غره سر ته زه اوچتېرم نو بار مې بايد لږ وي چې لاره کې ستړی نشم، تجربه لري، سوچ يې کړی او ځان سره يې فقط د خپل ضرورت اړوند شيان اخيستي، خو بل کس دی ځان يې پوره بار کړی دی تجربه نه لري، نو کوم کس به کاميابېږي او منزل ته به زر او په آسانی رسېږي؟

همغه کس چې تجربه لري او بار يې لږ اخستی، نعمتونه او هر څه ورسره زيات دي، خو ټول نه په شا کوي، يوازې د ضرورت وړ شيان اخلي خو يو بل کس دی چې نعمتونه، خوراکونه او نور امکانات يې وکتل نو همدا يې مقصود وگرځول، هم يې ترې بيک او هم يې جېبونه ډک کړل او هم يې نور ځان سره وتړل، فکر کوي چې بس زما هدف همدا دی چې فقط خوراک وکړم او لاره کې وږی نشم نتیجه يې همدا

شي چې خپل هدف ته نه رسېږي، همداسې تقوا وگڼه، خپلې پراخۍ ته په همداسې نظر وگورئ، کېدای شي پېرې پراخۍ او امکانات مجاهدینو ته په لاس ورشي نو داسې نشي چې همغې کې مجاهدین پوب او اصلي هدف ترېنه هېر شي.

اتم صفت: یو ورور که غواړي چې په راتلونکي کې په سیاست پوه شخص واوسي، باید د خپل ماشومتوب همدا رنگه د ځوانۍ عمر او بیا د ځوانۍ نه وروسته کوم ژوند چې تېروي، دا باید خپل شخصیت ته پېر متوجه اوسي، بیا نوموړی کس کولای شي چې په راتلونکي کې د مسلمانانو ښه رهبري وکړي.

په خپل ژوند کې چې حتی یو قدم هم بډې، کوم اقدام او یا تصمیم چې د خپل شخصي ژوند اړوند نیسي او یا هم تصمیم په خپلو کاري او جهادي امورو کې نیسي، نو متوجه اوسه کومه داسې فیصله او کار ونه کړې چې په آینده کې ستا شخصیت داغداره او بدنام کړي او بیا ستا د کړنو له کبله نظام بدنام شي.

تاریخ کې راځي انګلیسانو چې کله هند تسخیر کړ، په هند کې هوا پېره گرمه ده، په دې وجه هلته ماران پېر موجود دي، په ځانګړي ډول د کبرا مارانو په نوم یوه نوع یې پېر مشهور دي، کله چې انګلیس هند ته داخل شو ګوري چې په دې خاوره کې دا ډول ماران

دېر زيات شتون لري، ددې مارانو شتون د دوی لپاره يو درد سر جوړ شو، نو دا فيصله يې وکړه که هر چا کبرا مار ووژلو، نوموړي نفر ته موږ جائزه ورکوو، في الحال خو دوی داسې يو تصميم ونيو او داسې يوه پرېکړه يې وکړه خو ددې فيصلې او تصميم په آينده يې سوچ ونکړ، فقيره طبقه خلک چې د انگرېزانو له دې تصميم څخه خبر شول نو ځي، ماران وژني، راوړي يې او خپله جائزه ترلاسه کوي، دې کار په هند کې تجارتي بڼه خپله کړه، خلکو د مارانو روزنه پيل کړه چې لږ به راغټ شول، وبه يې وژلو، نور به راغلل جائزه به يې تر لاسه کړه، انگرېزانو چې وليدل چې دې کار خو تجارتي بڼه خپله کړه، دا کار او تصميم موږ ددې لپاره ونيوه چې ماران ددې سېمې څخه ورک شي، دا خو دې خلکو اوس ددې مارانو په روزنه شروع وکړه، يو طرف يې تربيه کوي بل طرف يې وژني، انگرېزانو خپله پرېکړه واخيسته او اعلان يې وکړ چې نور نو د مارانو په وژلو جائزې نه ورکوي، نتيجه دا شوه چې فقيرې طبقې سره نور د مارانو د روزنې توان نه و او ورسره ماران يې که وژلي وای هم پيسې يې نه کولې، نو ټول يې همداسې خوشې کړل، ماران څو سوه چنده زيات شول، علت څه وو؟ علت دا و چې انگرېزانو پرته له دې چې ددغه تصميم په آينده پايلو سوچ وکړي بې فکره يې داسې پرېکړه کړې

وه، دا مثال مو پدې خاطر ذکر کړ، چې کله هم ته د يو مشکل سره مخ کېږې او بيا يې د حل لپاره يو تصميم نيسي نو ته بايد ددې تصميم لپاره سوچ وکړې، داسې نشي چې د ستونزو د حل په ځای نور هم د ستونزو سره مخ شي، د نن څخه وروسته که ته غواړې يو تصميم ونيسي، نو **عاقبت** د تصميم ته به سوچ او بيا به اقدام کوې. **نهم صفت:** انتخاب د الگو دی، تاسې چې په نړۍ کې هر سياست مداره گورئ او د دوی تاريخچه ولولئ هغه چې په سياست کې دوکتورا او ماسټري اخلي، هغوی ځانگړي کتابونه مطالعه کوي چې هغه کتابونه د نړۍ د سياست د تعبير په موضوعاتو کې په راټولو شويو معلوماتو مشتمل دي، دا کتابونه چې ته وگورې هر يو يې ځانته الگو لري، يعنې د يو نفر په فکر باندې ليکل شوي دي، د هر کتاب ليکونکی د يو سياست په پېشرفت باندې يو کتاب ليکلی او نن سبا همغه تدريس کيږي.

د اسلام په سياسي نظام کې بايد مجاهدين هم ځان لپاره الگو انتخاب کړي، د مسلمانانو اولگو څوک دی؟

زمونږ لپاره رسول الله ﷺ الگو دی، دا خبره مو ددې په خاطر وکړه چې د سياست په باب کې چې هر سياست مدار الگو ونلري، بيا له خپلې لارې څخه ډېر زر منحرف کيږي، ددې لپاره چې په سياست کې

موږ خپل تگلاره غلطه نكړو او منحرف نشو، نو زموږ به په سياست كې الگو رسول الله ﷺ وي.

مانا دا چې ما د سياست لپاره د يو چا لاره انتخاب كړې چې زه ددې له لارې څخه منحرف نشم، نو په همدې اساس چې يو څوك د سياست په باب كې ځان لپاره يو رهنما او رهبر انتخابوي بايد ددې رهبر نه پوره تعريف ولري، په هر اړخيز ډول دا خپل رهبر وپېژني.

وروره: تا چې د اسلام د سياسي نظام په چوكاټ كې د ځان لپاره الگو انتخاب كړه چې هغه محمد رسول الله ﷺ دی، نو د هغه ﷺ د سيرت، كارنامو او د هغه سياست چې د ژوند په امورو او نظام كې ترې استفاده كړې، پوره مطالعه او معلومات حاصل كړه، نو په همدې اساس د عادي انسان او د سياست مدار ترمنځ بايد توپير وي، هرڅوك چې په ټولنه كې اوسي يا سياست كې خبرې كوي او په سياست كې ځان دخيل بولي، په حقيقت كې د نوموړي انسان ژوند په راتلونكي كې يو تاريخ دی، هر څوك چې په سياست كې يو فكر ايجادوي نو د هغه سياستمدار په ژوند كې يا يې له وفات څخه وروسته دا فكر د يو كتاب بڼه خپلوي او بيا تدريسېږي او د هغه سياستمدار لپاره دا يو تاريخي او فكري مكتب شي.

نو مجاهده وروړه!

که ته هم غواړې د سياست په باب کې له خپل مرگ څخه وروسته يا په ژوند دې يو تاريخ پرېږدې، نو ته بايد داسې تاريخ پرېږدې چې د اسلام او مسلمانانو سره پکې غدر ثبت شي، اسلام ته پکې صدمه ورسېږي او يا د هغې تگلارې نه چې تا د يو مسلمان په صفت د ځان لپاره انتخاب کړې وه او ته بيا پکې منحرف شي نو داسې تاريخ چېرته پرېږدې.

همدغه شانته د سياست هغه چوکاټ چې له هغې بايد بهر ونه وځو، هغه څه دی؟

هغه د قرآن او سنت چوکاټ دی، رسول ﷺ وايي دا چې زه کومه خبره کوم دا د ځان له طرفه نه کوم بلکې دا د الله تعالی لخوا ماته وحې کيږي، ځکه نو الله ﷻ د رسول الله ﷺ په اړه فرمايي: **(وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ اِنْ هُوَ اِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ...)**

ژباړه: دغه محمد له خپل نفسي خواهش څخه خبرې نه کوي، دا قرآن خو يوه وحې ده چې په هغه نازلېږي.

وروره! داسې سياست بايد انتخاب نه کړو چې هغه د شريعت خلاف او د قرآن او سنت چوکاټ نه بهر وي، که چېرته د شريعت خلاف وي، دا بيا اسلامي سياست نه، بلکې شيطاني او طاغوتي سياست دی.

حکمه امام شافعي رحمته الله فرمايي: (لا سياسة إلا ما وافق الشرع) يعني چې سياست ندي مگر هغه څه چې شريعت راوړي وي. نن سبا ډېر خلک د اسلامي سياست په نمايندگي بحثونه او خبرې کوي، لېکن سياست يې د قرآن او سنت خلاف وي، ډېر خلک د قرآن او سنت خلاف مبارزه کوي او بيا ځان په اسلامي سياست پوهه سياستمدار معرفي کوي، د مسلمانانو لپاره قرآن او سنت بهترين سياست دی، **الله جل جلاله** قرآن کریم کې فرمايي: **(وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ) (الحشر 7)**

ژباړه: څه چې پيغمبر تاسې ته درکوي هغه واخلي او له څه شي څخه چې تاسې منعه کوي له هغه څخه منعه شئ، د الله څخه ووپرېئ، الله سخت سزا ورکونکی دی.

همداسې الله رب العالمين فرمايي چې دين کې به صرف د الله او د هغه د رسول صلوات الله وسلامه عليه اطاعت او پيروي کيږي او بل طرف ته تلل او نورو باطلو افکارو پسې منډې وهل دا تباهي او هلاکت دی: **(وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَاحْذَرُوا فَإِن تَوَلَّيْتُمْ فَأَعْلَمُوا أَنَّمَا عَلَى رَسُولِنَا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ . المائدة 92)**

ژباړه: د الله او د هغه د پيغمبر خبره ومنئ او د نافرمانۍ څخه يې رامنعه شئ، نو که تاسې حکم ته شا کړه نو وپوهېږئ چې زموږ په پيغمبر د څرگند حکم رسولو مسؤليت ؤ.

نو په همدې اساس دا خبره مو وکړه چې په قرآن کې کوم مفاهيم پراته دي، له دې څخه بل طرف ته تلل **نه نرمي** ده او **نه اخلاق** دي، **نه انسانيت** دی او **نه سياست** دی، بلکې سياست او د ژوند ټول امور په همدې قرآن کې شته دي، نو د سياست مسئله هم بايد د قرآن او سنت څخه بيرون نشي که چېرته بيرون شوه، ته بيا منحرف کېږي بيا خپل خواهش درته سياست معلومېږي، بيا درسره يو کبر او غرور پيدا کېږي، بالاخره د اسلام سره په ټکر کې مواجهه کېږي حتی په اسلافو باندې به بيا بې ځايه انتقادونه او نيوکې کوې او د طعن الفاظ به ورته بيا استعمالوي.

لسم صفت: د سياست په باب کې ډېر مهم او ارزښتمن څيز چې دی هغه اخلاق دی، تاسې وگورئ رسول الله ﷺ د اخلاقو په ذريعه د سياست په باب کې څومره لاس ته راوړنې لرلې، نو په همدې اساس د اسلام د سياسي نظام په چوکاټ کې اخلاق هغه کيلي (کونجې) ده چې ډېر قلفونه په دې کيلي باندې د سياست په باب کې خلاصولاي شو، نو ورونو دا کيلي له لاسه ورنکړئ.

یولسم صفت: د اسلام د سياسي نظام په دایره کې باید د یو ښه سیاستمداره په حیث زما او ستا فکر به د دنیاوي معاملو په حای د آخرت لاسته راوړنو او گټو په تکیه استواره وي، د اعلاء کلمة الله لپاره به تل په فکر کې یو او په دې لاره کې به پېر ملگري حان سره پیدا کوو، داسې سیاست مداره باید ونه اوسو چې د آخرت په بدل کې دنیا واخلو او خلکو ته د شریعت خلاف سیاست وړاندې کړو، موږ کامیاب سیاست مدار او کامیاب رهبر هغه چاته وایو چې ددې هدف لپاره یې په حان مسلمانان راجمع کړي وي کوم چې موږ ذکر کړل چې هغه د الله جَلَّ جَلَالُهُ د کلمې لور او دی، که هغه خلک لږ وي او که پېر، خو مقصد یې خاص او خاص اعلاء کلمة الله وي، په مقابل د آخرت کې یې دنیا شاته کړي وي، په همدې فکر کې وي چې آخرت مو ښایسته شي، نو ته بیا پوه شه چې اصلي سیاست مداره همدغه دی، که نه لاره به درڅخه ورکه وي او لالهانده به گرځي.

دولسم صفت: یو سیاست مداره باید عاجزي خپل صفت وگرځوي، د کبر او غرور څخه به حان ساتي، د اسلام په سياسي نظام کې کبر او غرور د یو سیاست مدار ژوند تباہ کوي، چې ژوند دې له لاسه ورکړ نو دا خو طبیعي ده چې ته بیا مړ یې، په همدې اساس باید چې تل عاجزه واوسئ.

او آخره خبره دا چې: د هر فکر والا سياست مدار تر شا يو شعار وي، د چا د کمونستانو په څېر د کور، کالي او ډوډۍ شعار و، چې کور يې گور، کالي يې کفن او ډوډۍ د غمونو خوراک او ددغه مفکورې او قوت پاشل شول، او چا د ديموکراسۍ، آزادۍ، بشر پالنې، نارې وهلې او د اسلاميت نه، بلکې انسانيت، وطنيت او قوميت شعارونه يې په خوله جاري و او د انتخاباتو ډنډورې يې وهلې چې ددې هر څه سره يې د زور ټغر ورتول شو خو اوس دادې همدا شعارونه په لږ بدلون په نويو نومونو د زړو مامورينو په ځای د ديموکراسۍ نوي مامورين مخ ته وړي، چې د دوی ټغر به هم الله تعالى زر ورتول کړي.

مجاهده وروره! د اسلام په سياسي نظام کې د مسلمانانو شعار د خلکو لپاره د دنياوي او اخروي کاميابيو او خير خواهيو غوښتل دي، چې د همدې شعار په اساس هر اړخيزه مبارزه کوي.

د اسلام په سياسي نظام کې د قتال ستراتيژي

تاسې پوهېږئ چې ډېری خلک په دې فکر روزل شوي چې مور د اسلام سياسي نظام د قتل، قتال او جهاد کولو پرته راولو، داسې تصور کوي چې د اسلام د سياسي نظام د راتللو نورې لارې هم شته، دا فکر او ذهنيت چې له سيکولريزم څخه سرچينه اخلي په اسلامي امت کې ډېرو زياتو خلکو خپل کړی او د دې ذهنيت خپرولو ته په ډېره لوړه کچه کار روان دی.

په دې اړه مجلسونه، سمینارونه، کتابونه، تنظیمونه، حزبونه، ټولني، گوندونه او په مختلفو شکلونو ډول ډول فعاليتونه د همدې ذهنيت د خپرولو لپاره لاس په کار دي او ددې ذهنيت خپرول په ډېر آزاد شکل په ټوله نړۍ کې په ښه قوي امکاناتو سره دوام لري.

مخکې مور يادونه وکړه چې سيکولريزم تاته نه راځي چې درته ووايي اسلام له تا په زوره اخلم او په زوره دې بې لارې کوم او د اسلام په ځای به سيکولريزم مني، نه! بلکې د اسلام په جامه او نامه يې ډېر خلک خطا کړي او د مسلمانانو په نومونو يې ډېر بې شميره خلک د حقيقي اسلامي نظام مقابلي ته ودرولي دي. دوی په ډير چل او دوکه په سياسي او ديپلوماتيکه توگه په ټولنه کې خپل کفر او فکر خپروي نو دې عنوان کې ډېره مهمه موضوع پرته ده.

د **سيکولريزم** نظر همدادی چې اسلامي نظام حاکم کړه، خو د جگړې له لارې به دا کار نه کوي بس لگيا اوسه لکه اخوانيان، تحريريان او نور مداريان چې چاپېره دي، دغسې اویا، اتيا کاله د اسلام په نوم د مبارزې په لړ کې د همدې ديموکراسۍ او سيکولريزم د تطبيق لپاره چاپېره اوسه.

سيکولريزم له اسلامي امت څخه د اسلام په نامه همدغسې د سيکولريزم په رنگ رنگ شوی امریکايي اسلام غواړي. نو د دې فکر سره مبارزه ضرور ده چې موږ د قتال په ستراتېژۍ بحث کوو، ددې خپلې پیاوړې ستراتېژۍ څخه د سيکولر مدارايانو د روزل شویو خلکو څخه له الحمد په عقلي، نقلي او منطقي دلایلو دفاع هم کولای شو.

د اسلام سياسي نظام د تطبيق او ساختار (جوړښت) کې دا ستراتېژي مطرح کوو چې د اسلام د سياسي نظام په تطبيق او جوړښت کې د قتال ستراتېژي څنگه مطرح، د تطبيق ځایونه یې کوم او لاس ته راوړنې یې څه دي؟

ورونو!

دا بحث ځکه پېر مهم دی چې پېر تنظیمونه دي او د اسلام په نوم کار کوي خو داعیه یې داده چې اسلام باید د مظاهرو، کنفرانسونو،

لاريونونو، پارلماني هڅو، مجلو، کتابونو... او غونډو له لارې حاکم شي، وايي دا کار په سوله آييز شکل کوو، جنگ يا تشدد نه غواړو، جنگ د حل لاره نه ده! خو تاسې پوه شئ چې همدا د سيکولريزم فکر او هدف دی، همدې لپاره ځان ستړی کوي او دومره زيات مصارف ځکه کوي چې له مسلمانانو څخه د قتال روحيه واخلي.

تاسې پوهه ياست چې الله جَلَّالَهُ د موسى عَلَيْهِ السَّلَامُ قوم امتحان کړ او ورته يې امر وکړ چې يوه غوا ذبحه کړئ، لومړی خو دې قوم هغه... دغه...

وکړل، الله جَلَّالَهُ د موسى عَلَيْهِ السَّلَامُ قوم په دې امتحان کې وچاوه: موسى

عَلَيْهِ السَّلَامُ ورته وايي: **قال تعالى: وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ**

أَنْ تَذْبَحُوا بَقَرَةً ۗ قَالُوا أَتَتَّخِذُنَا هُزُؤًا ۗ قَالَ أَعُوذُ بِاللَّهِ أَنْ أَكُونَ مِنَ

الْجَاهِلِينَ (سُورَةُ الْبَقَرَةِ . 67)

ژباړه: او هغه پېښه در ياده کړه چې کله موسى خپل قوم ته وويل:

الله تاسي ته د يوې غوا د حلالولو امر کوي. هغو وويل: آيا ته زموږ

سره ټوکې کوې. موسى وويل: زه له دېنه الله ته پناه وړ وړم چې د

جاهلانو د ډلي څخه اوسم.

اما د رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ امت الله رب العالمين د جهاد کولو په امتحان سره

آزمایي. د قتال موضوع دا ډېره مهمه موضوع ده، ډېر خلک په دې

امتحان کې ناکامه شول، پېر خلک ددې امتحان په پرچو کې په دې خاطر چې د نورو شاگردانو په منځ کې کم رانشي او خپل ممتحن ته تېر ورکړي، فقط پارچه په گډو، وډو ډکوي او هغه اصلي جواب نه کوي.

دا هغه امتحان دی چې جواب يې په **عمل** سره معلومېږي، موسی عليه السلام قوم ته الله رب العالمين امر کوي هغوی وايي موږ يې منو خو داسې يې نه پرېږدي، ورته وايي عملي يې کړئ.

همداسې رسول الله صلى الله عليه وسلم امت څخه يې هم د قتال امتحان عملي غوښتی دی، دا داسې ستراتيژي ده چې په دې کې د ايمانونو وزن مالومېږي.

ورونو:

په دنيا کې هېڅ داسې فکري قدرت او عقيدوي مکتب نشته چې پرته له نظامي ملاتړ څخه ژوندی پاتې شي.

ددې ټولو فکري مکاتبو د دوام لپاره تر شا د يو نظامي قوت شتون ضرور دی همداسې د اسلامي نظام بقا د همدې قتال او جهاد د ستراتيژي په تطبيق کې ده.

له تا چې همدا د ملاتړ، ژوند او وینه چې هغه د قتال ستراتيژي او نظامي ځواک دی چې دا فکر درڅخه سيکولريزم واخست نو بيا

ضرورت نشته چې تاسره مقابله وکړي، نظامي فکر يې چې درڅخه واخست نو ته خپله په سياسي ميدان کې د هغې د لاس آله يې که هر څومره د اسلام د سياسي نظام چپغې او نارې ووهي فايده نکوي. گوره سيکولريزم په څومره هنر د اسلام د سياسي نظام دا ستراتيژي ترخپل هدف لاندې نيولې او څومره په ميليونونو مسلمانان يې د اسلام مقابلي ته تيارکړي دي.

بايد خلکو ته دا انگېزه ورکړو چې د اسلام د سياسي نظام تطبيق پرته د قتال له ستراتيژي څخه کېدای نشي، په هر فکري او عقيدوي مکتب او تگلاره کې قتال ددې لپاره کيږي چې ددې فکر او عقيدې تيوري، انگېزه، اصول، اساسات او پايې ړنگې نشي او دا همداسې قوي ولاړې او استواره پاتې شي.

د اسلام په سياسي نظام کې د قتال د ستراتيژي هدف هم همدغه دی چې د اسلام د سياسي نظام ارکان استواره پاتې شي، د اسلام ارکان په همدې ستراتيژي قائم او استوار ساتل کيږي دا زموږ لمرنی او وروستنی هدف دی.

که له تا څوک وپوښتي چې تر څو به جنگېږې؟ نو جواب به مو همدا وي د اسلام په سياسي نظام کې له پېل تر پايه داسې وخت نه راځي چې قتال ختم شي، ځکه د اسلام د سياسي نظام ژوند او حيات همدې

ستراتېژي پورې تړلی دی، همدې د قتال ستراتيژي د اسلام سياسي نظام ته ژوند ورکړی او ترهغې به دا ستراتيژي دوامدراه جاري ساتو چې د اسلام ارکان قايم او دايم پاتي شي، که موږ بری مومو او که ماتې راځي، که ملکونه نيسو او که يې له لاسه ورکوو خو دا فکر او منهج له لاسه نه ورکوو.

دا يو قايم او ثابت منهج دی، ددې په اهدافو ځان پوهول غواړي که په دې پوهه شو نو هم به په ښه شکل باطلې فرقې وپېژنو هم به خپل اهداف او د دښمن هدفونه راته معلوم شي او هم به په دې اړه هر چاته مدلل ځواب وويلاي شو.

عجيبه نه ده، د نړۍ هر سياسي نظام تر شاه د قتال ستراتيژي شتون

لري نو د اسلام سياسي نظام يې ولې ونلري؟

د نړۍ هر سياسي نظام تر شا دومره قوي نظامي ستراتيژي لري چې وسلې يې د اتم بم او هستوي کروزونو څخه هم په پرمختگ کې دي او غټيزي، اما بيا راځي وايي: د اسلام سياسي نظام حاکم کړی، خو د قتال د ستراتيژي نوم به نه اخلی، بس د مظاهرو او نورو ډيالوگونو له لارې هڅې کوي.

ای ربه دا مسلمانان ته متوجه کړه، دوی د غفلت له دې درانده خوبه ته په خپل فضل او کرم سره رابيداره کړه.

تاسې گورئ چې طالبانو ته يو څه خاوره واک کې ورکول شوه، نو له هر څه يې مخ واپراوه نو که يې دا کشران په دې پوهه شي چې دوی د سيکولريزم جال کې نښتي دي، نو امېد دی چې زموږ له مخالفته لاس واخلي.

گوره د باغيانو سره هم جگړه په همدې خاطر کوو چې دوی د اسلام اصول او ارکان ماتوي ابوبکر صديق رضي الله عنه هغه خلکو سره جنگ وکړ او مرتد يې ونومول چې د زکات څخه يې انکار کړی و، دا ځکه چې هغوی د اسلام ارکان مات کړي و، د اسلام له اصولو يې سرغړونه کړې وه. نو زموږ دا عمده هدف دی که په دې لاره کې که راباندې هر څه کيږي موږ په هېڅ صورت خپل هدف ته د رسېدو لپاره ان شاءالله له دې ستراتيژۍ لاس نه اخلو.

د قتال ستراتيژي ته د اسلام په سياسي نظام کې څه وخت د تطبيق اجازه کيږي او يا کوم اهداف د دې ستراتيژۍ په تطبيق کې پام کې نيول کيږي؟

د اسلام په سياسي نظام کې د قتال ستراتيژي د شپږو اهدافو لپاره

تطبيقېري

❖ **اول هدف:** کفارو او مشرکينو سره د مبارزې او مقابلي لپاره د

قتال ستراتيژي تطبيق کوو.

قال تعالى: ﴿فَقَاتِلُوا أُمَّةَ الْكُفْرِ: زُبَّارَه: نو د كفر د علمبردارانو سره
وجنگېړئ وقال تعالى: وَقَاتِلُوا الْمُشْرِكِينَ كَافَّةً كَمَا يُقَاتِلُونَكُمْ كَافَّةً
وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ﴾ (التوبة: 36)

زُبَّارَه: مشرکینو سره پوره جگړه وکړئ لکه څنکه چې تاسو سره پوره
جگړه کوي او پوه شئ چې الله رب العالمین د متقیانو سره دی.

یعنې ترهغې چې کفار او مشرکین شته او په هره برخه کې د اسلام
ضد فعالیت کوي نو مونږ ته اسلام د دوی سره په قتال امر کوي، دا
هغه پراخه هدف دی چې د قتال په تطبیق کې ترلاسه کېږي.

د اسلام په سیاسي نظام کې د مشرکینو سره مقابله یو اصل دی مونږ
او تاسې د سولې په ستراتیژۍ خبره کړې وه چې هغه اصل نه دی
خو د قتال ستراتیژي دا یو اصل دی او تر قیامتو به ورته دوام ورکوي
باذن الله تعالی.

دا یو ثابت اصل او اساس دی چې د ځمکې په نیولو او لاس ته راوړلو
دا هدف تغیر نه خوري لکه د هغو په څېر چې د افغانستان گدی
ورکول شوه نو دا هدف او اصل یې شاته گوزار کړ، علني یې د قتال
څخه انکار او توبه وکړه او اوس لگیا دي کفارو ته د امن ضمانتونه
ورکوي. څوک چې دا اصل په مذاکراتو، دیپلوماتیکو اړیکو، په
دوستۍ او سفارتي تعلقاتو یې بدلوي نو په دې پوهه شه چې

سيکولريزم همدا غواړي او دا خلک يې په دام کې نښتي او دا هم د همغوی په حکم کې شامل دي.

هر څوک چې د قتال د ستراتيژۍ مخالفت کوي نو دا د سيکولريزم مريدان دي او همدوی سره قتال په کار دی، دا خلک که په ځان هر نوم ږدي، نوم د دوی اصليت او ماهيت نشي بدلولاى.

❖ **دويم هدف:** د اسلام په سياسي نظام کې د قتال د ستراتيژۍ دويم

هدف دادى څوک چې د مجاهدينو داخلي نظام خرابوي د دوی سره د مبارزې لپاره هم اسلام په قتال امر کړى دی، منافقينو او مخربينو سره هم د قتال امر دی تر دې چې له خپلو کړنو لاس واخلي او اسلام ته راستانه شي.

قال الله تعالى: ﴿لَئِنْ لَّمْ يَنْتَهِ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ وَالْمُرْجِفُونَ فِي الْمَدِينَةِ لَنُغْرِبَنَّكَ بِهِمْ ثُمَّ لَا يُجَاوِرُونَكَ فِيهَا إِلَّا قَلِيلًا مَلْعُونِينَ أَيْنَمَا ثُقُفُوا أُخْذُوا وَقُتِلُوا قَتِيلًا﴾

ژباړه: که منافقان او هغه خلک چې په زړونو کې يې فساد دی او هغه کسان چې په مدينه کې د احساس پارونکو افواهاو خپرونکي دي، له خپلو حرکتونو څخه لاس وانخلي، نو موږ دغوی په خلاف د مبارزې لپاره تا راپاخوو، بيا به هغوی په دې ښار کې په ډېر مشکله توگه ستا

په څنگ کې واوسيدای شي، دوی لعنت کړل شوي او هر ځای چې وموندل شي نيول کيږي به او ډېرو بدو وژلو سره وژلی کيږي به.

يعنې تر هغې چې د اسلام له مخالفت څخه يې لاس نه وي اخستی او له داخل څخه د نظام بېخ کندي کوي تر هغې به ورسره مبارزه او مقابله روانه وي.

❖ **درېم هدف:** د اسلام په سياسي نظام کې د قتال په ستراتيژۍ امر کوي د هغه قوم سره چې تاسره يې عهد کړی او عهد يې مات کړی، کله يې چې عهد مات کړ نو بيا د قتال ستراتيژي عملي کړه.

قال الله تعالى: **(أَلَا تُقَاتِلُونَ قَوْمًا نَكَثُوا أَيْمَانَهُمْ وَهَمُّوا بِإِخْرَاجِ الرَّسُولِ وَهُمْ بَدَوُوكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ أَتَخْشَوْنَهُمْ فَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَوْهُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ) [التوبة: 13]**

ژباړه: آيا تاسې ولې له داسې خلکو سره ونه جنگيږئ چې خپل تړونونه ماتوي او له وطن څخه يې د پيغمبر د ويستلو قصد کړی و او همغوی لومړی په تېري لاس پورې کونکي وو؟ آيا تاسې له هغو خلکو څخه وپريږئ؟ الله ددې څه حقدار دی چې ورڅخه ووپريږئ، که تاسې مؤمنان ياست.

داسې نه چې هغوی درسره عهد مات کړي، تړون درته میده میده کړي خو ته فقط غندنې کوې او بېرته د تړون د پاتې کېدو زاری کوې. تړون چې یو حل مات شو نو هغه ماهیت یې ختم شو، چې مات شو نو بیا زاری نه دي په کار، په دې اړه اسلام هر څه واضح کړي او موږ یې په مختلفو شکلونو وضاحت کړی، د همدې هدف د تعقیب لپاره کوم قوم چې عهد مات کړي نو د قتال ستراتیژي عملي کول ورسره لازم او ضروري ده.

❖ **خلورم هدف:** د اسلام په سياسي نظام کې د قتال د ستراتیژي د تعقیب ځای د باغیانو په شمول داخلي دشمن سره جنگ دی، دا خلک که مسلمانان دي خو وژل کېږي به، تر هغې چې اسلام ته غاړه کېږدي، دوی سره د قتال د ستراتیژي د تطبیق اجازه هم اسلام ورکړې.

قال تعالی: ﴿ إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِّنْ خِلَافٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ ذَلِكَ لَهُمْ خِزْيٌ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴾ [المائدة: 33]

ژباړه: کوم خلک چې له الله او د هغه له پیغمبر سره جنگېږي او په ځمکه د دې لپاره منډې تړې کوي چې فساد راولاړ کړي، نو د هغوی

سزا داده چې ووژل شي، يا په دار راوځړول شي، يا يې لاسونه او پښې رد وبدلې غوڅې کړای شي يا له وطنه وشړل شي، دا ذلت او سپکاوی خو د هغوی لپاره په دنيا کې دی، او په آخرت کې د هغو لپاره له دې څخه هم لويه سزا ده .

❖ **پنځم هدف:** دا پېر مهم هدف دی څوک چې تاسې سره د جنگ اعلان کوي بايد ورسره جگړه وشي د جگړې جواب به په جگړې سره ورکوي.

قال تعالى: (وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ) (البقرة: 190)

ژباړه: او تاسې د الله په لاره کې د هغو کسانو سره وجنگېږئ چې ستاسې سره جنگيږي، خو تېری مه کوئ چې الله تېري کونکي نه خوښوي .

همدا شرعي سياست او همدا د اسلام امر دی چې چا درسره د جگړې اعلان وکړ ته به هم اعلان د جگړې کوې چې هغه درسره د جگړې اعلان کوي، هغه دې قتلوي او ته ورسره تېر 3000 کرته نقض شوی تړون راتازه کوې يا هغه دې وژني خو ته فقط غندنه کوې.

که مسلمانان هر څومره قتل شي، ټوټه ټوټه شي، خو تر څو چې د بنمن د سولې وړاندیز ونه کړي تر هغې به ته ورسره جنگ نه بندوي يا جزيه ومني بيا به بنديږي.

د اسلام سياسي نظام داسې سپک نظام نه دی او نه د قتال ستراتيژي دومره سپکه ستراتيژي ده چې د بين الملل او بين الافغاني او نورو مذاکراتو په لړ کې دې ليلام شي، چې دې نظام ته څوک سترگې برکې کړي سترگې به ترې ويستل کيږي.

نن سبا د طالبانو په څېر وطني ډلو ټپلو کفار په مسلمانانو زړور کړي، هغوی ورته سخته وايي دوی ورته زاری کوي، هغوی يې وژني دوی ورته همغسې د مات شوي تړون ته د ژمن پاتې کېدو وړاندیزونه کوي.

زموږ د ټول امت يوه خبره ده که په غربي افريقا کې مسلمانانو سره د جگړې اعلان کوي نو په خراسان کې به هم ورسره د مسلمانانو لخوا اعلان د جگړې وي.

دلته هم سيکولريزم د مسلمانانو مفکوره بدله کړې، مسلمانان يې ټوټه ټوټه کړي، په کرښو او هېوادونو يې ويشلي، د هر وطن معيارونه يې جلا کړي، د پاکستان په مسلمانانو چې څه تېرېږي د افغانستان مسلمانان يې خپل نه گڼي که د شرقي ترکستان په مسلمانانو څه

حالات تېرېږي، وژل کېږي، په ناموس يې تيری کېږي خو د افغانستان مسلمانان يې د پوښتنې حق نه لري ځکه هغه د دوی د وطن نه دي او همداسې نور ګڼ مسائل د همدې سيکولريزم د فکري او جغرافيوي ويشني شاته پراته دي، خو د اسلام په سياسي نظام کې بيا دا خبره بدله ده د ټولې اسلامي خاورې خبره يوه خبره او ټول امت يو امت دی.

شپږم هدف: د اسلام په سياسي نظام کې د قتال ستراتيژي د ظالم د لاس د نيولو او مظلوم سره د مرستې کولو لپاره تطبيقېږي.

قال تعالى: (وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَل لَّنَا مِن لَّدُنكَ وَلِيًّا وَاجْعَل لَّنَا مِن لَّدُنكَ نَصِيرًا)
(النساء: 75)

ژباړه: آخر څه دليل دی چې تاسې د الله په لاره کې د هغو بېوسو نارينه، ښځو او ماشومانو په خاطر نه جنگېږئ چې کمزوري کړای شوي، تر فشار لاندې نيول شوي دي او فريادونه کوي وايي: اې زموږ ربه! موږ له دې وطنه چې اوسيدونکي يې ظالمان دي وباسه او له خپل لورې څخه زموږ کوم سرپرست او مرستندوی پيدا کړه.

دا يو اصل دی چې د نړۍ په هر کونج کې مظلوم د ظالم د ظلم لاندې وي نو د قتال ستراتيژي به تطبيقيږي.

دا زموږ اصول دي او د همدې اهدافو لپاره به د قتال ستراتيژي موږ روانه ساتو که د نړۍ په هر کونج کې مسلمانان مظلوم واقع شي نو قتال ته به ادامه ورکوو مذاکرات نشته، داسې نه ده چې موږ دلته کفارو سره بنډارونه کوو او برما کې دي مسلمانان د همدې کفارو له لورې کباب کيږي، يا دې چين کې ايغور مسلمانان ذبحه کيږي. نو ورونو! په همدې اهدافو سوچ په کار دی چې آیا دا ټول اهداف دې ترلاسه کړي که نه؟

چې دا يو هدف دې هم ترلاسه کړی نه دی، بيا نو قتال بندول نشته، بيا نو ملا کلکه وټره ځکه يو هدف دې هم ترلاسه کړی نه دی، نو چې دا اهداف ترڅو ترلاسه شوي نه وي قتال به جاري وي.

زموږ او ستاسې داعيه خو داسې وړه دعوه نه ده چې د يو وطن تر کرښو محدوده وي، بلکې د مجاهدينو فکر ډېر پراخه دی، د دوی اساسات او اصليتونه معلوم دي، د مجاهدينو فکر او منهج کفارو پېژندلی ځکه يې نو دومره شديده دښمني را اخستې ده.

له تا که څوک پوښتې چې تر څو به ستاسې قتال روان وي؟

نو دا اهداف ورته ذکر کوه چې تر څو مو دا هدفونه ترلاسه کړي نه وي تر هغې به قتال جاري وي.

په دغه اهدافو کې څلور هدفونه د خارجي سياست اړوند دي او دوه اهداف يې په داخلي سياست پورې مربوط دي.

که څوک درڅخه وپوښتي چې ستاسو بهرنی سياست څه دی؟

نو ورته وييلې شي چې زما خارجي سياست په دې څلورو اهدافو کې راټول دی.

◆ **کفاروو او مشرکينو سره مبارزه.**

◆ **عهد ماتونکو سره قتال.**

◆ **د جگړې اعلان کونکو سره قتال.**

◆ **د هر مظلوم دفاع او د ظالم سره قتال.**

دا زموږ بهرنی سياست دی.

طالبان دې اوس د اسلام د سياسي نظام په دې تله ځانونه وتلي، دوی دې خپل خارجي سياست وارزوي، د دوی ټول خارجي سياست د بين الملل په اصولو استواره دی نه د اسلام په اصولو، داخلي سياست او هدف باغيانو او منافقينو سره قتال دی نور نو اصل جگړه او عمومي اهداف خو بهرني سياست او بهرني دشمن سره دی.

تا چې بهرني سياست کې **(بهرنی دشمن سره)** قتال بند کړ، نو بيا

پاتې څه شول؟ داسې ذليله كړنه خو په جمهوريت كې هم نشته، د دوى خارجي سياست ټول له همداسې بې ننگيو څخه پك دى، افسوس چې بيا ځانته فاتحين او مجاهدين هم وايي، اوس هم دلته امريكايي طيارې په داسې حال كې گرځي چې يو طرف طالب ته ډالر وركوي او بل طرف ډرونونه يې د مسلمانانو په سرونو چكړي وهي چې دا هر څه يې ورسره په تړون كې منلي، هماغه امريكايي طيارو كې طالب ته ډالر راروان دي او همدا امريكايي ډرون بيا خلافت مجاهدينو پسې گرځي دا د طالب اسلاميت او افغانيت دى، پاكستان خو يې هسې هم دوى د يو بار مصرف په څېر استعمالوي. خارجي سياست يې نه هغه د كفري وطنيت په اصولو برابر دى او نه د اسلام د سياسي نظام په معيارونو، هسې د ذلت او بې ننگۍ شپې دي چې تېروي يې.

د دې ظالمانو كړنو د سیرت څخه يوه پېښه دلته رايا ده كړه، رسول الله ﷺ د بدر د غزا له پيل نه راديخوا د ټولو كفارو سره جنگ ته ننوت هغه كه قریش و، كه نور مشرك قبایل و، كه يهود و، ټولو سره جگړې ته ننوتى، دوى خو ټول كفر سره په سوله كې ژوند تېروي، كه له دوى پوښتنه وشي چې د اساس نه تر حال پورې آيا د ټولو كفارو سره د قتال ميدان ته داخل شوي يى؟

آيا ټولو كفارو سره مو دښمني كړې ده كه د يو كافر څخه دې مرستې اخيستې او بل كافر سره دې نيابتي جگړه كړې ده؟ ستا خو په هغه اساسنامه كې هم دا نشته دي چې د بين الملل تقسيم شوې ځمكې نه يو لويشت هم بل طرف مخ واړوي، يا له دې كرنبو وراخوا د مسلمانانو پوښتنه وكړي، بلكې له دې كرنبې وراخوا د ټولو مسلمانانو له ټولو قاتلانو سره مو دوستي ده .

د بدر له غزوي وروسته چې په كفارو باندې كوم رعب راغی، نو دې نتيجې ته ورسېدل چې مجاهدين خو يو طاقت او قوت شول، شام ته تجارتي لار يې هم په مدينه وه هغه هم بنده شوه، مشركين د سختې وپړې او رعب ښكار شول چې اوس به څه كيږي؟ مشوره يې وكړه چې راځئ جنگ كې مو هسې هم ماته وخوړه له يو بل بدیل لارې څخه كار واخلو.

نو سوچ يې وكړ چې بيخي په مدينه لار نشي او مكه له بلې لارې شام سره وصل كړي د عراق په شمال كې يوه لاره وه چې له مكې شام ته تللې وه، رسول الله ﷺ دا نقطه پيدا او درك كړې وه، زيد بن حارث يې له ملگرو سره ولېږه ورته يې وويل چې په دې بله لاره مشركين ځي، ورشه او كاروان ته يې كمين وركړه چې په يو كنج كې هم آرام ونه مومي او نه هم كومه لاره پيدا كړي، هر طرف يې كفارو ته لاس

واچوه، په دې خاطر چې د اسلام زور ورته وښايي، مشرکين يې وارخطا کړل چې دوی ته خو هېڅ بدیل لاره پاتې نه شوه نو مشرکينو وويل چې اوس خو پرېکنده جگړه په کار ده.

د اسلام ابتداء وه خو رسول الله ﷺ د اسلام يوه دېدبه او عظمت قائم کړ، نو دا اسلامي نظام داسې سپک نظام نه دی، دا ډېر دروند نظام دی، په دې ځان څارول، له دې دفاع کول، په دې لاره کې سستي، غم نه کول او ورځ تر بلې قوي کېدل، همت، خدمت او د دې نظام اصلي اهدافو باندې ناخبره خلک پوهول دي چې هسې نه بيا د ميليونونو مسلمانانو وينه د اسلام په نوم د اسلام په مقابل کې تويه شي، دا او ډېر نور مسؤليتونه موږ او تاسې ته راترغاړې دي.

نو موږ ته په دې برخه کې ډېر ستر کار او مسؤليت متوجه دی چې د اسلام د سياسي نظام په اهدافو، حقيقت او ستراتېژيو باندې ځان او مسلمانان پوهه کړو، اوس خو تاسې گورئ چې د ميليونونو خلکو وينه د اسلام په نامه توييږي خو لگيا دي د اسلام په نوم ځينې يې د اسلام د حقيقي نظام سره په جگړه اخته دي او د ځينو نورو يې سيکولريزم مستقيماً نورې گټې اخلي، نو ددې خلکو پوهاوی له هر څه زيات اړين دی.

دې خلکو هغه اصل هېر کړی خو موږ او تاسې به مبارزه کوو د سیکولريزم اهداف به رابکاره کوو، هغه مفاهيم او اهداف چې د اسلام د سياسي نظام په اړه دي او سیکولريزم د خلکو د ذهنونو څخه ويستلي دي هغه به بېرته ورته ذهنونو کې وراچوو، تاسې پوهېږئ د صحابه و نسلونو ولي جهاد سره دومره مينه لرله او رسول الله ﷺ به ورته ويل چې زما د امت سياحت جهاد دی، تل غشي ويشتل او تربيت وکړئ ځکه چې هغوی ورته کار کاوه اهميت يې ورته معلوم و، نو موږ ته هم په کار دی چې دې فکر ته صادقانه کار وکړو، بنځه او نر بايد د سیکولريزم د فکر د محوه کولو او د اسلام د سياسي نظام د اساسي افکارو او اهدافو څخه د خلکو د خبرولو لپاره نه ستري کېدونکي کارونه وکړي.

کله چې دا فکر پوخ شي نو که د يوې خور خاوند شهيد شي زامن په دې فکر روزي، دا فکر نه ورکيږي او دې منهج څخه به نسل نسل قربانېږي.

ورونو! تاسې به په نظامي برخه کې ډېر اصطلاحات اورېدلي وي لکه ډېر خلک دا خبره کوي چې زموږ جگړه مشروع جگړه ده، ځينې خلک وايي زموږ جگړه عادلانه جگړه ده.

نو ورونو ددې ادعا به هر څوک کوي چې زموږ جگړه مشروع جگړه ده، څوک به د وطن د واک اخیستو لپاره او څوک به د وطن څخه د دفاع په خاطر خپله جگړه مشروع جگړه گڼي او څوک به د نورو اهدافو لپاره خپلې جگړې ته د مشروع جگړې نوم ورکوي خو داسې نه ده، بلکې مشروع جگړه فقط د **اعلاء کلمة الله** لپاره کېږي، کومه جگړه چې د الله د کلمې د لوړاوي لپاره کېږي همغه مشروع جگړه ده او بس، له دې غیر نورې ټولې جگړې د جاهلیت جگړې دي، چې هغه د وطن او قوم لپاره کېږي.

د مشروع جگړې اهداف پورته ذکر شوي شپږ هدفونه دي چې همدغه اهدافو ته د رسېدو لپاره یوه جگړه مشروعیت مومي، له دې پرته نورې ټولې جگړې که په هر نوم وي د جاهلیت او وحشت څخه ډکې جگړې دي، چې هر څوک یې هر چېرته په هر نوم کوي.

عن أبي موسى الأشعري قال: «سُئِلَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ عَنِ الرَّجُلِ: يُقَاتِلُ شَجَاعَةً، وَيُقَاتِلُ حَمِيَّةً، وَيُقَاتِلُ رِيَاءً، أَيُّ ذَلِكَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَنْ قَاتَلَ لِتَكُونَ كَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا، فَهُوَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ.» (صحيح - متفق عليه)

ژباړه: ابو موسی اشعري فرمایي له رسول الله ﷺ څخه د یو کس باره کې وپوښتل شو چې د بهادری له وجې جنگیږي، یا د غیرت له

وجې جنگيږي (وطنيت، قوميت، لسانيت) او يا د ریا کاری (خان
 نبودنې) له وجې جنگيږي، کوم یو له دوی څخه د الله ﷻ په لاره کې
 دی؟ رسول الله ﷺ وفرمايل: څوک چې د الله عزوجل د کليمې د
 لورايي لپاره وجنگېد دغه کس د الله په لاره کې دی.

هغه جگړه مشروعه ده چې د کلمې د لورايي لپاره وي او د همدې
 لپاره امر شوی، د کلمې د لورايي مانا په همغه شپږو هدفونو کې
 پرته ده چې د اسلام د ارکانو ساتنه او پالنه ده او دا په همغه شپږو
 هدفونو کې راټولېږي.

ددغه شپږو هدفونو د تعقيب لپاره چې دې وینه تویه کړه نو تاته
 اجر حاصلېږي، له دې غیر په هره جگړه کې هر زخم، وژنې او
 ستړياوې عبث دي.

یوه بله اصطلاح د عادلانه او غیر عادلانه جگړې هم کارېږي.
 په کوم کس چې ظلم شوی هغه راپاڅيږي له ځانه دفاع کوي نو دا
 عادلانه جگړه او چې څوک ظلم کوي دا غیر عادلانه جگړه شمېرل
 کېږي، نو د اسلام په سياسي نظام کې د قتال د ستراتېژۍ تطبيق د
 همدې هدف لپاره هم دی چې د مظلوم دفاع وشي نو دا جگړه عادلانه
 جگړه ده او په نورو اهدافو سره یې مشروعیت هم حاصلېږي دا د
 اسلام په سياسي نظام کې یو اصل دی.

که یو غلامه اداره اوس دا ادعا وکړي چې زما جگړه عادلانه جگړه ده، نو ته ترې پوښتنه وکړه ستا جگړه په څه عادلانه ده؟

تا د کوم مظلوم مرسته کړې، ته خو ظالم یې نه یوازې دا چې په افغانستان کې دې خپله وحشت شروع کړی، بلکې د نړۍ د نورو مظلومانو په سر دې د ظالمو کفارو سره معامله وکړه.

سیکولریزم هم خپله جگړه عادلانه، د بشر د ساتنې او حقوقو په نامه او پلمه مشروع بولي او د اسلام د اساسي اهدافو په منظور پیل شوی جهاد ته د تروریسم (ترهگرۍ) نوم ورکوي.

دا مسئله باید تشریح شي چې د اسلام په سياسي نظام کې د قتال د ستراتیژۍ په چوکاټ کې جگړه عادلانه جگړه ده چې ټاکلي اهدافو لپاره ترسره کېږي او په هغې کې دا هر څه شته، هم د مظلوم د حقوقو د دفاع لپاره ده او هم نور ګڼ اهداف لري.

د قتال په ستراتیژي کې ډېر اصطلاحات ذکر کېږي لکه ترکیبي جگړه، چریکي جگړه، الکترونيکي جگړه، دوه جبهه یې جگړه، فکري جگړه، رواني جگړه، سياسي جگړه، مجازي جگړه، نیابتي جگړه او نور ګڼ اصطلاحات کارېږي، نو چې ددې ټولو په مفهوم او اهدافو باید موږ پوهه شو.

تاسې پوهېږئ چې سیکولریزم همدا خبره ډېره کوي چې تروریستان

نيابتي جگړه مخ ته وړي، نو زه او ته بايد پوه شو، په همدې بحث
کو، ځکه زما او ستا نظم او نظام به پر پراخيري، موږ بايد د
جگړې ټول ډولونه وپېژنو، د دښمن تشخيص وکړو چې موږ سره
کوم دښمن کومه جگړه پر مخ وړي؟ څوک يې فکري جگړه کوي؟
څوک يې په محدوده، څوک يې په رواني، مجازي، دوه جبهه يې،
زميني، نيابتي، سياسي او نورو جگړو بوخت دی نو په دې زما او ستا
پوهېدل پر اړين دي.

نيابتي جگړه کومې جگړې ته وايي؟

د نيابتي جگړې مانا واسطه يې جگړه يا وکالتی جگړه ده، يو څوک د بل چا په وکالت جگړه کوي، اصلي دښمن شاته وي درېم کس په تسليحاتي، تبليغاتي او نورو برخو کې اکمالوي او تاسره يې جنګوي، ددغه درېمگري جگړې ته نيابتي جگړه وايي.

د طالبانو ډله هم په نيابتي جگړه بوخته ده، د امريکا، روس، ايران، پاکستان او د نورو په نمايندگۍ مجاهدينو سره په جگړه اخته دي، هغوی يې په هره برخه کې اکمالوي نو د دښمن پېژندنه او د جگړو پېژندنه اړينه ده.

د نيابتي جگړې دښمن به خپل اهداف هم لري، خو اصلي او عمومي هدف يې د کفارو د گټو ساتنه او د همغوی په نيابت د مجاهدينو سره جگړه ده، د دوی اهداف به هم په دې جگړه کې وي لکه د چوکۍ او واک ترلاسه کول، پيسې او سهولتونه درلودل، او ځينې نور... خو اساسي اهداف يې د بادارانو او امر تطبيقول او د هغوی هر اړخيزې گټې ساتل دي.

د مجاهدينو په مقابل کې چې اوس نقدې مرستې راځي، امريکا ورته دومره اسلحي او تجهيزات ورکړل، نور په نړيواله سطحه يې د رسميت پېژندنې او نورو مسائلو په اړه کمپاين کوي، په سياست کې

همدا مانا لري چې دوی د کفارو نيابتي مليشې دي.

يعنې د دوی بهرني سياست کې ټوله نيابتي پاليسي او جگړې مخته وړل دي او داخل کې به خپل اهداف ولري او هغه هدفونه هم د کفر پالنې په پار دي، لکه د وطنيت او قوميت گټې او شعارونه د چوکۍ ساتل، د عقيدې اړوند شرک، قبر پرستي، رافضيت او نور مسائل...

په دنيا کې امريکا او روس سره خپلو کې نيابتي جگړې کوي، ويتنام کې هم روس او امريکا نيابتي جگړه وکړه، همدا راز په اوکراين کې هم نيابتي جگړه کې ښکېل دي، د اوکراينيانو او د قطر نه سرچينه اخيستونکو مسلمانانو (!) کې هم توپير نشته، دواړه بهر کې د امريکا پاليسي مخ ته وړي او داخل کې به خپلې نورې وطني گټې پالي، ايران او اسرائيل هم په نيابتي جگړه کې ښکېل دي، مستقيم ايران اسرائيل سره مخامخ کيږي نه، بلکې

هله ورته حماس، حزب الله، جهاد اسلامي فلسطين او نورې ډلې تقويه کوي او اسرائیل هم بيا همداسې دی، مستقیم ایران سره ښکرونه نه اړموي بلکې د (مجاهدين خلق، جندالله) او په نورو نومونو يې د ایران په مقابل کې استعمالوي، عربستان هم ایران سره په یمن کې په نیابتي جگړه بوخت دی.

مجاهدين ورونو! په دې اصطلاح باید تاسې پوره سر خلاص کړئ که څوک د اسلامي دولت په مجاهدينو دا رد کوي نو ته ورته وایه د نیابتي جگړې په مانا لومړی ځان پوهه کړه، بیا د اسلامي دولت سره ته د یو چا د اسلحې، تبلیغاتو او نور کمک ثابت کړه یا په بهرني او داخلي سیاست کې یې د کفارو کوم هدف عملي کړی؟

په مقابل کې ټول طاغوتي او کافر دښمنان یې وگوره چې له کومو ځایونو تمویلېږي، چاته علني او مخفي ډالري راځي. ورونو د حق او د باطل ترمنځ به په هر ډگر کې مبارزه جاري وي، څوک چې ځانته د حق پلوی وایي او دا فکر ولري چې موږ باید دښمن ونه لرو نو دا د عقل خلاف خبره ده، بلکې د حق مقابل کې به حامخا باطل ودریږي او د حق ډلې د لمنځه وړلو

لپاره به لاس په کار کيږي، په دنيا کې چې دا کومې جگړې روانې دي، دا ددې لپاره نه دي چې ټول انسانيت دې ختم شي او يا مقابل لوري په فزيکي توگه محوه کړي، بلکه هدف يې دادي چې کومه دعوه لري له هغې يې تېر او د حق له مسيره يې منحرف کړي، دا تاسې عملي ولېدل کله چې يو څوک د حق له مسيره په عمل کې کاره شول ولو که په خوله د حق نارې وهي خو بيا ورسره کفار نور کار نه لري، بيا ورسره نه يوازې دا چې جگړه نه کوي بلکې مرستې هم ورسره کوي، د پالرو په کڅوړو يې هم نازوي، ورسره مجلسونه او تړونونه هم کوي، هر ورځ د نړۍ نه ورته کفار هم راروان وي او په هره برخه کې يې اکمالوي او لاس نيوي يې هم کوي او د دوی خپل هيئتوته خو بهر کې د کفارو سوال او ځواب نه هېڅ نه فارغېږي يوه ډله ځي او بله راځي.

نو دا خبره مو ځکه وکړه چې د حق لارويان به د کفارو دې مکر ته ډېر متوجه وي او په دې بايد مطمئن اوسې چې د دښمن د دښمنۍ شدت چې تاسره څومره زيات وي نو همدومره ته د حق په مسير ولاړ يې، د دښمن له دښمنۍ به پار نه محسوسوې بلکې

د دښمن په مقابل کې به په هره برخه کې مقابله کوي ځکه ته يو معنوي ملاتړ او د الله ﷻ په مرسته عقیده او باور لري، ستا يقين او ايمان همدا دی چې ته که هر څومره په وسایلو او امکاناتو مجهز دښمن ولري که د حق په مسیر نیغ روان وي نو الله ﷻ به ستا مرسته کوي او دښمن به دې ددې هر څه سره درته مغلوب کړي.

دښمن چې کله په نظامي برخه کې مات شي نو په سياسي برخه کې ماتې نه مني، درته رامخته کيږي يا په فکري برخه کې درته راوړاندې شي که چېرته په دې برخو کې (په فکري او سياسي ډگر) ماتې وځوري نو بيا د زور له لارې کار اخلي او وحشت ته مخه کوي او د دښمن ظلمونه او وحشتونه به تل د مسلمانانو په خلاف جاري وي.

تاسې وگورئ کله چې د کمونيزم فکر او عقیده راپيدا شوه او غوښتل يې چې دا فکر خپور کړي نو د دوی لمړني مشر ستالين دا خبره وکړه چې ۷۵ سلنه ملت دې ختم شي خو ۲۵ سلنه نور

دې سوچه کمونیزم قبول کړي، ځکه یې نو شل میلیونه خلک قتل کړل بیا یې کمونیزم عام کړ.

کله یې چې خلکو ته په خپل فکر قناعت ورنکړای شو، نو بیا یې په قتل شروع وکړه، هر مکتب او نظریه خپلې نیمگړتیاوې لري یوازی اسلام دین دی چې لله الحمد د هر چا غوښتنو او پوښتنو ته ځواب ویلی شي، په هره برخه کې په منطق او دلیل خلکو ته قناعت ورکوي او که نورې باطلې فرقې چې په بحث کې پاتې راشي نو بیا وحشت او زور ته مخه کړي.

که چېرته کمونستان وایي چې د دوی فکر د عدالت څخه سرچینه اخلي نو مشر به یې شل میلیونه خلک نه وژل، همدا خبره د افغانستان کمونستانو خلق او پرچم هم کوله چې زموږ مشر ستالین دومره خلک ددې نظریې په سر وژلي موږ هم باید افغانستان کې همداسې قتل عام وکړو چې دا نظریه په خلکو ومنو او همداسې یې وکړل خو کامیاب نه شول، په زرگونو خلک یې په لمانځه او عباداتو ونيول او تري تم یې کړل، نور په بمبارونو او جنګونو کې خو یې رحم نه پېژانده، څاروي او نور

زنده سر يې هم وژل لېکن په زور خپل هدف ته ونه رسېدل او کومه نتيجه يې لاسته ورنغله.

همداسې ايران کې که وگورو له شيعه و نه مخکې سني مذهب حاکم وو، خو د دولت عثمانیه (!) په وخت کې د مسلمانانو د غفلت له امله په ايران کې شيعه مذهب وده وکړه، ددې لپاره چې ورسره دليل نه و چې په شيعه توب قناعت ورکړي، د خلکو پوښتنو ته يې ځواب نشو ويلای نو يو ميليون خلک يې قتل کړل او شيعه عقيدې ته يې رسميت ورکړ.

نو ورونو تاسې ته دا مسائل ځکه بيانوو چې تاسې خپله مطالعه او علم زيات کړئ، ددغه ټولو باطلو اديانو او فکري مکتبونو په تاريخونو ځانونه خبر کړئ چې دوی سره په هره برخه کې مبارزه وکړئ او جوابونه ورته ووايئ.

مجازي جگړه

د مجازي جگړې اصطلاح ټول همدغه تبليغاتي جگړې پورې منحصر کېږي. لکه په انټرنټ او نورې مجازي نړۍ کې تبليغات روان دي، دښمن ټول تمرکز په همدې کوي چې د مسلمانانو د انگېزې او تفکر ځای او ځاله ورختمه کړي، په مختلفو قسمونو او پروگرامونو، دعوتونو، پروپاگانډو، خبرونو او نورو ډول ډول بحثونو، فلمونو سریالونو، گېمونو او نورو مختلفو چلونو د اسلامي امت د ځوانانو فکرونه یې انحصار کړي او د دوی د اعصابو کنټرول یې په خپل لاس کې اخیستی.

نو مسلمانان هم باید ددې جگړې لپاره آمادگي ولري همدغسې خپل فکر او عقیده له مختلفو مشروعو لارو د دښمن د متفکره دماغو تر داخله ورسوي او ددې ترڅنګ خپل ځوان نسل د دښمن د دې مجازي جگړې له طلسم څخه را خلاص کړي.

دا داسې ساده جگړه نه ده، ډېر خلک دي چې نه یې قدرت او نه یې سیاست استعمال کړی، نه یې نور امکانات او انرژي مصرف کړې خو د همدې مجازي جگړې له لارې یې خپل ځان لپاره ځواک او عسکر پیدا او په نظامي برخه کې یې استعمال

کړی دی، دا زموږ او ستاسې لپاره ښه مثال دی، مسلمانان که وینس او بيداره وي نو دوی سره حق دی او د حق دا ځانگړتیا ده چې د چا تر سترگو او غوږونو ورسیري ډېر ژر یې قبلوي، نو د اسلامي خلافت مجاهدينو هم د همدې مجازي جگړې په مټ وکولای شو په امریکا او نورو غربي او کفري هېوادونو کې مجاهدين تيار او آماده یې کړي تر څو راپاڅېږي يا د اسلحې سره او يا په موټرو او چرو سره کفار ووژني، نو ځکه کفار د مسلمانانو له لوري ددې جگړې د اغېزو څخه سخت په ډار کې دي او دا ډار به تاسې له دې محسوسوئ چې دوی څومره په مجازي نړۍ کې زموږ هڅې ټکنۍ کوي او لگيا دي په همدې هڅه کې دي چې په مجازي جگړه کې خپل محاذونه زيات او غښتلي کړي او زموږ هغه بند او له منځه یوسي.

موږ او تاسې بايد پوره آماده کي ولرو دا تبليغاتي جگړه ده چې د مجازي نړۍ په مټ مخ ته ځي.

د دشمن يوه ستراتيژي په دې بنياد ده چې څنگه د اسلامي خلافت مجاهدينو ته ماتې ورکړو؟

نو دوی دا خبره واضح کړې وه چې اسلامي خلافت پېر پرمختګ او سترې لاسته راوړنې چې لري د دوی تبلیغاتي برخه قوي ده، دشمن خپله په همدې اعتراف هم کړی دی. یعنی دشمن په دې قانع دی چې دوی ته د مجاهدینو تبلیغاتو زیان

اړولی، نو موږ ته هم په کار دی چې همداسې په غفلت کې ونه اوسو خپلو تبلیغاتو او دعوت ته زور ورکړو په دې برخه کې لله الحمد دشمن مرعوب دی، نو چې نور یې هم دا پلانونه ورخراب کړو.

هرچا چې له ځانه وروسته یوه صدقه جاريه پرېښي وي، نو د هغې عمده برخه به تبلیغاتي او دعوتي وي، یعنی پېرو خلکو په دې برخه کې پېر اساسي کارونه کړي چې که هغوی نشته هم د هغوی د خدمت اجر ورته رسیږي، سید قطب چې پېر خدمت وکړ هغه په تبلیغاتو کې ماسټري درلوده، په دې برخه کې پېر ماهر و، هغه پېر کار د وخت د معارف په اصلاح کې وکړ، نتیجه یې داده چې تر اوسه یې فکر او انگېزه باقي ده او پېر اصلاحات یې رامنځ ته کړل.

مخکې موږ خبره کړې وه چې په جگړه کې ته د دښمن ټول
عسکر نه شي وژلی، خو د دښمن د اکثره عساکرو مورال او
روحیه وژلی شي، ښه سم دم، روغ جوړ، غټ پټ به وي خو د
جگړې څخه به یې لاس نیولی وي چې دا کار تاسو د همدې
تبلیغاتو له لارې کولای شئ.

دښمن په فزیکي شکل ټول ته نشي محوه کولای خو په ډېرو
کمو امکاناتو یې ته روحیه او د مقاومت ځواک وروژلی او د
خپلې اغیزې لاندې یې نیولی شي.

د تبلیغاتو، اعلام او دعوت څخه ډېرې سترې لاسته راوړنې موږ
لرلای

شو او موږ نیمه جگړه له همدې لارې گټلای شو، ځکه په جگړه
کې زموږ او ستاسې لپاره اصلي جوهر روحیه ده، نو د تبلیغاتو
په مټ موږ کولای شو چې هم خپلو مجاهدینو ته روحیه او
مورال ورکړو او هم له دې لارې د دښمن روحیه وځپو.

موږ په دې اړه ډېر بحثونه کړي هغې ته مراجعه وکړئ، دلته
مو دې موضوع ته ځکه ربط ورکړ چې د جگړې په ډولونو کې

يوه مجازي جگړه ده او د مجازي جگړې تر شا تبليغات او اعلامي مواد وي.

نو په نظامي ستراتېژۍ کې موږ وايو چې د دښمن ټول ځواک په فزيکي لحاظ خپل ستونزمن او گران بيه دی، نو لازمه ده چې په مجازي جگړه کې د تبليغاتو په مټ کار وکړو چې هم د خپلو مجاهدينو روحیه لوړه وساتو او هم د دښمن روحیه وځپو.

د دښمن مقاومت او شجاعت هم په دې لاره کې وځپو که دښمن لس کسه روحیه ولري نو درسره جنگيزي او که سل کسه وي خو چې د جگړې روحیه ونه لري هغه تښتي، نو په همدې اساس د نظامي ستراتېژۍ عمق او اساس همدا روحیه او ذهنیت دی.

موږ بايد دخپلو مجاهدينو روحیه ښه قوي کړو که هر څومره کم يو او امکانات مو کمزوري وي خو چې د مجاهدينو روحیه

مو لوړه وي نو موږ به د الله **جَلَّالُه** په مرسته د دښمن ستر ستر

پلانونه خاورې کړو، همدغسې د دښمن روحیه او ذهن به يې

وځپو چې دا کار موږ د تبليغاتو له لارې کولای شو.

تاسې که هرکله نظامي ستراتېژي جوړوله نو نيم قوت او نيم

امکانات او بودیجه مو همدې ته ځانگړې کړئ چې په خپلو

اړوند ساحو او سيمه کې څنگه د خپلو مجاهدينو روحیه پياوړې او څنگه د دښمن روحیه وځپي، د دښمن روحیه دې چې وځپله نو نيمه جگړه همدا گټي او بيا په يو حرکت يې لوی لښکر ماتولی شي، ان شاءالله.

تاسې په نيت کې سرچ کړئ وبه گورئ چې امريکا په سلگونو ميليارده ډالر د مجاهدينو د روحيې د ځپلو لپاره په تبليغاتو لگولي دي، په مده د څو کلونو کې يې دا مصرف کړی، د ماليې وزارت يې د تروريزم د ځپلو لپاره او بيا په خاص ډول يې د دوی په اصطلاح داعش ذکر کړی چې دومره په ميلياردونو ډالر يې د مجاهدينو د روحيې د ځپلو په پار او د اسلامي خلافت په خلاف په ډول ډول تبليغاتو مصرف کړي، هر هېواد او هر تنظيم چې وگورې نو د اطلاعاتو په نوم يو وزارت او اداره لري دا وزارت د **اطلاعاتو** نه بلکې د **تبليغاتو** وزارت وي.

خو نوم ځکه تبليغات نه ورکوي چې دې اصطلاح ته د مسلمانانو توجه راونه گرځي چې بيا به ورسره يو مخالف فکر او انگېزه پيدا شي، دوی نو د څه شي اطلاعات راټولوي، دوی اطلاعات نه بلکې تبليغات پاشي.

المان په لومړي نړيوال جنگ کې چې کله شکست وخور نو د خپل شکست په علتونو کې دا ذکر کوي چې موږ سره د نظامي ستراتېژۍ ترڅنگ تبليغاتي ستراتېژي موجود نه وه، نو له تبليغاتو څخه مو کار وانخيست که نه زموږ فوځ او تکنالوژي ښه قوي وه خو له ځانه پر کمزوري دشمن مات کړو، وجه دا وه چې د دشمن تبليغاتي ستراتېژي پياوړې وه او موږ نه درلوده، انگلستان خپله نيمه بوديجه په همدې لگوله چې د المان د فوځ روحیه ماته کړي او له تبليغاتو يې کار واخيست.

د قتال ستراتېژي درې اړخونه لري

◆ نظامي برخه:

◆ تبليغاتي برخه:

◆ استخباراتي برخه:

په نظامي برخه کې به نظامي وسايل اسباب، افراد او نور د نظامي جگړې اړوند لوازم ټول ليکي او د خپلې طرحې اړوند به ستراتېژي جوړوي.

همداسي نظامي ستراتېژۍ کې تبليغات اساسي رکن دی، تبليغات بيا

په دوه برخو وېشئ، يو د دښمن ضد تبليغات چې د هغوی د تبليغاتو رد او جواب وي او د هغوی د روحيې د خپلو په هدف وي او بله برخه يې د خپلو مجاهدينو د روحيې د پياوړتيا، د دوی د روزنې او تازه ساتلو په هدف وي.

د دښمن په ضد تبليغاتو کې به ستاسې هدف د دښمن روحيه او انگېزه، شجاعت او مقاومت ته فکر وي (دغه يادې برخې به يې نښه کوي) تر څو د هغوی جگړه باطله ثابته کړئ، په دې يې قانع کړئ چې تاسې په ناحقه ياست او چې وژل کېږئ آخرت مو برباديږي. د خپلو مجاهدينو د پياوړتيا په برخه کې د تبليغاتو له لارې تاسې کولای شئ د خپلو مجاهدينو روزنه وکړئ، د جهاد او قتال په فضايو يې خبر کړئ، د اسلام د سياسي نظام په ارزښت او اهميت يې پوهه کړئ، د اطاعت او عبادت په اړه يې تشويق کړئ، له خبرونو او معلوماتو يې آگاه وساتئ، وخت په وخت يې احساسات او جذبات ژوندي وساتئ، د خپل حقانيت او د خپل منهج د رښتينولۍ په اړه يې وپوهوئ، د اخروي اجرانو او انعاماتو په اړه يې ترغيب کړئ او نورې گڼې برخې شته چې د مجاهدينو مورال او روحيه لوړه او ژوندي ساتي.

نو تاسو يوازې په نظامي برخه کې خپل پلان او ستراتيژي مه جوړوئ، بلکې دوه نورې برخې هم په پام کې وساتئ، ځکه د نظامي ستراتيژي همدا دري ستنې دي **(تبليغات، استخبارات او نظامي اقدام)** او ستا د نظامي جگړې چټ په همدې ستنو ولاړ دی که يوه ستنه کمزورې وي نو ستا چټ رالوېږي.

که په يوه سيمه کې کار کوې ددې هرې برخې لپاره بايد ځانگړې بوديجه او ملگري ولرې، که په سيمه کې د خپلو تبليغاتو نظام قوي کړې دا تاته جگړه آسانوي، د خلکو ذهن په خپل حقانيت خلاص کړې د اسلام د سياسي نظام په گټو يې وپوهوې که يو کلی يا يو قوم ستا په مخالفت کې ودرېږي او د تبليغاتو په مټ يې ستا په حقانيت سر خلاص شو نو هغه بيا ستا په څنگ کې ودرېږي، همدا راز د استخباراتي معلوماتو ترلاسه کولو يعنې د دښمن تعداد، د دښمن قوت، د دښمن لارې او اطلاعات او نور اړوند معلومات د خپل هدف لاندې ونيسي او ددې برخې د پياوړي ساتلو لپاره بايد خپل افراد، بوديجه او اداره ولرې او درېمه خبره بيا نظامي اسباب، تکتیک او نور اقدامات دي.

دښمن د تبليغاتو له لارې زموږ ټولنه هدف گرځولې، څنگه زه او ته د دښمن تبليغات بې اثره کولای شو؟

دبمن چې د خپلو تبليغاتو په مت زمور ټولنه په خپل طلسم او کنټرول کې ساتلې، د اسلام د سياسي نظام په ځای يې ورته سيکولر او ديموکراتيک نظامونه د اسلام په نوم ورپېژندلي او په نورو ډول ډول خرافاتو يې زمور د ټولني ذهنونه مصروف ساتلي چې بايد د اسلامي نظام په اړه نور هېڅ فکر ونه کړي! نو دلته مونږ باندې فرض جوړيږي چې د خپلو تبليغاتو ماشين قوي کړو د خپلې ټولني فرد فرد ته د سيکولريزم اهداف او سياسي جوړښت وروپېژنو، د اسلام د سياسي حقيقي نظام په اساساتو او اهدافو يې وپوهوو، د دوی ذهنونه د دبمن له يرغل او اشغال څخه آزاد کړو.

دبمن چې کله په نظامي برخه کې شکست وخوري نو خپل شکست بيا د تبليغاتو له لارې جبرانوي، تاسې به عملي شکل دا درواغجن گورئ چې په کومه برخه کې شکست سره مخ شي نو بيا د تبليغاتو له لارې خپل شکست توجيه کوي، په درواغ خپل ځان له شرم څخه خلاصوي او د خلکو غلظه ذهنيت سازي کوي.

مجاهدين بايد د سيمې څخه رانيولې د نړۍ په سطحه يو سوچ او فکر وکړي چې اسلامي امت به له دې حالاتو او د سيکولريزم له فکري اشغاله څنگه را آزادوو؟!

نو په همدې اساس وايو چې د اعلام او دعوت د ادارې ورونه فکر ونه کړي چې موږ خو د نظامي جگړې څخه لرې پاتې يو او دا زموږ کار به هغومره اغېز ولري که نه؟ او يا نظامي ملگري دا فکر ونه کړي چې دوی خو نظامي سخت او له خطرونو ډک دروند کار کوي د دعوت او اعلام ملگري خو هسې چاپېره دي، نه! بلکې نظامي جگړه له دريو برخو جوړه ده چې مخکې مو ذکر کړه.

اعلامي او دعوتي برخه يو رکن او اصل د جگړې دی، دا برخه بايد سسته نشي او نه هم همداسې په جمودي حال کې پاتې شي بلکې روزانه به ته سوچ، نوښتونه او پرمختگونه به کوې، د ټولني نبض او د خپلو مجاهدينو حالات به گوري لکه د يو ماهره ډاکتر ته به د ټولني امراض معلوموي او بيا به ورته همغسې معنوي او روحي دوايي ورکوې. مخکې مو خبره کړې وه چې دين او سياست جدا نه دي، په دې تاسې قانع شوي ياستئ او د سيکولريزم دا مفکوره مو رد کړه چې دين او سياست سره جدا بولي.

نو څنگه چې دين له سياست څخه جدا نه دی دغسې سياست له جگړې څخه جلا نه دی، څنگه چې جگړه له سياست څخه جلا نه ده، داسې جگړه له تبليغاتو څخه بېله نه ده بلکه دا ټول سره وصل او يو

د بل لپاره لازم او ملزوم دي، تبليغات د جگړې، جگړه د سياست او سياست د دين جز دي.

زموږ خبره په نظامي ستراتيژۍ روانه وه نو اوس راځو دې ته چې د نظامي ستراتيژۍ مانا څه ده؟

د نظامي ستراتيژۍ تعريف

د نظامي ستراتيژۍ مفهوم او مانا دا ده چې دا کوم امکانات ستاسې په لاس کې دي، دغه امکانات په مختلفو تکتیکونو په داسې شکل استعمال کړئ چې د تعین شویو اهدافو ترلاسه کولو لپاره زمينه مساعده شي.

کله چې موږ نظامي ستراتيژي لیکو نو په درې سطحو یې لیکو:

- ◆ **په عمومي توگه د جگړې هدف او علت څه دی؟**
- ◆ **ورځني عملیاتو او یا خاص نظامي حرکاتو په سطح**
- ◆ **تکتیک او فنونو په سطح**

په دې اصطلاحاتو کې تاسې د جگړې په اصولو پوهېږئ، داسې نه ده چې جگړه بس دښمن سره مخامخ کېدل او ډزې کول دي، بلکې ددې جگړې په علت او هدف ځان پوهول اصل کار دی، دویمه خبره د عملیاتو اجرا کول درېم د فنونو او تکتیک استعمالول دي. ځینې خلک به وایي چې ولې پرته له ستراتيژۍ جگړه مخ ته نه ځي که

څنگه؟ بې له ستراتيژۍ هم جگړه کله کاميابيږي خو د ستراتيژۍ په صورت کې ستا افراد، وسائل او نوره انرژي بېخايه نه مصرفيږي، د ستراتيژۍ په درلودو به هم ته جگړه گټې او هم به خپل افراد او امکانات د ضايع کېدو څخه وساتي.

د اسلام په سياسي نظام کې د خدعې قاعده

دې موضوع ته مو قاعده ځکه وويله چې د قاعدې ترشا ثابت هدفونه او فوايد پراته وي نو ددې ترشا هم داسې ثابتې لاس ته راوړنې او فوايد شته.

نن سبا ځينې ملگري وايي (**الحرب خدعة**) مانا دا چې د دښمن تر منځ اختلاف واچوه او ددې حديث څخه همدا استدلال کوي چې د دښمن منځ ته ننوځه، دښمن منځ کې اختلاف واچوه او خپل هدف ته ځان ورسوه.

ورونو!

ددې قاعدې مفهوم کوچنی کول او فقط يو کار ته شاملول او محدودول هم د سيکولريزم له لورې مروج شوې نظريه ده، د اسلام په سياسي نظام کې دا ډېر پراخه بحث، قاعده او حياتي عنصر دی، که غلو ونکړو نيمه جگړه په همدې سپره ده، خو اوس د اکثره

مسلمانانو ذهن کې ددې قاعدې سره فقط د دښمن ترمنځ د اختلاف خبره راځي چې دښمن ترمنځ اختلاف واچوه او د اسلام په نفع يې گټه پورته کړه او دا حديث يې هم دليل کې مخکې کوي.

ورونو: زمونږ جگړه يواځې ددې لپاره نه ده چې د دښمن منځ کې اختلاف واچوو بلکه دا يو جز د جهاد دی، ډېر وخت به موږ له دې غير چې د دښمن منځ کې اختلاف اچولی وي، خدعه به مو کړې وي، دښمن به مو ډېر متضرره کړې وي، نو داسې نه ده چې يوازې اختلاف ټکي پسې نښتي يو.

ډېر کله داسې شوي چې د دښمن منځ کې د اختلاف اچولو په خاطر له خپلو اصولو، تگلارو او شرعي مکلفيتونو هم تېر شي او فقط دا يې اورېدلي وي چې د دښمن منځ کې اختلاف واچوه، **نه!** په داسې حال کې هېڅ ضرورت نه لرو چې د دښمن منځ کې اختلاف واچوو چې موږ دې خپل اصول، منهج، ظوابط او نور ارزښتونه د پښو لاندې کړي وي او بيا د دښمن منځ کې مو اختلاف اچولای وي، دا اوس زمونږ اصل هدف نه دی دا يو جز د جگړې دی په دې بايد ښه ځان پوه کړئ.

که ته امير يې نو خپله يا هم د ملگرو په خوله داسې يو تصميم ونه نيسي چې څه که امراؤ اجازه نه ده کړې خو دلته که موږ د خپلو

اصولو او ظوابطو او منهج دغه.. دغه.. برخه د پښو لاندې کوو نو مقابل کې یې د دښمن منځ کې اختلاف اچولی شو نو هېڅکله داسې کار ته زړه ښه نه کړې.

موږ په شریعت کې په اعلاء کلمة الله مکلف یو، دېرو خلکو او تنظیمونو اعلاء کلمة الله د پښو لاندې کړې او همدا یې اصل گړخولی چې د دښمن منځ کې اختلاف اچوم.

که چېرته د اعلاء کلمة الله لپاره فرصت پیدا شو چې د دښمن منځ کې اختلاف واچوې خو ښه ده مگر د یوې جزوي مسئلې لپاره به اصل نه قربانوي دا مهمه قاعده ده او ان شاءالله پراخه بحث پرې کوو، اصلي مفهوم او ماهیت یې تاسې ته ذکر کوو.

خدعه کې اجتهاد او اقدام دا د امیر رایې ته پرېښودل په کار دي، که امیر زمینه مساعده وگڼله بس هغه پوهیږي، هر یو په دې مکلف نه دی چې ووايي بس دا جواز لري چې د دښمن منځ کې اختلاف واچوو راځه دښمن دوکه کړه ورته تسلیم شه، د دښمن داخل ته ننوځه او داخل کې یې اختلافات واچوه، نه داسې نه ده! دلته ته له اصل څخه تېر شوی یې او دا شرعي سیاست نه دی، د خدعې ځای او محل معلومول دا د امیر کار دی.

د اسلام په سياسي نظام کې د نظامي ستراتېژۍ په کرښه کې لومړۍ خدعه تعريفوو.

د خدعې لومړۍ تعريف: هغه چل، نيرنگ او حيله ده چې دښمن ته پرې ضربه ورکول کيږي او په پايله کې يې دښمن شکست سره مخ شي يا تېښته وکړي.

يعنې دا خدعه دښمن ته حُک وړکوي چې يا شکست وخوري يا تسليم شي يا وتښتي، ډېر خلک دښمن ته تسليم شي وايي ما دښمن ته دوکه ورکړه او خدعه مو ورسره وکړه، داسې نه ده! په دې اړه ډېر خلک غولېدلي دي، خدعه خو د همدې لپاره ده چې ته دښمن خپل ځانته تسليمۍ لپاره مجبور کړي.

ډېر ساده مسلمانان ځينې خبيثانو خطا ايستل چې دښمن ته تسليم شه او دښمن له داخل څخه وواهه، نو داسې کول نه دي په کار .

د خدعې دويم تعريف: خدعه په دې هدف کوي چې دښمن گمراه او غافله کړي يعنې داسې چل او تېر ورکوي چې دښمن څخه لار ورکه او بدل تصور ورکوي چې هغه غافله شي او بيا يې راگير کړي چې يا يې شکست سره مخ کړي يا درته تسليم شي يا وتښتي.

دغه دويم تعريف جامع تعريف دی، چل يا نيرنگ د همدې لپاره کوو چې دښمن گمراه يا غافله شي او بيا يې پايله د دښمن تسليمي، شکست يا تېښته شي.

د دښمن گمراه کېدو کې کوم مفهوم پروت دی؟

يعنې دا چې دښمن داسې مجبور کړې چې ستا په مقابله کې له نظامي اقدام څخه وغورځېږي، فکر يې بدل کړې.

په بل تعبير: دښمن د خپل قوت، امکاناتو، وسايلو او نورو اړونده

مواردو په برخه کې په شک کې واچوې او يا يې په اړه بدل تصور ورکړې، حالاتو ته په کتلو چې څنگه لازمه وي، نتيجه د شک بيا داده چې دښمن اقدام نشي کولای او تصميم نشي نيولای.

نو خدعه د اخوانيانو په څېر داسې محدوده نشي چې فقط دښمن ته تسليمي ورکول په دې نيت چې دښمن منځ کې اختلاف اچوم چې نه بيا اختلاف شي او نه درته اسلام درپاتې شي نو ددې فکر له محدودې راوتل په کار دي.

دا قاعده که يوه ځای کې استفاده ترې ونشوه بل ځای کې استعمال کړه.

مور پورته خبره کړې وه که نظامي ستراتيژي لیکو په درې سطحو کې به يې لیکو، يوه عمومي سطحه ده چې مثلاً دې ولايت کې عمليات

کوم، هدف مې څه دی، لاس ته راوړنې او ضرورتونه څه دي، دویمه سطحه د عملیاتو سطحه ده چې یو عملیات څنگه رهبري کړم، څنگه یې سر ته ورسوم، څنگه وسایل او اسباب محیا کړم، څنگه دښمن غافل او گمراه کړم، درېمه سطحه بیا د تکتیک او فن ده، د کوم تکتیک او فنونو څخه کار واخلم تېرو تجربو څخه که له نوې تکتیک څخه کار واخلم، ملگري په نویو تکتیکونو بلد دي که نه؟ نوی کوم تکتیک موثر دی، نو اوس د اسلام په سياسي نظام کې د خدعه په تړاو په همدې درې سطحو به سوچ کوې.

الف: په عمومي سطحه .

ب : په ځانگړې سطحه (د خاصو عملیاتو په سطحه)

ج : د تکتیک په سطحه .

یوه یې عمومي سطحه ده، څنگه برنامه ریزی وکړم؟ څنگه اهداف په ډاگه کړم؟ څنگه دښمن ته شکوک پیدا کړم؟ عمومي دغه ولایت کې څنگه دښمن زما د افرادو وسایلو امکاناتو او نورو مسائلو اړوند په شک کې واقع او گمراه یې کړم او بیا ضربه ورکړم؟ د اسلام په سياسي نظام کې چې په درېو سطحو کې ستراتیژي لیکې نو په همدې درېو برخو کې به خدعه هم پام کې ساتې.

په عمومي سطحه داسې دريځ اختيار کړې چې دښمن **غافله کړې** او په **شک کې** واچوې.

له داسې يوې ناحيې گزار ورکوي چې هلته دې دښمن ته دا تصور ورکړي چې دلته مجاهدين نشته، هېڅ فعاليت نه لري، دښمن دې گمراه کړي، د دښمن تصور دې بدل کړي، هغه ناحيه او سيمه کې دې دښمن غافله کړي، نو هملته سم پوخ درز ترې پورته کړه.

د جزوي عملياتو په سطحه هم بايد ته يوه خدعه وکړې، واره عمليات، ترور، وړوکی کمين، فدايي، انغماسي، ماین کاري يا دعوتي، اعلامي او نورو برخو کې کوم کار کوې، نو په هره برخه کې فکر وکړه د موقع سره مناسب بايد ته څه ډول خدعه وکړې دښمن څنگه غافل گيره کړې، څنگه يې په شک کې واچوې او گمراه يې کړې؟ کله چې دښمن په غفلت کې واچوې او گمراه يې کړې نو بيا دښمن ښه گزار هم خوري.

د تکتیک او فنونو په برخه کې به هم ته خدعه کوې، په کوم تکتیک اسلحه او افراد استعمال کړم؟ په کوم تکتیک د خپل قوت نمايش وړاندې کړم که نه اوس مناسب نه دی؟ له کوم حربي فن او مهارت څخه کار واخلم؟ کومه خدعه دلته کاميابېږي چې همغه وکاروم؟

د دشمن باندې د رعب اچولو لپاره څه په کار دي؟ ددې هرې خدعې تر شا يو مقصد پروت وي او يو هدف وي.

الف: د عمومي عملياتو په سطحه چې خدعه کوي نو هدف دې دا وي چې دشمن په **گمراهی** کې واقع کړي.

ب: د جزوي يا وړو عملياتو په سطحه ته خدعه کوي نو هدف دې بايد د دشمن **غافله کېدل** وي.

ج: په تکتیک او فنونو کې د خدعې ورکولو هدف دې بايد په دشمن د **رعب اچول** وي.

په دويمې نړيوالې جگړه کې د المان او انگلستان تر منځ په جگړه کې انگلستان د لرگيو طيارې او ټانگونه او نور وسايل او وسايل جوړ کړل او خپل سرحد ته نږدې يې ځای په ځای کړل، کله چې د المان څارگرې طيارې اوچتې شوې گوري چې بس ټوله ساحه په ټانگونو او طيارو پوښلې ده، بېرته يې احوال ورکړ چې انگلستان دومره وسايل لري چې جنگ ورسره نه کيږي.

په دويمه نړيواله جگړه کې دا بيخي عامه شوې وه چې د يو بل په مقابل کې به يې په تکتیک کې خدعه کوله، تاسې يې عکسونه نيټ کې سرچ کړئ چې په څومره مهارت يې دا شيان جوړول او څومره چلونه يې کول، دافع هوا يې څنگه له لرگيو جوړه کړې وه او دشمن

يې پرې ډاروه او نور وسايل او تکتیکي شيان يې په څه طريقه استعمال او کارول؟

ایټالیا، المان او انگلېس په مختلفو طريقو دا چلونه چلوي دي. نو موږ بايد ددې قاعدې په پراخۍ پوه شو او په استعمال کې د پوره بصيرت څخه کار واخلو.

تاته شريعت دا اجازه درکړې چې خدعه وکړه نو خدعه خو يوازې دا نه ده چې ددې لفظ سره ستا فکر ته يوازې همدا خبره راځي چې دښمن منځ ته ننوځه، تسليم شه خلاص! او يا که د دښمن منځ کې اختلاف چانس نه وي نو نور د خدعې ځايونه نشته، نه داسې نه ده! د تکتیک په برخه کې به په دوه شکلونو خدعه کوي:

له داسې تکتیک او فنونو څخه کار واخلي مطلب په دې برخو کې داسې خدعه وکړې چې دښمن د رعب لاندې راشي، بل د داسې رَوش او چل نه کار واخلي چې د دښمن د عملياتو په شپوه او تکتیک ځان پوهه کړې، يعنې معلومات ترې ترلاسه کړې، ځکه ته هغه وخت د دښمن د ضعف نقطې پيدا کولای شي چې د دښمن په تکتیک باندې پوهه شي.

زموږ هدف خو همدا دی چې دښمن ته ضربه ورکړو، نو په همدې اساس که غواړې د دښمن د ضعف په نقطه گذار وکړې بايد اول يې

راپيدا او په ډاگه كړې، څنگه يې راپيدا كوي؟ نو بايد د دښمن په تكتيك باندې ځان پوهه كړې، همداسې ته بايد د خدعې په باب كې د تكتيك عنوان لاندې داسې فنون او تكتيكونه وکاروي چې ستا د ضعف نقطه دښمن ته معلومه نشي يعنې ستا څخه راز خپور نشي، خپل هر څه كنټرول او خوندي وساتي، يعنې خپل تكتيكونه، فنون او خدعه مخفي كوي او پټې يې ساتي.

خدعه څه وخت او چا سره جايز ده؟

هر هغه چا سره چې ته د دښمن په نوم يې مخاطب کوې هغه سره خدعه کولای شي، يعنې دوست سره خدعه نه کيږي بلکې خدعه يوازې دښمن سره ضرور ده، ستا مخاطب دښمن دی، همدې مقابل کې درته اجازه ده.

د خدعې اسباب څه دي؟

وروره د خدعې کولو په باب اسباب نشته، يعنې داسې اسباب نشته چې مشران يې د خدعه کولو لپاره تاته وسپاري، بلکه ددې اسباب ستا **هوبښياري، بېداري، دقت او چالاكي** ده، **وخت او صحنه** پېژندل دي، حالاتو ته په کتلو د خدعه په اړه ستا د **فکر يوه زېږنده** ده چې ته کوم وخت کې څه پوځ چل او خدعه په دښمن په څه طريقه استعمالولی شي.

ته بايد تل په دې اړه سوچ وکړې چې د دښمن په گمراه، غفلت او رعب کې اچولو لپاره بايد څه پوځ خدعه وکړې، که دا سوچ ته ولرې نو تاته به الله **جَلَّالَهُ** بښي بښي خدعې ذهن ته دراچوي، نو دې ته مه په تمه کېږه چې امير به تاته د خدعې وسايل درکوي نه! د خدعې وسايل همدا ستا چالاكي، هوبښياري او موقع شناسي ده.

ورونو موږ او تاسې بايد دا ذهنيت ولرو او همدا مو عقیده وي چې
 الله جَلَّالَهُ په موږ جهاد فرض کړی نو همداسې د جهاد د اداء کولو او
 جهاد چې د کومو اهدافو لپاره کيږي دا يې هم راته بنودلي، دا يې هم
 راته څرگنده کړې چې جهاد يو سخت عمل دی خو که تاسې سوچ
 او فکر وکړئ په دې اړه د نويو لارو او پرمختگونو په لټه کې شئ،
 نو هرو مرو زه درته لارې خلاصوم، په دښمن درته غلبه درکوم، او
 چې هر څومره مجاهدين له علم، پوهې، ذهن او جسامت څخه هم
 کمزوري اوسي، الله جَلَّالَهُ ورته د يوه پوهه عالم، قوي او هوښيار کس
 خطاب کړی د هغه کس په مقابل کې چې هغوی د مجاهدينو مقابلي
 ته ولاړ دي، الله جَلَّالَهُ رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ته وايي ته مسلمانان قتال ته
 تحريض کړه، دا يو نیک عمل دی گوره دا د الله جَلَّالَهُ خبره ده، په هغه
 وخت کې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ د جنگ امير دی، د جنگ په صحنه کې ورته
 دا وايي چې مسلمانان په قتال تشويق کړه او دا ورته ووايه چې په
 راتلونکو جگړو کې به د مسلمانانو تعداد نظر کفارو ته ډېر کم وي
 خو لېکن يو په دوه، يو په لس قوي دښمن ته ورمخ ته شي زه به دوی
 ته يوه په لس مرسته کوم او په آخره کې فرمايي چې دا کفار هغه
 قوم دی چې **(بانهم قوم لايفقهون)** دا هغه قوم دې چې په خبره نه

پوهيږي، يعنې الله ﷻ نه پېژني، د جهاد په طريقو نه پوهيږي، د قتال په اهدافو نه پوهيږي، د جگړې په سيستم نه پوهيږي، دا جاهله قوم دی، د جاهل صفت همدا دی چې هر کار په سر زورۍ سره کوي په سوچ او فکر مخ ته نه ځي، نو ورونو موږ او تاسې چې کوم کار شروع کوو نو په ډېر سوچ او فکر بايد مخ ته لاړ شو. که دښمن دې هر څومره قوي شي او هر څومره تخنيک او تکتیک استعمال کړي په تا لارې نشي بندولای، الله ﷻ ورته د جاهل قوم خطاب کړی، نو ته چې سوچ او فکر وکړې تاته به الله ﷻ لارې خلاصوي د دښمن جهل په عموم کې دی، يو کس خپل رب او خپل ځان ونه پېژني د خپل ژوند په هدف پوه نشي، نو هغه جاهل دی، نو په همدې اساس وايو چې زموږ يو جاهل قوم سره جگړه ده که موږ علم حاصل کړو، مختلف تکتیکونه او فنون ترلاسه کړو سستي او غفلت لرې کړو، نو بيا به په دې جاهله دښمن موږ ته الله ﷻ يو په لسه بری راپه برخه کوي، ان شاء الله.

خدعه په څه طريقه او څه وخت به کاميابېدای شي؟

خدعه کې ستا د کاميابۍ راز څه دی؟

د کاميابۍ راز دې په دې کې دی چې ته بايد تل هڅه وکړې چې د جهاد په صف کې د نظامي ستراتېژۍ په چوکاټ کې د يو عمليات په ترسره کولو کې له نويو **ابتکاراتو** څخه کار واخلي، فکر وکړې او تل د نوښت په لټه کې شې.

د هر ابتکار په نتيجه کې ته دښمن ته يو خدعه جوړولی شې، هر تنوع، نوې طريقه د خپل ذهن څخه نوې لاره ايجادوي، يو نوی تکتیک او طريقه راوباسې او له همدې لارې کولای شې چې دښمن ته نوې خدعه ورکړې.

ستاسې سوچ او فکر بې ځايه نه ځي، حامخا تاته الله **جَلَّالَه** نوې نوې لارې ښايي، په يو نوي فکر او سوچ ته نوي ابتکارات کولای شې او هر نوی ابتکار ستا په دښمن د غفلت، رعب اچولو او د دښمن د گمراه کولو سبب گرځي همدا د خدعې هدفونه هم دي.

الله **جَلَّالَه** چې وايي تاته نوې لارې درښاييم نو دا نوې لارې په همدې سوچ او فکر درښايي، ته که سوچ او فکر وکړې الله **جَلَّالَه** به نوي نوي ابتکارات ستا ذهن کې درواچوي.

چې کله لار درته معلومه وه نو مجبور یې چې اقدام وکړې که ته غواړې ابتکارات وکړې درې خطه ځانته کش کړه.

لومړۍ: ته څنگه داسې کار وکړې چې په دښمن رعب راشي، نو ته

چې د همدې هدف لپاره سوچ او فکر وکړې تاته الله ﷻ لار خلاصوي

په همدې اړه به نوې لارې درته خلاصې کړي نوې ابتکارات به وکړې او د همدې ابتکاراتو په اساس به یوه خدعه برابره کړې.

دویم: دا چې د دښمن په غفلت کې واقع کولو لپاره سوچ وکړه .

درېم: د دښمن د گمراه ساتلو سوچ وکړه نو په دې هره برخه کې به

ته نوې ابتکارات وکړې او په هر ابتکار به نوې خدعه جوړه کړې.

ته همدا تجربه کړه، د خدعې اسباب همدا ستا د فکر زېږنده ده، همدا

ستا هوښیاري او تفکر دی، اسباب یې ته خپله له خپل ذهن څخه

برابر کړه، د خدعې منابع د ټولو خلکو همدا فکر او ذهن دی، دښمن

هم دې ته کوم اسباب نه لري، د خپل ذهن څخه څه خدعه او چل

جوړوي نو زه او ته هم باید له همدې منابعو څخه استفاده وکړو،

کله چې ته د خپل ذهن څخه ابتکارات وکړې نو د همدې ابتکار په

اساس نوې خدعه هم برابرولی شې.

د دښمن سره نیرنگ او چل خاص برخه ده، دښمن ورته خاص ادارې

لري، تحقیقاتي ټیمونه یې جوړ کړي، مور تاسې هم ورته باید په

همدومره ارزښت قايل شو، كله چې ته ابتكارات وكړې نو بيا خدعه هم كولاى شي داسې سوچ او فكر ته بايد خاص ملگري ځانگړي شي چې د هغوى همدا كار وي.

د خدعي شروط

خدعه جايز ده، څوك چې تاته د دښمن په نوم مخاطب دى هغې سره يې كولاى شي، شرط دادى چې ته كوم عهد دښمن ته ورنه كړې او بيا دا عهد په كې مات نشي، مطلب دا چې دښمن سره يو تړون او وعده وكړې او بيا ورسره دوكه، بې لوظي وكړې او عهد مات كړې داسى به نه كوي نور خدعه جايز ده.

د خدعي اصول

خدعه درې لازمي اصول لري چې بايد درې واړه همزمان پام كې ونيول شي.

الف: مهارت

ب: راز داري

ج: بدیل لاره درلودل

لومړنی اصل: یعنې دښمن ته خدعه ورکول یو خاص مهارت غواړي، دا مهارت باید ته خپله پیدا کړې که ته دا مهارت ونه لرې نو ته بیا د خپلې خدعې ښکار گرځې، خدعه به تا کړي وي خو بیا به هم د دښمن په دام کې غورځېدلی یې، نو ته باید مهارت او ځیرکتیا ولرې.

دویم اصل: ددې خدعې څخه دی باید کم نږدې او باوري کسان خبر اوسي، هسې نه چې ټول تشکیل خبر کړې، بیخي د خدعې ټول پلان ځان سره وساته هېڅوک خبر نه کړې او که ضرورت شي چې خدعې باندې څو تنه خبر شي نو باید بیا دوه یا درې مهم او معتمد کسان خبر شي او نور د خدعې راز پټ وساتل شي.

دریم اصل: که خدعه دې وکړه نو په خدعه باید سل په سله مطمین ونه اوسې چې یاره بس خدعه مې کړې نور نو کلارې کینه، یعنې یو تشکیل، یو عملیات، یو برید دې چمتو کړی او ټول زړه دې په خدعه تړلی وي که خدعه ناکامه شي نو ته به سخت گوزار وخورې، نو په کار ده چې ته بدیل لارې وسنجوې، ته باید دا فکر وکړې چې دا خدعه کوم که دا خدعه په دې برخه کې ناکامه شي نو باید تاته بدیل لار هم مطرح او معلومه وي، مطلب نورې لارې هم ولرې چې که خدعه ناکام شي نو چې نورې لارې خو وي چې تا هدف ته ورسوي او یا هم له تلفاتو او زیانونو خو بچ شې او خپله ضربه ونه خورې، نو بدیل لارې

برابرو او هوښياري کول ضرور ده او ته چې دومره ځيرکه شې نو
الله جَلَّالَهُ تاته خپله مرسته درلېږي، دا درې اصول بايد په ياد ولرې.

ورونو! خدعې ته به په وړه سترگه نه گورئ مطلب دا د يو ستر اصل
او يوې تلپاتې استعمالېدونکې قاعدې په حيث نظامي ستراتېژۍ کې
ومنه او هر قدم چې ږدې او هر تشکيل چې کوي نو فکر وکړه چې
خدعه دې کړې که نه؟

او يا د دشمن د خدعې ښکار شوی خو نه يې؟

علي رضي الله عنه چې په خندق غزا کې د عمرو بن عبدود سره تن په تن جگړې
ته وروړاندې شو نو سره سترگې په سترگې شول، علي رضي الله عنه ورسره
خدعه کوي ورته يې وويل: زه د دوه کسانو مقابلي ته نه يم راوتلی!
دې مشرک شاته وکتل او علي رضي الله عنه ورباندې گوزار وکړ.

نو له دې معلومېږي چې ته په لويو او وړو، انفرادي، پله ييز او هر
پوځي عملياتو او بریدونو کې خدعه کولای شې، د يوې منطقي د
ماحول او جغرافيايي په پار هم خدعه کولای شې، په تکتیکونو کې هم
خدعه کولای شې. په خپل طاقت به نه غره کېږي علي رضي الله عنه ښه قوي و
خو بيا يې هم خدعه وکړه، نو ته هم دا درسره وليکه چې هېڅ حرکت
بې خدعې ونه کړې، په ځانگړي پوځي چريکي جنگونو کې خو
خدعه بيخي له ياده مه باسه، په اوسنيو حالاتو کې بې خدعې يو قدم

هم مه برده که هغه کمين دی که ماین دی که انتقالات دي او که نور موارد دي، که ته هر څه په خپل اصلي شکل ترسره کړې او خدعه ونه کړې نو ته خپل هدف ته نشې رسېدای، موقع، وخت او ساعت هر څه په پام کې ونيسه او هره لحظه د نظر لاندې وساته.

د نظامي ستراتيژي اجزاوې

1. د حملې يا بريد ستراتيژي

2. د شاتگ يا عقب نشينۍ ستراتيژي

3. دفاعي ستراتيژي

ددغه درېو وارو ستراتيژيو ته په عمومي شکل ويلي شو عمومي نظامي ستراتيژي.

1. د حملې يا بريد ستراتيژي:

که چېرې ته د حملې په ستراتيژي خبره کوي، مانا يې دا ده چې په نظامي ستراتيژي باندې خبرې کوي، يعنې د نظامي ستراتيژي د حملې په جهت خبرې کوي که چېرې ته د عقب نشينۍ په ستراتيژي باندې خبره کوي دا خپله د نظامي ستراتيژي يو جز دی او که چېرې په دفاعي ستراتيژي خبره کيږي نو دا خپله هم د نظامي ستراتيژي اړوند يو بحث او يوه موضوع ده.

ورونو! اوس پوه شوي چې صرف جگړه حملې ته نه وايي، ته د يوې منطقي د امير په حيث فقط دا سوچ مه کوه چې صرف زه بايد حمله وکړم گوره! نظامي ستراتيژي موږ په درېو ستراتيژيو باندې تقسيم کړه چې يوه د حملې ستراتيژي ده او بله د عقب نشينۍ ستراتيژي ده

چې دا لکه د حملې ستراتيژي په شان بايد ته مدنظر ونيسي او درېمه دفاعي ستراتيژي ده.

جگړه صرف حملې ته مه خاص کوي، جگړه کې عقب نشيني خپله جگړه ده، دا د نظامي امير فن دی چې په عقب نشيني هم پوه شي او د دفاعي ستراتيژي تطبيق دا هم خپله په يوه سيمه کې د نظامي او حربي امير مربوط کيږي.

دا خبره چې: **(نظامي ستراتيژي فقط حملې ته منحصر نه ده)** ولې مو وکړه؟

ځکه دلته يوه نقطه پرته ده، نقطه دا ده چې په عمومي شکل د ځيرکه او سياستمداره مجاهدينو هدف فقط د جگړې گټل نه دي، نو بيا د جگړې له پيل څخه زموږ عمومي هدف څه دی؟

عمومي هدف زموږ د هغه هدف لاسته راوړل دي د کوم لپاره چې جگړه شروع شوې وه. يا په بل تعبير دا آخري جگړه چې کوو د کوم هدف لاس ته کولو لپاره يې کوو؟

هغه هدف لاس ته راوړل، کاميابي ده، د همغه کاميابۍ لپاره کار وکړه، د يوې جگړې د کاميابۍ لپاره يې مه کوه! هدف ته د رسېدلو لپاره کار وکړه، مطلب ته به يوه جگړه وگټې خو له دې جگړې چې دې کوم هدف لاس ته راوړل مقصد و هغه به ترلاسه نه کړې نو تا دا

جگره نه ده گټلې، نو د عملياتو د کاميابۍ لپاره سوچ او فکر ډېر مه کوه، دغه جگره چې تا شروع کړې، ولې دې شروع کړې څه غواړې؟ ددغې اهدافو لاس ته راوړلو لپاره او ددغې خبرو د کاميابۍ لپاره ته سوچ او فکر وکړه.

نو تاسې ته به ډېره عجيبه ښکاره شي خو که فکر وکړئ موضوع به درته روښانه شي، تاسې چې له جگرې کوم هدف لاس ته راوړل غواړئ دا د منطقي د امير د مهارت او فن پورې اړه لري، کېدای شي هغه دا هدف له نورو مشروع لارو هم لاس ته راوړي نو ويلاى شو چې ځينې وخت په عقب نشينۍ باندې هم هغه هدف لاس ته راوړلاى شئ، ځينې وخت په دفاع باندې هم دغه هدف ته رسېدلای شئ او ځينې وخت په حمله باندې دغه هدف ترلاسه کولای شئ، ځکه درته وايو چې جگره صرف حملې ته مه خاص کوئ، چې زموږ او ستاسې صرف دغه انگېزه، درخواست او غوښتنه نه ده، چې فقط جگره وگټو، يعنې يو حمله چې کوو او عمليات مو کاميابه شول، دا کاميابي ولې غواړو؟

ځکه چې د کوم عمومي هدف لپاره چې مجاهدينو جگره شروع کړې، دغه هدف ته د رسېدلو لپاره مجاهدين واړه واړه عمليات کوي او غواړي دغه عملياتو کې کاميابي لاس ته راوړي، د مجاهدينو اصلي او

نهایی هدف هغه دی، چې د هغې لپاره یې جگړه شروع کړې ده، ترڅو چې دا اهداف یې لاس ته نکړل نو باید په وړو وړو فتحو او کامیابیو خپل اصلي مسیر او هدف خوشې نه کړي.

تاسې وینئ چې د ارگ په گډۍ نسب کړی شوي فاتحین (!) هم دا دعوه لري چې دوی گڼې نظامي فتحه لاس ته راوړې ده، وایي چې موږ جگړه او میدان گټلی دی، خو دوی چې د کوم هدف دعوه کوله هغې کې درواغجن وختل، د اسلامي نظام د راوستو په نوم یې له خلکو قربانۍ واخیستې اوس یې نو خپل ایمان په واک او چوکۍ وپلوره، امریکا ورته داسې نمایش وړاندې کړ چې د دوی کشرخیل یې په دې خطا کړل چې گوندې امریکا دوی ته په نظامي ډگر کې ماته شوه، خو اوس همغه د دوی په اصطلاح ماته امریکا ورته هره هفته په میلیونونو ډالر رالېږي ترڅو د امریکا د اهدافو لپاره دوی کار وکړي، ځکه اوس هم بیا هماغه سیکولر نظام او قوانین حاکم دي، کوم چې جمهوري نظام کې حاکم وو.

د اسلام په سياسي نظام کې د نظامي ستراتېژۍ په برخه کې کامیابي دا شمیرل کیږي چې تا د کوم هدف لپاره جگړه پیل کړې چې هغه هدف ترلاسه کړې، نه دا چې جگړه وگټې خو هدف وبایلې.

نهایی هدف مو څه دی، هغه مو لاس ته راوړی؟

بنارونه نيول، ځمکه نيول، واک ترلاسه کول، پيسې، موټرې، عيش

وعشرت؟ که نه اسلامي نظام او د الله د کلمې لوړوالی؟

نو لنډ ويلاى شو چې هغه کاميابي نه بلکې ناکامي ده چې اصلي هدف هېر کړې او د جگړې هدف او لورى بدل کړې، د اسلام په سياسي نظام کې د جگړې هدف د اسلامي نظام قيام دى که له دې هدف پرته هرڅومره جگړې کاميابه شي هغه کاميابي نه ده، ترڅو چې دغه هدف ترلاسه شوى نه وي، نو جگړه به دوام لري.

2. د عقب نشينۍ ستراتيژي:

په عمومي ډول نظامي ستراتيژي کې د عقب نشينۍ ستراتيژي هغه مهال د عملي کولو وړ ده چې له دې عقب نشينۍ څخه ستا هدف د خپلو افرادو او امکاناتو قوي کول او د خپل اصلي هدف ترلاسه کولو لپاره بيا ځل تيارى وي.

اکثره خلک دا فکر کوي چې د نظامي ستراتيژي په برخه کې د عقب نشينۍ ستراتيژي به د شکست پرمهال تطبيقوي، يعنې کله چې ورته د عقب نشينۍ خبره وکړې نو د دوى فکر سمدستي شکست طرف لار شي او دا سوچ يې وي چې عقب نشيني خو فقط د شکست پرمهال ترسره کېږي، زړه يې وغورځېږي چې بس شکست راغى او زه عقب

نشيني كوم او يا د عملياتو د کاميابۍ څخه وروسته زه عقب نشيني كوم، دا خبره سمه نه ده، ځينې وخت ته د حملې شروع په عقب نشينۍ باندې کوي، نو په همدې اساس مو دا خبره په نظامي ستراتيژۍ کې وکړه، چې دا مسئله بې اهميته مسئله مه گڼئ.

عقب نشيني (شاتگ) ستراتيژي درې برخې لري:

الف: اختياري عقب نشيني

ب : اجباري عقب نشيني

ج : تکتیکی عقب نشيني

الف: اختياري عقب نشيني:

هغه دا چې ته په خپل اختيار په قصدي شکل دښمن په دام کې د گيرولو په هدف شاتگ کوي.

ځينې وخت دښمن ځان راټول کړی او خه متوجه وي چې دغه مسير څخه په ما باندې حمله کيږي او يا موازي خطونه سره پراته دي، دښمن غواړي تا باندې حمله وکړي او يا ته غواړي دښمن باندې حمله وکړي نو په داسې وخت کې ته ورته دام ږدي، د مخې څخه يو وړوکی گروپ (دوه يا درې کسه انغماسيان) ورلېږي او شاته يو

تدبير جوړوې او داسې فهم وركوې چې موږ ډېر لوی شكل په تاسې باندې هجوم كړي، دشمن سره مخامخ جگړه كوي، خو څه جگړه يې چې وكړه بالاخره ځان ظاهراً دشمن ته داسې ښكاره كوي چې تاسې شكست وخور يعني اختياري عقب نشيني كوي، د څنگ څخه يا د بلې زاويې څخه په هغه دشمن چې تا تصور وركړي دي چې موږ عقب نشيني وكړه مجاهدين په دوی باندې هجوم كوي يعني د بلې زاويې څخه مجاهدين ورباندې حمله كوي او خدعه ورسره كوي.

همدغه اختياري عقب نشيني چې مجاهدينو وكړه هدف يې څه دی؟

هدف يې د دشمن نظم او اداره گډوډول او بې نظمه كول دي. هغه په دې مانا چې ته پوهېږې دشمن ستاسې تر خطونو څه منظم پروت دی، اداره او نظم يې ښه قوي او محكم دی، هر فرد يې بېل بېل منظم دی او رهبري كيږي، هر څه ته لاس رسې لري كه په داسې حال كې تاسې په دشمن حمله وكړئ هغوی تيار منظم دي، نو تاسې پرته له دې چې هغوی خطر سره مخ كړئ تاسې ته زيان رسيږي، اوس چې تاسې ټول اميران، سرگروپان پوهه او داسې يوه خدعه مو برابرې وي چې په هغې كې مو د اختياري عقب نشيني ستراتيژي مطرح كړې ده، ملگرو ته مو ويلي چې يوه ډله به ښه تېزه حمله كوو دشمن چې ښه په جگړه كې راگرم كړو نو بيا به په خپل اختيار د

اختياري عقب نشينۍ پاليسي عملي کوو، کله چې موږ عقب نشيني وکړه نو دښمن له خپلو خوندي ځايونو څخه راوځي، هغه نظم او اداره يې له منځه ځي هغوی د کاذبې بريا په خوشحالي کې ټول غير منظم کيږي نو دغه وخت تا تيار يوه بله منظمه کتېبه همدي ته تازه دمه ساتلې او يا دې ورته شاته کمين نيولی، دښمن ستاسې ساحی ته راداخلېږي او ته ورته دغه وخت ښه قوي گوزارونه ورکوي، د دښمن هغه نظم، اتفاق، اتحاد تا ټول په خپلې عقب نشينۍ باندې خرابه کړ او دا هر څه به تا له مخکې څخه يوځل تجربه کړي وي، په دې نقشه به مو کار کړی وي، هر ملگری او هر گروپ ته به مو خپل مسؤليت سپارلی او هر ملگری به مو عملي مخکې له مخکې استعمال کړی وي چې عبدالله ته به دا کار کوې! خالده ته به له دې خوا راځي! زرقاوي ته به دا طرف ځي! سيف الله ته به د خپل گروپ ملگرو سره فلاني طرف متوجه اوسې! تاسې به له هغه طرف نه شروع کوئ، تاسې به دلته پټېږئ ... مطلب ټولو ملگرو د فرد، فرد لپاره به داسې يو فکر او د جگړې د نقشې عملي تصوير په ذهن کې کېنوي چې بيا هغه وخت يو د بل کار کې مداخله يا خپل ورسپارل شوي کارونه او مسؤليتونه خطا نه کړي، ددې ټولو مسؤليتونه به قدم په قدم تشرېح کوئ، ځکه که فتحه راشي بيا دغه نظم نه پاتې کېږي، بيا خلک يو د

بل کار کې مداخله کوي، کله منډه کوي، کله شاته شي او هغه وخت کې کنټرول سختیږي او د سوق رجال نظم تر څو بیا منظم کوي خرابیږي، خلک فتحې ته خوشحاله وي نو همدغه چل ته په دښمن وکړه، دښمن سره یو ساعت یا دوه ساعته جگړه وکړه، بیا اختیاري عقب نشیني وکړه، خپل ملګري تیار له مخکې آماده وساته، دښمن ته د کاذبې فتحې گمان ورکړه، چې دښمن ښه د خپل غرور په گردونو کې لار خطا کړه نو بیا یې راگیر کړه، یا شاته ته ورته کمر بر (کمرچین او یا قیچې) گوزارونه ورکړه چې هغه کاذبه فتحه یې هېره شي.

دا نو د اسلام په سياسي نظام کې د عقب نشیني ستراتیژي او خدعه ده چې باید تاسې یې خپلو حالاتو ته په کتلو مراعت کړئ.

مجاهدینو ورونو!

د عقب نشیني دا ستراتیژي ډېره کاربرده ستراتیژي ده، ځینې وخت دښمن ډېر منظم وي که تا یې د ضعف نقطه سمه نه وي را پیدا کړي، ته عقب نشیني کوي، دښمن په خطا او تېروتنه کې واقع کوي، خطا او تېروتنه یې چې وکړه مانا دا چې ضعف نقطه دې ورته را پیدا کړه، همدېته گوزار ورکړه.

ځینې وخت د دښمن د خطا او تېروتنې احتمال په عقب نشیني سره

زباتولی شي، نو په دغه وخت کې د حملې څخه عقب نشیني ستا لپاره پوره بڼه ده. ځینې وخت دښمن تیاری نیولی او دا تصور کوي چې ته باید ورسره جگړه وکړې ځکه ته ورته ضعیفه یې او هغه آمادګي نیولې چې جگړه درسره وکړي، دلته ته عقب نشیني کوي، دښمن ناامېده کيږي، په بل تعبیر دښمن سره د هغه په حاکمه نقطه باندې جگړه نه کوي، د هغه څخه عقب نشیني کوي، دښمن ناامېده کيږي، دا اوس مه وایه چې ما عقب نشیني ولې وکړه؟

نه! پوره کله ستا لپاره عقب نشیني خپله یوه کامیابي ده.

چې دښمن منظمه جگړه کوي، منظم لښکر او حرکت لري، سوق اداره یې منظمه ده، ستا افراد او امکانات هرڅه لږ دي که منظم لښکر سره ته ځان برابر کړې نو خرابېږي، حمله کوي، بېرته په خپل اختیار عقب نشیني کوي، دې حملې سره د دښمن هغه لښکر، منابع، سوق اداره، کنټرول او رهبري یې پاشل کيږي، دښمن ته د یوې کاذبې فتحې تصور ورکوي، دښمن څخه د کنټرول جلو خطا کيږي او تا باندې رامخکې کيږي، خو تا دلته اختیاري عقب نشیني کړې ده، په دې نیت دې کړې ده چې دښمن متفرقه شي او بالاخره یو قوي ضربه ورکړي، تر څو دښمن مجبوره کړي عقب نشیني ته او دښمن داسې عقب نشیني ته مجبوره کړي چې اجباري عقب نشیني وکړي.

کله په قوي جگړې باندې نشو کولای چې دښمن متفرقه کړو، د دښمن سوق او اداره خرابه کړو، خو لږکن په يوه اختياري عقب نشینۍ کولای شو چې د دښمن دا لښکر، امکانات، منابع هر څه متفرقه کړو، په شرط ددې چې تاسې قصداً په خپل اختیار دا کار کړی وي او د خدعې څخه مو کار اخیستی وي او دا باید په جگړه کې افشا هم نه شي چې تاسې دغسې پلان لرئ.

ب : اجباري عقب نشیني:

ځینې وخت تاسې د جگړې په جریان کې مجبوره کیږئ چې عقب نشیني وکړئ، دا عقب نشیني د امکاناتو او افرادو د ساتلو لپاره کوی او یا یې د دې لپاره کوي چې د جگړې په میدان کې مجبوره شوی یې چې عقب نشیني وکړې خو هدف به لدې څخه د افرادو او ملگرو قوي کول او ساتنه وي، ډېر کله ته پوهېږې چې که عقب نشیني ونه کړې نو په ځای ددې چې کوم هدف لاس ته راوړې بلکې خپل افراد وسایل او امکانات هم له منځه وړې، نو د خپلو افرادو او امکاناتو د ساتنې او قوت لپاره په عقب نشینۍ مجبورېږې ترڅو بېرته ځان منظم او دښمن سره د مبارزې لپاره تیار شي.

ج: تكتيكي عقب نشيني:

تكتيكي عقب نشيني څه ته وايي او اختياري عقب نشيني سره يې څه توپير دی؟

تكتيكي عقب نشيني دې ته وايي چې سلاح، مهمات، تجهيزات، افراد مطابق د يوې مشخصې برنامې چې له مخکې څخه تعين شوې وي امن ځای ته رانقل کړې، مهمه خبره په تكتيكي عقب نشيني کې د هغې برنامې طرحه کول دي چې له مخې به يې په موقع سره د اسلحې، مهمات، تجهيزات او افرادو انتقال کوې چې مخکې له مخکې څخه يو خوندي او امن ځای ته منتقل شي، دی ته تكتيكي عقب نشيني وايي. کله چې ته تكتيكي عقب نشيني کوې، بايد خپلو افرادو او سرگروپانو ته دې خبر ورکړی وي چې کېدای شي جگړه کې عقب نشيني وکړو خو دغه عقب نشيني تكتيكي عقب نشيني ده، بايد تاسې خبر اوسئ چې مورال له لاسه ورنه کړئ.

اختياري عقب نشيني سره يې توپير دا دی چې تكتيكي عقب نشيني کې تا سره بايد زيات وخت وي، په تخنيک او په تکتیک باندې، په ډېر هنر او چل باندې تا سره شاته ساحه پرته ده، د يو خط څخه تكتيكي عقب نشيني کوې بل خط ته، لېکن اختياري عقب نشيني ډېر وخت د جگړې په صحنه کې کارېږي چې ته مکان تغييروې، دشمن ته حد

اقل دام ږدې، بېرته په دښمن حمله او ضربه ورکوي، اختياري عقب نشيني اکثراً مخفي وي او تکتیکی عقب نشيني باندې به تا خپل مشران خبر کړي وي او د يوې برنامې مطابق عقب نشيني کوي.

د منطقي څخه سلاح، مهمات، تجهيزات، ملگري ټول له مخکې څخه د جوړې شوې برنامې مطابق راوباسي، درېم شرط پکې دا دی چې کوم اسباب، امکانات او نظامي تجهيزات چې د انتقال وړ نه دي، دا بايد تکتیکی عقب نشيني کې تخریب کړي، چې دښمن پوه شي چې تا تکتیکی عقب نشيني کړې ده او اختياري عقب نشيني کې دا ذهنيت ته دښمن ته نه ورکوي چې ما عقب نشيني کړې ده، بس دښمن ته وايي چې ما شکست کړی او ته کاميابه شوی يې، لېکن تکتیکی عقب نشيني چې کوي خپل افراد او امکانات په مسلسل شکل وباسي او کوم چې د انتقال وړ نه دي دا ته له منځه وړي.

ديموکراتانو د امريکايي پرتوکول مطابق هر څه په منظم شکل سره دوی ته وسپارل او بيا يې هڅه کوله چې په سر اوښتې لمن په تشو خبرو او باټو په ځان په داسې حال کې راخوره کړي چې بادارانو به يې بېرته په سر وراړوله.

ديموکراتو مرتدينو به طالبانو ته په ولسواليو کې هر څه خوشې کول، توپ، ټانک، عسکر هر څه به يې ورته خوشې کړل، بيا به يې

ويل چې موږ له ولسوالۍ څخه تكتيكي شاتگ كړي، دا تكتيكي شاتگ نه دی، دا رسمي او دستوري تسليمي وه چې بادار يې امريكا د يو غلام څخه د غلامۍ كړۍ را واخيستله او په ډېر مكر او هنر يې خپل بل زرخريد ته په غاړه كې واچوله.

په بل تعبير په هرې عقب نشينۍ كې چې نظامي اصول مراعات شول دې ته تكتيكي عقب نشيني وايي، نظامي اصول دې چې د پښو لاندې كړل دا بيا عقب نشيني نه، بلکې شكست او يا تسليمي ده او هغسې د خپلو ډلگيو او عسكرو د مورال وركولو لپاره دا اصطلاح كارول فايده نه كوي، په تكتيكي عقب نشينۍ كې اصلي شرط دادی چې ستا څخه دښمن نظامي سلاح او وسايط ترلاسه نه كړي او ستا په تكتيكي عقب نشينۍ باندې دښمن قوي نشي، مورال او انگېزه وانخلي، بيا ته ويلي شي چې موږ تكتيكي عقب نشيني كړې ده.

نو په همدې اساس لازمه ده چې د نظاميانو، د حرب د اميرانو او نورو امراؤ په حيث تاسې د عقب نشينۍ په نوعو ځانونه پوهه كړئ، موږ د عقب نشينۍ د ستراتېژۍ په څو نوعو او ډولونو خبره وكړه، يو اختياري عقب نشيني وه چې د څو اهدافو لپاره ترسره كيږي تر څو دښمن په تېروتنه كې واقع، نظم يې خراب، د سوق اداره يې فلج، اتحاد يې له منځه يوسي او دښمن كې يو بې نظمي ايجاد كړي،

بالاخره د دغه اهدافو ترلاسه کولو لپاره اختياري عقب نشيني کوي. بله اجباري عقب نشيني وه او درېم يې تکتیکی عقب نشيني يا شاتګ وه چې دې باندې مخکې خبرې وشوې.

ورونو! موږ او تاسې په نظامي ستراتېژۍ باندې خبره کوله او په دې باب کې موږ درېو فرعي ستراتېژيو ته اشاره کړې وه چې د عقب نشيني، حملې او دفاع ستراتېژيانې وې چې د عقب نشيني باندې مو لږه خبره وکړه، اوس راځو د حملې په ستراتېژۍ لږه رڼا اچوو.

د حملې يا بريد کولو ستراتېژي

دا ستراتېژي د دوه عمده هدفونو لپاره کارېږي.

اول صورت: د حملې يا تهاجم ستراتېژۍ څخه هغه وخت کې کار اخيستل کېږي چې ته د يو تهديد وړاندوينه کوي او د تهديد منبع هم پيدا او په ډاګه کوي او بيا د همدې تهديد د لمنځه وړلو لپاره ته حمله (تهاجم) کوي.

دويم صورت: هغه وخت ته د حملې ستراتېژي عملي کوي چې يو خاص هدف لاسته راوړلو لپاره غواړي هجوم وکړي ځکه چې بې هجومه دا هدف نشي ترلاسه کولای، نو په همدې اساس ته دشمن باندې تهاجم کوي. د حملې يا هجوم په ستراتېژۍ کې د کاميابۍ شرط دادی چې

په دواړو صورتونو کې بايد دښمن غافلگير شي، پيل د تهاجم بايد
 ښکاره، واضحه او علني نه وي، نهايت زيات هڅه به کوي چې تهاجم
 مخفي او غافلگيرانه وکړي، دغه نقطه لازمي ده چې د داسې خدعي
 نه کار واخلي تر څو خپل تهاجم مخفي کړي.

تا تهديد تعين کړي، د تهديد منبع دې هم معلومه کړي، ددې د محوه
 کولو لپاره ته غواړي هجوم وکړي خو د دغسې يوې خدعي څخه کار
 اخلي، چې دښمن غافلگيره کړي او څوک درباندي پوه نشي چې ته د
 تهاجم اراده لري يعنى مخکي د تهاجم څخه بايد دښمن ستاله ارادې
 خبر نشي، دا ددې ستراتېژي د خدعي سره ربط دی.

که چېرې برعکس تاسې د دښمن له لورې غافلگيره شئ، انسان دی
 ځيني وخت امکان لري چې تاسو غافلگيره شئ، خو که هر وخت د
 دښمن له طرفه تاسې غافلگيره شوي نو هڅه وکړئ چې بېرته دښمن
 تاسې غافلگيره کړئ، دې فکر کې اوسېږه چې څنگه دښمن بېرته
 غافلگيره، مورال يې خراب او خپل انتقام ترې واخلي، ځکه عام
 سياست کې يو اصطلاح ده، وايي چې کله دې مال د لاسه ورکړ، ځان
 ته د غني فکر کړه، چې زه قدرتمند او مالداره کس يم، همدغه فکر
 په داسې موقع وکاروه که ته غافلگيره شوی هم يې نو داسې فکر
 وکړه چې زه غافلگيره شوی نه يم غواړم چې دښمن غافلگيره کړم.

د دفاع ستراتيژي

اکثره مجاهدين دا تصور کوي چې بايد هغه وخت دفاع اختيار کړو چې کله ضعيف يو او يا ځيني ملگري دفاعي حالت په شکست باندې تعبير کوي، نه ورونو!

دا هم د ذهن څخه لرې کړئ، په دفاعي حالت کې جگړه دا د مجاهدينو په شکست او ناکامۍ باندې دلالت نه کوي، کله چې د مجاهدينو تعداد لږ، امکانات او اسباب يې کم اوسېږي، هڅه وکړئ چې دفاعي حالات اختيار کړئ، دا د نظامي ستراتيژۍ عمق او دا بيا د نظامي ستراتيژۍ په تطبيق کې د مجاهدينو کمال دی اما شرط دا دی چې دا دفاعي حالت به اختياري وي، اجباري به نه وي، يعنې تا دښمن مجبور نه کړي چې ته په دفاع کې واقع شې، خپله که اختياري شکل سره مجاهدين دفاع کې واقع کوي دا بيا ستا ضعف او شکست نه دی بلکه دا خاص ستراتيژي ده، هدف ددی ستراتيژۍ دا دی چې ته دښمن ته اجازه ورکوي چې اول دښمن حرکت وکړي، د دښمن د حرکت څخه وروسته ته غير پيش بيني شده حمله او ضربه دښمن ته ورکوي چې ددې ضربه په نتيجه کې دښمن اجباري عقب نشينۍ ته مجبورېږي. په اختياري حالت کې دفاع يوه نظامي ستراتيژي او يوه کاميابي ده، دښمن ته يو سياسي او نظامي گوزار دی، اول شرط دا چې اختياري

وي، انگېزه د کار دا ده چې اول ته اجازه ورکوي چې دښمن حرکت وکړي، داسې حالت کې چې يوه قوي ضربه مو شاته ورته سنجولې ده، داسې يو ضربه دښمن ته ورکوي چې دښمن اصلاً سوچ او فکر کې هم دا نه راگرځي چې ته به داسې گوزار ورکوي چې نتيجه ددې حملې باعث د دې شي چې دښمن په اجباري عقب نشینۍ مجبوره کړي.

يواصل: دا چې ته دښمن ته اجازه ورکوي چې هغه راشي او بيا داسې يو حمله دې ورته سنجولې ده چې په نتيجه کې د جنگ څخه لاس واخلي، عقب نشینۍ ته مجبوره او اجباري عقب نشیني وکړي، سامان او اسلحه يې په ميدان باندې پاتې شي او د حملې څخه وروسته ته د افرادو، امکاناتو او نظامي وسايطو له لحاظه قوي شي.

دا د دې ستراتيژي اصل دی، ددې خبرې مانا دا ده چې ته به هغه وخت کې دا ستراتيژي عملي کوي چې دغسی يو کاري ضربه دښمن ته ورکولی شي که داسې زمينه درته مساعده نه وي بيا ته کولای شي په بله ستراتيژي باندې کار او عمل وکړي.

دويم اصل: ته دښمن ته ځان ضعیفه ښکاره کوي، نسبت هغه څه ته چې تاسې حقيقت کې ياست.

يعنې ته دښمن ته هغه رقم ځان ضعیفه ور ښکاره کوي چې دښمن

په تا په جرأت حمله وکړي، خپل قوت مو ټول پټ کړی او بیا داسې یو ضربه ورکوي چې بالاخره لاره ترپنه ورکېږي او عقب نشینی ته مجبوره کېږي، دا دوه اصله باید د دفاع په ستراتیژۍ کې په نظر کې وساتل شي او مراعات یې کړی.

ددې ستراتیژۍ ګټه داده چې د خپلو افرادو، امکاناتو او د خپلو محدودیتونو څخه ته د قوي کېدلو، پیروزی او کامیابۍ لپاره استفاده کوي.

ته ضعیفه یې، محدودیتونه درباندي وضع دي، امکانات دی لږ دي، ته ځان په اختیاري دفاع کې واقع کوي، ددغه ضعف او ددغه محدودیتونو د لرې کولو لپاره کار کوي او ځان قوي کوي د دې ستراتیژۍ فایده همدا ده.

مجاهدینو ته د دې ستراتیژۍ انتخاب څه وخت او په کوم حال کې په کار دی؟

هغه وخت چې مجاهدینو باندي اقتصادي محدودیتونه وضع وي، مال، افراد، امکانات، اسباب، تجهیزات، نظامي وسایط یې لږ او څو دښمنانو سره یو وخت کې مخامخ اوسېږي، بس دلته مجاهدینو ته په کار ده چې هجوم څخه ځان دفاع کې واقع کړي او دغه دفاعي حالت کې ځان مجهز او قوي کړي مطلب د خپلو اسبابو، امکاناتو،

افرادو او هر څه په حساب ځان بڼه برابر کړي او دا هر څه بڼه زيات کړې بيا ته کولی شي يو مهم هدف لپاره د تهاجم ستراتيژي هم عملي کړي.

د احزاب تر غزا پوري رسول الله ﷺ ځان په اختياري دفاع کې واقع کړی وو، ددغه دفاع څخه يې استفاده کوله، اجباري دفاع نه وه، ځکه اجباري دفاع کې بيا ته اکثراً حملې نشي کولای، رسول الله ﷺ اختياري دفاع غوره کړې وه، ځکه بدر، احد او باقي طرفونو ته يې دښمن ته ځيني گوزارونه ورکړل، رسول الله ﷺ ددغه اختياري دفاع څخه د خپلو تجهيزاتو، افرادو، امکاناتو، اسبابو څخه د ځينو محدوديتونو د لرې کولو لپاره استفاده وکړه د احزاب غزوې څخه وروسته يې د جنگ ستراتيژي ته تغير ورکړ او دفاعي ستراتيژي يې په تعرضي ستراتيژي باندې بدله کړه.

د دفاعي ستراتيژي بله فايده دا ده چې کومه جگړه تا د دښمن مقابله کې شروع کړې، دا دښمن ته ډېر پرمخته او پرمصرفه نسبت تاسې ته غورځېږي، ځکه ته په اختياري دفاع کې اوسېږي او دښمن هجوم کړی دی، دا جگړه دښمن ته ډېره قوي تمامېږي، په مرور د زمان يې

هم اقتصاد له منځه ځي او هم يې د عسکرو مورال خرابېږي او د افرادو، امکاناتو او اسبابو له لحاظه هم د ضعف حالت ته رسېږي. يعنې په دفاعي حالت کې د دښمن قوت په ضعف باندې بدلېږي او ستاسې قوت په کلاره، کلاره رشد کوي او بالاخره ضعف مو قوت طرف ته روانېږي.

ورونو! د اختياري دفاع په ستراتيژۍ کې مو وييلې و اصل دا دی چې دښمن ته بيا کاري ضربه ورکړې، اجازه ورکړې چې دښمن هجوم وکړي او بيا کاري ضربه ورکړې، کله دښمن ته تاسې کاري ضربه ورکولای شئ چې هغه بيا اجباري عقب نشينۍ ته مجبوره کړئ؟ هغه وخت چې د دښمن د ضعف نقطه درک او دې ته گوزار ورکړې، طبيعي شکل سره هرڅوک د خپل قوت نقطې مخفي کوي، اما د ضعف نقطې يې تاسې کولای شئ چې درک يې کړئ، کله مو چې د دښمن داسې د ضعف نقطې په ډاگه کړې نو بيا په دفاعي حالت کې د خپل قوت نقاطو باندې د دښمن د ضعف نقطو ته ضربه ورکړئ. په بل تعبير، دښمن تا سره په جگړه کې واقع دی، ته په اختياري دفاع کې واقع يې، دغسې حالت کې که ته سل، زر او لک لښکر د دښمن هم ووژنې، دښمن نور جلبوي، سوق کوي، نور رانيسي، مورال او جذبه له لاسه نه ورکوي، په دغه وخت کې يو قوي اقتصادي ضربه

دښمن ته ورکړه، نو په دې سره به يې باذن الله د جنگ ماشين ودرولی شي.

نو په همدې اساس مجاهدينو ورونو کله چې تاسې په اختياري دفاعي حالاتو کې واقع کېږئ، بس نور متوجه اوسېږئ چې د دښمن ضعف نقطو ته قوي ضربه ورکړئ.

دا ستراتيژي مور هغه وخت کې انتخابوو چې زموږ افراد، امکانات او هرڅه لږ اوسېږي، زه او ته نسبت دښمن ته ضعيفه يو، د ضعف په وخت کې په داسې حال کې چې دښمن قوي وي او د دښمن د خپلو نورې لارې هم موجودې وي نو په بېخايه ضد کول او دښمن سره زور آزمايي د يو ښه سياستمداره مجاهد صفت نه دی، داسې کارونه تاسې خرابوي او آينده نه لري، په سوچ، تدبير او فکر باندې د دښمن داسې نقطې ته ضربه ورکړه چې بالاخره د جگړې ماشين يې ولاړ او بند شي او يا يې د جنگ ماشين داسې کړې چې له ډېر چټک او تېز کار څخه يې حد اقل ته وغورځوي.

مجاهدينو ورونو:

په دې ستراتيژي د بحث خلاصه دا ده چې د خپل قوت نقاط حفظ کړه، منفي نقاط دې مخفي (پټ) کړه، د دښمن منفي نقاط درک کړه، بار بار دېته ضربه ورکړه، نتيجه دا چې د دښمن مورال به خپله

ضعيفه کيږي، روزانه به له ځانه نورې د ضعف نقطې ايجادوي د وخت په تېرېدو سره دښمن نابودي په طرف ځي او يو قوي درز يې ترمنځ پيدا کيږي.

تاريخ دا ثابته کړې ده چې چا په خپل خوښه او اختيار ځان په دفاعي حالت کې واقع کړی نو بيا يې جنگ گټلی، د اختياري دفاع ستراتيژي دا ډېره خطرناکه ستراتيژي ده، چې چېرې دښمن يې په تا استعمال نه کړي، بس چا چې قصداً ځان په دفاع کې واقع کړی، دوی په مرور د زمان جنگ گټلی، د عسکرو، د افرادو د هرڅه مورال يې قوي، ځان يې تقويت کړی، منفي نقاط يې خپل مخفي کړي، قوي نقاط يې خپل حفظ کړي، د دښمن ضعف نقاطو ته يې په کراتو ضربه ورکړې، د دښمن هر ضعف نقطې ته چې دې ضربه ورکړه، باعث ددې کيږي چې دوه، درې، لس نورې د ضعف نقطې تاته په لاس درکړي او په کلاره کلاره دښمن د زوال خواته روان شي.

د تبوک په غزا کې چې کله د اسلام لښکر د تبوک ساحې ته ورسيد، روميانو سره جگړه وه، روميانو چې د رسول الله ﷺ لښکر ته وکتل، الله رب العالمين د دوی په زړونو کې رعب واچاوه، دوی مشوره وکړه چې دلته موږ ته له دوی سره د جگړې څخه دا بهتره ده چې اختياري عقب نشيني وکړو.

راځئ! څو خپلو ښارونو ته پناه وړو او کمين نيسو، په دې ميدان کې مور جگړه نشو کولی، که يې وکړو زمونږ په شکست تمامېږي، روميانو خپله ستراتيژي بدله کړه، ټولو عقب نشيني وکړه، خپلو ښارونو ته ننوتل، جگړه يې د ميدان څخه ښار ته کړه، کوڅه په کوڅه او کور په کور جگړه يې طرحه کړه، کمينونه يې ونيول، رسول الله ﷺ د صحابه وو سره مشوره وکړ چې څه وکړو؟

عمر رضي الله عنه په مشوره کې چې دې خبرو نچور يې داسې راوځي وويل چې يا رسول الله! ﷺ دا کومه عقب نشيني چې شوې اجباري نده شوې، داسې نه ده چې دښمن شکست وخوړ او وتښتېد، بلکې د جگړې محاذ يې بدل کړ، داسې به نه گڼو چې گڼې رعب ورباندې حاکمه، په منځ کې تفرقه راغلې، نظم او اتحاد يې خراب شوی اوسېږي، نه! دوی اختياري عقب نشيني کړې ده، د جگړې ميدان يې بدل کړې، او ځان يې د اختياري دفاع په ستراتيژي کې واقع کړی دی، دوی غواړي چې مور او تاسې د دوی کمينونو ته برابر شو او د شام په سرحداتو کې مور بلد کسان هم نه لرو، د منطقي خلک راسره نشته چې مسلمانانو سره همکاري وکړي، مسلمانانو ته د دښمن حال او احوال راوړي او د دښمن تعداد هم زيات دی، په کمين کې هم دښمن ناست دی، عوض د تعقيب د دښمن نه راځي چې مور

او تاسې هم بېرته مدینې ته لاړ شو، د بښمن دفاعي ستراتیژي اختیار کړې او عقب نشیني یې د دفاع په نیت کړې ده، نو په همدې اساس باید د اسلام لښکر د بښمن د ستراتیژۍ سره ځان برابر نه کړي، د بښمن د دوه ستراتیژیو تطبیق غواړي، اختیاري عقب نشیني یې د څه لپاره کړې ده؟

دې لپاره چې دفاع وکړي او یا یې ځان آماده کړی چې د دفاع ستراتیژي په موخه باندې عملي کړي، موخه او تاسې د هغوی د خوښې د جگړې میدان ته ورولي او گوزار راکړي، نو په همدې اساس باید خپلې لښکرې د بښمن ددې ستراتیژۍ تطبیق سره مخامخ نه کړو، د بښمن ستراتیژي بدله کړه، صحرا یې خوشې کړه او ښاري جگړه یې انتخاب کړ، نو موخه به هم مدینې طرف عقب نشیني وکړو.

بالاخره مشوره په دې باندې وشوه او رسول الله ﷺ سره له لښکر بېرته شاته شو او مدینې ته لاړل.

تاسې وگورئ چې عمر رضی الله عنه دلته څومره د بصیرت څخه کار واخیست، ځان یې د بښمن ستراتیژۍ او پلان سره مخامخ نه کړ، د هغې زاویې څخه چې د بښمن سوچ او فکر کوي په ما حمله کېږي د هغې جهت او زاویې څخه یې د بښمن باندې حمله ونکړه، سیاست څخه یې کار واخیست د بښمن هسې هم د جگړې میدان خوشې کړی دی او هغه

رعب او دبدبه يې له منځه لاړه، اسلام او مجاهدينو خپل هدف بېرته ترلاسه کړ، الله رب العالمين د رسول الله ﷺ او صحابه وو ذهن ته دا واچوله چې جگړې څخه تېر شي.

دا خبره تکراراً کوو چې تل تاسې عقب نشيني د شکست په باب کې مه شمېرئ، دا ځان سره يو پاليسي، يو ستراتيژي او په حرب کې د يوې خدعې په حيث نظر کې راولئ چې دا عقب نشيني هم جزء د جگړې ده.

موسی ﷺ د فرعون څخه عقب نشيني کوي، هغه د شکست په مانا خو نه وه، بېرته د ځان آماده کولو لپاره وه، رسول الله ﷺ د مکې څخه راځي مدينې ته عقب نشيني کوي، مطلب بېرته د بلې حملې لپاره تياري نيسي د خپل هدف او مقصد څخه نه تېرېږي فقط وخت بدلوي، نو تاسې هم بايد دې ته متوجه اوسيرئ چې ستاسې عقب نشيني هم د نوي کار د شروع باعث شي، که چرته ستاسې عقب نشيني د کار د ختم باعث شوه نو بيا دا عقب نشيني نه ده بلکې بيا تاسې شکست خوړلی دی.

که عقب نشيني دې وکړه، بس نور هر څه دې په ميدان خوشې کړل، يو له بل څخه مو ځان بې رابطې کړ، ځان دې ورک کړ، خپل کار او وظيفه دې خوشې کړه، دا بيا اجباري عقب نشيني ده، په اجباري کې

هم هغه اجباري ده چې تاسې سره يې د جبران اراده هم نشته. نو په حربي سياست کې عقب نشيني د بيا تياري او د خپل قوت د زياتوالي په خاطر وي، د نوي کار د پيل لپاره او د بنيادونو د قوي کولو لپاره ته عقب نشيني کوي، بيا دا عقب نشيني توپير کوي نسبت دې ته چې ته مجبوره کيږې او بالاخره د عقب نشيني څخه وروسته پښې سپکوي او کار خوشې کوي.

الله مکره کله په مجاهدينو باندې سقوط راځي او دپته مجبوره کيږي چې عقب نشيني وکړي، بايد د مجاهدينو دا انگېزه نه وي چې بس عقب نشيني کې هرڅوک خپلې پښې وباسي، عقب نشيني کې د مجاهدينو دا مسؤليت دی چې بايد راتول شي، منظم شي، بېرته د خپلې عقب نشيني څخه وروسته د اقدام لپاره آمادگي ونيسي، يعنې عقب نشيني ددې لپاره اوسېږي چې يو نوی کار، يو نوی پلان، يو نوې نقشه راپيل کړي، عقب نشيني په مانا د ترک د وظيفې نه وي، ځکه بيا دا موضوع بيخي بل طرف ته ځي.

قال تعالى: (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا لَقِيتُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا زَحْفًا فَلَا تُوَلُّوهُمُ الْأَدْبَارَ ۚ وَمَنْ يُوَلِّهِمْ يَوْمَئِذٍ دُبْرَهُ إِلَّا مُتَحَرِّفًا لِّقِتَالٍ أَوْ مُتَحَيِّرًا إِلَىٰ فِتْنَةٍ فَقَدْ بَاءَ بِغَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ وَمَأْوَاهُ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ) [سورة

الأنفال ١٥.١٦]

ژباړه: اې ايمان راوړونکو! کله چې تاسې کفارو سره د جنگ په حالات کې مخامخ شئ نو هغوی ته شا مه اړوئ، څوک چې د جنگي تکتیک يا د مجاهدينو د کومې بلې ډلې سره له يو ځای کېدو پرته کفارو ته د جنگ په حالت کې شا وړوي نو هغه به د الله په غضب اخته شي د هغه استوگن ځای به جهنم وي او هغه د ورگرځېدو ډېر ناکاره ځای دی.

وړونو! هغه خلک چې تعداد، اسباب او امکانات يې کم دي او څو ډوله دښمنانو سره مواجه وي، داسې دښمن سره چې هم منظم دی او د هر اړخ څخه ځواکمن دی، که دغه وړه ډله ځان په دفاع کې واقع کړي، ان شاءالله! کاميابه شوې ده، نسبت دې ته چې ځان تهاجم کې واقع کړي او په دښمن هجوم وکړي. ولې؟

دلایل زيات لري، هغه دا چې کوم کسان په تهاجم کې واقع کېږي او تاسې په اختياري دفاع کې واقع شئ، دښمن مجبوره کېږي، چې تاسې باندې حمله وکړي، خو تاسې د داسې يوې ضربې آمادگي نيولې ده چې دښمن له پښو پرې باسي، که چېرې تاسو اختياري دفاع کې واقع شوی، دښمن تهاجم کې واقع کېږي، د دښمن ټوله ستراتيژي تاسې ته واضح کېږي، دا درته معلومېږي چې د دښمن:

پلان څه شی دی؟

امکانات یې په کومه کچه دي؟

اسباب یې څه دي؟

څنگه حرکت کوي؟

د کمین له لارې، د رفت و آمد له لارې د اکمالاتو له لارې، د دښمن ټول حرکات او کردار تاسې تعقیبولای شئ، یانې ټوله ستراتیژي یې تاسو ته معلومیږي، لپکن ستاسې برعکس دښمن ته نه معلومیږي، دښمن ستاسې په امکاناتو، اکمالاتو، افرادو خلاصه په هېڅ څه باندې خبر نه دی او تاسې هم خپل ځان ورته ضعیف ښکاره کړی دی، د دې لپاره چې دښمن ستا د کمین ساحې ته برابر شي او بالاخره قیچي عملیات ورباندې وکړئ، دښمن چې کوم مورال او انگېزه لري له منځه ځي.

دوهمه فایده: دا ده، چې دښمن کله جگړه شروع کړي، د تهاجم په

حالت کې دښمن مجبوره دی چې زیات مصارف وکړي، دا ډېر پر

مصرفه تمامیږي، نسبت دې ته چې څوک په دفاع کې واقع شي، په

جگړه کې د دښمن د مصارفو زیاتېدل خپله د دښمن د شکست سبب

گرځي، بل هغه وخت چې ستا منابع، تجهیزات، نسبت دښمن ته کم

وي، نو نظر محیط او شرائطو ته، تاسې باید اختیاري دفاع

غوره کړئ.

ورونو! که چپرته تاسې داسې حالاتو سره مخ شوی، چې دښمن ته مو ځان ضعیفه معرفي کړ او دښمن هم په یوه سیمه کې له همدې حالاتو څخه په گټې اخستنې ستاسې د نابودۍ او ختمېدو تبلیغاتو ته زور ورکړ، نو همدا یې وخت دی، چې یو مهم او قوي گذار ورکړئ، دې سره دښمن له څو تاوانونو سره مخ کېږي.

لومړی دا چې درواغجن ثابتېږي، اعتماد یې ختمیږي، د خپلو افرادو باور له لاسه ورکوي، بیا خپلو ملگرو ته مورال نشي ورکولای او د پرمختګ جرأت یې له منځه ځي او د آینده لپاره دا کومه جگړه چې پېش بینی کوي، د دې څخه ناامېده، په اضطراب کې واقع او سکون یې له منځه ځي، آینده کې بیا همدې ته متوجه وي چې د مجاهدینو له طرفه ورته تهدید متوجه دی، له نور کاره پرېوځي، چې دا خپله باعث د دې کیږي چې د دښمن روحیه خرابه شي، نو د یوې منطقي د امیر په حیث ځینې وخت تاته لازمه ده چې په داسې حملاتو باندې هم کار وکړې، چې هغه د دښمن ادعا کاملاً باطله ثابته کړي، ترڅو په عقل، په دلیل، په منطق او په علني شکل په دې ونه توانیږي چې په خپل دې شکست پرده واچوي.

د اسلام په سياسي نظام کې د بښمن پېژندنه

قال تعالى: (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا بِطَانَةَ مَنْ دُونِكُمْ لَا يَأْتُونَكُمْ خَبْرًا وُدُّوا مَا عَنِتُّمْ قَدْ بَدَتِ الْبَغْضَاءُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ وَمَا تُخْفِي صُدُورُهُمْ أَكْبَرُ ۗ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمْ الْآيَاتِ ۗ إِن كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ) [سُورَةُ آلِ عِمْرَانَ: 118]

ژباړه: اې مؤمنانو! د خپلې ټولنې له وگړو پرته له نورو سره خپل رازونه مه وايست، هغوی ستاسې د نابودۍ د هېڅ يو فرصت څخه گټه اخستل له لاسه نه ورکوي او تاسې ته چې په هر څه زیان اوږي، د هغوی خوبښيري د هغوی د زړه د بښمنې له خولې څخه راوځي او څه چې هغوی په سينو کې پټ ساتلي دي، هغه له دې څخه زیات دي، موږ تاسې ته په ډاگه څرگنده لارښونې کړي دي، که تاسې پوهه لرئ (نو له هغوی سره به په ارتباط ساتنه کې له پاملرنې څخه کار واخلي).

دبمن پېژندنه:

ستا دبمن څوک دی؟

چېرته دی؟ څومره دی؟

څنگه دی؟ ولې دی؟

مطلب د ټولو دښمنانو ټول اړخونه پېژندل لازمي دي، چې موږ دلته

په همدې موضوع بحث کوو. ان شاء الله!

که یو څوک درڅخه وپوښتي چې په نظامي ستراتیژي کې ولې د

دښمن پېژندنه اړینه بولو او مطالعه کوو یې؟

جواب یې دا دی: چې د عسکري په نظام کې او عموماً په نظامي برخه

کې مهمترېنه وظیفه د یو نظامي یا یو مجاهد هغه دا ده چې خپل

دښمن په تمامه مانا وپېژني، دا یې مسؤلیت او لومړیتوب دی چې

خپل دښمن سم وپېژني مطلب امیران او د حرب اداره او مسؤلین خو

یې لا پرېږده، فرد فرد په دې مکلف دی چې په دې پوه شي چې زما

دښمن څوک دی؟

عمر رضی الله عنه وایي: "د اسلام بېخ کندي هغه چا وکړه چې اسلام کې رالوی

شوي او د جاهلیت له زمانې څخه شناخت نه لري" یعنې که د جاهلیت

زمانې نه یې معلومات او شناخت درلودلی، نو نن به یې ډېر په

بصیرت سره اسلام پېژندلی، د دښمن هر جال او حال ته به یې فکر

او هره حربه د دښمن لخوا نه چې ورته مخې ته شوې وي، نو د دې کس به په حقيقي موضوع باندې سر خلاص وي.

نو خپل دښمن بايد وپېژني او په تمامه معنا يې وپېژني، ځکه موږ او تاسې په نظامي ستراتېژي کې دا عنوان کېښود (دښمن پېژندنه) په دې باندې موږ او تاسې دلته مختصر بحث کوو. ان شاء الله! او دا باب هم لکه د خدعې د باب په څېر ډېر پراخه باب دی.

ورونو! په نظامي ستراتېژي کې به ډېر تمرکز ستاسې د دښمن په قدرت باندې نه وي چې دښمن دومره لښکر لري، دومره قوت او قدرت لري، اصلي تمرکز به ستاسې د دښمن په **فکر او عقیده** اوسېږي، په هغه فکر او هغه عقیده د دښمن باندې تاسې ډېر تمرکز کوئ چې دښمن خپل لښکر ورباندې رهبري او کنټرولوي يې، دې ته به تاسې په حرب کې او په نظامي ستراتېژي کې ډېره توجه کوئ، له نن څخه وروسته د دښمن په لښکر، په عسکرو، په تعداد، قدرت او په ښارونو کې گشت او گذار دې ټولو باندې زيات سوچ مه کوئ، هدف ستا بايد هغه فکر او عقیده وي چې دغه لښکر رهبري او کنټرولوي يې، هغه بايد هدف ونیسئ.

دا کار په څه باندې کولای شئ؟

کله چې تاسو د دښمن څخه دقیق شناخت او معلومات ولرئ، ځکه دښمن چې دی دا زموږ او ستاسې د رشد، پرمختګ او تقویت مانع کیږي او د مجاهدینو د اهدافو په وړاندې خنډ او زنډ ایجادوي نو باید د اسلام په سياسي نظام کې دښمن وپېژنئ.

د دښمن تعریف: هر هغه څوک چې هر په نامه او جامه د مجاهدینو د رشد، پرمختګ، قوت او پراخۍ مانع او خنډ گرځي دغه کس دښمن دی، یعنې هر څوک چې د اسلام د سياسي نظام د رشد، پرمختګ او تقویې په وړاندې مانع او خنډ گرځي، نو همدغه کس د اسلام سياسي نظام موږ ته د دښمن په حیث راپېژني.

د دښمن پېژندلو علت څه دی؟

دښمن پېژندنې ته ځکه لومړیتوب ورکوو چې موږ د دښمن په مقابل کې څنګه غبرګون وښايو، د دښمن په وړاندې کوم عکس العمل ته په موجوده وخت کې ضرورت دی نو په دې خاطر د دښمن پېژندل لازمي دي!

که څوک له تاسې پوښتنه وکړي چې د اسلام په سياسي نظام کې د دښمن په پېژندنه ولې دومره تاکید راغلی او ولې یې د دښمن پېژندنې ته دومره اهمیت ورکړی؟

نو جواب به مو دا وي: د دې لپاره چې پوه شو چې د دغه دښمن سره څنگه عکس العمل وکړو، نو لازمي ده چې اول دښمن وپېژنو چې دښمن څوک دی؟

هر څوک، په هره جامعه او جامه کې، په هر کنج او گوښه کې، په هره طريقه او هره وسيله باندې چې د اسلام د سياسي نظام د رشد، تقويې او پرمختگ مانع او خنډ گرځي، دا زموږ دښمن دی.

يو څوک به خارج کې ناست وي، د کمپيوټر او د موباپل او د خبرو له لارې زموږ د نظام د رشد، پرمختگ او تقويې په وړاندې خنډ گرځي، دې ته به د دوست په سترگه نه گوري، دا هم ستا د دښمن په لېست کې راځي، داسې نه ده چې دښمن تاته فقط هغه څوک وي چې تاسره مخامخ مسلح جنگ کوي، نو د همدې لپاره وايو چې د دښمن پېژندنه اړينه ده چې تاسې د دښمن ټول ډولونه او اقسام وپېژنئ.

يو څوک به له نېردي څخه او يو څوک به له لرې څخه تاسره دښمني کوي، يو څوک به د دوست په جامه کې ستا دښمن وي يعنې يو څوک به دې ظاهري دوست وي خو لېکن ستا د نظام د ترقي، پرمختگ او رشد مانع به وي، نو دا بيا دوست نه بلکې دښمن دی.

نو له نن څخه وروسته همدې قالب ته هر څوک ور اچوئ، بيا به تاسې ته خپل دښمن خپله ځان بسايي، ځيني خلک داسې وي چې د دښمن صف ته هم نه وي تللي، ستا په مقابل کې يې سلاح هم نه وي راپورته کړي، خو د ده له شتون او فعاليت څخه دا ښکاره جوتيري چې ستاسې د نظام د پرمختگ او ترقي په وړاندې خنډ دي، نو داسې خلک هم د دښمن په لپست کې ورزيات کړئ.

ورونو! دښمن په څو قسمه وي، دښمن يا داخلي دښمن وي او يا خارجي دښمن، يا انفرادي وي او يا څو ډلې يوځای شوې دي، يا علني او ښکاره دښمن وي يا پټ، يا د خپلې دښمنۍ اظهار کوي او يا خپله دښمني پټوي، يا مو دښمن وړوکی دی، خو دښمني يې بې اهميته گڼل نه وي په کار، يا مو دښمن ډېر لوی دښمن دی، خو فلحال ما او تا سره بې اهميته دی، يا دښمن ځان ته د دوست شکل غوره کړی او يا علني صراحتاً خپله دښمني اعلانوي، نو د دښمن دغه ټول انواع او اقسام د دښمن پېژندنې د عنوان لاندې مطالعه کوو ان شاء الله!

تاسو بايد پوه شئ چې دغه دښمن اوس وړوکی دی، لېکن با اهميته دښمن دی، د دغه دښمن تعداد زيات دی، خو فلحال بې اهميته دی، دغه کس دښمن دی بايد زه يې وپېژنم، څېر دی که په ظاهر باندې

يې د دوست شکل اختيار کړی خو ماته يې پلټنه لازمي ده چې معلومه کړم چې دا په کومه طريقه د دوست په جامه کې ماسره دښمني کوي. ځينې وخت انسان د ځان لپاره دښمن شي، مجاهد يا عام مسلمان او مؤمن وي، خو بس يو دم د اسلام د سياسي نظام دښمن شي، نو څنگه موږ پوه شو چې زه ولې د اسلام د سياسي نظام دښمن گرځېدلی يم؟ هر هغه لاره، کار، خبره او اقدام چې ستا د نظام د رشد، تقويې او پرمختگ مانع وي، نو له هغې څخه ځان وساته که نه ته خپله بيا د خپل نظام دښمن يې، خو هغه دښمن يې چې په اهميت د موضوع باندې نه پوهېږي او داسې کار، اقدام، خبرې او داسې عکس العمل دې اختيار کړی چې ځان دې همدې چوکاټ او قالب ته وراچولی، ته بيا هغه دښمن يې چې فلحال ستا ضرر دومره نه محسوس کيږي بلکې نسلونه او کلونه وروسته ته د مسلمانانو ريښې او تهډاب له منځه وړي.

ورونو! په همدې اساس د يو سياست مدار او مجاهد په حيث دا سوچ او فکر وکړه چې زه کوم اقدام کوم، مجاهدين استعمالوم، د جهاد په نوم مې حرکتونه شروع کړي دي، تنظيم دی او پيسې دي رارواني دي او د جهاد په نوم باندې لوبه شروع ده، خو دغه وخت د خپل ځان

څخه ته پوښتنه وکړه چې دغه کوم کار ما شروع کړی دی، د اسلام د سياسي نظام د رشد، ترقی او قوت باعث کيږي که نه برعکس خبره دی؟ که يواځې دې يو کار شروع کړی او فقط خپل تجارت کوې، جهاد بدناموې نوره کومه لاسته راوړنه نه لري او زيان دې آينده نسلونو ته له حده زيات دی، تنظيمونو همدا لوبې وکړې، همدوی خپله د خپل نظام دښمني وکړه، ځکه نو هم يې خپله اوس دا حال دی او هم يې امت له داسې سرنوشت سره مخ کړی دی.

دښمن ځينې وخت په مختلفو ميدانونو کې تاسې سره جگړه کوي، کله په سياسي، کله اقتصادي، کله نظامي او کله فرهنگي ميدان کې، نو په همدې اساس له نن څخه وروسته وروره! هر څوک چې تا په دې قالب کې واچاوه چې هغه ستا د نظام د رشد، پېشرفت او تقويې مانع وو، نو لازمه ده چې د جگړې ميدان يې هم معلوم کړې، چې دا اوس په کوم ميدان کې ما سره دښمني کوي؟

فرهنگي، عقيدوي، سياسي، نظامي، اقتصادي، په کومه برخه او په کوم جهت کې ماسره دښمني کوي؟ دا يې هم په ډاگه کړه.

د دې بحث فايده څه ده؟

يو څوک وايي، چې زه د دښمن په پېژندنه کې سوچ او فکر نه کوم، لېکن خپل کار مې شروع کړی او روان يم.

وروره! که ته دا اصل مراعت کړې، دې کې سوچ، فکر، بڼه دقت او ځیرکتیا څخه کار واخلي دا ټول د دې باعث کېږي چې دښمن تا غافله نه کړي دا د سیاست کمال دی.

تا دښمن پېژندلی، هر څوک چې په هره جامه کې د نظام د ترقۍ پرمختګ، قوت او پراخوالي مانع او خنډ وګرځي تا ورته دا د دښمن نوم انتخاب کړی او ورته دې فکر دی چې که ته زما د نظام په وړاندې خنډ ګرځې، نو ته مې دښمن یې، میدان دې هم ورته تعیین کړی، چې ته په عقیدوي، فرهنګي او فکري... او یا هغې میدان کې زما دښمن یې، نو په همدې اساس دغه کس تا غافله کولای نشي، نو دا یې ستره فایده ده. چې هر وخت تا خپل دښمن کټګوري کړ، دښمن دې وپېژانده، هغه میدان، برخه، طرف او حوزه دې هم وپېژندله له کوم څخه چې دښمن تاسره په جګړه بوخت دی، د دښمن دا تشخیص دې هم وکړ چې دا د دوست په جامه کې دښمني کوي که د دښمن په شکل مخ ته راځي؟ دا دې هم معلومه کړه چې دا دښمن دې غټ دی که وړوکی دې؟ ضرر یې په کومو برخو کې ډېر او په کومو کې کم دی؟ نو د داسې نورو ډېرو اړخونو په معلومولو به ته د نورو ګټو ترڅنګ یوه ستره فایده دا ترلاسه کړې چې دا دښمن به هېڅکله تا غافله نه کړي.

د سياست په باب کې چې د مجاهدينو لپاره ډېره مهمه مسئله ده، هغه دا ده چې خپل **مخفي دشمنان** بايد ضرور وپېژني، د دې څخه هېڅکله غافله نشي، زموږ د بحث ټوله خلاصه دا ده: د يو سياست مداره، ځيرکه او هوشيار مجاهد او امير په حيث بايد له نن څخه وروسته د خپل نظام مخفي دشمنان راپيدا او مخه يې ونيسي. ولي دا کار له ټولو مهم دی؟

ځکه چې علني او بشکاره دشمن خو دې معلوم دی، ضرر يې هم تاته معلوم او ورته په هر صورت متوجه يې، خو مخفي دشمن بيا هغه دشمن دی چې تاته به بشکاري نه، خو گوزارونه به يې زغمي او يا به تاته بشکاري، خو ته به ورته د دوست په نظر گوري، تاته به يې ځان دوست معرفي کړی وي، خو زيان او ضرر به يې له بشکاره دشمن څخه لس چنده زيات وي، نو داسې پټ دشمنان او يا هم د دوست په جامه کې بشکاره دشمنان مو تر هغه وخته پورې خپله دشمني مخفي او په دې فکر کې وي چې تا غافله کړي.

چې غافله يې کړې، بيا نو نه يواځې د خپلې دشمنۍ اظهار کوي، بلکې بيا څه پوخ گوزار هم درکوي، دا بيا داسې وخت وي چې له يوه لورې به په تاسې ډول ډول ستونزې راغلي وي او د بل طرف نه هغه د لستونې ماران به هم خپله ژبه راباسي او له نېردي څخه به در باندې

حمله او گذار کوي. نو تل په دې فکر کې اوسئ چې تاسې د دښمن له لورې غافله نشئ، بلکې تاسې دښمن غافله کړئ. څه وخت کولای شو دښمن سم وپېژنو، په ځانگړي ډول مخفي او پټ دښمن؟

هغه وخت چې د دښمن څخه سم شناخت ولرو. ځکه مخفي دښمن په ظاهره کې ما او تا ته ځان دوست معرفي کوي، نرمې او گرمې خبرې راته کوي، خو لېکن د يوې مناسبې موقع په لټه او انتظار کې وي چې کله يې موقع ترلاسه کړه، نو بيا ټک درکوي.

مخفي دښمن ولې ډېر خطرناکه وي؟

ځکه چې پټ دښمن خپل چل ول، مکر او حيلې ټولې پټوي، نه يې ظاهروي، يوې موقعې ته يې ساتي، چې په ټاکلې موقع د خپلې دښمنۍ اظهار کوي.

ورونو!

موږ او تاسو بايد دې مسئلې ته دقيق اوسېږو، هر څوک چې هر جامه کې، هر ډول چې زموږ د نظام د رشد او پرمختگ مانع اوسېږي نو دا زموږ او ستاسې دښمن دی، د داسې خلکو په نرمو، گرمو او پستو خبرو هېڅکله دوکه نشئ، داسې دښمن بايد دقيق وپېژنئ او د دښمنۍ لاره او چاره او ميدان يې هم وپېژنئ.

د سياست په باب کې يو معقوله ده وايي: "که غواړئ د دښمن له خطراتو څخه په امن کې پاتې شئ؛

اوله خبره: دښمن وپېژنه يعنې د رب العالمين په توفيق سره د دښمن څخه پوره معلومات حاصل کړه، د دښمن د معلوماتو ترلاسه کول او پېژندنه يې په ځان باندې فرض کړه، ددې لپاره چې د دښمن له خطراتو، ضررونو او د گواښونو څخه په امن کې پاتې شي.

دوهمه خبره: دا چې تل په الله ﷻ توکل ولرئ، له خپلې هوبښياري، ځيرکتيا او دقت څخه کار واخله.

درېمه خبره: دا چې د دښمن په مقابل کې به تل آماده اوسئ، بې خبره به نه اوسېږئ.

دا درې اصله چې تا مراعات کړل، د رب العالمين په توفيق سره ته بيا د دښمن له خطراتو څخه محفوظ يې، حد اقل زموږ او ستاسې کار دا دی چې داخلي نظام محفوظ وساتو، بيروني خو هسې هم موږ او تاسې دښمن سره جگړه اعلان کړې، بيروني کې که شکست او که عقب نشيني راځي که ضربه او حمله وي، هغه دومره ضرر د نظام حيثيت ته نه رسوي، لکه څنگه چې د داخلي او پټ دښمن څخه کوم خطر او ضرر نظام ته رسېږي، نو د دښمن ښه دقيقه پېژندنه، هوبښياري، دقت، ځيرکتيا او آمادگي بايد په هېڅ صورت کې پرېږدئ،

يو څوک چې آمادگي ولري، هغه خامخا اسباب استعمالوي، هغه خامخا ځان تياروي، بنا ته به ځان تيار کړي، نو بيا به د دښمن د هرې دښمنۍ لپاره آماده يې.

د دښمن پېژندنې بل اهميت دا دی چې ته به په ډېره آسانه طريقه مخفي دښمن وپېژني، يعنې که ته له لومړي سره د دښمن پېژندنې ته دقيق يې، نو د مختلفو دښمنانو د پېژندنې په لړ کې به ته مخفي دښمن هم ښه درک کړي او په دې به پوهه شي چې داسې مخفي دښمن سره د دوستۍ کولو زيانونه څومره درانه او نه جبرانېدونکي دي، ته به د داسې دښمن ټول مشخصات وپېژني، چې داسې دښمن ډېر تمرکز په نرمو او غوړو خبرو کوي، تل د خپلې دوستۍ او اخلاص اظهار کوي، د کار څخه يې د خپلو کارونو يادونه زياته وي، د وړوکي کار به ډېر ستر احسان په تا باروي.

نو تاسې چې د دغه راز کسانو ټول کارونه په دغه پورته ذکر شوې قالب کې واچول او قالب ته برابر شول، نو ته بيا پوهه شه چې دا کس دوست نه بلکې دښمن دی، نور يې نو په نرمو خبرو او ډېلاکونو مه خطا کېږه.

ورونو!

که تاسې د مخفي دښمن په اړه هر څومره معلومات ترلاسه کړئ، د دې په مشخصاتو او نښو خپله مطالعه وکړئ او له داسې دښمنانو هر ډول پوهه ترلاسه کړئ، نو په دې به وپوهېږئ چې د مخفي دښمن اساسي او اصلي کار او وظيفه د مجاهدينو ترمنځه په مختلفو شکلونو بې اتفاقي خپرول او بې باوري پاشل دي.

زموږ او ستاسې دا مخفي دښمنان له کومې زاويې څخه ډېر کار کوي؟

جواب لنډ دی: د اختلافاتو اچولو له لارې څخه، نو په همدې اساس دغه خلک موقع گوري، د همدې موقعې پورې ما او تا سره څه نرمه انډيوالي او دوستي کوي، کله چې موقع ورته مساعده شوه، نو بيا په يو دم مخ بدلوي، زهر پاشي او د مجاهدينو ترمنځ د بې اتفاقي تخم شيندي، د مشرانو او نورو ملگرو ترمنځ د بې باوري فضا رامنځ ته کوي.

تاسو به په خپله سيمه کې دغه ټولو اړونده مسائلو ته ډېر متوجه اوسېږئ، د خپلې منطقي يو عمومي اندازه به اخلئ، داسې خلک به په ډاگه کوئ او په دغه قالب کې به يې اچوئ، په وخت به د داسې خلکو مخه نيسئ، داسې افرادو ته به په هېڅ صورت کې د پټېدو او فعاليت چانس نه ورکوئ.

په نظامي ستراتېژۍ کې موږ په دې خبره وکړه چې تاسې به ډېر تمرکز د دښمن په قوت او لښکر نه کوئ، بلکې ډېره توجو او تمرکز به ستاسې د دښمن په فکر او عقیده وي، له دې مو هدف څه دی، په کوم فکر او عقیده؟

په هغه فکر او عقیده چې له هغې څخه زموږ دښمن تقويه او روزل کيږي، د همدې فکر او عقیدې په اساس زموږ مقابلي ته نوې دښمن رازېږيږي، همدا فکر او عقیده ده چې دښمن ما او تا سره د جگړې لیکو ته راداخلوي، په هر ډگر کې یې راسره جنگوي، نو په همدې اساس د دې فکر او عقیدې مخه باید ونیول شي.

تاریخ دا خبره ثابته کړې ده چې هغه وخت ته دښمن د پښو څخه غورځولی شي چې د دښمن فکر او عقیدې سره تل جگړه وکړي، فکر او عقیده یې له منځه یوسي، له دې جملو څخه څه راوځي؟ یعنې تاسې باید خپل حقيقي دښمن وپېژنئ!

ستا حقيقي دښمن څوک دی؟

حقيقي دښمن ستا د دښمن جسم نه، بلکې د دښمن فکر دی، د دښمن فکر او عقیده ستا اصلي دښمنه ده، ځکه هماغه باعث د دې کيږي چې دښمن میدان ته راوباسي او ستا په مقابله کې یې وځنگوي مطلب حقيقي دښمن ستا هغه د دښمن ذهنیت دی.

نو په دې مسئله باندې ځان پوه کړئ، تر هغې چې تا د دښمن همدا ستا په مقابله کې د جگړې ذهنیت نه وي وژلی، د دوی همدغه د جگړې فکر او عقیده دې له منځه نه وي وړې که دوی په زرگونو ووژني کوم بدلون نه راځي، بلکې نور درته تولیدوي، نو دا فکر او عقیده تاسې داسې یو ماشین وگڼئ چې ستاسې په خلاف د اسلحو په څېر افراد تولیدوي، نو د افرادو د ختمولو سره راځئ دا ماشین یې له کاره وغورځوئ، فلج، خراب او بېکاره یې کړئ.

دښمن ته تر هغې شکست نشئ ورکولای ترڅو چې په فکر او ذهن باندې یې حمله وکړئ، ځنګه یې په ذهن او فکر باندې حمله کوو؟ کومه غلطی، تیروتنه او کوم سوء تفاهم چې د دښمن په فکر کې دی، دا عقیدوي، فکري، په اصولو کې، په عقایدو کې، دا ټولې غلطۍ دا ټولو ته واضح کړئ، بیا هغه وخت ته کولی شې د دښمن په فکر باندې حمله وکړې، نو وروره ته منحیت د یو سیاستمداره د دښمن

فکر لکه کتاب مطالعه کړه او لکه د ورقو په څېر يې د عقيدې د هرې ورقې، هر فصل او باب غلطۍ درک کړه او بيا پرې گوزار او رد وکړه. يو کتاب چې گورې او بيا ورباندې رد ليکې، دوه درې ورقې چې دې مطالعه کړې، نو ته بيا پوهېږې، چې د دې کتاب په اړه ته په کومه کچه رد ليکلی شې؟ بيا يې نو هر يو عنوان بېل، بېل گورې او د هر مضمون او عنوان بېل، بېل جاج اخلې، ته پوهېږې چې د دې عنوان لاندې دغه باطل او منسوخ روايات او دغه بې اساسه خبرې يې راوړي دي، نور ته ځان سره نوټ اخلې او په دې پوهېږې، چې ته په کومو، کومو برخو رد وليکې، ټولې ضعيفه نقطې او مسئلې يې ځان سره نوټ کوې او بيا پرې راتاوېږې او ښه کلک رد پرې ليکې او ترڅنگ يې حقايق هم ورپه گوته کوې، نو دغسې د دښمن ذهن او فکر هم حساب کړه، دغسې د دښمن د ذهن او فکر ورته ورته مطالعه کړه، هغه ضعيفه عقیده يې، هغه باطله نظريه يې، هغه غلط فکر، تصور او استدلال يې، هغه غلطه ذهنيت سازي يې، نو دا ټول معلوم، بيا يې رابنکاره او ښه قوي د رد او د گوزارونو لاندې ونيسه.

مطلب دا دښمن ته وښايه چې ته له څه شې څخه ماسره د جگړې لپاره استدلال کوې دا ټول باطل دي، ستا دغه عقیده او فکر ټول په دغه قرآني او نبوي دلايلو او په دې منطقي او عقلي دلايلو مردود دي

او زه چې تاسره جگړه کوم زما عقیده او منهج دا دی چې دا په دې او دې ... دلایلو حق او روښانه دی ... بیا یې نو څوک جگړې ته نه تیارېږي، کله چې هغه پوه شي چې زما جگړه په باطله ده، بیا دوی ستا په مقابل کې جگړې ته د خپلو افرادو د تیارولو هغه انگېزه او دلیل له لاسه ورکوي او بالاخره د شکست سره مخ کېږي.

دا به داسې ساده موضوع نه نیسې وروره: د نړۍ قوي، قوي قدرتونو شکست خوړلی، په شرط د دې چې په ذهن باندې یې حمله شوې وي، مخکې مور او تاسې په دې بحث کړی و، چې ظاهراً مور او تاسې ټول دښمن نشو ختمولای، نو په کار ده چې د دښمن د دښمنۍ او جگړې فکر له منځه یوسو خو دا فکر به یې څنگه له منځه وړو؟

دا به په دښمن پېژندنه باندې له منځه وړو چې دښمن وپېژني او ذهن یې ورته مطالعه کړي، د دښمن د ذهن، فکر، عقیدې، انگیزې، مورال او د جگړې روحیه یې ... د دې ټولو په اړه باید ته لومړی معلومات ترلاسه کړي، ځکه چې ستا حقيقي دښمنان همدا دي.

ورونو!

دښمن پېژندنه کې چې هر وخت (**د دښمن پېژندنې**) لفظ استعمالیږي یا همدا بحث راځي او دا مسئله یادېږي، نو ته پوهه شه چې دا دښمن پېژندنه دوه بڼه يا طرفونه لري.

يو طرف او بعد يې: د دښمن د فزيکي حالت يا ظاهري حالت پېژندنه ده چې دا په حربي برخې پورې تړاو لري يعنې په حربي (**نظامي، عسکري**) باب کې پېژندل کېږي او هر ملګری په خپله سيمه کې په دې باندې پوهېږي چې دښمن څنگه په ظاهري شکل وپېژني، د امکاناتو، د اسبابو، د تخنيک، د تکتیک، د قدرت او د ضعف نقطو څخه يې دا ټوله اندازه ځان ته لګولی شي او دا د حرب اړوند مسئله ده.

د دښمن پېژندنې دويم بڼه: د دښمن د فکر، انگېزې، عقيدې، ذهنيت، مورال او روحيې پېژندل دي چې دښمن ته قوت، انرژي، بقا او دوام ورکوي، دا بيا د سياست په باب کې راځي، که زه او ته غواړو چې دښمن ختم کړو لېکن تر شا يې يو محرکه قوه شته، نو لومړی د دښمن همدغه تحریک کونکې ځواک او قوت سره مبارزه په کار ده، په ځانګړي ډول هغه دښمن چې تاسره د باطلې عقيدې په اساس جګړه مخ ته وېږي، لکه دا قرارداديان او روافض.

نو دوی سره به فکري، عقيدوي، دعوتي او اعلامي جګړه نه دروئ، بلکې ورځ تر بلې به يې ورسره تېزوي او پراخوي ان شاء الله .

لکه مخکې مو چې وویل، د دوی دا باطله نظریه او عقیده چې دوی پرې موږ سره خپلې جگړې ته مشروعیت ورکوي، دا به ورته راسپړې او د دې بطلان به ورته ښکاره کوي، سترگې به یې غړوې چې تاسې ته څه ویل کیږي دا اسلام نه، بلکې دا دیموکراسي ده، له کوم څه چې دفاع کوئ دا اسلامي نظام نه، بلکې دا د بین الملل په کفري اصولو استوار په قطر کې پیزاین شوې د اسلام په نامه نوې دیموکراسي ده، په دې اړه به ورته له هرې لارې پراخه ثبوتونه او دلائل وړاندې کوئ او د حقیقي اسلامي نظام په اړه به هم ورته پوره معلومات ورکوئ او د خپل سپېڅلي منهج او د خپل اسلامي سياسي نظام په اړه به یې پوهوئ، نو هله به د دوی د جگړې دا فکر او عقیده مري او دوی به خپله ماتې او شکست مني ان شاء الله .

نو تاسې په دښمن پېژندنه کې د دښمن د قدرت منبع خپله پېژنئ چې ستاسې د دښمن د ځواک، قوت او کثرت منبع د دوی باطله او پوچه عقیده، غلط فکر او نظریه ده، له همدې څخه دوی انرژي او له همدې څخه خړوبیږي، نو موږ او تاسې ته لازمه ده چې د دښمن د فکر او عقیدې دا سرچینې ور وچې کړو.

دښمن پېژندنه کې مو دا خبره وکړه چې دا دوه بڼه لري، يو ظاهري او بل يې اصلي بڼه (اړخ، طرف) دی چې هغه عقيدوي، فکري او معنوي دی.

په همدې ظاهري بڼه کې دښمن خپل ټول د ضعف نقاط مخفي کوي او د ضعف کومه نقطه نه پرېږدي چې ته ورباندې گوزار وکړې، همداسې خپلې د قوت نقطې او خپل ځان محفوظ ساتي، کله کله داسې د ضعف نقطې تاسې ته په اختيار کې درکوي چې کله هغه خپله يو دام وي، غواړي چې تاسې ته چل او دوکه درکړي.

لېکن په خپلو عقائدو، افکارو، نظريو او د جگړې په سوږو کې خپل باطلوالی او نيمگړتيا نشي پټولای او په دې نه توانېږي چې د خپلې باطلې عقيدې باطلوالی او کفر پټ کړي، نو کله چې د دښمنۍ په قالب کې يو څوک واچوه او هغه ستا په همدې قالب کې جوړ راغی، چې د اسلام د سياسي نظام د رشد، پرمختگ، پراخوالي، قوت او ترقي په وړاندې خنډ و، نو ته پوهېږې چې د دې جگړه باطله ده، دوی د غلطې عقيدې او فکر بنسټ شوي دي، د اسلام په نامه د اسلام جرړې وباسي، نو په همدې اساس که دښمن په ظاهر هر څومره قوي وي او د خپل د ضعف ټول نقاط پټ کړي، خو په خپله عقیده کې د ضعف او باطلوالي نقاط نشي پټولای.

دوی مجبوره دي چې خپل باطل فکر، عقیده او انگېزه خپلو عسکرو ته رابنکاره کړي او هغوی پرې جگړې ته آماده کړي، نو ځکه یې بیا باطلوالی ټولو خلکو ته هم علني شي، نو دښمن ته د بنيادي او تليپاتي شکست ورکولو لپاره لازمه ده چې د دوی په باطل فکر او عقیده حمله وکړو.

دښمن په دې دویم بُعد کې تاته خپله د خپل ضعف او باطلوالي نقطې درکوي، په دې اړه خپل د کفر او ردت ثبوتونه درته وړاندې کوي، تاسې اوس دې طالب ته وگورئ چې نارې د اسلام وهي، خو داسې کړنې کوي چې صریح کفر دی، داسې خبرې، داسې اقوال او افعال یې شروع کړي چې له هر یو څخه یې د دوی د گمراهی، شرک او ارتداد څرگند ثبوتونه او بېلگې په لاس راځي، نو په همدې اساس باید د اعلام، دعوت، او نورو اړوند ادارو ملگري تل د دوی د ضعف دغه نقطو ته متوجه اوسېږي او د خپلو گوزارونو لاندې یې وساتي، د دوی هره خبره، هر عمل، قول او فعل یې راواخلئ د اسلام په تله یې وتلئ او خلکو ته یې د کتابونو، بیانونو، رسالو، مجلو، لیکنو، ویډیوگانو او نورو دعوتي لارو څخه ورسوئ، **لله الحمد** د دې اغیز اوس هم خورا زیات دی او که دا جگړه همداسې ورسره توده مخ ته لاړه شي، نو په آینده کې هم د دوی غاښونه برېښوي او د دوی په کفر

او ردت ټول خلک پوهیږي، نو تاسې به ډېر دقت په همدې برخه کې کارکوئ چې معلومه کړئ د دښمن د قوت منبع کومه ده؟

د قدرت سرچینې یې کومې دي؟

په عقیده او فکر کې یې کومه نیمګړتیا او د اسلام ضد خبرې دي؟
په دې ټولو به بیا سوچ کوې، دښمن به کټګوري کوې، مختلف دښمنان دي، توپیر به یې کوې، کفار د قوت جلا منابع لري، دا مرتدین یې بېلې لري، تاسې باید ټول کټګوري کړئ.

فرضاً د امریکا قوت او حمایت په څه باندې دی؟

منبع د قدرت یې کومه ده؟

منبع د قدرت یې دا ده چې ملت او رعیت یې د نظام څخه حمایت کوي، دا نقطه تا راپیدا کړه، اوس داسې فعالیت، حرکات او عملیات کوې چې دا باعث د دې شي چې دغه ملت او رعیت د نظام څخه لرې کړي، په منځ کې بې باوري او فاصله پیدا شي، نو خپله بیا د دوی په یو بل اعتماد ختمیږي، د قوت منبع یې له منځه ځي او دښمن د شکست په طرف روانیږي، نو ته دا سوچ مه کوه چې د ټولو دښمنانو او د هر دښمن د قدرت منابع سره ورته یا یو شان او یو دي.

د هر دښمن لپاره به جدا فکر کوې، ځینې وخت ستاسې لپاره د قدرت منبع یو شی وي، د دښمن لپاره بیا بله وي، ستاسو لپاره به یو شی د

اهمیت وړ وي او ستاسې د نظام ستني او پرې ولاړ وي، خو د دشمن دغه منابع بيا توپير کوي، هغوی ته به بيا بل څه د اهمیت وړ وي نو تاسې دا مهارت ځان کې پيدا کړئ چې د دشمن پېژندنې په باب کې د هر دشمن قوت او قدرت يې جلا پيدا او بالاخره يې د ضربې او گوزار لاندې ونيسئ.

ورونو! تاسې په دې پوهه شئ چې د اسلام په سياسي نظام کې (دشمن پېژندنه) درې اصله لري او همدا درې اصول بايد موږ د دشمنانو د پېژندنې په مورد کې مراعت کړو:

د دشمن پېژندنې اصول

اول اصل : د دشمن پېژندنه (شناخت):

دويم اصل: دشمن ته د دشمن په سترگه کتل:

درېم اصل: دشمن سره بېرته دشمني کول:

اول اصل : د دشمن پېژندنه (شناخت):

يعنې د دشمن د دشمنۍ د لارو، چارو، تکيټک او ډول پېژندل په ما او تا لازم دي، يعنې په دې ځان وپوهوو چې دشمن په کومه طريقه تا سره دشمني کوي، د دشمن د دشمنۍ طريقې او لارې پېژندل له ټولو مهم دي، نو په دې پوهېدل ضرور دي چې له کومې لارې څخه،

په کومو اسبابو، امکاناتو او طريقو دشمن مونږ سره دشمني کوي؟ دغه طريقې، اسباب، لارې، تکتیکونه، شیوه، طرز، او ډول... دغه ټول را پیدا کړه، دا ډېره مهمه ده، که ته غواړې له نن څخه وروسته په دشمن پېژندنه کې سوچ وکړې او دا ټولې لارې چارې معلومې کړې او ورسره د دشمنۍ په فکر کې شې نو باید د دشمن د دشمنۍ لاره وپېژنې چې په کومه لاره باندې دشمن تاسره دشمني کوي.

دویم اصل: دشمن ته به دشمن په سترګه ګوري:

دشمن ته به په ساده او عادي نظر نه ګوري، یو چا سره دې دشمني ده، خو بیا هم درته دا موضوع ډېره عادي وي، څنگه چې لازمه ده هاغسې فعالیت، جدیت او قاطعیت نه لري، لکه څنگه یې چې دشمن ستا په مقابل کې لري، یعنې ځان به ږوند او کون نه اچوي، چې دا خیال پلؤ وهې چې یاره بس دشمن مې اوس ماته د ګوزار راکولو توان نه لري، اوس یې په ما رحم راځي یا نرمي راسره کوي، نو ستا دا خوش فهمي او په دشمن نېک ګوماني به تا له ګرنگونو ګوزار کړي، ته به همداسې بېکاره ناست یې او دشمن به دې د نابودی لپاره تیاری نیسي.

د دشمن پېژندنې په دې دویم اصل کې دا هم مهمه ده چې دشمن ته به د دشمن خطاب کوي، کله یې چې نوم دشمن شو، نو بیا ورسره

په هره برخه کې په زغرده دښمني په کار ده، نوم يې چې دښمن شو، بس د هغه مقابل کې بايد ته بې احساسه ونه اوسې.

درېم اصل: دا چې دښمن سره بېرته دښمني کول:

دا يو فريضه ده په تا باندې چې دښمني يې په ځان لازمه کړې، دښمن دې وپېژانده، د دښمنۍ لارې چارې دې وپېژندلې او نوم دې هم ورکړ چې دغه زما دښمن دی، نو اوس دې پښه په بله اړولې او نور نو بې غمه دې يا دوکانداري شروع کړې يا دې په مدرسه کې تدريس ته پرلت وهلی، داسې نه ده! په دې ستا د دښمنۍ دا مکلفيت نه تر سره کيږي! دښمن سره به دښمني کوي، ميدان ته به راوځي، ځکه په تا باندې خو سل په سله بيا حجت قايم دی چې هم دې دښمن وپېژانده، هم دې د دښمن د دښمنۍ لارې، چارې وپېژندلې، هم دې دښمن ته د دښمن نوم ورکړ، هم دې دا دښمن شاگردانو ته تشرېح او ور معرفي کړ، چې دغه زموږ او ستاسې دښمن دی او بيا خپله د دښمنۍ ميدان ته نه راوځي، ته بيا پېر ناځوانه کس يې، د اسلام په سياسي نظام کې بيا تا د دښمنۍ اصل او اساس نه دی ساتلی او نه دې پوره کړی، دغه دښمن پېژندنه په دغه درېو اصولو باندې استواره ده که يو څوک راولاړېږي او وايي:

چې ما دښمن پېژندلی دی او ما خپل دښمن سره دښمني شروع کړې

ده، نو پوه شه که دغه درې اصله يې مراعت کړي وو نو صحيح ده، دغه کس صادق دی او دغه کس يقيني خپل دښمن سره دښمني شروع کړې ده، خو يو کس چې د دښمنۍ په لړ کې په دغه درېو اصولو باور نه لري، نه يې عملي کوي، د دښمنۍ ميدان ته نه راوځي، دښمن سره د خپل توان او وس مطابق رښتيني او ښکاره دښمني نه کوي، بس دغه کس په خپل داعيه کې خطا او دروغجن دی. ځکه:

اول: ته د دښمن د دښمنۍ په طريقه باندې نه پوهېږې چې دښمن په کومو طريقو باندې ما سره جگړه کوي.

دوهمه: دا چې دښمن ته تا د دښمن نوم نه دی ورکړی، دښمن ته دې د دوست په سترگه کتلي او يا د دښمن سره دې دښمني ساده او عادي گڼلې.

درېمه: دا چې د دښمنۍ ميدان ته عملي راوتلی نه يې، دښمني دې نه ده شروع کړې، نو په همدې اساس ستا دعوه غلطه ده او ستا خبره د قبول وړ نه ده.

د دښمن دوهم تعريف:

دښمن هغه کس دی چې ستا د اهدافو خلاف اهداف ولري يعنې ستا د اهدافو ضد اهداف مخ ته وړي، آرمان، آرزو او تمنا يې ستاسې له

آرزوگانو، تمناو، آرمانونو، اهدافو او غوښتنو په مقابله کې واقع وي، د عمل نتیجه يې هم ستاسې د دغه ټولو ارزښتونو نابودي او له منځه وړل وي نو ته پوه شه چې داسې کسان ستاسې دښمنان دي.

د اسلام په سياسي نظام کې موږ د دښمن دوه ډوله تعريفونه وړاندې کړل او دغه دوه قسمه تعريفونه مو ځکه وکړل چې موږ سره د دښمن په پېژندلو کې مرسته وکړي، نو په همدې اساس دهر هغه چا چې ستاسې د اهدافو سره يې اهداف مخالف وو، يعنې د اسلام په سياسي نظام کې زما او ستا اهداف او آرمانونه معلوم دي، زموږ د اهدافو، غوښتنو، آرزوگانو او لاس ته راوړنو په خلاف يې عمل کاوه او په مقابل کې زموږ د اهدافو ضد هدفونه درلودل او د کارونو په پايله کې يې زموږ د نظام سقوط کول هدف وي، نو دا کس دښمن دی، که په تمکين کې او يا د مجاهدينو د لاس لاندې اوسېږي دا کس در څخه خطا نشي، رانيول او قضا ته يې معرفي کول لازمي دي ځکه دې کې حتمي سه فساد شته دی.

د دښمن د دښمنۍ څخه سترگې پټول او يا په غفلت کې ځان واقع کول د جگړې د ختمېدو باعث نه کېږي، بلکې په خپله سيمه کې د دښمن دقيق پېژندل يعنې د دښمنۍ ټول اړخونه او لارې چارې يې پېژندل، د دښمنۍ ټول اصول مراعتول دا د دښمن د نابودۍ سبب کېږي.

د دښمن د دښمنۍ مراحل او مراتب

يعنې دښمن په لاندې مراحلو کې مونږ سره خپل دښمنۍ ته دوام ورکوي:

1. فشار راوړل
2. گواښ کول
3. د بدیل وړاندیز کول
4. اقدام او شکنجه کول
5. فکري جگړې ته مخ کول
6. د مذاکراتو وړاندیز کول
7. پروپاگانډې او د افواهاتو تبلیغات کول
8. شدت او سختۍ څخه کار اخیستل

د دښمن د دښمنۍ اوله لاره فشار راوړل دي، رسول الله ﷺ چې کله اسلام طرف ته دعوت پیل کړ، د قریشو مشرکین راتول شول او ابو طالب ته یې وویل: "چې لاړ شه او وراره ته دې ووايه چې دا کوم کارونه تا شروع کړي، له دې څخه لاس واخله" نو له دې پوهه شئ چې دښمن غواړي ستا د حمایت کوونکو او ملاتړو له لورې په تا فشار وارد کړي، یا یې درسره په دښمنۍ کې ښکېل یا یې درباندي بې باوره او یا نورې طمعي ورکړي او یا ورته گواښ او تهديد وکړي.

مخکې مو يادونه وکړه چې زموږ او ستاسې تر ټولو سخت او خطرناک دښمن هغه دښمن دی چې پټ او مخفي وي، نو بايد چې داسې دښمنان تاسې وپېژنئ، د دښمن د دښمنۍ لارې بايد وپېژنئ، کله چې دښمن خپل شوم هدف ته ځان رسوي، نو په يو قوم کې يا يوه سيمه کې د خپلو نفوذي (پټو) کسانو څخه په استفاده ځان خپل هدف ته رسوي، دا د دښمن د دښمنۍ يوه لاره ده.

کله چې په مکه کې د قریشو دا اوله او دويمه حربه ناکامه شوه، مشرکين راغلل ابو طالب يې تهديد کړ ورته وايي: "دا کومې خبرې چې ستا وراره شروع کړي او له دې څخه لاس په سر نه شي، نو بيا ته او وراره دې د جگړې ميدان ته راووځئ، چې سره يې معلومه کړو يا تاسې هلاک شئ يا موږ"

ابو طالب ته يې د اخطار او د تهديد خبره وکړه، نو دا د دښمن د دښمنۍ مراحل دي، دې ته به خپل ذهن عياروئ چې دښمن مرحله په مرحله تا سره دښمني کوي او ته به دې ته ډېر متوجه اوسېږي او دفاع به ترېنه کوې، نو بيا به ته د کاميابۍ طرف ته ځي.

رسول الله ﷺ باندې د دې لپاره چې د اسلام سياسي نظام حاکم کړي نو د دښمن له لورې دا مراحل ورباندې ډېر راغلي او په دې تړاو يې ډېرې سختې تېرې کړي دي، نو په موږ خو به خامخا دا مرحلې

راځي، زما او ستا په ملاتړو به هم دښمن مختلف فشارونه واردوي، حمله به پرې کوي او زموږ له ملاتړ به يې لاس په سر کوي، هغه قوم چې زما او ستا د مرستې او قوت سبب کيږي نوموړی قوم د دښمن لخوا تهديدېږي، دا د دښمن د دښمنۍ لارې دي، چې کله دويمه مرحله هم د دښمن ناکامه شوه، بيا په درېمه مرحله کې دښمن ستا ملاتړو او حمايت کونکو ته د بدیلې لارې په وړاندې کولو سوچ کوي، کله چې د مکې مشرکينو وليدل چې تهديد هم کار ورنه کړ، نو بيا راغلل ابو طالب ته او ورته يې وويل: "چې که ته له خپل وراره څخه په دې خاطر ملاتړ او ساتنه کوې چې ستا خدمت کوي، نو مونږ تاته د دې بدیل کې يو بل ښکلی ځوان درکوو، عماره بن وليد يو ښکلی او قوي ځوان دی، همدارنگه ښه نسب والا انسان هم دی، بس دغه درکوو، ته مونږ ته محمد راکړه، دا کس به ستا خدمت کوي، دا بدیل واخله".

ابو طالب ورته په جواب کې وويل: "عجيبه کار کوئ، تاسې خپل بچی ماته راکوئ چې زه يې درته وساتم او درته يې تربيه کړم او زه خپل بچی تاسو ته درکړم چې تاسې يې ووژنئ".

نو کله چې بيا بدیل هم نتیجه ورنه کړه، بيا دښمن عملي اقدام کوي، نيول، شکنجه او وژل کوي او د زور له لارې کار اخلي.

مشرکين چې کله پوه شول چې دې بدیل لارې هم نتیجه ورنه کړه بس کپناستل او مشوره یې وکړه چې د هر چا د قوم او خپلوانو څخه کوم کسان مسلمانان شوي وي او ایمانونه یې راوړي وو، نو د هغوی اسیرول، شکنجه کول او وژل دې پیل کړي او همدا کار یې شروع کړ مسلمانانو ته به یې ویل: "یا د محمد! ﷺ د دین او دوستۍ څخه تېر شئ او یا به مو دا حال وي"

ورونو!

څوک چې د حقيقي اسلام او توحيد دعوه کوي باید دې ته تیار وي، چې دا مراحل په موږ راتلونکي دي، زهناً دې ته آماده اوسه چې تاسره به هم همدغه شان دښمني کېږي، له هرې مرحلې چې ته کامیابه وځې، نو باید د الله شکر ادا کړې، چې له یوې مرحلې ووتم او بلې نوې مرحلې او نوي باب د دښمنۍ ته داخل شوم او دا فکر به درسره وي چې ته مرحله په مرحله خپل هدف ته نېږدې کېږې.

کله دښمن د شکنجو، اسارتونو او شهادتونو په ترسراوي هم خپل هدف ترلاسه نشي کړای يعنې مؤمنان له خپل هدف څخه منحرف نشي او په خپل عزم ټينگ ولاړ، صبر، ثبات او استقامت وکړي، نو له دې وروسته بيا هم دښمن په آرام نه کېږي، بلکې خپله فکري جگړه تېزوي او هغې ته زور او شور ورکوي، تاسې به سیرت کې لوستي

وي چې کله د مشرکينو دې کار هم نتیجه ورنه کړه چې مسلمانان يې په هرځای کې نيول، زورول، ربرول، شکنجه کول، اسيرول، وژل ... او د دې هر څه باوجود بيا هم د اسلام سپېڅلي دين لمن پراخېده، نو بيا يې خپله فکري جگړه تېزه کړه، دا يې درک کړه چې د حج شپې ورځې رانېرېدې شوې دي، د نړۍ له مختلفو سيمو څخه خلک حج ته راځي، نو فکر يې وکړ چې دا بهرني خلک راځي نو راځي د دوی فکر خو بدل کړو، دوی چېرته د رسول الله ﷺ د دعوت څخه متاثره نشي او اسلام له ځانه سره خپلو سيمو ته انتقال او نور هم پراخي پيدا نه کړي، د مسلمانانو ملگري زيات نشي او دوی سره نور خلک يو ځای او هجرتونه ونه کړي. ﴿وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَكْرِينَ...﴾

د دوی د دې منفي تبليغاتو نتیجه د دوی د طمعي خلاف راووتله، دوی به چې هر چا ته ورغلل، نو ډېری خلک به په خپلو مراسمو مصروف وو، بيخي به يې رسول الله ﷺ ته فکر هم نه و، خو دوی به ورته ويل: "اي خلکو! داسې يو کس دلته پيدا شوی د پيغمبري دعوه يې کړې، نوم يې محمد دی او د پلار نوم يې عبد الله دی او وايي چې زه رسول الله يم، د نوي دين طرف ته دعوت کوي، پام چې د دې خواته ورنشي او نه يې خبرو ته غوږ کېږدئ، گوره که ورغلي،

نو خبرې يې دربانديې تاثير کوي، د هغې خبرو کې ډېر سکون او تاثير دی، بيا به د خپلو پلرونو دين پرېښودو ته اړ شئ"

د خلکو به يې نور هم تشويش زيات کړ او دا اراده به يې مضبوطه شوه چې اوس به حامخا د نوي دين راوړونکی کس به گوري که

مخکې به خبر نه وو او نه يې رسول الله ﷺ سره د ملاوېدو اراده وه،

خو د مشرکينو خبرو به د منعه کېدو په حای لا تشويق کړل او د

رسول الله ﷺ د ليدو په نيت به د هغه څنگ ته لاړ او هلته به يې چې

د رسول الله ﷺ مجلس نصيب شو او د هغه مبارک خبرې به يې

واورېدې، نو حق خو د انسان په زړه ډېر زر تاثير کوي، ډېری له بهر

څخه راغلو د نورو قبيلو خلکو به د الله ﷻ دين ومانه، د دوی هڅه

خو دا وه چې خلک چېرته اسلام ته داخل نشي، د دې په خاطر يې دا

کار کاوه، لېکن د الله ﷻ ترتيب جدا و، خلک ټول خبر شول، د چا به

هم چې رسول الله ﷺ سره ملاقات وشو نو بيا به بېرته خالي ذهن نه

تلو، يوه مفکوره به يې د دې ملاقات څخه ځان سره اخيستله.

نن سبا دا کفار او مشرکين هم د خپلو نيکونو په نقش قدم روان دي،

په خراسان کې هم همدا حال دی چې ستا ملاتړي او حمايت کوونکي

تهديدوي، مجاهدين اسيرانوي، شهيدانوي يې، همدارنگه فکري جنگ

سره له نورې هرې حربې څخه کار اخلي، چاته اجازه نه ورکوي چې زموږ او ستاسې دعوت ته لاس رسی ولري، د مهاجرينو مخه نيسي او غواړي، چې د مسلمانانو نظام ضعیفه کړي او بالاخره له منځه یې یوسي.

نو په همدې اساس مجاهدینو ورونو! د اسلام په سیاسي نظام کې په هره برخه کې باید تاسې پېر وسپع او پراخه سوچ او فکر ولرئ، محدود سوچ او فکر مه کوئ، کېدای شي په نېردي ماحول کې ته په کال کې هم څوک ملاتړی پیدا نه کړي، د دعوت سلسله دې بهر ته وباسه، د مهاجرينو په سلسله باندې کار وکړه، دشمن چې بهر ستا په خلاف منفي تبلیغات شروع کړي، ته د هغې په مقابل کې مثبت دعوت او تبلیغات شروع کړه.

دشمن چې دا ټول مراحل په کار واچول او کومه نتیجه یې ورنه کړه، نو ته باید پوه یې چې له دې وروسته دوی بیا په یو بله مرحله کار کوي چې هغه خبره درته د مذاکراتو او د صلحې په شکل مخ ته کوي، دا د دشمن د دشمنۍ بله لاره ده.

ورونو! دشمن هلته دې مرحلې ته مخه کوي، چې په تېر شوو مرحلو

کې ناکامه او نا هیلې شي، بيا دې مرحلې ته مخه کوي، چې بيا له تاسې د مستقيمو مذاکراتو غوښتنه کوي، چې راځه تاسو څه غواړئ موږ هماغسې کوو.

هڅه وکړئ، چېرته په دې مرحله کې تاسې رالاندې نه کړي چېرته مو په دې غوږو نومونو دوکه نه کړي، په نورو سختو مراحلو کې چې دې صبر او ثبات وکړ الله جَلَّالَهُ استقامت درکړ، تکليفونه، ولزې، تندي، زندانونه، زخمونه، شهادتونه او نور بې شمېره کړاونه دې وگالل او دښمن ته دې ماتې ونه منله، نو اوس پام کوه چې دا آخري حربه په ځان کاميابه نه کړي، بس دا حربه او داسې وړاندیزونه يې په دې مخ ورووله.

رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ چې کله له نورو ټولو سختو مراحلو کامياب ووتلو، نو بالاخره عتبه ورته د مذاکراتو وړاندیز کوي همغه وو چې عتبه راغی، د رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ په وړاندې کېناست ورته يې وويل:

وراره! ته خو زموږ په منځ کې د اوچتې او قدرمنې کورنۍ د محترم او لوړ نسب خاوند يې تا خپل قوم ته يوه لويه مسئله راوړې ده او په دې سره دې د ټول قوم په منځ کې جنجال جوړ کړی، بې اتفاقي دې راوړې ده، د دوی دين او معبودان توهينوي، عيب پرې پورې کوې،

د خپلو پلرونو دين او عادات دې پريښي، نو واوره زه درته يو څو وړاندیزونه لرم، فکر پرې وکړه کېدای شي کوم يو دې خوښ شي او ته يې ومنې او دا شخړه ختمه شي، رسول الله ﷺ ورته وفرمايل:

﴿قل يا ابا الوليد اسمع﴾ وايه ابولولیده اورم، عتبه وويل: وراره کوم دعوت چې تا اسلام ته شروع کړی او کومې هلې ځلې چې کوې او زموږ په منځ کې دې ستونزې راولاړې کړي که له دې څخه دې مقصد د مال ترلاسه کول وي، نو موږ به درته دومره مال او دارايي راټوله کړو چې له موږ ټولو به ته زيات مالداره او شتمن شي او که له دې لارې غواړې چې مشر شي، نو موږ به دې سمدستي خپل مشر وټاکو او هېڅ فيصله به ستا له مشورې پرته نه کوو، د مکې مشر به ته شي، د ټولې مکې واک به تاسره وي، که پاچاهي غواړې نو پاچا به دې کړو او که چېرې دا څه چې درته راځي جن يا پېری وي، ناروغه يې نو علاج به دې وکړو که غواړې د خپل قوم بنایسته او غوره بنځه به درکړو، خو دا کومه دعوه چې لرې، دا کوم دعوت چې دې روان کړی له دې تېر شه. کله چې عتبه خبرې ختمې کړې رسول الله ﷺ ورته وويل: ستا خبرې خلاصې شوې؟

هغه ورته وويل: هو، نو رسول الله ﷺ ورته وفرمايل: ﴿فاسمع مني﴾ اوس ماته غور شه، عتبه وويل غور مي دي. رسول الله ﷺ خبري داسي پبل كړي:

بسم الله الرحمن الرحيم : حمّ (1) تَنْزِيلٌ مِّنَ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ (2)
كِتَابٌ فُصِّلَتْ آيَاتُهُ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ (3) بَشِيرًا وَنَذِيرًا فَأَعْرَضَ أَكْثَرُهُمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ...﴾ [سُورَةُ حَمّ السجدة/فُصِّلَتْ: 1-3]

ژباړه: حا، ميم. (1) دا (قرآن) د خورا مهربان او پوره رحم لرونكي الله له خوا نازل كړاى شوى دى (2) يو داسې كتاب چې آيتونه يې په تفصيل سره بيان كړاى شوي دي او د عربي ژبې قرآن دى، د هغو خلكو لپاره چې علم لري؛ (3) زېرى وركوونكى او وپروونكى دى، خو له دغو خلكو څخه زياترو ترېنه مخ واړوه او غور ورته نه ږدي.

رسول الله ﷺ د سجدې آيات تلاوت كړ، سجده يې وكړه او بيا يې وويل: ابو الوليده! وادې وريدل؟

اوس خپله فكر وكړه ته پوهه شه او كار دې، عتبه پاڅېد خپلو ملگرو ته ورغى ملگرو يې وويل: عتبه چې له مور په كوم مخ تللى وو، په هغې نه دى راغلى، ترې وپي پوښتل څه كيسه ده؟

هغه ورته وويل: قسم په الله! ما داسې خبرې واوريدې، چې په ټول عمر کې مې نه وې اورېدلې، هغه نه سحر و، نه شعر و، نه جادو او مداريتوب وو، اي قریشو! محمد په خپل حال پرېږدئ.

مشرکين په عتبه پوهېږي، چې خبرو يې کومه نتيجه ورنه کړه، نو وايي: عتبه د خبرو په طريقه او استدلال نه پوهېږي، راځئ چې د مذاکراتو يو ټيم يا گروپ جوړ کړو، يو ټيم يې د مذاکراتو لپاره جوړ کړ، د دې مذاکراتي ټيم غړي ولېد بن مغیره، ابوجهل، عبدالله بن ابي اميه، اميه بن خلف او داسې نور د قریشو مشران د مذاکراتو په دې

پله کې داخل وو، کله چې دوی هم رسول الله ﷺ ته راغلل نو کوم جواب يې چې عتبه ته ورکړی و، کومه نرمي يې ونه کړه او نه هم له خپلو مادو او شرطونو څخه په شا شو، چې والله دا خو دا دی دا ځل د قریشو مشران راغلي ډېر کسان دي، سرکرده خلک دي، راځه لږ تنازل وکړه، نه بلکې دوی ته يې هم هماغه قاطع جواب ورکړ، د

الله ﷻ په مدد رسول الله ﷺ د دښمن له دې مرحلې څخه هم کامياب

ووت، کله چې تاسې هم د دښمن د مذاکراتو دغه مرحله د الله ﷻ په مرسته د شکست سره مخ کړئ، نو بيا گورئ چې دښمن خپل تبليغات تېزوي، بيا تبليغاتو ته کش ورکوي، بيا مرجفينو ته موقع په لاس

ورځي، بيا په صف کې يو گنگوسي شروع کوي چې زنانه اسيرانې دي، لوږه ده، اسلحه نشته، مهمات نشته، پوځ پوځ تکليفونه دي، خو مشرانو دومره سختي شروع کړې ده، ولې دا مذاکرات خو رسول الله ﷺ هم کړي، بيا نو د مجاهدينو په ذهنونو کې داسې عمومي او پوځ پوځ شبهات اچوي، په جزياتو نه ورځي لکه طالب چې خپلې تسليمۍ لپاره د حديبيې د سولې خبرې دليل نيسي، خو جزياتو ته نه ور داخلېږي او يا لکه ابو جهل چې د لېونو په شان خبرې شروع کړې چې ته ځان ته په حقه وايې، نو له خپل رب څخه وغواړه چې د تيزو باران وکړي، ملائکې وغواړه چې راشي او تاسره مرسته وکړي او منافقينو بيا دې خبرو ته زور ورکړ چې وگوره له لوږې ځانته يو گوله مړۍ نشي موندلې، هېڅ پوځ امکانات ورسره نشته، د ټولې دنيا خلک يې په خلاف راټول شوي دي، د بښمن يې په سر ولاړ دی او دا په دې وخت کې د قيصر او کسرا د فتحو خبرې کوي، بايد قریشو سره مذاکرات وشي منافقينو دا خبرې شروع کړې چې موږ سهوه شو، چې دې صف ته راغلو دلته خو بغير د غربت، لوږو، تندو، سختيو او کړاونو څخه نور څه نشته، له دې ټولو خبرو څخه يې هدف همدغه و، چې د مجاهدينو په ذهنونو کار او د دوی فکرونه مغشوش کړي، د مسلمانانو په ذهنونو منفي تاثير پرېباسي او په دې سره د مسلمانانو

صف ضعیفه شي، نو کله چې له دې لارې هم د بښمن خپل مقصد ته ونه رسېږي او نوره ورسره بله هېڅ لاره پاتې نشي، نو بیا د پېر شدت څخه کار اخلي.

مشرکینو ته وگوره کله یې چې یوه حربه هم کامیابه نشول، نو بیا یې خپل وحشتونه، ظلم او ستم زیات کړ، بلال یې اسیر کړ او په سرو شگو کې یې واچاوه او له پاسه یې پرې غټې تیرې کېښودې، څوک یې په ورځو ورځو نهاره وساتل، د یاسر اهل او کورنۍ یې د سختو شکنجو لاندې ونيوله او بالاخره یې د پېرو سختو دردونو له ورکولو وروسته په شهادت ورسول، خو د بښمن د بښمنۍ دې ټولو مراحلو باندې رسول صلی الله علیه و آله وسلم صبر وکړ، آخر هم رب العزت ورته د فتحو دروازې پرانیستې.

نو مجاهدینو ورونو! دا خبرې مو په دې خاطر وکړې چې نن سبا په مجاهدینو هم دا حالات تېرېږي او له پېرو مراحلو څخه لله الحمد الله جَلَّالَه کامیاب راویستلي یو، بس دا آخري مرحلې دي، نو د بښمن مکر ته مو فکر وي، پام چې پښې مو سستې نشي، نور نو **بِإِذْنِ اللَّهِ** د کامیابۍ طرف ته نېږدې شوي یو.

پېر داسې خلک او پلې وې چې د اسلام په نوم یې توره راپورته کړې وه، په کلونو کلونو یې د کفارو سره مبارزه وکړه او ځانونه یې له هر

چا نه زيات په دښمنۍ کې ډېر سخت ښودل، لېکن کله چې داسې مراحلو سره مخ شول، په دوهمه يا درېمه مرحله کې پښې وښويږي يا د دښمن لخوا د مذاکراتو په مرحله کې ناکام شول او د کلونو کلونو هغه قربانۍ او زندانونه هر څه يې هېر کړل چې د کوم هدف لپاره يې په ځان تېر کړي وو، هم يې خپل هدف پرېښود او هم يې د دې هدف په لاره کې پرې تېر شوي زحمتونه شاته کړل، بس نو هر څه ته يې شا کړه ستړي شول او آخر هم د مذاکراتو په نوم دښمن ته تسليم شول او بالاخره الله ﷻ له ايمانونو څخه هم ور خلاص کړل، ژوندي مثالونه يې ډېر دي، تاسې په تېر نېردي وختونو کې مشاهده کړل چې د شوروي د يرغل په وړاندې ډېری تنظيمونو د جهاد په نوم د هغوی په خلاف مبارزه پيل کړه او په لکونو مسلمانان په دې نوم شهيدان شول، چې موږ د کفارو په مقابل کې جهاد کوو او د اسلامي نظام غوښتونکي يو، لېکن کله چې د کفارو د مکرونو او فرېبونو لاندې راغلل او دښمن پرې له مختلفو لارو خپلې حربې استعمال کړې، بالاخره يې په جال کې گېر او ټول په ټوله د کفارو غوښتنوته تسليم شول يعنې دښمن پرې د مذاکراتو له لارې برلاسی شو، همدا شان د هغې نه وروسته د طالب ډله چې کلونه کلونه يې خلک د اسلام په نوم استعمال کړل په آخره مرحله کې ناکام او د همدې مذاکراتو

په مرحله کې يې شکست وخور او د هلاکت کندو ته وغورځېدل، همداسې تاسې وگورئ په شام کې د مرتد جولاني ډله هم د همدوی په پل لاره او د کفارو د دسيسو بنکار شوه، د القاعده په شان سخت دريزه ډله وگورئ چې آخري انجام يې څه شو، چا چې کفارو سره اړيکې پالي نتايج يې بيا همدا دي چې ټول په ټوله له خپل مسير څخه منحرف شول، کار به يې د اسلام د پرمختگ په نوم شروع کړی وي خو د کار نتيجه به يې بيا د اسلام بېخ کندي راوځي .

نو په همدې اساس مجاهدينو ورونو! دا خلک او دا ډلې او تنظيرونه په يو مرحله نه يو مرحله کې ناکام شول او غالباً چا چې د کفارو سره نرمي خپله کړه، راشه درشه يې ورسره شروع کړه، بس آخري انجام يې ارتداد وي، الله **جَلَّالَهُ** ترپنه ايمانونه بيا واخلي او دوی همداسې کفارو ته ورخوشې کړي.

ورونو!

زمونږ او ستاسې دښمن ډېر مکار دی، مونږ مخکې وويل چې که دښمن په يوه لاره او مرحله کې له ناکامۍ سره مخ شي، نو په بله مرحله کې درته رامخ ته کيږي، که په دوهمه کې هم ناکام شي په درېمه مرحله کې ستاسې په وړاندې محاذ نيسي، مطلب تر هغې زمونږ

شا نه پرېږدي تر څو مو تسلېمې ته اړ كړي، دا د كفارو او مشركينو پخوانۍ تگلاره ده او اوس يې هم دا بچي ترېنه استفاده كوي. په دې ټولنه كې ټول خلك د مسلمانۍ دعوه كوي او جهاد څخه هېڅوك منكرېدلای نشي، بيا علت څه دی چې د مجاهدينو سره همكاري نه كوي؟

علت دا دی، چې په دې خلكو د دښمن د تبليغاتو اثر پروت دی. **مثلاً:** هر وخت چې تا په يوه سيمه كې كوم يو انصار له لاسه وركړ، مانا يې دا ده چې دا انصار د دښمن لخوا څخه تهديد شوی، يا يې ستا د همكاري په مقابل كې ورته څه بدیل وړاندیز كړی دی، يا يې شكجه كړی او يا يې غير مستقيم اخطار وركړی چې ستا د حمايت څخه لاس واخلي، د دې څلورو او پنځو لارو د دښمن هڅه تل جاري وي او د دې اثر دا دی، چې په يوه سيمه كې له ما او تا څخه انصار په ځای د دې چې ملاتړ وكړي، كيني او زموږ له مرستې لاس په سر كيږي، هر وخت چې ما او تا سره سلسله د مهاجرينو كمه شوه انصار شته استقامت يې كړی، لېكن مهاجرين كم شوي ته اوس سوچ وكړه چې د دښمن د دښمنۍ كومه طرحه د دې باعث شوې چې د مهاجرينو د هجرت سلسله كمزورې او راكمه شوې، هغه كوم ډول فكري جگړه، طرحه يا تبليغات دي چې په پايله كې ته د داسې مشكل

سره مخ کړی یې، نو ته باید ډېر ځیرک او متوجه اوسېږې، بعضې وخت یو تنظیم د مسلمانانو لوی تعداد خلک کلونه کلونه د اسلام په نوم استعمالوي او استفاده ترېنه کوي، د نوموړي تنظیم افراد تر لکونو رسېږي، لېکن افراد په دې نه دي خبر چې زموږ دا مشران په کوم مسیر روان دي، قاعده دا ده چې کله هم ستا د تنظیم د مشرانو عمل او کردار د قرآن او سنت سره برابر نه وو، نو ته په دې پوه شه چې زموږ مشرانو لار خطا کړې ده او د دښمن د دښمنۍ کومه طرحه دوی باندې کامیابه شوې ده، بالخصوص داسې حالاتو کې د دښمن د دښمنۍ هغه مذاکراتي دام کې داسې خلک رانیول کېږي.

نو ته د یو سیاست مداره مجاهد او ځیرک مسلمان په حیث تل باید داسې مسائلو ته متوجه اوسېږې، ږوند تقلید مه کوه، له انسان څخه خامخا خطا او گناه کېږي، خو هغه باید جبران او بیا تکرار نشي.

تاسې که تاریخ ته ستانه شئ، وبه لولئ چې د عثماني دولت لاندې خامخا مسلمانانو ژوند کاوه، ددوی مشران چې په عیاشیو او کفارو سره موالاتو او راشه درشه بوخت وو، د قرآن او سنت خلاف معاملې او کیسې یې کولې، کفارو سره یې نرمي کوله، د مسلمانانو د نابودۍ لپاره یې د کفارو طرحې عملي کولې، دا ټول مسلمانان ترې خبر وو،

خو بيا يې هم ورته صبر کاوه، نتیجه يې دا شوه چې د مشرانو همدا اعمال يې د دولت د سقوط باعث شول.

دبښمن تل تاته په کمين کې ناست دی او ستا لارې څاري چې په کومه طريقه مسلمانان کمزورې کړي، نو منحيت د يو ځيرک او پوه مجاهد بايد د دبښمن هر حرکت وڅاري او هغه نقطې پيدا کړې چې له همغې څخه دبښمن خپلو شومو موخو ته رسيري، بايد همدا لارې يې وربندې کړي.

اوس راځو دې ته چې د دبښمن سره په کومو مراحلو کې دبښمني په کار ده، د دبښمن پېژندنې د عنوان په لړ کې په همدې باندې خبره کوو. ان شاء الله!

د دښمن سره د دښمنۍ مراتب او سلسله

يعنې دښمن سره بايد مرحله په مرحله دښمني مخته وپسو او هېڅکله د هغه له دښمنۍ نه غافله او بې پرواه نشو، نو بايد هر مسلمان ورور په دې پوه شي چې زه د کوم ځای څخه دښمن سره دښمني پيل کړم، نو دا مراحل لاندې ډول سره دي.

1. د دښمن په اړه معلومات راټولول
2. په دښمن اعتماد نه کول
3. د دښمن سکوت، شکست نه گڼل
4. د دښمن عقب نشينۍ ته د شکست په سترگه نه کتل
5. ساحه او له ساحې هر اطراف نظر لاندې ساتل

❖ د دښمن پېژندلو اوله مرحله :

د دښمن په ارتباط چې کوم معلومات لري دا به سطحې نه گڼي، د دې معلوماتو په مقابل کې به بې تفاوته نه پاتې کېږي، د دښمن په وړوکي تحرک به هم ځان حساس بنایي، داسې ناخبره به ځان نه اچوي، نن که ته د دښمن دا وړوکي حرکت عادي او همداسې وړوکي وگڼي سبا به دا بيا ډېر ستر حرکت وي او څنگه يې چې نن مخه نيولی شي، سبا به يې درته مخنيوی ډېر گران شي، اکثره وخت ملگري

دا سوچ کوي چې دښمن کله ستر هجوم راوړ او حمله يې وکړه بيا به يې زه مخه ونيسم، نه! تاسې بيا د دې هجوم مخه نه شئ نيولی، د دې لوی هجوم مخه هغه وخت تا نيولې شوه چې کال مخکې دې دښمن د همدې لوی هجوم لپاره واړه تحركات پيل کړي وو، د هغه محوه کولو لپاره دې کال مخکې غفلت نه وی کړی، نو د نن څخه وروسته د دښمن عادي تحرک او اقدام بې تفاوته مه نيسه او په دې برخه کې غفلت مه کوه، دا وسنجوه، عواقب يې وگوره او دې ته پوره متوجه اوسه، که نن دې د دغه کمزوري حرکت مخه ونيوله نو په دې پوهه شه چې دا دې د سباني يو ستر هجوم مخه ور ږې کړه.

❖ د دښمن پېژندلو دوهمه مرحله :

په دښمن باندي به هېڅکله اعتماد نه کوې، ته ښه په دې پوهېږې چې دا دې سرسخته دښمن دی او بيا درڅخه هم د هغه په وړاندي غفلت کيږي او ورسره نرمي کوې، هېڅکله په دښمن اعتماد ونه کړې که هر څومره تاته ځان خواخوږی او دوست معرفي کوي، چې الله رب العالمين او د هغه رسول الله ﷺ ورته دښمن وي او ستا د دښمنۍ په هغه ذکر شوې چوکاټ برابر ختلی وه، بيا يې نو د دښمن په نظر وگوره.

❖ د دښمن پېژندلو درېمه مرحله:

دښمن پېر کله ځان غلی او خاموشه نیسي، نو د دښمن دغه سکوت دوه حالته لري او په دواړه حالاتو کې به ته نه غافله کېږي:

الف: دا چې تاسې دښمن ته ضربه ورکړې، دښمن مو ضعیفه کړی، بالاخره دښمن سکوت کوي، په دغه وخت کې به تاسې غافله کېږئ نه، ځکه چې دښمن د بیا ځل قوت لپاره آمادګي نیسي.

ب: بل علت دا هم کېدای شي چې دښمن ضعیف نه، بلکې سکوت یې د دې په خاطر کړی چې دښمن د یوې لویې حملې لپاره غواړي ځان تیار کړي، نو په همدې اساس په دواړه حالاتو کې مه غافله کېږه، خپل کار جاري وساته په دواړه حالاتو کې باید ته متوجه اوسېږي.

❖ د دښمن پېژندلو څلورمه مرحله:

ځینې وخت د دښمن عقب نشیني د شکست په مانا مه ګڼه، دا د دښمن عقب نشیني د دې په خاطر کېدای شي وي ترڅو ځان قوي او بیا حمله وکړي، دښمن د عقب نشیني په وخت کې هم ته غفلت مه کوه ترڅو ته پوره یقیني شوی نه یې او اطلاعات دې تر لاسه کړي نه وي چې دا عقب نشیني کوم ډول ده؟ تکتیکي ده، اجباري ده او که اختیاري عقب نشیني ده؟ ترڅو پوره اطلاعات ونه لرې تر هغې وخته پورې په دښمن د تعرض او عملیاتو اقدام مه کوه، صبر وکړه

دغه صبر باعث د دې کيږي چې د دشمن شوم اهداف راښکاره شي.

❖ د دشمن پېژندلو پنځمه مرحله :

د دشمن پېژندنې مراحلو په لړ کې بايد ته خپل اطراف هم د نظر لاندې ونېسې، چې ډېر کله له دې اطرافو څخه هم دشمن ډېره استفاده کوي، د اطرافو خلک به ځان ته نېږدې کوي، که چېرته تا ځان ته نېږدې نه کړل، دشمن يې ځان ته نېږدې کوي، په لاس کې يې اخلي او بيا تاسې ته له همدې لارې غټه ضربه درکوي.

تاريخ کې راځي مخکې له دې چې د مغلو قوم د اسلام سره په دشمنۍ کې واقع شي، د دوی په زړونو کې د اسلام سره لږ لږ محبت پيدا شوی و، د دوی په دې يقين راغلی و چې اسلام يو د عدل او د امن دين دی، دوی راغلل د اسلامي خاورې په اطرافو کې يې واپول، همدې وخت کې نصرانيانو سوچ وکړ، چې مغل خو ډېر جنگي قوم دی، دوی لاړل د اسلامي خاورې په اطرافو کې واپول که دوی چېرته اسلام ته دعوت شول او اسلام يې قبول کړ، خو موږ ټول له منځه وړي او اسلام به ډېر پرمختگ وکړي، په دغه وخت کې د عثمانيانو دوره وه، د مسلمانانو حاکمان په خپل عيش او عشرت کې ډوب ول، تش د اسلام نوم پرې پروت و، په ځای د دې چې د دشمن پېژندنه کې فکر او سوچ وکړي، وگوري چې زمونږ په اطرافو کې څوک پراته

دي، دا خلك او دا قوم مطالعه كړي، چې دا دښمن دي، دوست دي كه بې طرفه خلك دي، دوى ته د اسلام دعوت وركړي او نور يې هم ځان ته رانږدې كړي، خو دا هېڅ يې ونه كړل، له دې هر څه بې خبره په خپلو عياشيو كې پراته حاکمان د موقعې څخه نا سالمه استفاده او د غفلت له امله ورته د راتلونكو خطرونو، چانسونو، فرصتونو او گواښونو سنجول مهم نه ول، بالاخره نصرانيانو په مغلو باندې كار شروع كړ، خپلې ښځې يې د مغلو طرف ته وروپېرلې، له دې لارې يې مغل قوم دې ته آماده كړ ترڅو پر مسلمانانو حمله وكړي او مغولانو په كال **شپږ سوه شپږ پنځوس (656)** كې عثماني دولت له منځه يوړ او د همدغه ښځو په ذريعه عيسويانو دومره كار وكړ چې مغولانو د عيسويت دين قبول كړ.

نو وروره دښمن تل هڅه كوي چې د مسلمانانو لښكر راكم شي، په اينده كې هېڅ قوت ترلاسه نه كړي، بايد د مسلمانانو هڅه دا وي چې چې د دوى لښكر او قوت زيات شي، په دې برخه كې هېڅ ډول غفلت ونه كړي، د لښكرو د زياتېدو منابع وپېژني، هغه دا چې خپلو اطرافو ته هر اړخيزه توجه وكړي، دعوتونه چټك كړي، هر قوم ته دعوت وركړي، كه يو طرف يې دعوت قبول نه كړي الله مهربانه دى بل طرف به يې دعوت ومني، په دې برخه كې نا امېدې په كار نه ده، الله

تعالی به له یو قوم څخه خامخا د دین کار اخلي، خو ته هڅه وکړه او دغه قوم پیدا کړه.

ورونو!

هڅه به کوی چې دښمن پېژندنه کې پېر سوچ او فکر وکړی او په غفلت کې واقع نشی، ځکه د اسلامي امت د کامیابی راز او ریښه د مسلمانانو او مجاهدینو ترمنځ اتحاد او اتفاق دی، نو ځکه مخفي دښمن په همدې ریښو باندې تل د حملې نیت لري، د مجاهدینو اتحاد او اتفاق ته ضرر رسوي او د دوی اتفاق په اختلاف باندې تبدیليوي، ځکه د دې ضرر اسلام او مجاهدینو ته له هر څه پېر زیات دی.

د بني امیه په زمانه کې په هند کې اسلامي حکومت وو، اسلام د هند خاورې ته داخل شو محمد بن قاسم په **دوه نویم (92) کال** کې هند فتحه کړ، بیا د سلطان محمود غزنوي په وخت کې په دې جزیره کې اسلام تر پېره خپور شو، وروسته د سلطان محمود غزنوي څخه سلطان شهاب الدین غوري فتوحات شروع کړل، په هند کې پهلې او همدا رنگه د هند شرق او غرب هم فتحه شول، صرف جنوب شرق طرف بعضې ځنگلونه او په لرې ساحو کې ځینې هندي جنگیالي پاتې شول نور ټول هند د اسلامي حکومت تر چتر لاندې راغی، مؤرخین لیکي د اسلامي حکومت تر ټولو ستر قلمرو دا د سلطان محمود

غزنوي دوره کې وو، حتی د دې د حکومت قلمرو د عمر **رضي الله عنه** د دورې په اندازه پراخه وو، اسلامي حکومت ډېر پرمختګ وکړ، بار بار يې د هندوانو سره جګړې کړي او هند يې فتحه کړی، يو دولت او يو نظام يې قايم کړ، اوس راځو دې ته چې څنګه دې اسلامي حکومت سقوط وکړ، عوامل يې څه وو؟

مور او تاسې په مخفي دښمن خبره کوله چې د دوست په جامه کې تر مور ځان رسوي، د سلطان محمود په غزواتو کې يوه د سومنات غزا هم ډېره مشهوره ده، چې د سومنات بت له منځه وړلو لپاره يې لښکر کشي وکړه، **پنځوس زره (50000)** فوځ يې آماده کړ تر څو پر هند حمله وکړي او دغه بت چې هندوان ورته په ډېر احترام قائل وو، مات رامات کړي، نو سلطان محمود دا اراده وکړه تر څو دغه بت له منځه يوسي او ټوټه ټوټه يې کړي، حمله يې وکړه بالاخره هندوانو شکست وخوړ، په دې وخت کې د دې معبد مشرانو سلطان محمود ته وړانديز وکړ چې څومره جواهرات او پيسې ستاسې په کار وي، تاسې ته يې درکوو خو دا بت مه تخریبوه، لېکن سلطان محمود د دوی دا وړانديز ردوي او وايي: "چې ما د دې بت لپاره لښکر کشي کړې ده او زه غواړم چې په تاريخ کې بت پلورنکی نه، بلکې بت ماتوونکی ياد شم"

بالاخره اقدام کوي د سومنات بت ټوټه ټوټه کوي، تاريخ ليکي چې د دې بت په داخل کې دومره زيات جواهرات وو، چې د هغې څخه هم څو چنده زيات وو، له کومو چې د هندوانو له خوا ورته د بت د نه ماتېدو په صورت کې وړاندیز شوي وو، همدا رنگه قيمتي تيزې هم په کې وې، هغه يې خراسان ته راوړې او غزني کې يې ورباندې يو مسجد جوړ کړ، فتوحات پرمخ روان وو چې د سلطان محمود غزنوي څخه وروسته د خراسان يو بل زمری شهاب الدين غوري ميدان ته راووت، دا په مذهب شافعي هم و، او خلکو ته يې د توحيد دعوت هم ورکولو او د توحيد څخه يې دفاع هم کړې، تر اوسه يې د غور په لرې پرتو سيمو کې خلک له هماغه وخت څخه مؤحدين پاتې دي، ځکه چې په نوموړې سيمه کې د مؤحدينو سلف تېر شوي، څومره موده مخکې شهاب الدين غوري تېر شوی، لېکن اثرات د دعوت يې اوس هم په دغه سيمو کې پاتې دي.

دا **څلوېښت کاله** د عربو او عجمو لخوا چې کومه جگړه په افغانستان کې روانه وه، دې خلکو که چېرته توحيد ته هم سم خدمت کړی وی، نن به په خراسان کې دا حال نه وی، ځکه خو موږ وايو چې نن موږ کومو ستونزو سره د توحيد په باب کې مخ يو، وجه يې دا ده:

چې څلويښت کاله بنيادي کار نه دی شوی او که نن هم د توحيد نشر کې سستي وکړو کلونه کلونه وروسته به هم همداسې د جهل او شرک تيارو کې شپي سبا کوو.

سلطان شهاب الدين غوري د اسلام لومړنی امير و چې هند يې خپل پايخت اعلان کړ، يوه لويه کارنامه يې دا هم وه چې د بودايانو مرکز بنگال يې هم فتحه کړ، نن چې په ميليونونو مسلمانان په بنگال کې پراته دي دا د الله په فضل سلطان شهاب الدين غوري د فتوحاتو پايله ده، خو په **کال (602 هـ)** کې شهاب الدين غوري په مخفي ډول ترور شو، سلطان ته د يو نفر رسېدل او بيا په مخفي توگه ترور کېدل دا د چا له طرفه کېږي، دا د هغه دښمن له طرفه کېږي چې تا ته د دوست په جامه کې ځان رسوي، اعتماد دې ترلاسه او موقع ته گوري ترڅو خپل هدف ترلاسه کړي، وروسته د شهاب الدين غوري له رهبرۍ څخه د هند په خاوره کې درېم سپه سالار د اسلام محمد بابر شاه و، د دې په دوره کې هم ډېر فتوحات وشول، محمد بابر شاه څخه وروسته د مسلمانانو امارت د محمد بابر شاه لمسي ته په لاس ورغی، دا هغه دوره ده چې د مسلمانانو دولت ډېرې پراخه سيمې تر لاس لاندي کړې، جلالدين اکبر شاه د مسلمانانو بېرغ په لاس کې واخيست، ليکن نظام ترېنه گډوډ شو، يو وزير يې ځان ته انتخاب کړ

چې هغه شيعه رافضي و، مونږ او تاسې د بښمن پېژندنه کې دا خبره کړې وه چې د بښمن ته د دوست په سترگه هېڅکله هم ونه گورئ، جلال الدين اکبر شاه په د بښمن پېژندنه کې تجربه نه درلوده، پلرونو، نيکونو او نورو مشرانو يې د توحيد څخه دفاع کړې، لېکن دا يې د توحيد د بښمن د ځان وزير ټاکي او بيا له نوموړي وزير څخه ډېر متاثر هم و، بالاخره رافضي وزير خپل زهر پاشل شروع کړل، جلال الدين اکبر شاه ته يې مشوره ورکړه چې دا سوچه اسلام مونږ او تاسې سره څوک نه مني تر څو به دا جنگونه او وينې تويېږي، راځه په يو نوې طرحه کار وکړو چې هر دين ته په کې برخه ورکړو که هغه هندوييزم دی او که بوداييزم دی او که نور دينونه دي، مقصد بايد نورو اديانو پيروانو ته آزادي او برابري ورکړو چې څه يې خوښه وي کوي دې، سابقه دين چې ستا له پلرونو څخه راپاتې دی دا په دې خلکو تطبيقول ډېر سخت دی (لکه نني طالبان چې کومه خبره کوي) نوموړي وزير چې کوم دين رامنځ ته کړ، هغه د سيکانو مذهب و، د سيکانو مذهب له دغه ځای څخه نشأت وکړ او په دې طريقه منځ ته راغی، د هندوانو او سيکانو عقیده کې همدغه توپير دی چې هندوان سوچه هندوييزم غواړي او سيکان وايي چې بايد معتدل هندوييزم اوسي، يوه فيصله يې دا وکړه چې مسلمانان کولای

شي چې سيکانو ته خپلې لورگانې ورکړي، مسلمانانو ته يې هم دا سوچ ورکړ چې تاسې کولای شئ چې هندوانو سره نکاح وکړئ، خلاصه دا چې هندوان يې په دوه ډلو تقسيم کړل، چې يو سخت دريځه او بل يې نرم دريځه وه، نرم دريځو ته يې د سيکانو نوم ورکړ، چې مرکز يې نن سبا د هند پنجاب سيمه ده.

نو په همدې اساس د مسلمانانو يو قوي دولت د توحيد لپاره څومره مبارزه کړې وه، خو چې کله يې نظام د داسې يو کس لاس ته لوېږي، چې دا دشمن نه پېژني، په خپل لستوني کې يې مار ساتلی و، يو رافضي يې خپل وزير او مشاور مقرر کړی و او بيا يې تربنه د خير طمعه هم درلوده، آخر نتيجه يې دا شوه چې د توحيد ځای نورو شرکياتو او بې دينۍ ونيوه او کلونه کلونه کوم زحمتونه او تکاليف چې د توحيد د سپېڅلې عقيدې لپاره گالل شوي وو، ټول يې په سيند لاهو کړل.

نو په همدې اساس مجاهدينو ورونو، تاسې تل لپاره دشمن ته متوجه اوسئ تر څو داسې ځای ته ونه رسېږي، چې بيا کلونه کلونه ستا خواري او محنت ضايع شي او اسلام ته د پرمختگ پر ځای تاوان ورسېږي.

ورونو! مشران تل بايد د رهبرۍ ترڅنگ د رهبرانو په تربيه هم سوچ

او فکر وکړي، رهبر هم انسان وي يو ناخاپه ورته مرگ راځي، پلانونه او نقشي يې له منځه ځي، نو په رهبرۍ کې يوه قاعده ده که غواړې ستا رهبري نسلونو نسلونو ته دوام پيدا کړي، نو نن چې ته رهبر يې، د رهبرۍ ترڅنگ نور رهبران هم تربيه کړه، نن ته ځان د رهبرانو په تربيه کې مصروف کړه او ته چې نن کوم رهبران تربيه کوې، دوی ته دا انگېزه ورکړه چې ستاسو وظيفه هم دا ده چې په څنگ کې رهبران تربيه کړئ.

مجاهدينو ورونو: مثلاً دوه د فوټبال ټيمونه دي، د دوی ترمنځ مسابقه ده، د يو ټيم مربې او استاد پېر لايقه، هوبنيار، تجربه لرونکی او ماهره انسان دی، نو د دې ټيم نور اعضاء تنبل او سست دي، همدې خپل استاد ته گوري چې څه امر ورته کوي، همغه انجاموي نور خپله نه کوم فعاليت او نه تجربه لري، بل طرف ټيم ټولو د استاد څخه نيولې تر آخري غړي د دې ټيم ځانونه په دې مسلک کې رسولي او ټول د خپل استاد په څېر تجربه او مهارت لري. مسابقه به څوک گټي؟

طبيعي خبره ده چې همدا ټيم يې گټي چې ټولو خواري کړې، ځانونه يې رسولي او د استاد په څېر يې دا هر يو د ځانگړي مهارت او تجربې خاوندان شوي وي، نو په همدې اساس رهبري د يو کاروان او صف

په څېر ده که یو کس څومره مهارت او تجربه او پوهه ولري، لېکن لاندې خپل ټیم تربیه نه کړي، نو کله چې رهبر وفات کيږي او یا په شهادت رسېږي، ددغه امیر او رهبر له وفات سره د کلونو کلونو خواري او محنت بیا ضایع شي.

مور د دې ډېر مثالونه لرو، مجاهدینو ورونو تاسې ته معلومات دی، چې اسامه رَضِيَ اللهُ عَنْهُ امیر او رهبر و، د هغه په ژوند کفارو ته ډېرې ضربې ورسېدې او تنظیم یې په خپل وخت کې منظم ساتلی و، د هغه په شهادت سره یې تنظیم گډوډ او بالاخره د داسې خلکو لاس ته ولوېده چې خپل منهج او لاره یې پرېښوده او بیخي ختم شو.

بل طرف ته تاسې گورئ چې اسلامي دولت ډېر رهبران یو د بل پسې په شهادت ورسېدل خو الحمد لله چې د ځان سره یې نور رهبران تربیه کړي و، یو د بل پسې په ښه توگه رهبري پرمخ وړي او په هماغه منهج چې د شروع څخه روان دی تر ننه پورې په هماغه منهج روان دي، ورونو ډېره هڅه وکړئ چې د خپلې رهبري ترڅنګ زیات وخت د رهبرانو تربیه کولو ته ورکړئ که ته چپرته رهبر تربیه نه کړي؛ **نو دا قاعده ده چې بې تجربې کس ته وظیفه ورکول نتیجه یې شکست ده، چې ستا څخه وروسته رهبري د یو بې**

تجربې کس لاس ته ورغله، نو بيا د صف شکست له همدې نقطې څخه شروع کيږي.

د دښمن پېژندنې لپاره اطلاعات راټولول هم يو اړين کار دی، د اطلاعاتو په برخه کې تاسې بايد ډېر فعال اوسېږئ که وړه اطلاع ستاسې لاس ته درځي، دا به ناډيده نه نيسي، په دې اړه به تحقيق کوي.

ورونو!

د اسلامي امت ژوند او د تېر برم راستنېدنه په همدې کې ده چې ته دقيق اطلاعات ترلاسه کړي.

د دې لپاره چې ته په رهبري کې غافله نه شي نو ته دقيقو اطلاعاتو ته ضرورت لري. د دې لپاره چې دښمن دې غافله کړي نو ته بيا هم اطلاعاتو ته ضرورت لري.

مهمه وسيله د جگړې اطلاعات دي.

اطلاعات د قدرت او رهبري اسبابو او رکن کې راځي.

ورونو په نظامي برخه کې همدارنگه په اعلامي ډگر کې اطلاعات ډېر ضروري دي، اطلاعات بايد راجمع، بيا پرې سوچ وکړي، تحليل يې کړي او بيا تصميم ونيسي.

د اطلاعاتو راجمع کولو لپاره جدا سوچ او فکر وکړئ چې د سیاست په باب کې دا ډېر مهم رول لري، تل باید ته له خپل صف څخه هر اړخیز اطلاعات ولرې، تل به هڅه کوې چې نوي نوي معلومات تر لاسه کړې او د مختلفو لارو څخه یې تر لاسه کړې، کله چې کوم معلومات درته ورسېدل، نو بیا غفلت ونه کړې، سوچ په کې وکړې. منافقینو، مرجفینو او داخلي دشمن باره کې به ته همپس اطلاعات راجمع کوې، ځکه چې همدغه خلک نظام ته ضرر رسوي او لوی ضرر د منافقینو او مرجفینو څخه چې موږ ته رسېږي دا دی چې دوی نه غواړي چې ستا نظام پرمختګ وکړي، نه غواړي چې ستا لښکر زیات شي او خلکو ته شکوک او شبهې ور اچوي، تاسې گورئ د احد په غزا کې منافقینو چې مسلمانانو ته کوم لومړی ضرر ورساوه، هغه له غزا څخه د ډېرو خلکو راگرځول او د دوی په منځ کې وېره او بزدي خپرول وو، منافق او مرجف د ابلیس په څېر تر آخري حده هڅه کوي چې څنګه مجاهدینو صف ته ضرر ورسوي او دا کار په مخفي توګه کوي، ډېر با استعداده او مخلص خلک یې د نظام سره له تواصل او رابطې نه پټ کړي او نه یې معرفي کوي تر څو د خدمت مصدر وگرځي، بلکې د خپلو شومو موخو لپاره یې وخت په وخت استعمالوي.

نو دا خلک تاسې په څه پېژندلای شئ؟
دا د اطلاعاتو په ذریعه باندې پېژنئ، په اطلاعاتو کې به د افراط او
تفریط څخه کار نه اخلئ، د چا خاطر به په کې نه کوی، سستی به
په کې نه کوی، زموږ او ستاسې د اطلاعاتو په راټولولو کې معلم
رسول الله ﷺ دی، په سیرت کې زموږ او ستاسې راز پوه رسول
الله ﷺ دی، نو رسول الله ﷺ په اکثره غزواتو کې د کفارو څخه
اطلاعات حاصل کړي او خپل اطلاعات او رازونه یې پټ ساتلي.

د دښمن ريښې پرې کول او گذار ورکول

د اسلام په سياسي نظام کې د خدعې بله خبره دا ده چې د دښمن ريښو ته تاسې ضربه ورسوئ او هغه قطعہ کړئ، نو په همدې اساس د مجاهدينو لپاره لازمي ده چې اول دا ريښې وپېژني مطلب د دښمن ريښې بايد لومړې راپيدا کړي...

د دښمن ريښه (جرړه) کومه ده؟

د دښمن ريښه هماغه ده، د کوم څخه چې دښمن پيدا کيږي، توليديږي، زياتيږي، قوي کيږي، روزل کيږي او حمايه کيږي، همدغه د دښمن ريښه ده، ځکه چې د ريښې وظيفه همدغه ده چې يا ونې ته انرژي يا قوت ورکوي، د ونې ټول ډډ او څانگې له همدې ريښو خړوبيږي او تقويه کيږي او ټول ډډ په همدې ريښو مضبوط ولاړ وي، همدې باندې ونه غټيږي او ورباندې حاکمه ده، نو له کوم څه چې دښمن خړوبيږي، دښمن ته انرژي او قوت ورکوي، له هماغه ځايه دښمن راپيدا کيږي، تعداد زياتيږي، تربيه کيږي، په څه چې د دښمن نظام ولاړ دی، همدا د دښمن ريښې دي، همدا تشخيص کړئ او له منځه يې يوسئ.

په بل تعبير د دښمن ريښه هغه ده، له کومه ځايه چې د دوی فکر او عقیده رشد او قوي کيږي، ځکه جگړه کې ظاهراً ټول عسکر تاسې

نشئ ختمولی، لپکن د ټولو عسکرو روحیه تاسې ختمولای شی، د مجاهدینو کار همدغه دی چې د دښمن روحیه، مورال او عقیده ختمه او یا ضعیفه کړي، د ریښې وظیفه داده چې دښمن ته مورال، عقیده او فکر ورکړي، یا یې قوي کړي.

د کوم حای څخه چې د دښمن فکر او عقیده رشد او نمو اخلي او د دښمن د روزنې او د نوي دښمنانو د راتولېدنې او زېږېدنې سبب کیږي، همدغې ته د سیاست په اصطلاح کې "ریشه دشمن" وایي.

د اسلامي نظام په سياسي چوکاټ کې د حرب په برخه کې دا مهمه ده چې تاسې باید د دښمن ریشه پرې کړئ، که تاسې د دښمن ریشه معلومه نه کړه او بیا مو غوڅه نه کړه، نو تاسې جگړه نشئ گټلی او خپلو اهدافو ته نشئ رسېدلای، په بله مانا که چېرته تا د دښمن ریشه پیدا نه کړه او بیا دې قطعه نه کړه، نو تا نه مشکل درک کړی او نه دې ستونزو ته د حل لاره پیدا کړې، نو په تاسې لازمي ده چې د دښمن د هرې برخې ریښې ومومئ که هغه د دښمن د اقتصاد ریښې دي که یې د دعوت، اعلام، جلب او جذب، په ټولنه کې د نفوذ کولو او که اړوند نورې ریښې له مختلفو لارو دښمن ځغلوي، نو تاسې باید ورته متوجه واوسئ، د دښمن د دې ټولو برخو ریښې پیدا او پرې کړئ او که مو دا کار وکړ، نو د دښمن د نظام ډډ په خپله وچېږي،

بيا نوې ځانگې او نوډې نه کوي، همداسې په ځای به ولاړ وي او حرکت به نشي کولای.

ورونو!

د سياست په باب کې د دښمن د رينبو پرې کولو ته موږ دغیر مستقيمي حملې نوم ورکولای شو، يعنې ته په دښمن باندې مستقيماً حمله نه کوي، خو لېکن غېر مستقيم تاسې داسې کار کوي چې د دښمن رينبې پرې کوي او ملا يې ورماتوي، داسې يو عمليات کوي چې هغه يو، دوه يا درې عملياتونه وي، خو غېر مستقيم مو د دښمن د کلونو، کلونو خواري او زحمتونه په سيند ورته لاهو کړل.

لومړي قدم کې به د دښمن رينبه راپيدا کوي، ځکه رينبه خو طبيعي ده چې پته وي د خاورو لاندې وي، نو ستاسې ځيرکتيا به همدا وي چې د دښمن دا پتې رينبې راپيدا کړي، د ټولو برخو ملگري بايد د دښمن د هرې برخې رينبو پسې وگرځي، په ځانگړي ډول د دعوت ورونه بايد د دښمن دا رينبه راپيدا کړي چې دښمن ته زموږ په خلاف د جگړې روحيه او عقیده څوک ورکوي، دښمن له کومو رينبو په دې برخه کې انرژي اخلي، دا رينبې چرته پتې دي، دا رينبې موږ په څه طريقه له کاره ويستلای شو چې هم پرې د خپل دعوت داسې تيزاب

وروپاشو چې ريشه يې خپله وچه شي او هم يې نظامي ورونو ته ورپه گوته کړو، چې په توره يې دا ريشې ورغوڅې کړي. لږه به دا خبره نوره هم ساده کړو، تاسې پوهيږئ چې دشمن ته زموږ په خلاف د دوی درباري ملايان پؤل پؤل تبليغات کوي، دوی ته يې د دوی له کفر څخه اسلام جوړ کړی او زموږ په پاک او سپېڅلي اسلام او نبوي منهج پؤل پؤل تهمتونه لگوي، نو د دعوت ملگري به په دلايلو سره د دوی دا ريشې وچوي، د دوی هغه ادعاوې راپيدا کوي او هغه په نطفه کې خنثا کوي او نظامي ورونه بيا د داسې ملايانو او يا د دشمن د داسې فکري او جسمي روزنې مراکز په نښه کوي او دا ريشې يې پرې کوي.

په مقابل کې دشمن هم د مجاهدينو د ريشو د ختمولو لپاره کار شروع کړی دی، غواړي اول دا ريشې معلومې، بيا يې رالوڅې کړي تر څو په بنيادي او تدريجي شکل سره مجاهدين شکست طرف ته سوق کړي.

نو په همدې اساس شرط همدا دی چې که په ريشه باندې هرڅومره خاوره پرته وي، هماغومره ښه قوت کوي، هماغومره ښه فعاليت کوي، څومره چې ريشه د خطر څخه بچ وي، د چينجي، ملخ او نورو مضرو حشرو له ضربې او فشار څخه بچ وي، خپله هم هماغومره

ښه وده کوي او ونې ته هم ښه پوره انرژي ورکوي، مجاهدين هم بايد همداسې هڅه وکړي، چې خپلې ريښې همدغسې محفوظې او مخفي وساتي، د هرنوع فشار، ضرر، حشراتو، مرض او آفت څخه يې پټې وساتي، بيا دا ريښې په ډېر تندرست شکل سره ستاسې نظام ته قوت او تنه ورکوي.

د مجاهدينو ريښه د دوی منهج او عقیده ده، هڅه به کوي، چې دا ريښې همدغسې محفوظ او همدغسې د هر آفت، مصيبتونو، فتنو څخه او دښمن سره د جوړجاړي او قصدي خطايئ څخه محفوظې وساتي، دا خرابي نه کړي.

ورونو! نن سبا د عقيدې او منهج څخه دفاع او پرې قايم پاتې کېدل له ټولو مهم دي، په دې کې دښمن سره جوړجاړي او تنازل هېڅکله مه کوي، بيا به آینده نسل تاسې گوري ستاسې د نظام ونې لاندې به د آرام ساه اخلي او تاسې ته به دعاوې کوي چې تاسې د خپل منهج ريښې د دښمن سره د جوړجاړي او نورو معاملو له مضرو حشرو ساتلي، ځکه مو په آینده کې د نظام ونې هاغومره قوي ډېرې کړي او خانگې يې تر لرې، لرې خپرې شوي دي.

هو! دې ته مه خفه کيږئ چې ستاسې په همدې ريښو ولاړ د نظام نيالگي نن کوچني، سيوري يې کم او ډېرې نري دي خو ريښې يې

لله الحمد پټې، مضبوطې او محفوظې دي، نو ددې ونې آينده ان شاءالله تعالى پوره بڼه ده.

نن سبا چې د اسلام د سياسي نظام د ونې تنه او ډډ کمزوری دی، وجه يې دا ده چې په دې وروستيو کې د دې نظام ريښو پسې ټولو دښمنانو لرونه، تېرونه او نور زهرېله وسايل راواخيستل هغه يې وربېلې او چا چې دا ريښې بيا نهال کړې، نو يا يې هسې د ځمکې په سر کينولې او يا يې هم چپرته بيخي بې اوبو دښته کې همداسې گذارې کړې، چې ښه ثمره او نتيجه يې ورنه کړه، مانا دا چې د جهاد په نوم راولاړو شويو تنظيمونو ځينو يې خو په ځای د دې چې دا ريښې پټې کړي، همدې د اسلامي نظام ريښو پسې يې دښمن سره يو ځای تېرونه راواخيستل، چا بيا دا ريښې د خپلو مفادو لپاره پټې کړې خو چې د نظام ونې لږ سر وکړ، نو له وخته مخکې يې پسې تېر راواخيست او د امت له سر څخه يې د اسلامي نظام د ونې سيوری واخيست.

د جهاد ثمره چې نظام ده، هغه اصلاً هېڅ درک نه لري، د نن نسل چې تباہ دی، علت يې همدا د اسلام او جهاد په نومونو د مخکنيو تنظيمونو د غفلت نتيجه او ثمره ده چې د جهاد په نوم يې د ميليونونو خلکو وينې تويې کړې، خلک يې په همدې مقدس نوم

استعمال کړل، خو منهجونه يې له پيله کاره او ريښې يې له استخباراتي پندونو خړوبېدې، ځکه نو بې لارې شول، نه يواځې دوی زيان وکړ، بلکې امت يې هم له سترو خيرونو بې برخې کړ، خو الله الحمد اسلامي خلافت يو ځل بيا د اسلامي امت تېر برم راستون کړ، د اسلامي نظام د ونې ريښې يې دا ځل داسې نهال کړې، چې له خپلو سپېڅلو وينو يې خړوبوي او زر ده چې د دې ونې سيوري ته ټول امت راټول شي.

ورونو! د دشمن پېژندنې چتر لاندې يو بل مهم عنوان باندې چې بايد مجاهدين خبر شي، هغه د اقليت موضوع ده، راځئ دې باندې هم بحث وکړو.

د اقلیت دسیسه

﴿قَالَ تَعَالَى: يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عَامِهِمْ هَذَا ۖ وَإِنْ خِفْتُمْ عَيْلَةً فَسَوْفَ يُغْنِيكُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ إِنْ شَاءَ ۗ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ﴾ (سورة التوبة ٢٨)

ژباړه: اې مؤمنانو! مشرکان ناولي دي، نو له سېر کال څخه وروسته باید دوی مسجد حرام ته ورنېرېدې نشي او که تاسې له تنگلاسی څخه په وېره کې یاست، نو لرې نه ده چې که الله وغواړي نو تاسې به په خپل فضل سره شتمن کړي، الله په هر څه پوهه او حکمت خاوند دی.

﴿قَاتِلُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ﴾ (سورة التوبة ٢٩)

ژباړه: له اهل کتابو څخه د هغه خلکو په خلاف وجنگېږئ چې په الله او د آخرت په ورځ ایمان نه راوړي او څه چې الله عزوجل او د هغه پیغمبر حرام کړي هغه نه حراموي او حق دین خپل دین نه گرځوي، (له هغو سره وجنگېږئ) تر دې پورې چې په خپل لاس جزیه ورکړي او ذلیله شي .

ورونو! د دښمن برخورد او شپوه د دښمنۍ په مختلفو وختونو کې فرق کوي.

مثلاً: د فتحې په حال کې یو ډول دښمني، د سقوط پر حال د سره بل ډول، کله چې اسلامي دولت تاسیس شي بیا نو د دښمنۍ ډول بدلوي او په یو بل ډول دښمني د سره پیلوي، په مختلفو طریقو د سره دښمني کوي، مطلب تل ورته په کمین کې ناست وي چې هر کله ورته برابر شوې گوزار درکوي.

کفار تل غواړي د مسلمانانو له حالاتو څخه ځان با خبره وساتي، په ځانگړي ډول تل غواړي د دوی د داخلي نظام څخه خبر او معلومات ولري، کله چې کفار د مسلمانانو د داخلي نظام معلوماتو ته لاس رسی ونه لري نو نا امېده او لاسونه یې قطعوي، خو کله چې ورته معلومات حاصل نشي بیا په ډېر وارخطایي کې واقع کیږي.

کله چې یو طرف د اسلام په نوم نظام قایم شي او کفار وغواړي د نظام د داخل څخه راز او معلومات ترلاسه کړي، نو دا کار د اقلیت د پروژې د نوم لاندې د خپلو جواسیسو او مخبرینو له لارې یې کوي، تاسې که چېرته متوجه شوي یاستئ، کفار تل په اقلیت قشر باندې ډېر خفه کېږي او اوس چې کوم خلک په افغانستان کې واک ته رسېدلي، دوی هم همدا چغې وهي چې موږ د اقلیت وگړو ته توجه

لرو او د نړۍ کفار هم ورباندې بار بار دا تأکید کوي چې اقلیت ته توجو پوره وکړئ او د هغوی څخه دفاع او ساتنه وکړئ، که تاسو وگورئ غرب تل د یو ملک په اشغال کې د اقلیت څخه استفاده کړې، د ځان ملګري کړي یې دي او بیا حاکم نظامونه یې پرې له منځه وړي دي.

کله چې د صدام په وخت کې امریکې په عراق باندې حمله وکړه، نو امریکا د ځان سره همدا اقلیت یو ځای کړل که هغه کردان وو، یا نورې رافضي پلې وې، د صدام حکومت او نظام یې پرې چپه کړ، همدا شان په افغانستان کې چې کله د طالبانو لومړی دور وه، امریکا پر افغانستان حمله کوله، نو د شمالي ټلوالې او د دوستم د ملېشو څخه په مرسته چې په افغانستان کې اقلیت یادیږي استفاده یې وکړه او د طالبانو نظام یې پرې چپه کړ، همداسې هر ملک کې غرب د اقلیت څخه په همدې خاطر ملاتړ کوي، چې یو وخت د دوی په درد خوري، مثلاً په پاکستان کې بیا بلوچانو سره خواخوږي کوي، دا په دې خاطر چې کله هم پاکستان د امریکا د کومې خبرې څخه سرغړونه وکړي، هلته ورته بلوچان راپاڅوي، خلاصه دا چې د دوی د اقلیت څخه ملاتړ د خپلو مقاصدو او اهدافو په خاطر دی، په رښتیا سره دوی د خلکو یا د اقلیت غم نه دي وړي.

مجاهدينو ورونو!

په اسلام کې بيا د **اقلیت** او **اکثریت** اصطلاحات او کيسې نشته، لپکن دا دواړه اصطلاح گانې په دې سيکولريزم کې يو اصل، اساس او ستنې دي، دا ډېر بنيادي اصطلاحات دي چې په همدې باندې سيکولريزم ولاړ دی، دا دوه اصطلاح گانې د سيکولريزم لپاره يو معيار دی او تل يې په دې خلکو ته دوکه ورکړې.

په نظامونو کې اقلیت طبقې ته په همدې طريقه ځان خواخوږی بنودلې چې موږ ستاسې دوستان يو، له تاسې څخه او ستاسې د حقوقو څخه دفاع کوو اما په اسلام کې بيا معيار دا اقلیت او اکثریت موضوع په داسې شکل مطرح نه ده، اسلام کې مهم ايمان، تقوا او اخلاص دی.

کفار اقلیت چاته وايي؟

د دوی په قانون کې داسې تشرېح شوي چې دا د يوې ډلې او هغه خلکو مجموعه ده چې د يو حکومت د حاکمیت لاندې ژوند کوي چې څو عمده شروط لري:

اول : په حکومت کې شامل نه دي.

دوهم: د دوی تعداد نسبت نورو قومونو ته لږ دی.

دریم : چپرته چې اوسپري، خان د همدغي منطقي بولي.

تاسې وگورئ، ځينې غلام حکومتونه بيا اقلیتونو ته هم په نظام کې
وظیفه ورکوي که هغوی اهل وي او که نه؛ دا ولې؟
ځکه چې په دوی باندې د غرب لخوا فشار وي چې دې خلکو ته په
نظام کې برخه ورکړي او داسې حقوقو ته یې قایل کړي چې حتی د
بین الملل د اصولو څخه هم اوچت حقوق ورته غواړي، که نه په
دیموکراسۍ کې هر هغه څوک گټونکی دی چې تر شا یې خلک پېر
وي، خو دوی په دې ځای کې پر خپل قانون هم پښې بډي، نن سبا
طالب هم همدا خبره زمزمه کوي چې د اقلیتونو ساتنه پرمون فرض
ده او د دوی څخه په دفاع کې چې د دوی کوم عسکر ووژل شي، بیا
ورته د شهید نوم ورکوي.

الحمدلله! د اسلامي دولت د مجاهدینو په هڅو یو طرف د مسلمانانو
انتقام واخیستل شو، بل طرف د دې اقلیت هندو کفارو څخه دا
خاوره آزاده شوه او الله **جَلَّالَه** ته امید دی چې یوه ورځ به د روافضو د
پلیتو قدمونو څخه هم د مسلمانانو خاوره پاکه شي.

د بین الملل قانون وايي چې د نورو قومونو سره باید اقلیت ته هم په
هره برخه کې سهم ورکړل شي او دوی هم ترېنه مستفید شي، ولې
دوی د اقلیت له غمه دومره مړه دي، ولې دوی ته دومره توجه کوي؟

ځکه ددې ترشا د دوی اهداف پراته دي، دا د کفارو او غرب لخوا څخه د مسلمانانو د نظام د ختمولو په خاطر د مسلمانانو دننه يوه دسيسه ده او د مسلمانانو له منځه د پټو معلوماتو راټولولو لپاره يې په دوی پام زيات وي.

يو څوک چې دا خبره وکړي چې موږ د اقلیت حقوقو ته قائل يو دا مانا لري چې دا اقلیت که کافر هم وي، د بل مسلمان مؤمن موحد سره به يې حقوق مساوي وي، دا د اسلام خلاف خبره ده، حال دا چې که چېرته نظام اسلامي وي، د دوی څخه هغه خلک چې اسلام ورڅخه جزیه اخستل جائز کړي دي، جزیه به ورکوي او که جزیه اخستل ترې جائز نه وي نو يا به اسلام قبلوي او يا به شړل کېږي او پاتې به يې وژل کېږي.

د همدې اقلیت کافرو لپاره د اسلامي نظام د چتر لاندې همدا الهي اصول دي چې سرټیټې به اسلامي نظام ته جزیه ورکوي.

قال تعالى: قَاتِلُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ (التوبة 29)

ژباړه: د اهل کتابو څخه د هغه خلکو په خلاف و جنگېږئ چې په الله عزوجل او د آخرت په ورځ ايمان نه راوړي او څه چې الله او د هغه

پيغمبر حرام کړي دي هغه نه حراموي او حق دين خپل دين نه
گرځوي (له هغوسره وجنگيږئ) تر دې پورې چې په خپل لاس جزیه
ورکړي او ذليل شي .

د مسلمانانو بدترين دشمنان هغه يهود دي، ورپسې بيا مشرکين دي،
کله چې رسول الله ﷺ مدينې ته راغی، يهود په اقلیت کې واقع شول،
همدې بدبختو بار بار د رسول الله ﷺ په مقابل کې دسيسې جوړې
کړې.

اقلیت تل ځان مظلوم گڼي او وايي: " چې موږ اقلیت يو زموږ تعداد
کم دی، همدې مظلوم نمايي باندې خپل شوم اهدافو ته ځان رسوي.
دوی چې د اسلامي نظامونو لاندې ژوند ته تيار شوي او دوی اصلاً
د مسلمانانو خاورې ته چې راځي او دا د ذلت ژوند اختياروي دوی
اکثره د تخريب په خاطر راځي، دوی غواړي چې په دې خاوره کې
خپل نفوذ پراخه کړي او بالاخره نظام چپه کړي او ځانونه هدف ته
ورسوي، بڼه **مثال** يې د روافضو دی، تاسې په افغانستان کې د دوی
تاريخ وگورئ، کله چې دوی افغانستان ته داخل شول، په پېره کمه
اندازه وو او پېر ذليله ژوند يې درلود په ټولنه کې خشره، شاقه او
سخت کارونه به دوی کول، لېکن په مرور د وخت سره د يوې منظمې
برنامې له مخې د نجيب کافر په دور کې دوی ته په نظام کې د پراخه

چو کيو ورکولو فيصله وشوه او دوی تعليم ته مخه کړه او په لږ وخت کې يې ډېر پرمختگ وکړ، بيا وروسته د کرزي مرتد په وخت کې دوی په نظام کې په لوړو پوستونو او مهمو دريځونو مؤظف شول.

دا خلک د يوې ستراتيژي مطابق مخې ته ځي، تاسو وگورئ دا خلک په يمن، شام، عراق او داسې نورو هېوادونو کې اقليت کې ول، ولې کفارو د دوی ملاتړ وکړ، نن د دې ملکونو واک د همدې رافضي مشرکينو په لاس کې دی او په دې ستراتيژي کې افغانستان هم داخل دی، دوی غواړي چې افغانستان د خپل واک لاندې راولي، د اقليت په نوم داخل شول او مختلفې برنامې يې په کار واچولې، خو الحمد لله!

چې د هرې زمانې فرعون لپاره الله **جَلَّالَه** د وخت موسی هم پيدا کوي، د دوی لپاره الله **جَلَّالَه** داسې يوه ډله انتخاب کړې چې دوی د الله سره محبت کوي او الله **جَلَّالَه** د دوی سره محبت کوي، د دوی په مقابل کې خپلې غوښتې شيندي، خو دا د الله **جَلَّالَه** د هغه رسول **ﷺ** او د صحابه وو دشمنان نه پرېږدي او بار بار يې خپلو بریدونو لاندې راوستي او تر ډېره حده يې د دوی د پرمختگ مخه نيولې، په زرگونو يې مردار کړي او د دوی برنامې يې خنثا کړي، الحمد لله! او يوه ورځ به د الله په مدد د هندوانو په شان د دوی تغر هم ورټول شي که څه هم د

دوی ورونه طالبان دوی ته بار بار د امنیت اطمینان ورکوي او د دې نجسانو په دفاع کې خپلې ناپاکې وینې تويوي خو بیا هم د مجاهدینو د تندرینو عملیاتو مخه نشي نیولای او په دوی په هر برید به د نړۍ کفار لږزیږي او پرې خفه کیږي او طالبانو ته پېغورونه ورکوي چې تاسې د اقلیت دفاع کې پاتې راغلي یاستې او همدا چغې ورته وهي چې د اقلیت حفاظت او دفاع باید لا قوي کړئ.

بر عکس که چېرته مسلمانان بیا کفري ملکونو کې اقلیت کې وي، بیا د کفارو لخوا ورسره سخت ظلمونه کیږي هېڅوک یې آواز نه اوري، لکه مثالونه یې پېر دي، په چین کې د ایغور په مسلمانانو باندې د همدې کفارو لخوا سخت ظلمونه روان دي، زندانونه یې د مسلمانانو څخه پکې دي، په برما کې وگورئ د مسلمانانو اقلیت سره څه روان دي؟ په هند کې د مسلمانانو د اقلیت سره څه روان دي؟ هېڅوک غږ نه کوي، تش په نوم اسلامي هېوادونه یو آواز د هغوی لپاره نشي اوچتولی، دا اوس چې افغانستان کې کوم په نوم اسلامي نظام ځان ته وایي، د دوی له ویاند څخه یوې رسنۍ والا پوښتنه وکړه:

چې اوس خو تاسې قدرت ته ورسېدئ، په چین کې پر ایغور مسلمانانو سخت ظلم روان دی، آیا تاسې د هغې پوښتنه کوئ؟

وياند يې په خواب کې وايي: چې دا د هغوی داخلي مسئله ده، مورې پورې اړه نه لري... عجيبه نه ده، دوی پوری اړه نه لري بيا ولي کفارو ته په افغانستان کې د اقلیت د دفاع لپاره د مداخلې اجازه ورکوي او هغوی ته هره ورځ پاډ ورکوي، الله جَلَّالَهُ به تاسې نور هم ذليل او شرمنده کړي، په داسې نظام چې د اسلام نوم مو ورکړی دی، خو په اصل کې د اسلام بدنامونکی نظام دی.

کفار په خپلو ملکونو کې اقلیت ته هېڅ کاري صلاحیت نه ورکوي، کله چې هسپانيه کې يهودان اقلیت کې شول، نو نصرانيانو دا اقلیت يهودان له هسپانيه څخه وشړل، هغوی پوهېږي چې دا په آینده کې مور لپاره سر خوږی جوړېږي، مسلمانان هم په هسپانيه کې اقلیت شول د دوی په باره کې يې مشورې شروع کړې چې دوی سره څه وکړو؟ اقلیت کې اوس واقع شوي، دا وروسته بيا مشکل جوړوي بايد د دوی لپاره يو تصميم ونيسو، بعضو دا مشوره ورکړه چې خندقونه ووهو او دا ټول پکې واچوو، چې غم نه يې خلاص شو، ځينو بيا دا مشوره ورکړه، چې بحر نېژدې دی، په کېښتيو کې به يې سپاره کړو چې منځ ته ورسېدل، ټول به په اوبو کې ورېوب کړو، بعضو بيا دا مشوره ورکړه چې د افریقا مغرب ته به يې وشړو تر څو د هر پوئل سهولتونو څخه لرې پاتې شي او په ذلت کې ژوند وکړي، بالاخره په

همدې فيصله وشوه، مسلمانان يې غرب افريقا ته وشړل د څه لپاره يې دا کار وکړ تر څو د اقليت د آينده خطر څخه په امن شي، نن د جهاد برکت وگوره چې هماغه خلک نن کفارو ته په غرب افريقا کې په يو لوی گواښ بدل شول، همدا راز د عثماني دولت د ړنگېدو پېل هم اقليتونو وکړ.

ورونو! دا د کفارو لخوا يوه لويه دسيسه ده چې دوی د اقليت ملاتړ کوي او مخکې مخکې کوي يې او د هغوی د حقوقو چغې وهي، اشغالگرو چې تل کومه سيمه اشغال کړې، د همدې اقليتونو څخه يې استفاده کړې.

کله چې لومړی نړيواله جگړه کې انگليس په عراق حمله وکړه او عراق يې اشغال کړ دا وخت په عراق کې يهود او نصارا دواړه ډلې اقليت واقع شوي ول، همدغه يهود او نصارا وو چې په عراق کې يې آرام ژوند کړی و، د انگليسيانو بڼه راغلاست ته راووتل او د انگليس لښکرو ته يې اطمینان ورکړ چې موږ په مال او ځان ستاسې ملاتړ يو، خو کله چې د انگليس په مقابل کې مبارزه او پاڅون پيل شو، بالاخره انگليس شکست وخوړ، عراقيانو بېرته د استقلال هڅه کوله، لېکن د دغه اقليتونو د مخالفت سره مخ شول او ويل يې چې همدغه

د انگرېزانو نظام ښه دی، د دوی په ضد پاڅون مناسب کار نه دی همدا باید باقی پاتې شي او نوی نظام باید حاکم نشي.

تاسې وگورئ، چې کله امریکا خپل فوځ د افغانستان څخه وويستلو هم دا اقلیتونه پېر ورخطا وو او په دې خوبښ نه وو چې امریکایان ووځي، حال دا چې د مرتدینو له لورې کوم خطر ورته متوجه نه و، اطمینان ورته ورکړل شوی و، د همدې کفارو لخوا څخه ورته پوره ډاډ ورکول شوی و، چې طالبان به ستاسې حفاظت او دفاع کوي، تاسې مه وارخطا کېږئ، خو بیا هم د امریکا د فوځ په وتلو پېر خفه وو. اقلیت د مسلمانانو په خاوره کې تل د کفارو د سترگو حیثیت لري، مکمل استخباراتي معلومات کفارو او مرتدینو ته همدوی ورکوي.

اقلیت دا دعوه لري چې موږ د همدې خاورې یو، همدا مو وطن دی، خو کله چې په خاوره یې یرغل وشي، نو په تاریخ کې اقلیتونو بیا د خاورې د دفاع لپاره چپرته هم ټوپک نه دی راخپستی، تاسې ژوندی مثال لیدلی شئ، د افغانستان روافض کله هم چې د افغانستان او ایران ترمنځ په شخصي گټو یا سیاسي ټکر یې ترمنځ راشي، همدغه روافض چې ځان د افغانستان بولي، د افغانستان څخه په دفاع کې نه ودرېږي، بلکې د ایران په گټه خوشحاله دي، تاسو به پېر وخت

ټولنيزې شبكې څارلې وي، دا مشركان بيا د ايران پر گټو خوشحاله او د هغوی سره ولاړ وي او بيا دعوه لري، چې موږ افغانان يو. همپشه چې اشغال گرو حمله كړې، دوی د هغوی سره جنگ نه، بلکې په څنگ کې ورسره ودرېدلي او حتی له خپلو عزتونو څخه هم ورتېر شوي، امريکا چې په افغانستان يرغل وکړ، له ټولو مرتدينو څخه دا بېغيرته روافض يې ډېر په خدمت کې ول، مطلب د هرې بېغيرتې، دلالۍ بې ناموسۍ پيل همدوی کړی.

د اسلام په سياسي نظام کې اقليتونو ته د ژوند کولو اجازه به د شريعت په چوکاټ او اصولو کې وي، مرتد به نه پرېښودل کېږي، اصلي کافر به جزیه ورکوي او د غدر په مقابل کې به سخت تړبڼه جزا ورته ورکول کېږي، لکه څنگه چې رسول الله ﷺ په مدينه کې د يهودو سره کومه معامله کړې وه، د قتل وړ کسان يې قتل کړل او نورو ته يې وخت ورکړ چې په دويمره وخت کې د دې خاورې څخه ووځي.

استعمار

دا هغه اصطلاح ده، چې په دې باندې ډېرو علماؤ درسونه هم کړي او کتابونه هم پرې ليکل شوي دي، تاسې هڅه وکړئ چې موږ کوم اصطلاحات درته وايو نور بيا تاسې پوره تحقيق او مزيد معلومات د دې په اړه خپله حاصل کړئ، مطالعه وکړئ ترڅو بصيرت او معلومات مو نور هم ډېر شي.

ورونو!

هېڅکله د دښمن په ظاهر باندې تاسې دوکه نشئ، د اسلام په سياسي نظام کې ته يو سياستمداره مجاهد گڼل کېږي، ته بايد د دښمن ظاهر ته ونه گورې، بلکې له هغې زوايي او له هغه طرفه ورته وگورې له کومې چې دښمن **تکميليږي**.

مثلاً: د دښمن ظاهر د يو موټر په مثال دی، ظاهر يې خه قوي دی، د موټر ظاهري قوت او ښکلا ته مه گوره، بلکې په دې سوچ وکړه، چې د دغه موټر کومې کومې پُرزې را يو حای شوي او بالاخره دا موټر ترېنه جوړ شوی، په دې سوچ او فکر وکړه، چې څنگه د دې موټر نه داسې يوه پرزه جدا کړم چې دا قوي او ښکلی موټر له کاره وغورځوم، نو دغه شان د دښمن ظاهر ته مه گوره، هغه لارې به لټوې چې کوم اسباب او کوم شيان دي چې دښمن ته يې قوت ورکړی او

د بښمن يې تشکيل کړی او ترېنه تکميل شوی؟

دغه لارې يې قطعه او خنثا کړه ترڅو د بښمن له کاره ولوېږي او بل طرف نا تکميله پاتې شي.

همدا شان که د يوې کوټې مثال ورکړو څلور پايې لري او څلور واړه ظاهراً قوي دي، قوي سيخ او سيمنت په کې استعمال شوی، بالاخره يې يوه قوي ډانچه تشکيل کړې او بيا پرې يو قوي لنډر يا چت جوړ شوی چې د دې په سر باندې هلی کوپتر هم کېناستلی شي، د دې چت مقاومت ډېر زيات دی، اوس ته دې چت ته مه گوره، چې دا چت به زه څنگه ونروم، په څو کيلو بارودو به زه دا چت راچپه کړم، بلکې د دې چت څلور پايوو ته وگوره، چې دا چت يې تشکيل او قوت يې ورکړی، آسانه طريقه يې دا ده چې يوه پايه ترېنه وغورځوه يوه برخه يې ږنگ کړه او بيا بله پايه... بالاخره چت خپله غورځيږي، له کاره لوېږي او له منځه ځي.

ورورنو!

دغه شان د بښمن ظاهري قدرت ته مه گورئ، بلکې په دې سوچ وکړئ، چې د بښمن دا قدرت له کومو لارو څخه را جمع کړی، څنگه يې را جمع کړی او بالاخره يو قوت يې ترېنه جوړ کړی، څنگه زه دا قدرت د دوی تقسيم او جدا کړم، په کومه طريقه زه د بښمن کمزوری کړم.

هغه چې دښمن ته يې قوت ورکړی، د هغې له جملې څخه يو اقتصاد دی يعنې يو طرف او هغه زاويه چې دښمن ته يې قوت او ظاهري ښکلا ورکړې او ډېره مهمه زاويه ده، هغه اقتصاد دی، هر وخت چې دښمن غواړي چې اسلامي خاوره تسخير کړي، په هغه پلان او برنامه يې کار شروع کړی تر څو اقتصاد له منځه يوسي، نو په همدې اساس داسلام سياسي نظام کې هم چې دښمن ورته ډېره توجه کوي او هڅه کوي چې د حملې لاندې يې ونيسي، هغه اقتصادي برخه ده، نو موږ بايد د دې د حفاظت لپاره پوره توجه وکړو تر څو دا طرف زموږ محفوظ شي او برعکس څنگه دښمن ته موږ په همدې اقتصادي برخه کې ضربه ورکړو.

اشغالګرو چې تل د اسلامي خاورې د اشغال سوچ کړی، شروع يې د اقتصادي برخې څخه کړې تر څو د مسلمانانو اقتصاد ضعيف کړي او بې جنگه او بې تلفاتو اسلامي خاوره په آسانه طريقه اشغال کړي، په تاريخ کې ډېری داسې جنگونو ته وګورئ که هغه غټ جنگونه شوي او که واړه، چې يو هېواد پر بل هېواد حمله کړې، د عسکري نفوذ د کموالي په سبب يې شکست نه دی خوړلی، بلکې شکست يې چې خوړلی د اقتصاد د کمزورې کېدو په وجه يې خوړلی. په کال (۱۲۱۳) کې چې کله فرانسې مصر اشغال کړ، د اشغال د

برنامې شروع يې اقتصادي او تجارتي وه، همدا شان افغانستان چې بار بار اشغال شوی، شروع يې د اقتصاد او تجارت څخه شوې، نن سبا چې غرب خپل اهداف لاس ته راوړي، په هر ملک کې شروع د اقتصادي او تجارتي اړیکو څخه کوي، په دې نوم یو هېواد ته خپل جاسوسان داخلوي، چې زه کلینیک درته جوړوم، شفاخانه درته جوړوم، بندونه درته جوړوم، مکتبونه درته جوړوم، بشري مرستې درسره کوم او همداسې مختلفې پروژې په کار اچوي بیا نور خپل اهداف مخ ته وړي.

کفار درسره حتی اتوم بم هم منلی شي، خو اقتصادي آزادي درسره نه مني، تش په نوم څومره چې اسلامي هېوادونه دي، کفارو په اقتصادي برخه کې د استعمار لاندې نیولي دي، که چېرته لږ هم د غرب د فکر خلاف کار وکړي، نظامي حملې پرې نه کوي، یو آسانه کيلي ورسره ده بس فلانکي هېواد د امریکې خلاف یو حرکت کړی، اقتصادي بندیزونه ورباندې ولگوي، بیا همدا هېوادونه ورته بېرته سوال او زاری کوي چې ما بد کړي، خو له ما څخه دا اقتصادي بندیزونه لرې کړه، لکه څنگه چې نن طالب هم په دې مرض اخته دی. که چېرته د امریکا او د نورو کفارو په خوښه مخکې ځي، نو د لنګې غوا په څېر پرې شېدې راپرېږدي، هره اونۍ ورته علني (۴۰)

میلیونه ډالر رالېږي، خو که چېرته یې په یوه خبره کې هم د کفارو سره اختلاف وکړ او د هغوی اوامر یې ونه منل، نو بیا پرې د ډالرو دا کڅوړې ودرېږي، بیا ورته نه نوي افغان بانک نوټونه رالېږي، نه یې بانکي سیستم کې همکاري کوي او نه ورسره نور اقتصادي راشه درشه او تعاملات کوي، چې بس بیا ورته سوال او زاری شروع کړي او یوه منډه ورته دوحې ته وکړي او ورته وایي ستاسې هر امر او غوښتنه په سر سترگو، خو دا مرستې مو مه ودریئ چې کفار یوځل بیا ورسره د مرستو اعلانونه وکړي، نو ورونو دېته وایي اقتصادي استعمار.

حتی په دې هېوادونو کې د خلکو شخصي سرمایه هم د کفارو په واک کې ده، کله چې د بانکونو څخه خپله شخصي سرمایه وباسي هم د کفارو په خوښه به یې ترېنه وباسي او هغوی ته به راپور ورکوي چې زه دا سرمایه د بانک څخه باسم او په دغه شیانو کې او یا یې په دغه تجارت کې مصروفوم، اسناد به ورته وړاندې کوي او که چېرې د کفارو خوښه رانشي، کفار کولای شي چې د خلکو شخصي سرمایه هم کنگل کړي او ورېې نه کړي.

په شلمه پېړۍ کې افریقا د بلژیک د نظامي استعمار لاندې وه، لیکن په یو ویشتمه پېړۍ کې د نظامي استعمار څخه خلاصه شوه، خو

تر اوسه هم د تجارتي او اقتصادي استعمار لاندې ده، يعنې که يو هېواد بل هېواد باندې نظامي يرغل وکړي او بيا وروسته خپل د نظامي اشغال لمنه راټوله هم کړي نو دې وخت کي خپل اقتصادي استعمار ته دوام ورکوي .

مونږ په استعمار باندې خبره کوله، ورونو!

د استعمار لغوي مانا د اعمار الأرض څخه اخیستل شوې، يعنې جوړول، لېکن اصلي مانا يې د کفارو له لورې د يو هېواد دايمي او هر اړخيز تسخیرول دي.

د استعمار اصطلاح به تاسې د پېرو خلکو څخه اورېدلي وي، لکه طالبان هم دا کلمه زياته استعمالوي چې د امريکا له لورې افغانستان استعمار شوی وو.

همدارنگه استعمار په سياست کې څه مانا لري، مونږ او تاسې به په يو لنډه قاعده او فرمول کې دا ټول تشرېح کړو، باذن الله، چې آينده د تل لپاره که بيا دا اصطلاحات ستاسې غوږونو ته رسېږي چې تاسې بيا په دې پوه ياستئ چې کله استعمار راشي، نو استقلال ترېنه په کومو طريقو اخیستل کېږي.

ورونو! هر استعمار تر شا يو فکر او انگېزه لري، که چېرته کفار په خپل منځ کې يو بل استعمار لاندې نيسي، دلته يې تر شا پيری

اقتصادي انگېزه پرته وي او که چېرته کفار بيا اسلامي خاوره استعمار کوي او د خپل تسلط لاندې يې راوړي، بيا د دې شاته **عقبډوي او فکري** انگېزه پرته ده چې دې ته د سياست په نظام کې د استعمار **ريښې** وايي، هر استعمار بيا ځانگړې ريښې لري چې له هغې څخه استعمار راپورته، تقويه او همدا شان حمايه کيږي، د استعمار لپاره کار کوي او هدف ته ځان رسوي.

نو دا استعمار چې د مسلمانانو خاوره اشغالوي، د دې استعمار ريښه هغه عقیده او فکر دی، نو تر څو مو چې د استعمار ريښه قطعې نه وي، د استعمار دا اغزي لرونکې ونه که په نورو ځايونو او ځانگو کې هر څومره قطعې کړې، هغه بيا رازرغونېږي او سر راپورته کوي.

ته چې استعمار سره مبارزه کوې، نو له بېخه به يې ختموې، اوس راځو په استعمار باندې خبره کوو، چې طالبان هم په دې اعتراف کوي چې افغانستان استعمار شوی وو، د دوی څخه دا پوښتنه وشي چې افغانستان استعمار شوی وو، نتیجه يې څه وه؟

د استعمار په دوران کې کوم فعاليتونه د استعمار لخوا شوي وو او نتیجه د دې فعاليتونو څخه څه وه او څه لاس ته راوړنې يې د استعمار لپاره درلودې؟

په بل تعبیر که د طالبانو نه سوال وشې استعمار خان سره کوم کفر راوړی وه او کوم بخش کې کفر ته عقیدوي کار کړې دی؟ طالب په دې جواب سکوت کوي، ځکه چې دوی خپله د استعمار لپاره کار کوي، د اشغال کونکو سره همکاري کوي، د استعمار لپاره همدوی فعالیت کوي، یوه ډله یې د آی ایس آی (ISI) لپاره فعالیت کوي، بله ډله د روافضو لپاره او بله ډله یې بیا د غرب لپاره په خدمت بوخته ده.

ورونو!

راځئ، دلته به د استعمار په پنځو انواعو یا اقسامو لنډ بحث وکړو.

د استعمار انواع

1. سياسي استعمار
2. نظامي استعمار
3. اقتصادي استعمار
4. ثقافتي استعمار
5. ټولنيز (اجتماعي) استعمار

مخکې موږ وويل چې هر استعمار تر شا يوه انگېزه لري، لکه څنگه چې د تجارتي استعمار شا ته د سيکولر اقتصاد ترويجول هدف دی، دغسې د نظامي استعمار شا ته انگېزه او هدف د خاورې اشغال او نور ډول ډول استعمار ته زمينه سازي ده، د سياسي استعمار شا ته د ديموکراسۍ د حاکميت او ترويج انگېزه پرته ده، د ثقافتي او فرهنگي استعمار شا ته بيا د سيکولر تعليم او د غربي فرهنگ، کفري ادبياتو او د ژورناليزم په مټ د فکري جگړې يوه انگېزه پرته ده، همدا راز د اجتماعي استعمار شاته بيا د سيکولر تعاملاتو، معاملاتو راکړې ورکړې، ناستې ولاړې، آداب، احترام، رسم او رواج، حقوق او مدني آزاديو په نوم د نورو ډېرو بې لاريو انگېزه پرته ده.

نو طالب ته وايو! چې لږ مو غوږونه خلاص کړئ، د استعمار انواع او اقسام وپېژنئ، يواځې په نظامي برخه کې اشغال نه وي، بلکې د

اشغال نورې بڼې چې نن سبا يې تاسې اشغال کړي ياستې، دا له نظامي اشغال څخه ډېرې خطرناکې او زيان رسونکي دي.

طالب اوس د اقتصادي استعمار له لورې مستعمره دی، د اقتصادي استعمار په پايله کې سيکولر اقتصاد حاکم وي، لکه د طالب په بانکي سيستم او نړۍ سره د نورو اقتصادي راکړو ورکړو په برخه کې چې حاکم دی، د دغه سيکولر اقتصادي حاکميت ترڅنګ دا په اقتصادي استعمار کې چې سودي نظام، اختلاس او اختلاق او نورې بڼې مروجې دي، هغه بيا بېل بحث دی.

که غواړې چې د سيکولر اقتصاد له استعمار څخه استقلال تر لاسه کړئ، نو ته به د سيکولر اقتصاد سره مبارزه کوي، بيا ته دعوه کولای شې چې ما اقتصادي استقلال تر لاسه کړی، زموږ د ډېر بې فکره دښمن سره مخه ده، چې د استقلال وهي خو نور په يوه برخه کې هم مستقل نه دي، نه استقلال شته او نه نوره آزادي لري، په دې باټو او نارو، تشو شعارونو او خبرو دا نا خبره عوام دوکه کوي او غولوي يې. د نظامي استعمار په نتيجه کې اشغال رامنځته کيږي، نو که ته غواړې چې د دې استعمار څخه استقلال حاصل کړې، نو ته بايد د دښمن سره نظامي مبارزه وکړې تر څو استقلال واخلي، هر وخت

چې دې اشغال په مکمله توګه له منځه یوړ بیا ته دعوه کولای شې چې ما نظامي استقلال ګټلی.

طالب خو په نورو برخو کې مستعمره و او دی، بلکې په نظامي برخه کې هم استقلال نه لري، تاسې نه ګورئ څلورویشت ساعته د افغانستان فضا د کفارو په واک کې ده او چې چپرته یې زړه وغواړي، هلته عملیات کوي او بیا چې کوم ځای هدف وګرځوي په ثانویو کې یې تخریبوي، خو دوی دومره سپین سترګې دي چې بیا قانع کیږي هم نه، د ډرون بریدونه بیا د ځمکې څخه ځمکې ته د ویشتل شویو میزایلو سره توجیه کوي او دا شپه او ورځ یې چې په سر ګرځي دا ډرونونه ورته نه ښکاري که ورته ښکارېدی، نو چپرته خو به یې پرې د توفانچې ډز کړی وی، مطلب دا که مستقل وي نو دوی ته خو ښه پرمختللي وسایل کفارو پریځي دي ولې دا ډورن نه ولي، خو نه داسې نه ده دوی مستقل نه دي.

همدارنگه د سياسي استعمار په نتیجه کې دیموکراتیک نظام رامنځته کیږي، که ته غواړې چې له دیموکراسۍ څخه استقلال واخلي، نو ته یې باید په مقابل کې سياسي مبارزه وکړې، همدا شان که ته غواړې چې فرهنگي استعمار ختم کړې او دا دعوه وکړې چې ما استقلال تر

لاسه کړی، باید سیکولر تعلیم او سیکولر نصاب سره مبارزه وکړې،
 ځکه چې همدا د استعمار ریښې او جرړې دي.

سیکولر تعلیم د استعمار لپاره فکري مامورین روزي، تعلیمي نصاب
 چې د سیکولاریزم په اساساتو ولاړ وه نو بیا دا دعوه مه کوه چې ما
 استقلال تر لاسه کړی، نه! اسلامي نړۍ اشغال وه او اشغال ده،
 یوازې په گوډه ویلو باندې خوله نه خوږه کیږي، چې جشنونه د
 استقلال په نوم راجوړ کړې او د خلکو په سترگو کې خاورې وشیندې
 نو ته به رښتیا **آزاد** حساب شې؟ نه داسې نه ده.

دوی ته وایو!

نن تاسو دعوه لرئ چې استقلال مو اخیستی، ستا په ښونځیو او
 پوهنتونونو کې کوم نصاب تدریسېږي؟

دا خو هماغه نصاب دی چې تر پروډه په دیموکراتیک نظام کې
 تدریس کېده، پرون هم تعلیمي ادارو ته غربي مؤسساتو بودیجه
 ورکوله او نن هم هماغه سیکولر نصاب دی، هماغه غربي مؤسسات
 دي چې تاته بودیجه درکوي، هماغه زاره معلمین او زاره مامورین
 دي او له هماغه ادارو ورته معاشونه، کتابونه او قرطاسیه راځي،
 توپیر په څه کې دی؟

او استقلال مو په څه کې تر لاسه کړی دی؟

نو ته په کوم دليل د استقلال دعوه کوې؟

طالبه!

ته فکر کوې چې ستا په دې نارو او شعارونو به نور خلک هم دوکه کړې؟ نه هېڅکله داسې نه ده، ټول خلک ستا په څېر نه دي!
 نو تر څو چې همدا سيکولر نصاب وي او همدا شرقي او غربي ادارې مو ملاتړ کوي تاسې به همداسې مستعمره ياست.
 همدا شان د اجتماعي استعمار په نتيجه کې يو سيکولر فرهنگ، سيکولر اخلاق، فحشا، د غرب عادات، رسومات او د هماغو په نقش قدم تلل رامنځ ته کول دي، نو که له طالبه وپوښتو چې تا په څه کې تغيير راوړی او په څه کې مستقل يې؟

په تلویزونونو کې هماغه زاړه پروگرامونه او هماغسې د نارینه او ښځينه و شريک بنډارونه، هماغسې په ادارو کې د نارینه او ښځينه و شريک مجلسونه او کارونه، هماغسې د فحشا او عياشې مجلسونه، هماغسې نمانځنې، مراسم غونډې او د غرب په تقليد برابر کارونه ...
 په ځای د دې چې له شريعت څخه خلاف جوړه شوې د مرتد امان الله مقبره ونړوئ، تاسې ورځی د هماغې د فکر او پالیسۍ د لمانځنې په هدف ورته په قبر د گلونو گڼې ږدئ، د خپلو بادارانو په څېر مو خپلو اخوندانو ته په لارو کې قالينې هوارې کړې وي او هسې د

نمايشي کارونو په ترسره کولو کې هم د هغوی په نقش قدم روان یاست، د پټۍ پرې کولو او هماغسې په قالینو په نازو نخرو تلوو کې له هغوی کم نه یاست، کله نو بیا د غرب په فکر او فرهنگ برابر د خپلو مشرانو تلین هم لمانځی او د خپلو مشرانو عکسونو ته د گلونو کیدۍ ږدی، په یو مېز یې د غریبانو په څېر په کتابچو کې خاطرې لیکي، ستاسې کوم عادت، کوم اخلاق او کومه ناسته ولاړه مستقله ده؟

نو که ته غواړې چې فرهنگي استقلال تر لاسه کړې سیکولر فرهنگ، ادب، رواج او عادتونو سره باید مبارزه وکړې او د ټولني څخه د دې رېښې ختمې کړې، بیا ته دوه کولای شي چې ووايي، ما اجتماعي استقلال تر لاسه کړی دی.

کله چې دې په دې پنځه برخو کې استقلالیت تر لاسه کړ، نو بیا ته دوه کولای شي چې ته مستقل یې.

مجاهدینو ورونو!

د استعمار په ډولونو ځکه خبره کوو چې مور او تاسې په دې پوهه شو او استعمار په تمامه معنا وپېژنو او په دې هم وپوهیږو چې مور څه وخت او په کوم حالات له استعمار څخه خلاصی موندلی شو.

اقتصادي استعمار

مور هغه وخت له اقتصادي استعمار څخه خلاصی مومو کله چې زموږ اقتصاد مستقل، د کفارو له سلطې آزاد او په دې برخه کې موږ د هغوی له احتیاجه خلاص شو.

تاسې ژوندی مثال د طالب د واک لاندې افغانستان کتلای شی چې په ټولو برخو کې مستعمره دی، هغه که نظامي، اقتصادي او فرهنگي برخې دي او که نورې سياسي، اجتماعي او هر اړخيزې برخې دي، په ټولو برخو کې مستعمره دی، هسې طالب د استقلال په تشو نارو له مستعمرې نشي آزادېدلای ترڅو په عمل کې استقلال پلي نه کړي.

کفار چې تل د کوم هېواد د استعمار اراده وکړي، نو لومړی یې د اقتصادي استعمار لاندې راوړي، په دوهم قدم کې بیا د نظامي استعمار هڅه کوي او په درېم قدم کې خپل سياسي استعمار تطبیقوي، بیا غواړي همداسې مخ ته لاړ شي، نصاب ته تغیر ورکړي او بیا نو د سياسي استعمار په زور فرهنگي استعمار ته لاره هواروي او بالاخره مکمل ټول بنیادونه او بنسټونه استعماروي، که هغه تعليمي ادارې دي، که حقوقي، سياسي او اجتماعي ادارې دي او که حتی روغتیايي ادارې دي دا ټول مستعمره کېږي.

که ته غواړې چې استعمار ته شکست ورکړې، نو په اقتصاد باندې یې شروع وکړه، وروسته بیا نظامي برخې ته توجه زیاته کړئ او په نظامي ډگر کې به شکست ورکړې او بیا به معارف او تعلیم تربیه د استعمار نه خلاصه کړې، نصاب کې به تغیرات راوړې، بالاخره چې دا ټولې برخې دې مستقلې کړې، نو خپله ټولنه به دې له استعمار څخه ژغورلې وي.

که اقتصادي استعمار کې د اوله استقلالیت تر لاسه نه کړو نو ته بیا هېڅ کله هم نشي کولای د استعمار نورو ډولونو سره مبارزه وکړې، ځکه که ته د یو کافر او مرتد سره رابطه وکړې او مال ترېنه واخلي او بیا بل کافر ورباندې ووهې، ته هېڅ وخت نشي کولای آینده کې مستقل نظام ولرې، د تنظیمونو او طالبانو تش په نوم د جهاد مبارزه زموږ دې خبرې ته روښانه دلیل دی.

الحمدلله صرف د خلافت مجاهدین دي چې هر بخش کې مستقل دي، ولو که نن کمزوري دي، خو الحمدلله د ستن نه تر تار پورې هر څه یې مستقل دي او په همدې اساس د الله رب العالمین نه هیله لرو چې نژدې وخت کې د استعمار ټول ډولونه د ماتې سره مخ شي.

هند د انگليس لخواه د اقتصادي او تجارتي اړيکو په مټ استعمار شو خو بېرته هند د اقتصاد له لارې انگليس ته شکست ورکړ او ځان يې د انگليس د استعمار څخه خلاص کړ او استقلال يې واخيست.

تاريخ کې راځي چې گاندي يوه اوزه ساتلې وه او د هغې اوزې شېدې يې کلونه کلونه استعمال کړې وې، بالاخره کله چې انگليس شکست وخوړ، د اروپا پارلمان گاندي ته بلنه ورکړه چې پارلمان ته راشه بيان وکړه او په دې وغږېږه چې هغه کوم علتونه وو چې تاسې د انگليس د استعمار څخه استقلال واخيست؟

وايې گاندي ورته جواب کې وويل: چې زه درځم، خو په يو شرط او هغه دا چې زه به ځان سره اوزه هم پارلمان ته درولم " هغوی ورته وويل: "موږ ته وخت راکړه، زموږ په قانون کې دا نشته، چې حيوانات دې پارلمان ته داخل شي" بيا يې يو قانون تازه تصويب کړ چې په هغې کې ليکلي وو چې هېڅوک حق نه لري چې د حيوان سره پارلمان ته داخل شي پرته د گاندي د اوزې څخه، دلته د گاندي همدا عملي دښمن ته بنودل چې د کومې لارې او څنګه يې استقلال تر لاسه کړو؟

نو په همدې اساس دښمن دا درک کوي چې په کومه طريقه موږ څخه خلک استقلال اخلي، نو کفار او غرب خصوصاً امريکا غواړي چې ټوله

دنيا د خپل استعمار لاندې راوړي، د دې هدف لپاره يې په ميليونونو انسانان له منځه يوړل، د دنيا په هر گوټ كې چې چا سر پورته كړي او د دوى گټو ته يې خطر پېښ كړي، له منځه يې وړي او هېڅ رحم يې ورباندې نه دى كړى او خصوصاً مسلمانان خو بيخي سر جيگېدو ته نه پرېږدي، تاسې وليدل چې په شام او عراق كې اسلامي دولت خلافت اعلان كړ او په كم وخت كې يې خپل مستقل اقتصاد جوړ كړ، دوى له نهايت زياتې وارخطايي سره مخ شول او په دې وپوهېدل چې اوس نو مسلمانانو د استقلال هغه اصلي سرچينه او مفهوم وپېژانده او كه دا اسلامي امت راپسې يو حل راوينس شو، نو بيا يې كنټرولول سخت دي، په ډېر شدت او په ډېر زيات وحشت او په ډېر سرعت سره يې په هغوى هر قسمه ټكنالوژي استعمال كړه، لومړى كار يې دا وو چې هغه منابع چې اسلامي دولت د هغې له لارې خپل اقتصاد قوي كاوه، هماغه منابع او سرچينې د بمبار لاندې ونيوې او هغه د تېلو او نفتو څاه گانې يې له منځه يوړې چې د نورو منابعو په شمول د اسلامي دولت اقتصاد يې پياوړى او مستقل كړى وو او بيا يې نو په همدې وحشتونو كې حتى زنانه او ماشومان هم د اور د سرو لمبو خوراك كړل، دا هرڅه د كوم هدف لپاره؟

د دې لپاره چې چپرته دا فکر او عقیده دنیا ته خپره نشي، دوی د اسلامي دولت فکر، عقیده منهج او تگلاره پوره بڼه پېژني او په نړۍ کې له هېچا هم دومره ډار نه لري لکه له اسلامي دولت څخه یې چې لري، وجه دا ده چې دوی په دې پوهیږي چې همدا یوازینی دولت دی چې دوی سره په هر ډگر کې د سیالی جوگه دی او په هره برخه کې ورسره د مقابلي او د دوی د ماتې لپاره خپلې مستقلي برنامې او نقشي لري.

سياسي استعمار

دا استعمار دوه صورته لري، اول صورت يې د اشغال په زور حاکمیزې او دويمه نوع يې **استعمار الحمايه** دی.

اکثره خلک دا فکر کوي چې افغانستان کې امریکا ماته وخوړه او نظامي استقلال ترلاسه شو، حال دا چې امریکا په خپله خوښه نظام د اشرف غني څخه واخيست او طالب ته يې وسپاره، امریکا خپل عساکر وويستل، لېکن استعمار په خپل ځای پاتې شو که هغه سياسي، اقتصادي، اجتماعي او آن نظامي استعمار دی، ټول په خپل ځای پاتې دی او فقط خلکو ته په سترگو کې د خاورو شيندلو يوه هڅه وشوه، خو ناکامه شوه او بېرته استعمار په خپل اصلي شکل کې اوس خپل ټول کارونه مخ ته وړي.

د يو اشغال شوي هېواد څخه چې کله کفار وځي نو يا به د اسلامي قوانينو موافق دا وتل کوي او يا هم دا وتل به يې د بين الملل د قانون په چوکاټ کې وي.

د اسلامي قانون موافق کله چې کفار د يوې خاورې نه د قتال په زور شړل کېږي نو د وتلو نه وروسته بيا هلته د دوی قانون او خبره نه چلېږي او شاته خپل قوانين او اصول نه پرېږدي په بل تعبیر باندې د کفارو وتلو نه وروسته بيا د دښمنۍ اصل کفارو سره په دوستۍ

نه بدليږي .

اما که چپرته یو هېواد د بین الملل د قانون په اساس د نظامي اشغال څخه خلاصیږي، نو اول هلته به اشغالگران د استعمار الحمايه تړون امضا کوي، دویم خپل قانون او اصول هم شاته پرېږدي، مطلب د وتلو نه وروسته هم د دوی خبرې هلته پوره چلیږي او کفارو سره راشه درشه او دوستي هم خه د زړه له خلاصه شروع کیږي، لکه نن د کفارو خبره چې افغانستان کې چلیږي او طالب هم د دوستۍ غېږه ورته خه په اخلاص خلاصه کړې ده.

مجاهدینو ورونو!

د استعمار الحمايه مانا دا ده چې اشغالگر په زور له تا څخه دا تعهد او ضمانت واخلي چې له ما او زما له متحدینو څخه به دفاع کوي، لکه د دوحې تړون چې دی دا استعمار الحمايه تړون دی، امریکا د خپل حفاظت تړون پر طالب په زوره امضا کړی دی.

په بل تعبیر، استعمار الحمايه مانا دا ده چې یو هېواد خپل حفاظت او د امنیت ساتل په هغه هېواد باندې جبري کوي چې هغه یې مخکې اشغال کړی و، نن سبا امریکا په زوره په طالب باندې خپل حفاظت لازمي کړی، امریکا خپله هم په خپلواکه توګه د افغانستان فضا په خپل اختیار کې نیولې ده او لاندې داخل کې یې هم هر طرف هر ډول

رياستونه فعال دي او هم يې طالب باندې په زوره امضاء كړې چې زما او زما د متحدينو ټولو امنيت به ساتي چې همدې ته سياست كې استعمار الحمايه وايي.

مجاهدينو ورونو! هېڅ وخت د كفارو له لورې په يوه سيمه او هېواد كې نظامي اشغال دايمي نه وي، مخكې مو وويل چې لومړی استعمار چې دی، هغه اقتصادي استعمار دی چې نظامي استعمار ته هم زمينه سازي كوي او نورو ته هم، چې كله نظامي استعمار رامنځ ته او سيمه اشغال شي، بيا نظامي اشغال سياسي استعمار ته زمينه سازي كوي او بالاخره يو اشغالگر (ديموکراتيک) نظام حاکم كړي ترڅو د استعمار نورو ډولونو ته زمينه سازي وكړي.

كله چې نظام ديموکراتيک شو نو بيا جامعه خپله سيکولر تربيه کيږي، كله چې يوه ټولنه د سيکولريزم په فکر او عقیده تربيه او وروزل شوه او مکمل د سيکولريزم سره آشنا شوه او د سيکولريزم د دنيوي خوندونو او رنگونو په رنگ او خوند کې ډوبه شوه، بيا هلته كفار خپل هدف ته ورسېدل، بيا نو هلته نظامي حضور ته نوره اړتيا نه وي، هلته بيا كفار خپل نظامي حضور کموي او يا يې بيخي ختموي او هغه هېواد تخليه کوي او بيا هملته د دوی مامورين د دوی پاتې ماموريت ترسره کوي، بيا نو د لمډې خټې لږې اوبه بهانه

وي، تياره ټولنه د سيکولر په رنگ رنگ شوې وي، بيا دومره کار نه غواړي فقط يوه څارنه او ځينې تطبيقات مهم وي، چې دا کار بيا د استعمارگرو قوتونو له لورې په هغه سيمه کې واک ته د رسول شويو حشراتو په واسطه آساني سره کولای شي. نو ځکه امريکا خپل نظامي حضور ختم نه کړ، بلکې د هغې بڼه يې وربدله کړه، نور د فکري جنگ عسکر يې خپل کار مخې ته وړي او جاسوسي شبکې يې هم په هېواد کې بڼه قوي فعالې دي.

تاسې په دې فکر وکړئ، چې دوی ولې پوره (۲۰) کاله په افغانستان کې پاتې شول؟

په دې خاطر چې که يو ماشوم پيدا هم شي، نو په شلو کلونو کې بلوغ ته رسيزي او په سيکولريزم کې رالويږي، هغه بيا يو سيکولر ځوان دی، د اوه کلنۍ نه چې کله ماشوم په بڼه او بد پوه شي، د دې په ذهن کار شروع شي تر ماسټرۍ او دوکتورا پورې، بيا نو له دې غټ سيکولر انسان جوړ شي او بيا د همدې کفارو په گټه او د اسلام په ضد مبارزه پرمخ بيا يې الا ماشاءالله، نو امريکا هم دلته پوره يو نسل د سيکولريزم په فکر او عقیده وروزه، دوی د همدې يوه نسل د روزنې لپاره پوره شل کاله دلته خپل شتون لازمي باله، اوس نو د دوی کار آسانه شوی او له دوی پرته يې د دوی د لاس لاندې مامورين

هم کولای شي چې دا ماموریت مخکې د جمهوریت مرتدینو مخ ته وړ او اوس یې طالب ترسره کوي.

نو په همدې اساس مجاهدینو ورونو! تاسې هڅه وکړئ چې په دې اړه خپله مطالعه قوي کړئ، نوره څېړنه وکړئ، خپله علمي سویه لوړه کړئ، په نړۍ کې هېڅ تنظیم او ډله نوره پاتې نه شوه چې د اسلامي نظام لپاره هر اړخیزه مبارزه وکړي او یا اسلامي نظام قایم کړي، دغه کار اوس صرف او صرف اسلامي دولت ته پاتې دی، همدغه د اسلامي دولت مجاهدین دي چې د نړۍ په لږ بر کې خپل هڅه کوي او قرباني ورکوي، خپلې غوښې شیندي، د هېڅ کافر او مرتد سره معامله نه کوي، صرف او صرف د رب العالمین مدد ورسره دی، په خپل رب باندې یقین او باور لري، د هېچا د ملامتۍ څخه نه وپریږي او د خپل صفا منهج په دفاع کې چې هغه نبوي منهج دی، د ټولې دنیا کفارو او مرتدینو سره په جگړه کې خپله سینه سپر کړې او تر هغې پورې به جهاد او هر اړخیزې مبارزې ته دوام ورکوي تر څو په ځمکه فتنه ختمه او دین خالص د رب العالمین لپاره شي.

څنگه پوه شو، چې یو هېواد د سياسي استعمار لاندې دی، په داسې

حال کې چې د استعمارگرو نظامي قوت هم نشته؟

نو په ډېره آسانه تاسې پوهېدای شئ، تاسې وگورئ هر هغه هېواد

چې په اقتصاد کې بل هېواد ته محتاج وو، پوه شه چې دا هېواد د هغه هېواد د سياسي استعمار لاندې دی، چا ته چې په اقتصاد کې مجبوره دی او هغوی ته یې خولې وازې کړي او لاسونه او کچکولونه یې ورته نیولي.

لکه طالب چې امریکا ته نیولې، اوس تاسې څه فکر کوئ، دا هره اونۍ چې امریکا د میلیونونو ډالرو کڅورې رالیري، دا پرې د طالبانو قلنگ دی او که له امریکا څخه باج اخلي او یا دا چې د افغاني نویو بانکونو څخه یې ورته باردارې طیارې راپکې کړي وي او یا هم نورې پټې او ښکاره په ټنونو مرستې ورته راروانې دي، دا د کوم هدف لپاره دي؟

دا ځکه چې نن سبا افغانستان د امریکا له لوري د سياسي، اقتصادي، اجتماعي، ثقافتي او حتا نظامي استعمار لاندې دی، امریکا د ځینو مصلحتونو په بنا فقط د استعمار شکل ته تغیر ورکړ، نظامي استعمار یې په استعمار الحمايه بدل کړ او د همدې تغیر لپاره دا لازمه وه چې د اشرف غربي له ادارې واک واخلي او قطري طالبانو ته یې وسپاري، څومره گټه چې امریکا د استعمار الحمايه په چوکاټ کې وکړه هغه یې په نظامي استعمار کې نشوه کولای، مخکې د امریکا په نظامي حضور چې څومره لگښت راتللو او یا یې د تېر جمهوریت

د مرتدينو غټې خيټې په څومره ډالرو ډكولې، اوس نو هغه هر څه ورته بچت پاتې شول، اوس يې نو چې كله په دوحه كې طالبان د استعمار الحمايه په پري وتړل، نو نه يواځې دا چې خپل ډېر ډالر يې سپما كړل، بلكې مخكې يې چې د جمهوريت په مرتدينو كوم شرطونه منلي وو او هغوى يې تر ډېره په پلي كولو كې پاتې راغلي وو، نو اوس يې نسبت مخكينيو ډالرو ته په ډېرو كمو ډالرو په طالب ومنل، دوى سره يې د نورو گڼو شرطونو په منلو دا هم لاسليك كړه چې د اسلامي شريعت فقط تشې نارې به وهى، نور به كومه ديموكراسي چې موږ په دوحه كې د شريعت په نوم ډيزاين كړې، دا به تطبيقوى، مشران به درته ذهنيت سازي كوي ترڅو مو كشرخېل مكمل د ديموكراسۍ كړى ته سرونه راداخل كړي، نور به د جهاد نارې هم نه وهى، بهر د مؤمنانو په ځپلو كې به هم د نورو استعمارگرو قوتونو حمايه كوى او د افغانستان په داخل او بهر كې به د امريكا دښمن ستاسې دښمن او دوست به يې ستاسې دوست وي، د افغانستان په داخل او بهر كې به زموږ امنيت او گټې ساتى، مسلمان مجاهد ته به په افغانستان كې ځاى نه ورکوى، هغه د بليک واټر (Black Water) وظيفه چې مخكې موږ مستقيم په غاړه درلوده، اوس به هغه وظيفه خه په اخلاص سره تاسې سرته رسوى، نو تاسو ته به هفته كې دومره ډالر

رالېږل كيږي او دا ستاسې معاش دى، چې زموږ حفاظت او د دې نورو شرطونو د پلي كولو په مقابل كې دركول كيږي، دا د طالبانو حال دى خو نه پوهيږو چې دوى څنگه پوهه كړو او څه ترتيب باندې د دوى خير خواهي وكړو او د كفر كولو څخه يې لاس بند كړو؟

علماء چې د استعمار په اړه څومره كتابونه ليكلي، نو استعمار يې په

دوه شكله تقسيم كړى:

1. استعمار القديمة

2. ماډرن استعمار

يو ته وايي استعمار القديمه چې په مخكنى زمانه كې وو او بل ته يې د مډرن استعمار نوم ور كړى چې دا اوسنى استعمار دى، چې اكثره هېوادونه د دې نوي استعمار لاندې دي، خو بيا هم همدې استعمار ته د استقلال نوم ور كوي، د اسلام په سياسي نظام كې خو دا يو منل شوى حقيقت دى چې تر څو جهاد فرض عين وي، نو تر هغې استقلال نشته، طالب اصلاً د امريكا سره استعمار الحمايه تړون لاسليك كړى چې زموږ خاورې څخه به هېڅ كافر او مرتد ته هېڅ خطر نه وي، خو نوم يې د استقلال ور كړى.

قديم (پخواني) او مدرن (اوسني) استعمار ترمنځ توپير دادی چې پخواني استعمار کې شرط د ځمکې اشغال وو، مگر اوسني استعمار کې شرط نظامي اشغال نه بلکه استعمار الحمايه دی، اوسني استعمار کې حتمي نه ده چې خاوره دې اشغال شي، اوسني يعنې مدرن استعمار کې د يو هېواد اقتصاد او اجتماع د استعمار لاندې ساتل کيږي، لکه نن سبا افغانستان د امريکا لخوا په نوی بڼه د

استعمار لاندې دی، صرف د استعمار نوع بدله شوې، نور هېڅ تغير په کې نه دی راغلی.

مجاهدينو ورونو! د اسلام په سياسي نظام کې د **(استعمار الحمايه)** حق دا د اسلامي دولت دی چې کفري نړۍ د استعمار الحمايه لاندې وساتي، يعنې اسلامي دولت به يا له کفارو څخه په زور ځمکه نيسي او قتال به ورسره کوي تر څو کفار جزيې ورکولو ته اړ کړي، دغه وخت کې ورسره د مسلمانانو دولت د استعمار الحمايه تړون کوي،

يعني په زور په كفارو دا امضاء كوي چې د مسلمانانو د دولت ساتنه به كوي، مخالف كس ته به خپله ځمكه كې ځای نه ورکوي او د دوی له طرفه به هېڅ يو مسلمان ته كوم خطر نه وي متوجه، دا كار به په زور په كفارو عملي كيزي.

خو اوس خبره برعكس ده، اوس كفار يا د مسلمانانو ځمكې اشغالوي او يا په مسلمانانو د طالبانو په څېر په زور واكمن كړای شويو څخه استعمار الحمايه تړون لاسليكي، يعني ورته وايي مونږ ته به ستاسې له خاورې نه هېڅ خطر متوجه نه وي او نه به زموږ دښمن ته ځای ورکوي او داخل كې به مو هم انتحاري قطعات نور زموږ امنيت ساتي.

دوی خو د اسلام دين خلکو ته د يو سوالگر، مغلوب، يو فقير او بېچاره دين په حيث معرفي كړی، دنيا ته يې د يو بې غيرته او بې نظامه او بې ارزښته دين په توگه معرفي كړ، دا حالت امرېكې له قصده راوست چې دوی ته يې دا هېواد تسليم كړ، د نورو اهدافو سره يې يو هدف د دې تړون څخه دا وو چې خلکو ته د دوی د نظام په شكل كې اسلامي نظام يو داسې نظام معرفي كړي چې دا خو يو فقير او سوالگر نظام دی چې په مستقله توگه د خپلې خولې مړی نشي پيدا كولاى، د يو څه لپاره ورسره هم حل لاره نشته، امريكا دلته څو

گټې وکړې، يو خو يې تېر جمهوريت خلکو ته داسې يو سخي او غني نظام معرفي کړ چې هغه نو د هر درد دوا وه بيا يې د حقيقي اسلامي نظام د مخې نيولو په هدف خلکو ته په دوحه کې ډيزاين شوی پاکستانی جعلي اسلام د حقيقي اسلام په نوم د طالبانو په لاس راوړ چې خلک په آينده کې په فکري لحاظ هم نور د اسلامي نظام نوم اخیستو ته تيار نشي، يعنې خلکو ته يې دا وښوده چې دا مسلمانان د کوم اسلامي نظام دعوه کوي، هغه نو دغه اسلامي نظام دی، دا دی تاسې يې وگورئ طالبانو حاکم کړی دی، په اوسني وخت کې دا نظام د کوم درد دوا دی، ټول خلک ترې په تېښته دي، يو وحشت، بدبيني، کينه، تعصب، لوړه، فقر څخه ډک کفارو ته اړ، محتاج او د سوالگرو نظام دی.

يعنې د دوی په شکل يې ټول مسلمانان دنيا ته په نظام د نه پوهېدونکو او احمقانو په حيث معرفي کړل، چې بيا څوک په آينده کې د اسلامي نظام غوښتنه ونه کړي، حال دا چې دا اسلامي نظام نه دی، دا د اسلامي نظام نماينده گي نشي کولای، دا يو وطن پرسته او بې دينه ډله ده او دا جنگ هم دوی د قدرت او چوکۍ لپاره کولو، دوی سره د منصب لاسته کولو درجې پټاؤنه او انفجارات دي، معلومه خبره ده چې دوی همدې چوکۍ او منصب لپاره کار شروع کړی وه،

نه يې اسلامي نظام مقصد وو او نه په اسلامي نظام او شرعي سياست خبر دي، دا لونگی او دا ږيري لکه د هندوانو په څېر د دوی رسم او رواج دی.

دا نور هېوادونه چې هسې ظاهري استقلال لمانځي، په حقيقت کې دا يو هم حقيقي استقلال نه لري، دوی تش په نوم اسلامي هېوادونه دي، هغه که پاکستان دی، ازبکستان، ترکمنستان، تاجکستان، ترکیه، قطر، عربستان ... او نور دا ټول د استعمار لاندې دي، څوک د امریکا د استعمار لاندې وخت تېروي، څوک بيا د روس د استعمار لاندې د ذلت څخه پکې شپې سبا کوي او څوک بيا د چين او برتانيه د بيرغ لاندې دي، دا هېوادونه آزادي نه لري هم يې اقتصاد د استعمار لاندې دی او هم يې اجتماع او هم يې سياست او هم يې ثقافت، صرف نظامي استعمار کې اشغال نشته دی او د استعمار الحمايه تړون لاندې دي، نور ټول په ټوله دوی د شرقي بلاک او د غربي بلاک د استعمار لاندې خپل نفس اوباسي او تش په باټو کال کې يو ځل د استقلال په نوم جشنونو کې غېر مستقيم د نړۍ کفارو ته صراحتاً اعلانوي چې زموږ له خاورې څخه يو کافر او مرتد ته هم خطر نشته دی او موږ خپل وظيفه په درست شکل انجاموو، مانا همدا ستاسو استعمار الحمايه تړون لاندې وخت تېروو او ورته وفاداره يو.

راشه طالب ته دوی خو نه ظاهري استقلال لري او نه حقيقي استقلال لري، لکه ماشومان چې نانځکې لوبوي دغسې پرې د نړۍ کفار لوبې کوي او طالب مشران لکه د نانځکو لوبوي، دا بېچاره گان نن په دې سوله چې اصل کې تسليمي ده، امريکا له سره تر پښو بند په بند تړلي، په دې دريځ چې دوی نيولی دی، اسلام ته قطعاً خیر نشي رسېدلای او بلکې اسلام ته ضرر رسوي او اسلام بدناموي، دا بېچاره گان ملامته ندي ځکه دوی پرته د چوکۍ او واک څخه بل هدف نه لري او د همدې قدرت لاسته راوړلو لپاره هر څه ته تيار دي.

آيا د اسلام په سياسي نظام كې د استقلال لمانځنه شته؟

د طالبانو له لوري د استقلال په نوم د ورځو لمانځنه او تجليل د ټولو هغه بين المللي پولو د قبوليت په مانا دي چې د دوى تر منځ كش شوي دي، د نړيوالې جگړې وروسته چې كفارو د دوى تر منځ پولې وويشلې، د همدې پولو ساتنې او د وطنيت د عقيدې منلو ته دوى استقلال وايي.

دا كړبنې او ویش د لومړۍ نړيوالې جگړې په نتيجه كې رامنځ ته شوې، د زورواكو لخوا خطونه كش شول، چې دا افغانستان او دا يې پاکستان او دا تاجكستان او همداسې نور...

د مسلمانانو خاوره يې ټوټه، ټوټه كړه او هر ملك د كفارو لخوا جدا جدا استعمار شو او بيا په هغې كې يې د قوميت او د قوم پرستۍ درسونه شروع كړل، نن دې حالت ته دا قوميت رسېدلى دى چې د يو هېواد خلك او په نوم مسلمانان كافر ته دومره په بده سترگه نه گوري چې خپل د گاوندي هېواد عام مسلمانانو ته گوري.

لكه نن چې يو افغان يو پاكستاني ته او يا يو پاكستاني يو افغان ته په بد نظر گوري، د دوى ترمنځ يې د نورو گڼو تعصبونو او نفرتونو او اهدافو د تطبيق تر څنگ د قومي تعصب او مرض زهر هم شيندلي، چې د كور پياله يې هم ماته شې وايي دا د پاكستان كار دى بل طرف

گاونډ کي يې ملحد چينايان، کمونيست روسان او د صحابه و دښمنان روافض پراته دي خو د حوادثو اتفاقات بيا يو هم دوی ته نه نسبت کوي، مستقيم يی گوته پاکستان ته نيولي وي، پاکستان يو کفري نظام او حکومت دې خو عام مسلمانان هم په کثرت سره هلته موجود دي چه هغه ټول زموږ وروڼه دي او هغوی ته د دال خورو او نورو نسبتونه دا د جاهليت د افکارو څخه سرچينه اخيستونکي او مردود نظريات دي.

د اسلام د سياسي نظام يو صفت دا دی چې دا به نړيوال وي، په کومه محدوده او د خاورې په احاطه کې به راگېر نه وي، د دې نظام له تأسيس څخه پيل تر قيامته به دا نظام اسلامي او عالمي وي، ځکه الله تعالی خپل رسول ته فرمايي:

﴿قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ فَأَمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ﴾ [الأعراف: 158]

ژباړه : اې پيغمبره ووايه : اې انسانانو! زه ستاسې ټولو لوري ته د هغه الله استازی يم چې د آسمانونو او ځمکې د باچاهۍ مالک دی، له هغه پرته بل الٰه نشته، هماغه ژوند بښي او همغه مرگ ورکوي، نو

پر الله او د هغه پر هغه نبي اُمي استازي ايمان راوړئ، چې الله او د هغه نبونې مني او د هغه پيروي غوره کړئ، هيله ده چې تاسې سمه لاره ومومئ.

الله جَلَّالَهُ رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ د يو قوم لپاره نه دی رالېږلی، بلکې د نړۍ انسانانو او پېريانو ته يې رالېږلی، بل نبي دنيا ته نه راځي، نو اسلامي نظام به د يوې منطقي پورې محدود نه وي، بلکې د اسلام سياسي نظام به نړېوال نظام وي، کومې کرښې چې کفارو کش کړي، دا به له منځه ځي، ټول مسلمانان به په يو نظام او يو رهبر يعني خليفه باندې راټولېږي، نو هر مسلمان ته په کار ده چې يو نړېوال فکر ولري، تر يو سيمې يې نظريه محدوده نه وي، د نړۍ په هر گوټ کې د مسلمان په درد ودرېږي او په خوشحالي يې خوشحاله شي او د قوم پرستۍ او ډل بازی څخه ځان لرې وساتي يعني د طالبی فکر او عقيدې څخه ځانونه لرې وساتي، چې دوی د قوميت په مرض اخته دي، دا يو داسې مرض دی چې د کنسر نه هم سخت مرض دی، د دنيا په گوټ گوټ کې مسلمانان دې د کفارو او مرتدينو په زندانونو کې شکنجه کيږي، د مسلمانانو د خویندو بې عزتي دې کيږي، د نړۍ کوم هېواد نه دی چې د هغوی په زندانو کې نن مسلمانې خویندې د اسارت شپې او ورځې نه تېروي او ته بيا په داسې حال کې د استقلال

چغې او چکې وهې، دا کوم استقلال دی او ته بدبخته بيا د هماغه کفارو او مرتدينو سره دوستي او راشه درشه پالې او د دوستۍ چغې ورته وهې، معلومه دا شوه چې ته هم د همدوی ملگری يې او حشر به دې هم همدې کفارو او مرتدينو سره کيږي. ان شاءالله!

رسول الله ﷺ فرمايي: " چې ماته الله ﷻ پنځه شيان راکړي چې له ما څخه مخکې پېغمبرانو ته يې نه دي ورکړي، يو د هغې څخه دادی چې زه د ټولو انسانانو لپاره رالېږل شوی يم، يوه خبره ياد ساتئ مجاهدينو ورونو چې مسلمانان به په امتحاناتو او په ستونزو کې وي که هرڅومره سخت حالات پر موږ راشي، بايد خپله عقیده او منهج له لاسه ورنه کړو، لږ ملگری دې وي خو مخلص او صفا عقيدې والا دې وي، ډېر خلک دي چې لږ فشار پرې راشي بيا مرتدينو ته د مرستې او د همکارۍ چغې وهې، د الله د مدد څخه يې طمعه قطعې شي، تاسې به ځان سره دا قاعده لېکئ چې د رسول الله ﷺ امت مرتدينو ته ضرورت نه لري، دا بايد ستاسې شعار وي او همدارنگه اسلامي دولت د هېڅ مرتد مرستې ته ضرورت نه لري او نه يې اخلي، گوره د حديبيي په سوله کې رسول الله ﷺ مشرکينو سره دا خبره ليکلې وه چې که چېرته د مسلمانانو نه څوک تاسې ته درغی يعنی مرتد شو بېرته يې موږ ته مه رالېږئ، زموږ ورته ضرورت نشته.

مجاهدينو ورونو! مونږ وويل چې د استقلال تجليلول دا خپله د ديموکراسۍ يو اصل دی، دا د خلکو دوکه کول او په دې اعتراف کول دي چې دا کومه خاوره د بين الملل لخوا څخه تقسيم شوې، د بين الملل دا فيصله موږ ته د منلو وړ ده او موږ منلې ده، کفارو ته په کال کې يو ځل اطمینان ورکول دي چې موږ دا استقلال تجليل کړ، د دې همدا مانا شوه چې تاسې کومې کړنې کښ کړي دا موږ ومنلې او جشنونه مو پرې وکړل.

د اسلام په سياسي نظام کې خبره بيا دا ده چې ربعي بن عامري وايي: " الله ﷻ مونږ د دې لپاره رالېږلي يو چې بنده گان د بنده د بنده گۍ څخه د الله ﷻ بنده گۍ ته را دعوت کړو، دا د يو مسلمان او يو مجاهد تلياتې وظيفه او مسؤليت دی چې د اسلام په سياسي نظام کې په هر ډگر کې بايد ته د همدې وظيفې لپاره کار وکړې ترڅو هر طرف او په هر کنج کې خلک د الله بندگۍ ته را دعوت شي که هغه په نرمه ژبه باندې دعوت وي او که په قتال وي.

په اصل کې د ديموکراسۍ مبارزه د اسلام سره په همدې ټکي کې ده چې ديموکراسي وايي د خلکو رايې ته احترام په کار دی او اسلام وايي چې نه د الله رايه او قانون ته غاړه اېښودل په کار دي، جمهوريت او ديموکراسي بنده گان اخلي د بنده په بنده گۍ يې تړي او اسلامي نظام

غواړي خلک د داسې غلامۍ او د بنده د بندگۍ څخه د الله **رب العالمين** بندگۍ طرف ته سوق کړي که هغه پاکستان کې دی او که افغانستان کې دی او یا د نړۍ په هر گوټ کې دی، طالب خو اسلام ته شاه کړې ده، ځکه یې دا مسؤلیت او وظیفه خوشې کړه او د بین الملل څوکیداري یې شروع کړه، د هغوی په فیصلو باندې راضي شول، هغوی ته په احترام قایل دي او هغوی هم اونی په اونی دوی ته د خپلې چوکیدارۍ لپاره معاش ورکوي.

مجاهدینو ورونو! استعمار او نتیجه د استعمار چې هغه د سیکولر نظام قایمېدل دي او بیا استقلال اخیستل په دې باندې موږ او تاسې خبرې وکړې، په دې پوهه شو چې پنځه استعمار چې پنځه نتیجې ورباندې مرتب کیږي او پنځه سیکولر نظامونه فعالیتوي، او له دې استعمار څخه باید ته پنځه استقلاله تر لاسه کړې، چې بیا ته په هغې سیکولر نظام کې (**سرحدات چې ورته کفارو تعیین کړې دي**) دا دعوه کولای شې چې ما استقلال تر لاسه کړی.

د اقتصادي استعمار نتیجه دا ده چې سیکولر اقتصاد حاکمه شي او بیا اقتصادي استقلال هغه وخت تاسو تر لاسه کولای شئ چې سیکولر اقتصاد سره مبارزه وکړئ تر څو دا ږنگ شي.

د نظامي استعمار په صورت کې اشغال او ديکتاتوري رامنځ ته کيږي او بيا نظامي استقلال دا دی چې د اشغال سره مقابله وکړي او اشغال په کامله توګه ختم کړي او له منځه يې يوسي، د جهاد او قتال له لارې د بښمن ذليله کيږي او له منځه وړل کيږي، د سياسي استعمار نتيجه دا ده چې په دې سره دېموکراسي اوسیکولر نظام قائميږي، سياسي استقلال هغه وخت تر لاسه کولای شو چې د ديموکراسۍ او سيکولريزم ارکان او اساساتو سره مبارزه وکړو.

د ثقافتي استعمار په پايله کې سيکولر نصاب او تعليم حاکميږي د ثقافتي استعمار څخه استقلال ته هغه وخت تر لاسه کولای شي چې د سيکولر نصاب او سيکولر تعليم سره مبارزه وکړي، د اجتماعي استعمار په نتيجه کې سيکولر فرهنگ، هنر او بد اخلاقي حاکميږي او هغه وخت ته کولای شي چې اجتماعي استقلال واخلي چې ته د سيکولر فرهنگ، هنر او فحشا سره مبارزه وکړي.

خوشي په بغارو باندي استقلال نه تر لاسه کيږي تر څو مو چې د پوره پنځه ډوله استعمار سره مبارزه نه وي کړي او د پنځه ډوله استعمار په نتيجه کې چې کوم پنځه سيکولر نظامونه قايميږي، هغه رنګ شوي نه وي.

بله اصطلاح د استقلال ده چې دا کلمه به هم تاسې ډېره اورېدلي وي چې دا هم نن سبا طالبان تجليلوي، جشنونه کوي چې موږ له امريکا څخه استقلال اخيستی، يا تېر نظام هم داسې درواغجن استقلال نمانځلو، تش په نامه علماؤ (علماء سوء) هم او ځينې د استقلال د مانا څخه نا خبره خلکو ورته چکچکې او نڅاوې کولې، چې موږ استقلال اخيستی.

اوس راځو د الله ﷻ په توفيق سره په دې هم يو تحقيقي بحث کوو چې استقلال څه ته وايي؟ او څه وخت استقلال اخيستل کيږي؟ په سياست کې استقلال څه مانا لري؟ ځکه دا د استقلال کلمه دا يوه سياسي اصطلاح ده او دا بايد د سياست په علومو کې تشرېح شي او د استقلال اصول او ضوابط بايد سياست واضح کړي، چې استقلال يعنې څه؟

استقلال / خپلواکي

استقلال: د نورو نظامونو له مداخلې پرته د تصميم نيونې خپلواکي ته استقلال وايي.

طالب څخه تاسې پوښتنه وکړئ چې د کفارو او مرتدينو له مداخلې پرته په کومه موضوع کې تاسې تصميم نيولی، تاسې په کوم دليل خپل استقلال نمانځئ، په نظامي، سياسي، تعليمي، اقتصادي ... کومه برخه کې تاسې په مستقلة توگه د تصميم نيونې آزادي لرئ؟ دوراني شکل سره د بين الملل کارمندان هرې ادارې سره مو روزمره ملاقاتونه نلري؟ دا د څه لپاره دي، ښکاره خبره ده چې ستاسو د نظارت لپاره په منظم شکل باندې په نوبت سره هره اداره مو چک کيږي.

په يوه برخه کې هم آزادي نه لرئ، خو بيا نارې د استقلال وهی، وايې چې زه نظامي آزادي لرم، دا شپه او ورځ ستا په سر چې قسما قسم طيارې گرځي، آیا دا استقلال دی؟ چې هر ځای کې وغواړي عمليات کوي، آیا اونۍ کې يو وار د استعمار الحمايه لاسليک شوی تړون، کفارو ته نه زمزمه کوي؟

که ته وايې چې زه فرهنگي استقلال لرم، نن په مکتبونو او پوهنتونونو کې کوم نصاب تدرسيږي؟ آیا همغه نصاب نه دی چې په

تېر سيکولر نظام کې تدریس کېده؟

هماغه د سيکولريزم په آخور رالوي شوې استادان اوس هم پوهنتون
کې تدریس نه کوي؟

هغه سابقه نيکتايي داره په غرب کې تربيه شوي استادان خو په خپل
خای اوس پاتې دي، ملا نديم مو د نړۍ کفارو ته هم دا پيغام ورکړ
چې زموږ کدرونه تربيه کړی او د اشرف غني په څېر ملحدین امارت
ته هم تربيه کړی او راشی مونږ ته پوهنتونو کې تدریس وکړی،
عجيبه استقلال دی .

د نړۍ غليظه کفارو نه طمع لري چې راشی او د دوی اسلامي نظام
ته د اسلام په روحیه کدرونه تربيه کړي! دا شو د طالب عقل او
منطق.

او که دوی دا دعوه لري چې زه په اقتصاد کې استقلال لرم، ته
وگوره هماغه سودي بانکونه نن هم خپل کار پرمخ نه وړي کومو چې
جمهوريت کې فعاليت کاوه؟ هېڅ بدلون پکې نه کتل کيږي.

طالبه! په هېڅ صورت او په یوه برخه کې هم استقلال نه لري، په
سياست کې استقلال دا دی چې دومره اختیار ولري چې خپل امور
اداره کړي، پرته د نورو طرفونو له مداخلې په آزاد شکل خپل پرېکړه
ونيسي، آیا يقيني طالبان دومره اختيارات لري؟

چې بيا خپل استقلاليت نمانځي!

تاسې وگورئ، چې د دوی ادارې څوک کنټرولوي، آیا آی ایس آی

(ISI)، روافض او نور مرتدين يې نه کنټرولوي؟

آیا هغوی سره استخباراتي تړونونه او همکارۍ نلري؟

طالبه د نورو خلکو په سترگو کې خو خاورې شيندې خو موږ ته مو

حال معلوم دی چې څنګه مرتدو روافضو او د پاکستان مرتد

استخباراتو سره اړیکې لري او څنګه یو بل ته استخباراتي معلومات

پاس کوي.

او اوس خو يې رسمي کفارو ته خپل شیطانت او منافقت باندې

اعتراف وکړ چې څومره يې هغوی ته چاپلوسي کړې او د مجاهدينو

معلومات يې ورسره شريک کړي دي الحمدلله دې کار سره نور هيڅ

هم په لاس نه ورځي مگر چې خپل اصلیت چې هغه ملیشتوب او د

کفارو په نیابت مسلمانانو سره جگړه دی ښکاره کوي.

او ټولې ادارې يې له نورو طاغوتي او کفري، بشري، مالي او نورو

سرچينو څخه چليري او کنټروليږي.

ورونو!

زموږ او ستاسې استقلال د ورځي نمانځل به هغه وخت وي چې د

اسلام دين خالص د الله لپاره شي، د هر قسمه دښمن د استعمار څخه

يې اوباسو، ټوله اسلامي خاوره آزاده كړو، اسلامي سرحدات بېرته ترلاسه او دفاع يې وكولاى شو، كله مو چې په ټولو امورو كې شريعت تطبيق كړ، قرآن حاكم او قوانين يې نافذ شي، بيا موږ د استقلاليت دعوه كولاى شو، ځكه د اسلام دين يو مستقل دين دى. رسول الله صلى الله عليه وسلم به په بار بار دا دعا كوله: "چې يا الله د بيت المقدس څخه قبله د

كعبې په طرف واړوه" حتا په قبله كې د محمد صلى الله عليه وسلم امت مستقل دى. استقلال هلته رامنځته كيږي چې هغه ځاى استعمار شوى وي او ته ترېنه استقلال حاصل كړې، بيا په هغه وخت كې ته دعوه د استقلال كولاى شي چې كله دا پنځه پوځي استعمار ته له منځه يوسي. آيا طالبانو په حقيقي پوځي په دې پنځو برخو كې چې دا خاوره يې استعمار كړې وه او اوس پنځو واړو بخشونو كې دوى استقلال اخيستی؟

نه هېڅكله نه، حتا په يوه برخه كې هم استقلال نه لري. طالبانو د تش په نوم استقلال نمانځلو سره دا هم وښوده چې دوى د نړۍ د مسلمانانو څخه براءت اعلان كړ، ځكه استقلال هغه وخت اعلان يږي چې ستا ټول اهداف تر لاسه شي، څه چې تاسې غوښتل هغه تر لاسه كړئ، نو بيا د استقلال دعوه كولاى شي، ځكه نو ملا حسن يې وايي: "نور چيشي غواړئ؟"

خو هر څه مو تر لاسه کړي کنه، نور چيشې غواړئ؟"

طالبانو دې کار سره د نړۍ ټولو مظلومو مسلمانانو څخه براءت او د نړۍ کفارو سره په ځانگړې ډول بين الملل سره يې د خپل يووالي تړون او پيوستون اعلان کړ، دا خوبني يې وښوده چې ستاسې له لوري د ځمکو وېش هم راته د منلو وړ دی او ستاسې په کفري ملت کې د شاملېدو ټول شرايط مو نه يواځې دا چې منلي، بلکې عملي کړي مو هم دي، نو چې هر څنگه وي اوس ستاسې د ملت يو جزء يو، په رسميت مې وپېژنئ او ستاسې د ټولو د امنيت ساتنه، ستاسې له لوري راسپارل شوي اصول او نور ټول ماموريتونه په درست شکل ترسره کوم.

مورن مخکې په دې تفصيلي بحث وکړ چې طالب په دوحه کې داسې ذلت او د تاريخ پستي او تنازل ومانه چې نور تربنه د خير طمعه محال ده، دوی اوس د کفر د ملت يوه عضوه وگرځېدل او په خپل عمل يې ثابته کړه چې دوی له ايمان خالص او د کفر په ملت کې شامل شول، اوس دوی د اسلامي ارزښتونو د ساتلو او پاللو په ځای د بين الملل د کفري اصولو د پلي کولو او عملي کولو سرلارې دي، نور دوی د اسلامي امت په خپر نه، بلکې په زيان يې دي.

سوال : د اسلام په سياسي نظام کې کله د استقلاليت دعوه کولای شو؟

جواب: هغه وخت دا دعوه کولای شو او زموږ دا دعوه به رښتینې وي چې ټوله اسلامي خاوره آزاده کړو، ټولې اسیرې خویندې او ورونه را آزاد کړو، جهاد له فرض عين څخه فرض کفایي ته واوړي او کفار جزیې ورکولو ته اړ کړو، اسلام بېرته تېر برم، عظمت او عزت ته ستون کړو، د اقصی، اندلس او شرقي ترکستان په شمول ټول یرغمل شوې اسلامي خاوره آزاده شي او پرې یو اسلامي مستقل نظام (خلافت) قایم شي، د اسلام مخکني سرحدات بیا معلوم او مشخص شي، د اسلام رعیت په ډاگه او د دفاع خبره یې مطرح شي، کفار مرعوب او قانون یې ذلیل او باطل اعلان شي، فیصلې د اسلام په قوانینو وشي، اقتصاد، سیاست، تعلیم، دا ټول نظامونه مستقل او د مسلمانانو په واک کې شي، اسلامي امت یو لښکر، یو قوت ولري، لومړۍ قبله مو له یهودو آزاده او کفار مو ذلیله کړې وي، د جزیره العرب څخه د یهودو ویستلو کې د رسول الله ﷺ وصیت پوره کړو نو دغه وخت بیا د استقلال دعوه کولای شو، دغه وخت به بیا اسلامي امت د استقلال نمانځنه کوي که نه اوس داسې نمایشي او کاغذي استقلال چې د کفارو د استعمار الحمايه تړون په نتیجه کې رامنځ ته شوی وي، نو دا آزادي او استقلال صریح کفر، غلامي او مزدوري ده، چې له دې ذلت څخه الله رب العالمین ته پناه وړو.

سيکولريزم

د سيکولريزم منشاء اصل کې يهودو ته رسيږي چې کله هم دوی عيسويت سره مقابلي لپاره سوچ وکړو نو د خلکو تيار ذهن او فکر د کليسا نه په تنگ شوی وه، يهودو د همدې موقع نه په استفاده داسې يوه نظريه يې وړاندې کړه چې بايد دين د سياست، ژوند، تعليم، اجتماع او مال نه جلا وي .

سيکولريزم د دين او سياست د جدایی په مانا دی، وايي دين بايد د سياست څخه جدا وي، بيا د اقتصادي استعمار په نتيجه کې سيکولر اقتصاد حاکميږي، مانا دا چې اقتصاد د دين څخه جدا دی، د سيکولر تعليم مانا دا ده چې اسلام د تعليم او نصاب څخه جدا دی او تعليم دين سره کار نه لري، سيکولر سياست کې د سيکولريزم (ديموکراسی) مانا دا ده چې دين د سياست څخه جدا دی، د سيکولر ټولني مانا دا ده چې له فرهنگ، اخلاقو، ادب او نورو اړخونو سره د اسلام کوم کار نشته، دا ټول بايد له اسلام څخه لرې او جلا وي، يعنې دين به د چا په ژوند کې کار نه لري چې هرڅه کوي شخص ته به آزادي وي، نو په همدې اساس تاسې فقط د سيکولريزم څخه به دا تعبير نه کوئ چې دين د سياست څخه جدا گڼي، سيکولريزم يواځې د سياست څخه د اسلام جلا والی نه غواړي، بلکې د ژوند له نورو چارو او

امورو که هغه تعليم، شخصي ژوند، اجتماعي ژوند او که نور اړخونه دي، دغه ټول بايد له دين څخه جلا وي، په دې هېڅ کې بايد اسلام داخل نه وي، په چا به زور نه وي که څوک هر قسم او په هر ډول ژوند کول وغواړي ورته اختيار دی، همدا د سيکولريزم کامله مانا ده. کله چې وايي دين د تعليم او نصاب سره اړيکه نه لري، مانا دا چې په تعليم او نصاب کې دين کوم رول نه لري، ځکه نو دين په ځينې تعليمونو باندې پابندي لگولې ده، چې هغه علم نجوم، د جادو وغيره علوم دي، يا هر هغه تعليم چې د اسلام سره په ټکر کې وي دين ورته اجازه نه ورکوي، خو سيکولريزم درسره دا خبره نه مني.

راځئ په دې اړه يو څه معلومات ترلاسه کړو چې سيکولريزم څنگه رامنځ ته شو؟

کله چې مسيحيت تحريف شو کليسا او پاپانو دا په يو ديکتاتوري نظام بدل کړی و، د ژوند په ټولو چارو کې يې مداخله کوله او خلک ترېنه تنگ شول، نو په دې وخت کې دا عقیده او دا قانون رامنځ ته شو چې دين بايد د سياست، تعليم، اجتماعي ژوند او مالي سيستم سره کار ونه لري، نو خلک چې د دوی څخه تنگ شوي وو د کليسا، مسيحيت او پاپانو څخه يې مخ واړاوه او د سيکولريزم آزادي ته يې مخه کړه چې هلته د پاپانو د اقتصادي درنو بوجونو څخه يې ملاوې

ماتي وي، دلته په سيکولريزم کې د خپل اقتصادي او خپل اجتماعي ځانگړې آزادۍ خاوندان شول.

هغه پابندي چې د تعليم په برخه کې کليسا لگولې وه خلک ترېنه تنگ شول، نو خلکو سيکولر تعليم ته مخه کړه چې دين به د تعليم سره کار نه لري، دا چې سيکولريزم منح ته راغی، دا ټول د کليسا او د تحريف شوي مسيحييت د افراطيت نتيجه وه، په هره برخه کې دوی تشدد شروع کړی وو، هر څه يې کليسا ته خاص کړي وو، په هره برخه کې خلک د کليسا د ديکتاتورۍ لاندې وو، چې آخر هم خلک د کليسا د روزمره فرمايشونو څخه چې د دين په نوم يې په خلکو تحميلول، ترې په تنگ شول او سيکولريزم ته يې مخه کړه او د کليسا مقابلې يې شروع کړه چې دين بايد زموږ د ژوند څخه جدا او د ژوند په امورو کې نوره مداخله ونه کړي، دين بايد له سياست، اقتصاد، تعليم، فرهنگ هر څه جلا وي، د دين سره د مبارزې ته داب سيکولريزم ايښی دی، سيکولريزم په همدې فکر اعلان شوی چې د دوی مبارزه به د دين سره وي، لکه څنگه چې موږ په اسلام کې ديني درس ورکوو، دغه شان په سيکولريزم کې د بې دينۍ درس ورکول کيږي، لکه څرنگه چې موږ خلک د فحشا او بد اخلاقي څخه منعه کوو، په سيکولريزم کې خلک فحشا او بد اخلاقي طرف دعوتيږي.

د سيکولريزم حاميانو خلکو ته اعلان وکړ چې د دين په نوم د کليسا د دیکتاتورۍ قبلوئ او که عام او تام آزادي غواړئ؟ خلک چې د کليسا د انحصار او فرمايشونو څخه پوزې ته راغلي وو، نو په ډېر شوق او منډه يې سيکولريزم غوره کړ.

زموږ د اسلام مبارک دين سيکولريزم ته ضرورت نه لري، بلکې سخت ورسره په ټکر کې دی، سيکولريزم د کليسا د دیکتاتور مالي نظام په مقابل کې خپل اقتصاد رامنځ ته کړ. همدا شان يې د کليسا د دعوت او تعليم په مقابل کې خپل سيکولر تعليم رامنځته کړ، خلاصه دا چې سيکولريزم د ژوند د ټولو امورو څخه د دين جدايي غواړي.

د اسلام سپېڅلی نظام نه دیکتاتورانه او نه ديموکراتیک نظام دی، دیکتاتورۍ خو ټول ظلم او زور دی، مطلق امر کوي او ديموکراسي بيا ټول صلاحيت خلکو ته ورکوي، چې د خلکو څه خوښه وي هغه دې کوي، بل طرف دیکتاتورۍ کې د انسان څخه ټوله آزادي اخيستل کيږي که هغه انفرادي آزادي وي او يا اجتماعي او په ديموکراسۍ کې بيا انسان ته ټول صلاحيت او آزادي ورکول کيږي، انسان پوره آزاد دی چې څه يې خوښه وي هغه دې کوي کومه پابندي پرې نشته. په اسلام کې انسان ته په اجتماع کې تر خپله حده اجازه او آزادي ورکول شوې، معلوم حدود لري چې له هغې څخه به سرغړونه نه

کوي.

د سيکولريزم اول کار هغه دا و چې په تعليمي برخه کې يې د عقيدې تحريف وکړ، د سيکولريزم تعليم او نصاب لومړی دښمني د اسلام د مقدس دين د تعليم او نصاب سره اعلان او خپله مبارزه يې شروع کړه، لومړنی کار يې د عقيدوي آزادۍ په نوم د عقيدې په تحريف شروع وکړه، کله چې دوی د توحيد په عقیده کې تحريف شروع کړ، ددې په نتیجه کې نورې باطلې ډلې راپيدا شوې چې لومړی باطله ډله هغه ډله او فرقه د تصوف ده چې د ترکيه په هېواد کې يې ډېر رشد وکړ او له هماغه ځايه يې سر راپورته کړ.

يو ورور پوښتنه کړې وه، ويلې يې و چې: د تبليغيانو ډله د

سيکولريزم سره څه ارتباط لري او که نه؟

دا ټولې ډلې او ټپلې چې په دين کې نوې راپيدا شوي، دا د همدې سيکولرانو د هڅو په نتیجه کې رامنځته شوي، څوک چې د عقيدې آزادۍ ته قائل دي په حقيقت کې بې دينۍ ته قایل دي، د سيکولريزم يو، يو صنف او ټولگی په همدې بنياد دی چې خلک په رسمي توگه بې دينۍ ته دعوت کړي او دوی ته بې ديني زده کړي.

د الولاء والبراء عقیده چې مسلمانانو په زړه کې کفارو سره د دښمنۍ اساس تشکيلوي، نو سيکولريزم دا اساس را ړنگ کړ، دا عقیده يې د

بشري حقوقو او بشري مرستو او مدني حقوقو او انساني همدردۍ او له هر څه مخکې انسانيت په شعارونو تحريف او د مسلمانانو له زړونو وويستله، سوله ييز ژوند، کفارو سره راشه درشه، هغوی سره معاملات او تعاملات دا يې رايج او عادي کړل او په همدې پلمو نومونو او شعارونو يې د مسلمان او کافر ترمنځ توپير ختم کړ او ټول يې د يو انسانيت په نوم د سيکولريزم په آخور وتړل او د همدغه آزاديو او شعارونو څخه زېږېدلي مواد او موضوعات په هغه دولتونو کې چې سيکولر نصاب په کې چلېږي، تطبيقېږي او تدریسېږي، نو هلته غرب په دې نوم مرستې هم کوي (**بشري او انساني مرستو په نوم**) په همدې نوم د مؤسساتو او نورو استخباراتي ادارو په مرسته خپل منظم پروگرامونه مخې ته وړي او دا مرستې ټول د همدې سيکولر تعليم او نصاب د تقويې په هدف ترسره کېږي، خو چې د خلکو فکرونه تاو کړي، نو نور نومونه ورکوي، لېکن متأسفانه چې مسلمانان د دې حقايقو څخه خبر نه دي او دې مرستو ته خوشحاله دي، دا چې طالبانو ته هره جمعه په ميلونونو ډالر راروان دي، د همدې په خاطر چې نصاب چېرته تغيير نه کړي که همدا نن طالب په رسمي ډول اعلان وکړي چې سيکولر تعليم او نصاب بند شو، نو دا غربيان به بيا يوه روپۍ هم نه ورکوي، اوس د مکتبونو د معلمينو

تنخوا وټي همدا موسسات ورکوي؟ وټي يې نورو مامورينو ته نه ورکوي؟ وجه همدا ده ځکه چې غربيانو ته دا برخه چې د سيکولر نصاب برخه ده ډېره مهمه ده، ځکه چې د دې لارې په فکرونو باندې کار کيږي، پوره نسلونه روزي.

ځکه الله ﷻ فرمايي: (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا عَدُوِّ وَعَدُوِّكُمْ أَوْلِيَاءَ تُلْقُونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَقَدْ كَفَرُوا بِمَا جَاءَكُمْ مِنَ الْحَقِّ يُخْرِجُونَ الرَّسُولَ وَإِيَّاكُمْ أَنْ تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ رَبِّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ خَرَجْتُمْ جِهَادًا فِي سَبِيلِي وَابْتِغَاءَ مَرْضَاتِي تُسِرُّونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَأَنَا أَعْلَمُ بِمَا أَخْفَيْتُمْ وَمَا أَعْلَنْتُمْ وَمَنْ يَفْعَلْهُ مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ) [الممتحنه 1]

ژباړه: اي ايمان راوړنکو! که تاسې زما په لاره کې د جهاد کولو لپاره او زما د رضا گټلو لپاره (وطن پريښې او له کورونو څخه) وتلي ياست نو زما او ستاسې دښمنان خپل دوستان مه نيسي، تاسې له هغوی سره دوستانه اچوي، په داسې حال کې کوم حق چې تاسې ته راغلی دی، د هغه له منلو څخه هغوی انکار کړي دی، او د هغوی چلند دادی چې پيغمبر او پخپله تاسې په دې گناه له وطن څخه وباسي چې تاسې په خپل رب باندې ايمان راوړی دی، تاسې په پټه هغوی ته دوستانه پيغامونه مه ليرئ، په داسې حال کې څه چې تاسې په پټه

کوئ او څه چې تاسې په ښکاره کوئ، په هر څه زه پوهېږم، هر څوک چې ستاسې څخه داسې وکړي هغه په يقيني توگه له سمې لارې څخه بې لارې شو.

ورونو! تاسو خپله فکر وکړئ چې سيکولر تعليم لپاره څومره زمينه مساعده شوې ده، آیا همدومره زمينه اسلامي تعليم ته مساعده ده؟ په بل تعبیر، دومره خنډونه چې د اسلامي تعليم د زده کړې مقابل کې جوړ شوي دي آیا د سيکولر تعليم مخته کوم خنډ شته دی؟ يا هم که داسې ووايو دومره د مصارفو برداشت او پرداخت چې د سيکولر نظريې د نشر لپاره کيږي، آیا د اسلامي فکر د نشر لپاره هم همدومره مال په مصرف رسيږي؟

راډيو، تلويزون، انټرنټ، سينما، ورځپاڼې، مجلې او مختلف د جنسي مسايلو **څخه** ډک د کيسو او ناولونو مصارف و سنجوه بيا درته پته لگيږي چې يو ځوان به کومه فکره آسانه تر لاسه کړي. تل هڅه شوې ده چې اسلامي فکر همداسې سينو کې پټ وساتل شي، ځکه نو کله بيا په **جوش** راشي او انسان مجبوره کړي چې اسلحې ته لاس يوسي.

ورونو! سيکولريزم هر څه د هغې چشمو څخه گوري چې دوه قالبه لري، يا دوه قسمه شيشې لري، يو قالب يې يو شی د خپل اصل څخه

دېر لوی بنسکاره کوي او بل قالب يې يو شی د خپل اصل څخه دېر کوچنی بنسکاره کوي، نو په همدې اساس سيکولريزم د راتلونکي لپاره يو حقيقي ديد نه لري، يو شی ته به دېر پورته په افراط کې واقع کيږي او يو شي ته به دېر ټيټ په تفريط کې واقع کيږي.

دلته سوال مطرح کيږي چې سيکولريزم خو لومړی د مسيحيت د تحريف شوې بڼې او د کليسا د پاپانو د وحشتونو په غبرگون کې مبارزه شروع کړه او په همدې بنياد رامنځ ته شو، نو اسلام سره يې د دشمنۍ وجه څه ده او اسلام سره يې ولې دشمني پيل کړه؟

جواب: دا دی چې سيکولريزم وايي، اسلام تر دېره په غيبو د ايمان خبرې کوي او د سيکولريزم هره ادعا په عقل او علم باندې ولاړه ده، د سيکولريزم اصلي مرجع هغه عقل او علم (تجارب) دی، لېکن د اسلام اصلي مرجع هغه (وحي، علم او عقل) دی، د سيکولريزم مبارزه د اسلام سره هغه په **ما انزل الله** باندې ده، هغې ځای کې درسره دا ما انزل الله مني چې علم او عقل سره په ټکر کې نه وي، يعنې بايد د علم او عقل تابع وي، له دې اخوا يې درسره نه مني، لېکن عقل په اسلام کې يو خاص ځای لري، شراب ولې اسلام حرام کړي؟ ځکه چې په عقل ناوړه تاثير کوي، د عقل د حفاظت لپاره اسلام هر هغه شی حرام کړی چې هغه نشه راوړي، سيکولران سره د دې چې د خپل

سيکولريزم مرجع عقل گڼي خو بيا هم د عقل د تخريب په خاطر د شرابو چاټی تشوي، خپل عقل د ورځي څو ځله د لاسه ورکوي، بيا وايي زموږ معيار چې دی هغه عقل دی، د عقل د تباهي لپاره الکوليات او مشروبات څښي او نور نشه يي توکي کاروي او بيا په اسلام اعتراض کوي، چې اسلام عقل ته ارزښت نه ورکوي، اسلام ته گوره چې د دغه موادو د استعمال، خرڅول، اخيستل هر څه يي حرام گرځولي او استعمال کوونکي ته يي جزا ټاکلې، په دې خاطر چې له اضرارو يي عقلونه خوندي شي او سيکولريزم يي د استعمال لپاره تبليغات کوي او د دې جوړولو کمپنيو ته يي د توليد لپاره اجازې ورکړي.

نو د سيکولريزم مبارزه اسلام سره په همدې **ما انزل الله** باندې ده، که دا ما انزل الله په اقتصاد، سياست، تعليم، اجتماع او که قانون او اصولو کې وي، اول يي درسره نه مني، خپل عقل او منطق جنگوي او که بيا يي درسره ومنې هم، هغه وخت يي درسره مني چې د عقل او خواهش خلاف نه وي.

د سيكولريزم تعريف:

سيكولريزم يو منظم حركت دی چې د يوې ځانگړې طرحې او برنامې په شكل او اساس د خلكو پام، سوچ او فكر د آخرت د ژوند څخه راگرځوي او دنياوي ژوند پورې يې تړي.

په ځينو كتابونو كې بيا سيكولريزم هغه يواځينی نظريه گڼل كيږي چې دين له تعليم څخه جلا كني، سيكولريزم په ټولو اهدافو كې ډېره توجو او تمرکز په تعليم لري.

ورونو!

هر هغه سياسي نظام چې وايي دين د سياست سره كار نه لري، هر هغه تعليمي نظام چې وايي د دين د تعليم سره كار نشته، هر هغه ټولنيز نظام چې وايي دين د ټولني سره كار نه لري، هر هغه ثقافتي او فرهنگي نظام چې وايي د دين د ثقافت او فرهنگ سره كار نشته، او هر هغه نظام چې وايي د دين د اقتصاد او مال سره كار نشته، همدا ټولې د سيكولريزم نظريې او په حقيقت كې د اسلام په ضد دي، اسلام او سيكولريزم سره اور او اوبه دي، هېڅكله د يو ځای كېدو امكان نه لري، دا چې اسلامي جمهوريت نومونه ځينو طاغوتي هېوادونو خپل ځان اسلامي گڼلو په خاطر ايښي، دا خپل عوام دوکه كوي، دا داسې مانا لري لکه اسلامي كفر، يعنې سيكولريزم او اسلام

دا هېڅکله يو ځای کېدای نشي.

مخکې مو چې په کومو موضوعاتو بحث وکړ، الله دې وکړي چې تاسې ته روښانه شوې وي او يوه انگېزه مو ترې اخيستې وي ترڅو اينده کې تاسې همداسې درسونه وکړئ، دا ويده او غافله ځوانان راوينښ شي او د حقيقي اسلامي نظام د قيام خدمت ته ملا وتړي، په اکثره خلکو کې چې سستي او ضعف پيدا شوی، د اسلام سياسي نظام ته خدمت، فعاليت او هېڅ ډول فکر نه کوي، يا ځان بې خبره نيسي، يا ځان د اسلامي نظام نه داسې نيسي چې بيخي ورسره چپ وي، داسې فکر به کوي چې د اسلام دا سياسي نظام د ده د تربورانو نظام دی، بيخي ورباندې د دې نظام نوم بد لگيږي، داسې فکر کوي که د اسلام سياسي نظام حاکم شي نو له ده به ټول حقونه وتړي، د دې ټولو يو علت دا دی چې دغه راز خلک د اسلام د سياسي نظام په اصولو او اهدافو سم نه پوهيږي، نه پرې ځان پوهوي او نه ورسره په دې اړه د ځان پوهولو کومه انگېزه شته، نو که يو څوک په يو شي نه پوهيږي، نو څنگه به يې خوښ کړي، نو دلته زمونږ او ستاسې همدا مسؤليت جوړيږي چې د اسلام د سياسي نظام په اړه خلکو ته داسې يوه انگېزه او مفکوره ورکړو چې هغوی بيا خپله په دې اړه تحقيق وکړي، ځان مکمل په دې نظام پوهه کړي په نتيجه کې دا

خلک به خپله پوهه شي چې د اسلام سياسي نظام يو داسې نظام دی چې د تطبيق وړ، د ټولو خلکو حقوق خوندي، امن، تعليم، مينه، سکون، خوشحالي او هم په کې د دواړو جهانونو کاميابي ده. نو موږ او تاسې ته لازمه ده چې د اسلام د سياسي نظام دا ټول اړخونه بڼه تشرېح او توضېح کړو تر هغه وخته بايد موږ په مختلفو ډگرونو کې مبارزه وکړو.

ورونو!

زموږ د دورې هدف همدغه دی، چې تاسې ته فقط يوه مفکوره درکړو، تاسې داسې يوه انگېزه پيدا کړئ چې د خپلې مبارزې هدف وپېژنئ او د خپلې مبارزې د جزء جزء په اهميت پوهه شئ او په دې هم پوهه شئ چې دښمن ستا د اهدافو له منځه وړلو لپاره څومره په دقت او سرعت کار کوي، د دې اهدافو له منځه وړلو لپاره يې څومره دقيقه نقشه طرحه کړې، خو په مقابل کې که موږ او تاسې په مبارزه بوخت يو، خو د خپلې مبارزې په اهدافو چې پوهه نشو، نو بيا موږ ته مقابله سختېږي.

د خپل هدف څخه پوره ځان نه خبروو، په دې اړه دقيقه برنامه ريزي نه کوو، خو په مقابل کې زموږ دښمن په دې هر څه له موږ څخه ډېر پوهه وي، هغې ته ستا د هدف هر اړخيز معلومات وي، نو په خلاف

به يې هماغسې پلان هم جوړوي، د دې هدف له منځه وړلو لپاره يې پيرى پيرى کار كړى او پلان يې نيولى، نو دا خبرې خپرل او خلك پوهول غواړي تر څو په هره برخه كې دښمن ته كلك گوزار وركړو، د اسلام د سياسي نظام په اړه بايد موږ او تاسې په هره برخه كې پوره تحليل، تحقيق، په دې اړه دورې، تدريس او بيانات وكړو همداسې كتابونه او مقالې وليكو او دا موضوع دومره وشاربو چې بيخي يې عامه او ساده كړو، چې هر چاته ورسيزي، هر څوك د اسلام د سياسي نظام په اړه پوه شي او يا كه پوهه نشي، حد اقل دا فكر خو ورسره پيدا شي چې په دې اړه خپله لاس په كار شي مطالعې او معلوماتو ته لاس رسى پيدا كړي او بيا نو په همدې تړاو موږ او تاسې ښه پوره مواد ذخيره كړې وي تر څو ترېنه خلك مستفيد شي.

دغه د ټولو كفارو منافقينو، مرتدينو، د الله **جَلَّالُه** او د هغه د رسول **صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ** د دښمنانو دا ټولې سعې او هڅې، مصارف او پلانونه او په هره برخه كې دومره سترياوې د همدې لپاره دي، چې د اسلام سياسي نظام باندې څوك پوهه نه شي او د اسلام سياسي نظام حاكم نشي، بيخي د حاكمېدو زمينه سازي ورته ونشي، له هرې لارې چې كېدای شي بدناموي يې، او مخه يې نيسي.

قال تعالى: (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا بَطَانَةً مِنْ دُونِكُمْ لَا يَأْتُونَكُمْ خَبْرًا وَدُّوا مَا عَنِتُّمْ قَدْ بَدَتِ الْبَغْضَاءُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ وَمَا تُخْفِي صُدُورُهُمْ أَكْبَرُ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمْ الْآيَاتِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ)

ژباړه : اې مؤمنانو! له خپلې ټولنې له وگړو څخه پرته له نورو سره خپل رازونه مه وايست، هغوی ستاسې د ورکولو د هېڅ يو فرصت څخه گټه اخستل له لاسه نه ورکوي او تاسې ته چې په هر څه زیان اوړي د هغوی خوښیږي، د هغوی د زړه دښمني له خولې څخه راوځي او څه چې هغوی په خپلو سینو کې پټ ساتلي دي، هغه له دې څخه زیات دي، موږ تاسې ته په ډاگه څرگنده لارښوونې کړي دي، که تاسې پوهه لرئ نو له هغوی سره به په ارتباط ساتنه کې له پاملرنې کار واخلي .

قال القرطبي: نهى الله عزوجل المؤمنين بهذه الآية أن يتخذوا من الكفار واليهود وأهل الأهواء دخلاء ووُلجاء، يفاوضونهم في الآراء، ويسندون إليهم أمورهم)

ژباړه: قرطبي: ويلى دي: الله ﷻ مؤمنان په دې آيت سره له دې څخه منع کړي دي چې کافران، يهوديان او خواهش پرسته خلک په خپلو

کارونو کې داخل کړي چې په مسائلو کې ورسره مشوره کوي او هغوی ته خپل کارونه حواله کوي.

ورونو! د فکري جگړې په میدان کې دشمن دېر کار کړی او کوي یې چې کلونه کلونه وروسته هم مسلمانان د اسلام د سياسي نظام په حاکمیت ونه توانیږي.

د نظامي جگړې په لړ کې خو درباندي ځکه یرغل کوي چې زخمي او بندي دې کړي، ودې ځپي او ښه دې در په دره کړي تر څو ته د دې توانايي پيدا نه کړې چې د اسلام سياسي نظام حاکم کړي، د فکري جگړې په لړ کې هم دوی په دې بوخت دي، په مختلفو ډگرونو کې په دې کار کوي چې د اسلام د سياسي نظام تصور د خلکو له ذهنونو څخه لرې کړي، د تعلیم، ژورنالیزم، دعوت، ادب او فرهنگ، تفریح لوبو او نورو ټولو برخو کې کفارو په همدې سرمایه گذاري کړې ده چې د اسلامي امت ځوان نسل بيخي د اسلام د سياسي نظام په اړه فکر کولو ته اوزگار نشي او ټوله هڅه یې دا هم ده چې څنگه د اسلام د سياسي نظام رنگ بد او بدل کړي، خلکو ته د اسلام سياسي نظام په مختلفو شکلونو وروپېژني، د تېرو زرو پېړیو یو نه تطبیقېدونکی، د عصر د پرمختگونو سره نه جوړېدونکی او لنډه دا چې بيخي د یو نظام په شکل نه منونکی یې معرفي کوي.

د دې هدف لپاره دوی په پېړيو پېړيو مبارزه کړې او کوي يې، د اسلام په نامه به نظامونه هم راځي او په راتللو کې به يې د همدې امريکا او غرب لاسپوڅي وي، همدوی به يې تقويه کوي او ملاتړ به يې کوي، په دې هدف چې هغه به د اسلام حقيقي نظام نه وي، داسې نظام به وي لکه د طالبانو اوسنی نظام چې نوم به يې د شريعت وي، نوره به شنه ديموکراسي او وحشت قايم وي، اوس تاسې وينئ چې امريکا طالبان په څه ډول په افغانستان واکمن کړل او په څومره هنر يې حمايه کوي، طالب مشران دا سمبوليکې نارې هم وهي چې د دوی نظام د اسلام سياسي نظام دی، کشران يې هم ورسره مني، خو دې ته بيا نه گوري چې آیا کفار چې د اسلام د سياسي نظام د بېخ کندي او مخنيوي لپاره شپه او ورځ خپل مالونه او ځانونه مصرفوي، څنگه ستا د اسلامي نظام د حمايې لپاره هره اونۍ د ډالرو کڅوړې راليري؟

اوس نو که مونږ خلک د اسلام د سياسي نظام په اصولو، قواعدو، ستراتيژي او اهدافو پوهه کړي وي لکه په تېرو برخو کې مو چې پرې بحث وکړ، نو بيا به خلک د اسلام حقيقي سياسي نظام او د طالب يا نورو په لاس د اسلام په نامه حاکمه ديموکراسي واضحه پېژني او په مقابل کې به يې مبارزه کوي، کفار خو دا د اسلام په

نامه په اسلامي هېوادونو حاکم طاغوتي نظامونه د همدې لپاره
 حمايه کوي چې خلکو د اسلامي نظام په نوم منلي، حال دا چې دا
 نظامونه که له يوه لوري اسلامي نه دي، بل لوري ته د اسلام
 بدناموونکي دي، نو د کفارو هدف هم همدغه دی چې مسلمانانو ته
 وښايي چې کوم دی، تاسې چې د اسلام کوم سياسي نظام غواړئ، دا
 دی طالبانو حاکم کړی دی، دې کې نو ستاسې د کوم درد او غم علاج
 وشو، دې کې نو عدالت او د حقوقو تامين چيرته دی، نو لهذا د اسلام،
 اسلام له نارو تېر شئ او همدا بربنډه ديموکراسي ومنئ، اسلام اوس
 د تطبيق وړ نه دی، نو ځکه ما او تا ته کلکه ملا تړل په کار دي چې
 په دې برخه کې کار وکړو.

ورونو د دورې ختم د څو سوالونو په جواب سره کوو ان شاءالله.

اوله پوښتنه: سيکولران او غرب پلوه خلک دا اصطلاح کاروي، چې د
 مجاهدينو جگړه يوه ايډيالوژيکي جگړه ده، ددې اصطلاح مانا څه ده؟ او
 د دې اصطلاح شاته کوم مفاهيم پراته دي او ايډيالوژيکي اصطلاح په
 سياست کې څه وخت راغلي؟

دوهمه پوښتنه: د اسلام په سياسي نظام کې دسولې او تسليمۍ
 توپير څه دی؟

اولۍ پوښتنې ځواب:

ورونو کفار تل هڅه کوي چې ځينې اصطلاحات مروج کړي، خو په داسې شکل چې خلکو ته يې فقط د يوې بشرپاله او عادلانه فکر په نوم او يوې اصطلاح په شکل وړاندې کوي، خو په هغې کې پټ بې شمېره کفریات پراته وي.

لکه مثال کې به ديموکراسي راواخلو، ديموکراسي کفارو خلکو ته دومره خوږه کړې چې د ټولو ستونزو حل په ديموکراسۍ کې ويني او ديموکراسي هم اسلام گڼي، ډېری خلک مسلمانان هم ځان ته وايي او ديموکراسي هم ورته اسلام ښکاري.

تاسې گورئ چې د ديموکراسۍ تر شا پټ کفري مفاهيم له خلکو پټ ساتل شوي او اسلامي امت ته د يو غوره نظام په حيث او ورته يې اسلامي معرفي کړی، نو ځکه ځانونه مسلمانان هم بولي، خو لگيا دي د ديموکراسۍ په دفاع کې وینه ورکوي.

ايډيالوژي هم همدغسې يوه اصطلاح ده، د ايډيالوژۍ مانا دا ده چې ته پرته له کوم دليل څخه په يو څه شي باندې عقیده او باور پيدا کړې. **په بل تعبير:** د يوې مفکورې او عقيدې منل پرته له کوم دليل څخه همدا ايډيالوژي ده، يعنې چې ته په پټو سترگو يوه عقیده ومنې، نور په حق او باطل يې فکر ونه کړې.

يا يو کار کول او د يوې عقيدوي چارې ترسره کول پرته له دې څخه چې تاته يې کوم شرعي او منطقي دليل وړاندې شي همدا ايديالوژي ده. همدا خپله لفظ سره يې اسلام په ټکر کې دی چې ترشا يې کوم کفریات پټ دي، هغه خو لا څه کوې، يعنې کېدای شي ډېری خلک د همدې عقيدې په بناء دا خبره وکړي چې هو موږ خو عقيدوي جگړه کوو، خو نه وروره د دې مانا دا نه ده، موږ خو عقيدوي جگړه کوو، خو د کوم هدف لپاره چې جگړه کوو، په څه چې عقیده لرو نو په دلايلو راته دا واضحه شوې ده، موږ په پوره بصيرت دا هر څه منلي، داسې په پټو سترگو خو موږ جگړه نه کوو، نو د کفارو هدف د دې اصطلاح څخه همدا مقصد دی چې گنې موږ خطا شوي يو، عقيدوي جنگ کوو خو عقیده مو بې دليله او بې اساسه ده، د همدې اصطلاح مانا او لفظ اسلام سره په ټکر کې دی، د اسلام دين، احکام او مفاهيم ټول په دلايلو استواره دي.

ايديالوژي بيا وايي: چې هر څه به په پټو سترگو منې نور دليل مه غواړه، هر باطل نظام چې غرب درته د اسلام په نوم معرفي کړي، نو ته مجبور يې چې بې دليله يې ومنې.

لكه اوس درته طالب وايي چې د دوى رنده ديموكراسي د اسلامي شريعت په نوم ومنه، نور به ترې دليل نه غواړې چې خه دا ستاسو نظام په كوم دليل شرعي نظام دى؟
بس په پتو سترگو به دا ايديالوژي منې.

دا اصطلاح نن سبا ډېره كارول كيږي او ډېر ساده لوحه مسلمانان هم په دې غوليزي چې دا خو ډېره مډرن او پېشرفته اصطلاح ده، نو د دوى څخه هم استعماليزي، ځكه چې په مفهوم يې نه پوهيږي.
دوهمه خبره دا ده چې نن سبا اكثره د ديموكراسي اصطلاحات درته له غربيانو له لورې مخ ته كيږي، چې كله ونه چليږي او يا يې هغه پټه څېره د مسلمانانو له لوري رسوا شي، نو هغه اصطلاح په كراره شاته شي او په ځاى يې نوې اصطلاحات رامنځ ته شي، لكه نن سبا د ديموكراسي بازار خراب دى، اوس يې ايديالوژيكي اصطلاح په څېر په اړونده برخو د نويو اصطلاحاتو د راويستو په لټه كې دي.
دا فقط د يو لفظ استعمالول نه دي، بلكې د دې لفظ ترشا يو ستر فكر پروت دى او د دې فكر ترشا يوه عقیده پرته ده او دا هغه اصطلاح ده چې كفر توليد كړې او دا يو خاص دين پوري چې سوسياليزم ياديږي مربوط دى.

ایډیالوژي او ډیموکراسي دواړه هغه اصطلاحات دي چې تر شا خپل فکر، عقیده او اصول لري، نو په همدې اساس دا باید تاسې پوره وپېژنئ چې ایډیالوژي د ډیموکراسۍ دویم مخ دی.

ځینې خلک هڅه کوي چې اسلام هم د یوې ایډیالوژي په حیث معرفي کړي او وایي چې اسلام هم یوه ایډیالوژي ده، خو داسې نه ده، ایډیالوژي لکه ډیموکراسي د خپلو شخصي منافعو لپاره مبارزه کوي.

فرضاً: کمونیزم یوه ایډیالوژي ده، د کمونیزم نظام ته ایډیالوژيکي نظام ویلی شو، د سرمایه داری، کپیټلیزم او نور نظامونه دا ټول ایډیالوژيکي نظامونه دي، د اسلام مبارک دین ته دا اصطلاح کارول مناسب نه دي، دا اصطلاح بېرته د همدوی په مخ ورویشتل په کار دي چې ستاسې په لاس جوړ شوي نظامونه ایډیالوژيکي نظامونه دي، چې نه درسره پرې کوم دلیل شته او نه منطق که دلیل درڅخه وغوښتل شي نو زور استعمالوئ.

دا اصطلاح اسلام کې ځای نه لري، د څو سوه کالو څخه راپدېخوا چې دا سوسیالیزم په نړۍ کې راغلی، نو عقیدوي برخې ته یې د ایډیالوژي نوم ورکړ.

ایډیالوژي دا یوه فرانسوی اصطلاح ده، چې مؤسس یې هم عیسویت عقیدې ته منسوب هغه کس وه چې فکر او اند کې آزاد او سیکولر

نظريه يې درلودله او اول ځل همدې کس دا اصطلاح سياست کې مطرح کړه.

نو د ايديالوژيکي نظام يا ايديالوژيکي فکر له دې اصطلاح ځان لرې وساتئ، مطلب لکه څوک چې ووايي ديموکراسي په اسلام کې شته، همدا مانا لري چې ايديالوژيکي عقیده يا نظام په اسلام کې شته. درېم توپير او خاص توپير هغه دادی چې اوس څوک سيکولريزم نه استعمالوي اوس ډېری خلک دا وايي چې موږ ايديالوژيکي جگړه روانه کړې، نو د دې مانا همدا ده چې اسلام سره په نويو اصطلاحاتو سره مقابله وکړي.

سيکولريزم تل همداسې غولوونکي اصطلاحات په ښکلو قالبونو کې وړاندې کړي دي .

بل توپير يې د اسلام سره دا دی چې د ايديالوژي ټولې برنامې خيالي دي، د نظام داری، د ژوند د نورو امورو اړوند د ټولو مسائلو لپاره يې ټولې برنامې او پلانونه د تطبيق وړ نه دي، که يې لري نو ډېر محدودې دي، د عمل لپاره عمومي پلان نه لري، لېکن اسلام د ژوند ټولو امورو ته شامل او کامل داسې نظام دی چې د تطبيق وړ هم دی نو تش هوايي پلانونه اسلام کې نشته.

نو د دې اصطلاح تر شا گڼ مفاهيم پراته دي، مطلب كه يو څوك تاته ووايي ستاسې جگړه ايډيالوژيكي جگړه ده او ته يې هم ورسره ومنې، نو مانا يې همدا ده چې دا ته د كوم نظام دعوي كوي دا هسې خيالي نظام دى، په عمل كې د تطبيق وړ نه دى، حال دا چې د اسلام سپېڅلى نظام هره برخه يې د عملي تطبيق وړ ده او د ژوند ټولو مسائلو ته يو ځواب ويونكي نظام ده.

دا خبرې سيكولريزم رواج كړي چې اسلام په خپل ځاى سم دين دى، خو د تطبيق وړ نه دى او د ژوند د امورو لپاره د سيكولر نظام تطبيق مهم دى.

نن سبا دا اصطلاح په همدې مفهوم كارول كيږي چې مانا يې همدا ده چې ته د كوم قانون څخه دفاع كوي دا د تطبيق وړ نه دى، كومه عقیده چې لرې، كوم فكر درسره دى، دا هسې خيالي دى، كوم اساس نه لري او نه يې پر حقانيت كوم دليل راغلى خو داسې نه ده، ته بايد په دې پوهه يې چې ته د كوم نظام څخه دفاع كوي او د كوم نظام د خورېدو او قايمېدو هڅه كوي، نو د دې نظام اقتصادي، اجتماعي او مختلفې برخې هم د تطبيق وړ دي او هم يې عقيدوي او فكري برخه په دلايلو ولاړه او په هره زمانه كې د تطبيق وړ ده.

او په ځانگړې ډول سيکولريزم په اسلامي ټولنه کې د اسلام د اقتصادي نظام د نه تطبيق په اړه ډېرې خلک قانع کړي او ټولو خلکو ته يې دا ورفهم کړې چې اوس مېرمن زمانه ده، د اسلام اقتصادي نظام د تطبيق وړ نه دی او سيکولر اقتصادي نظام بايد تطبيق شي، نو ځکه هم ورسره خلکو منلې او هم يې عملي کړې، نو په همدې اساس يې د سيکولر نظام په چوکاټ کې د اقتصادي نظام، سودي او د کپيټليزم برخې ته يې مخه کړې، چې له سترو نيمگړتياو ډکه ده، هم آخروي او هم دنياوي زيانونه او تباهي لري.

همداسې د طالب اقتصادي نظام چې همدا سيکولر اقتصادي نظام دی، دوی ته يې هم دا قناعت ورکړې چې د اسلام اقتصادي نظام په اوس وخت کې د تطبيق وړ نه دی، موږ بايد نړۍ سره تعامل ولرو، بايد چې همداسې تعامل کې واوسو، اوس نو نړۍ سره تړلي يو بانگي نظامونه دي که سودي نظام وي او که نور هر ډول نظام وي، خو بايد عملي يې کړو.

د دوی پاکستاني بادارانو او استادانو ډېر له مخکې څخه دوی ته په کتابونو او درسونو کې د سيکولر اقتصادي نظام په گټو لکچرې ورکړي دي او ددې سودي نظام په گټو يې قانع کړي دي، ځکه نو همدا خبرې دوی کوي چې موږ مجبوره يو چې غرب سره په دې برخه

کې تعامل وکړو بله چاره مو نشته، بايد دا سيکولر اقتصادي نظام عملي کړو، چې هم گټه ترلاسه کړو او هم مخ ته لاړ شو.

دوی ته غربيانو دا فکر پېر مخکې د خپلو پخوانيو زر خريدو غلامانو پاکستاني نجسو مرتدينو له لورې ورپېچکاري کړی او د ايديالوژۍ په اصطلاح يې قانع کړي چې ستاسې نظام خو يو ايديالوژيکي نظام دی، مطلب يې همدا دی چې اسلام کې اقتصادي نظام اوس د تطبيق وړ نه دی، نو بايد چې دوی نور نظامونه ومني.

دا اصطلاح اخواني شياطين هم پېره کاروي، د دوی په کتابونو کې هم دا اصطلاح پېره ذکر شوې، د دوی هم همدا فکر دی چې اسلامي نظام اوس د تطبيق وړ نه دی، دوی نو دا فکر لري چې څه له اسلام څخه راواخله، څه له سيکولريزم او څه له نورو نظامونو څخه راواخله او يو گډوله نظام ترې جوړ او عملي يې کړه، د دوی همدا فکر دی چې اسلام په اوسنۍ وخت کې خالص د تطبيق وړ نه دی، نو دا خبيثان هم لگيا دي په خوله يو څه وايي او په عمل کې د نړۍ يهودو سره هم تعامل غواړي، هر چېرته چې په کتابونو کې ايديالوژي اصطلاح کارول شوې وه او کتاب د اسلام په نوم و او د دې فکر څخه دفاع شوې وه، نو تاسې پوهه شئ چې دا کتاب اخوانيانو ليکلی او يا يې ترجمه کړی دی، چېرته د دې کتاب څخه استدلال ونه کړئ!

حئينې کتابونه دوی د سید قطب هم ترجمه کړي، هغې کې د دوی مترجمینو هم همدا اصطلاح ورزیاته کړې، په داسې حال کې چې د هغې په کتابونو کې دا اصطلاح نشته، دا د اخواني شیاطینو یو خدمت دی چې دې اصطلاح ته یې کړی، که څوک تاسې ته ووايي چې سید قطب خو هم همدا اصطلاح کارولې، نو تاسې ورته ووايئ، دا د اخواني شیطاني مترجمینو زیاتونه ده او که چیرته یې کارولې وي، نو هم دا موږ ته دلیل نشي کېدای، دا کفري اصطلاح کفارو راداخل کړې ده او د دې ترشا پت کفري مفاهیم پراته دي.

دا یوه پوښتنه وه چې جواب شوه نو په دې هیله چې په دې پوهه شوی یاستئ چې که تاسې ته څوک له دې وروسته ووايي چې ستاسې جنګ ایډیالوژیکي جنګ دی، نو تاسې باید په دې پوهه شئ چې د دوی هدف له دې څخه څه دی؟ نو اوس پوهه شوی چې د دوی مقصد همدا دی چې تاسې له کوم قانون څخه دفاع کوئ، دا د تطبیق وړ نه دی، کومه عقیده او فکر چې لری دا دلیل او حقیقت نه لري، نو تاسې داسې خلکو ته جواب وموند، چې **لله الحمد** زموږ جگړه ایډیالوژیکي جگړه نه ده، دا یوه په دلایلو ولاړه عقیدوي جگړه ده او زموږ جنګ د اسلام د سپېڅلي نظام د حاکمیت لپاره دی، چې هم د تطبیق وړ دی او هم مو عقیده او فکر په دلایلو استواره دی، دا

خبرې چپرته طالبانو ته وکړئ چې د هغوی جگړه هم ايډيالوژيکي وه او نظام يې هم ايډيالوژيکي نظام دی.

د دويم سوال جواب:

بله پوښتنه دا وه چې د تسليمۍ او سولې ترمنځ کوم توپيرونه موجود دي، په دې اړه موږ مخکې هم ليکل او بحثونه کړي، علماؤ پرې هم بيانات کړي او کتابونه يې پرې ليکلي او په کارده چې علماء کرام په همدې موضوعاتو لاسيات کار وکړي ځکه چې امارت خلکو ته خپله تسليمي په سوله تعبير کړې ده.

نو د پوښتونکي هدف هم همدغه دی چې امارت امريکا سره کړي تړون ته سوله وايي، تاسې ورته تسليمي وايئ، نو تاسې د سولې او تسليمۍ په ربط او توپيرونو رڼا واچوئ.

مخکې موږ وويل چې دا موضوع ډېره تحليل شوې په کتابونو کې هم پرې بحثونه شوي، چې دا سوله نه بلکې تسليمي ده او د ملگري هدف هم همدغه دی چې طالبان څنگه په منطقي دلايلو په دې قانع کړو چې د دوی دا تړون د سولې نه، بلکې د تسليمۍ تړون دی، په دې اړه به منطقي او مدلل لنډ بحث وکړو. ان شاء الله!

په شريعت کې خو دا موضوع ډېره واضحه ده او په دې اړه مو د همدې کتاب د حديبيې د سولې په عناوينو کې په سوله حديبيه باندې

هر اړخيز بحث كړی او د طالبانو دا تسليمي چې دوی د حديبې د سولې سره مقایسه كوي، موږ د دواړو مقارنه كړي، نو دلته به یو څه نوره زیاتونه هم وكړو.

ورونو! تسليمي په هر فرهنگ او هر ځای كې چې ته مانا كړې نو د تسليمی مانا همدا ده، چې ترك د وظیفې، مسلک او د خپل فكر او عقیدې څخه تېرېدنی ته تسليمي وايي .

د اسلام د سياسي نظام په نظامي ستراتېژۍ كې يا نورو نظامونو كې د تسليمی مانا همدا ده چې كله ته له خپلې وظیفې او مسلک څخه لاس په سر شوې نو ته تسليم شوی یې .

كله چې دوه قدرتونه د یو بل په مقابل كې واقع وي، یو راجكېږي او بل ته تسليمېږي، نو هغه په دې مانا چې كله یې خپلې پخوانۍ داعیه، مسلک، وظیفه، فكر عقیده هر څه یې پرېښودل او دا یې مقابل لورې سره ومنل چې دوی نور د خپل فكر او مسلک دعوه دار نه دي او نه په دې اړه نوره مبارزه كوي، نو همدا تسليمي شوه.

رئیس او امیر یې هماغه قدرت جوړېږي چې دا ورته تسليم شوی وي، بیا د هغوي نوم نه اخیستل كېږي او د خپلو پخوانیو كارونو او فکرونو څخه لاس په سر كېږي.

په بل تعبیر دوه قدرتونه یو بل سره په مقابله کې واقع دي، یو قدرت د بل قدرت په ګټه د خپل هر فکر او مسلک، اصولو، ظوابطو او داعیې څخه تېرېږي او د مقابل جانب دا هر څه مني، نو همدې ته تسلیمي وايي. اوس نو په همدې چوکاټ کې طالبان واچوئ او یا یې د همدې قاعدې په تله وتلئ درته به معلومه شي چې طالبانو سوله کړې او که تسلیمي یې ورکړې ده.

طالبانو چې د جهاد په نوم کومه لوبه روانه کړې وه، جهاد خو نه و، یوه سیاسي لوبه وه، خو څه دا به ورسره ومنو چې جهاد یې کاوه، آیا له دې تړون وروسته له خپلې دې داعیې یې په علني شکل د تېرېدو اعلان ونه کړ؟

دا اعلان یې تکراراً وکړ چې نوره جګړه ختمه ده او جګړه نشته، طالب دلته د تسلیمي په نوم اعتراف نه کوي خو په نورو معاملاتو او اصطلاحاتو کې یې نړۍ ته دا منلې او دا یې اعتراف کړی چې دوی تسلیم شوي، ځکه دوی نور اعلان وکړ چې مونږ نوره جګړه نه کوو. د اسلام په سیاسي نظام کې لکه څنګه مو چې وویل بل مقابل قدرت ته له خپلې داعیې او اصولو تېر شې، نو تا مقابل قدرت ته تسلیمي ورکړه، د هغې قدرت او اصول دې ومنل نو همدا تسلیمي ده، اوس طالب وګوره چې له خپلو اصولو، داعیې، ظوابطو هر څه څخه

امريکې ته ورتېر شو او دا هر څه يې د امريکا ومنل او د بين الملل د اصولو په نوم يې اوس د امريکا ټول قوانين او اصول څه عملي کړي دي او باقي هغه به هم زر عملي کړي او په دې هر څه يې اعتراف کړی چې همدا کړنې هر قاموس او فرهنگ کې تعبير او تفسير کړې نچور يې تسليمې راوځي.

سوله دا ده چې که د دوه قدرتونو ترمنځ سوله کيږي، نو د هر قدرت داعيه، اصول، ظوابط او وظيفې سره کار نه لري، هغه په خپل حال ثابت پاتې کيږي، دواړه قدرتونه په خپلو کارونو کې مستقل وي، په تسليمې کې خبره برعکس ده، تسليمې کې به يو قدرت بل کې مدغم کيږي، بيا به د پياوړي قدرت خبره چليږي.

په بل تعبير ته چې دښمن سره سوله کوې، نو دښمن سره اصل د دښمنۍ باقي پاتې کيږي فقط مؤقت وخت پزبندي وي، دښمن ته د دوست په سترگه نه کتل کيږي او نه ورسره ملگرتيا او صميمت او محبت کيږي، گوره په اجتماعي نظام کې چې هم څوک اړيکې پالي، نو يا د دوستۍ اړيکې وي يا د دښمنۍ، دوست سره راشه درشه وي دوستي وي مينه وي محبت وي، همکاري او صله رحمي وي او دښمن سره بيا دا هرڅه معکوس وي.

همدا خبره د اسلام په سياسي نظام کې هم ده چې سوله کې د دښمنۍ اصل بايد په خپل ځای باندې پاتې شي، خو په تسليمۍ کې د دښمنۍ اصل په دوستۍ بدليږي.

طالب اوس وگوره په کومه لار روان دی؟

مشرانو يې څه وکړل او کشران يې اوس هم برېت تاووي چې دوی امریکا ماته کړه، حال دا چې دوی هماغې امریکا ته تسليمي ورکړه او هر څه يې د امریکا ومنل.

قال تعالى: (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَطِيعُوا الَّذِينَ كَفَرُوا يُرَدُّوكُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ

فَتَنقَلِبُوا خَاسِرِينَ) [آل عمران 149]

ژباړه: ای مؤمنانو که چېرې تاسو د هغه کسانو خبره ومنئ چې کفرې کړی

دی نو تاسو به په شاه واړوي، نو تاسو به تاوانيان شئ.

دوی اوس په دې نه پوهیږي چې د دوی د دښمنۍ اصل له منځه لاړ

او په دوستۍ بدل شو، تر پرونه دې دښمن وو خو اوس دې دوست

شو، نو اوس په دې پوهه شه چې ورته تسلیم شوې، ځکه دې نو د

دښمنۍ اصل تغیر وکړ، مفتحه د پالرو کڅوړې دښمنانو ته څوک نه

را استوي، خو ښکاره خبره ده، چې امریکې سره دې ورورې شروع

کړې او دا پاد هم ورکوې، چې د دښمن په سترگه درته نه گورم.

يو وخت كليسا هر څه ځانته انحصار كړي وو، پاپانو او كشيستانو به د دين څخه د مال راټولولو لپاره استفاده كوله، نن طالبانو د همغه پاپانو په نقش قدم باندې كار روان كړى دى او د دين نه د قدرت ساتلو او لاسته راوړلو لپاره استفاده كوي او وې كړه، نور يې بيا نه اسلام ته فكر شته او نه د خپل ايمان غم ورسره شته، څه كې چې د قدرت بقا وي هغه ته د ټولو نه مخكې طالب لاس وړ اوږد كړى وي. بل لوى توپير يې دا دى چې سوله مؤقت وي او تسليمي دايمي او ابدې وي چې تسليم شوې نو بس له منځه لاړې. اوس نو تاسې وگورئ، د طالب څرگندونو ته غوږ شئ چې همدا نارې وهى... (دايمي او تل پاتې سوله... نور موږ چاسره دښمني نه لرو نور جنگ ختم شو).

نور ډېر داسې شعارونه چې وركوي دا د سولې شعارونه نه دي، دا د تسليمي شعارونه دي، ښكاره خو داسې له شرمه هم نشي ويلي چې په صفا ټكو يې ووايي چې موږ نور امريكا ته تسليم شو، نور مو د جهاد څخه توبه وويستله كوم څه مو چې د جهاد په نوم ترسره كړي دي، هم بد مو كړي، نو دا خبرې په بدل مفهوم كوي.

قال تعالى: **(إِنَّ الَّذِينَ ارْتَدُّوا عَلَىٰ أَدْبَارِهِم مِّن بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَىٰ الشَّيْطَانُ سَوَّلَ لَهُمْ وَأَمَلَىٰ لَهُمْ ۗ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لِلَّذِينَ كَرِهُوا مَا نَزَّلَ اللَّهُ سَنُطِيعُكُمْ فِي بَعْضِ الْأَمْرِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِسْرَارَهُمْ)** [محمد: 26، 25]

ژباړه: بېشکه هغه کسان چې په خپلو شاگانو (له ايمانې) بېرته گرځېدلي دي، وروسته له دې چې دوی ته هدايت ښکاره شو، دوی ته شيطان (خپل عملونه) ښايسته کړي دي او دوی ته يې مهلت ښکاره کړی دي، دغه په دې سبب چې يقيناً دوی هغو کسانو ته، چې دغه (قرآن) بد گڼي چې الله نازل کړی دی، وويل: په ځينو کارونو کې به مونږ زر ستاسو حکم ومانو او الله د دوی په پټو خبرو پوهیږي.

طالب ټول اصطلاحات هماغه د دشمن اصطلاحات کاروي اوس دوی هم مهاجرين بهرنيان، مجاهدين تروريستان او بهرني کفار خپل دوستان گڼي، مانا د تسليمي همدا ده چې نور دايمي د مقابل لورې ټول اصول او ظوابط ومني، اوس بېچاره طالب د بين الملل په چوکاټ کې د کفر ټول اصول او شرايطو ته تسليم شوو چې دا صراحتاً کفر او ارتداد دی. قال تعالى: **(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَطِيعُوا فَرِيقًا مِّنَ**

الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ يَرُدُّوكُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ كَافِرِينَ)

ژباړه: اې مؤمنانو! که تاسې ددې اهل کتابو د يوې ډلې خبره ومنئ، نو دوی به تاسې له ايمان څخه بېرته د کفر لورې ته واړوي.

دایمي اصطلاح چې په طالب استعمالوي، نو غربیانو ته د دایمي مفهوم مالوم دی، ځکه نو دوی د هرې خبرې په اول او آخر کې همدا وایي دایمي سوله، دایمي همکاري، دایمي تعاملات او نور ...

تسلیمي د اسلام په سياسي نظام کې بده پدیده او ارتداد دی او همدا راز د نړۍ په نورو نظامي قوانینو کې همدا خبره ده چې که څوک تسلیم شي هغه نظامي محکمې ته معرفي کېږي، چې هلته ته ځان ته وکیل نشي نیولی هر څه ته به خپله جواب وایي.

او طالب به **ان شاء الله** د اسلامي خلافت د مجاهدینو له لوري د اسلامي شریعت محکمې ته راکش کول کېږي او دې تسلیم حساب به ورسره کېږي، اوس خو مست مست گرځي خو دا ورځې پرې راورانې دي **ان شاء الله!**

د اسلام په سياسي نظام کې به هرې ماتې ته چمتو یې، خو تسلیمي به نه قبلوي، ځان به ټوټه ټوټه کوي هرڅه به دې له لاسه وځي خو تسلیمي به نه ورکوي.

ورونو! غواړو په یو څو نورو اصطلاحاتو هم لنډه رڼا واچوو، چې هغه عبارت دی له کودتا څخه. کودتا څه ته وایي؟

کودتا

کودتاجيان په سياست کې په داخل د نظام کې يوه ډله او هغه چارواکي وي چې په نظام کې په لوړو چوکيو وظيف لري که هغه نظامي او يا ملکي وي، خو غواړي چې په موجوده حکماو تخت چپه کړي او خپله پرې کيني، که هغه له نظامي لارو وي او يا له نورو څخه وي ... خو ځان خپل ټاکلي هدف ته رسوي، نو همدې چارې ته کودتا وايي، که چېرته دا خلک کامياب شي نو قدرت ترلاسه کوي او که ناکام شي نو ځای يې بيا زندان او يا قبر وي، مطلب د قدرت اخیستو لپاره دوی دومره زړه کوي او د اکثره کودتا گانو ترشا د بهرنيو استخباراتو لاس وي.

انقلاب

انقلاب بيا له بهر يا داخل څخه راپورته شوی منظم هجوم وي.

د کودتا او انقلاب تر منځ توپير:

لومړي توپير دادی: چې د انقلاب تر شا ډېری وخت ولسونه ولاړ وي، لېکن کودتا بيا دا د مشخصو کسانو له لورې چې نظام کې دخيل وي، ترسره کېږي او که ولسې ملاتړ وي هم پټ وي او په کمه اندازه وي.

دوهم توپيري دادی: چې په انقلاب کې بيا نظام له سره جوړېږي.

درېم توپيري دادی: چې په کودتا کې حالت بېرته زر عادي کېږي، يعنې ډېر زر په حالاتو کنټرول راځي، تخريب او ويجاړي هم دومره نه رامنځته کېږي او نه هم تلفات زيات وي، ځکه چې نظام تيار موجود دی، حاکم لرې شوی، نورې ادارې او سيستم منظم دي، برعکس بيا په انقلاب کې بېرته د دې هر څه رغول وخت نيسي، ځکه چې ادارې ړنګېږي، امکان لري چې د نظام طرز هم په کې بدلون ومومي.

قيام څه ته وايي؟

قيام د ولسونو او مختلفو اقشارو هغه مسلح پاڅون ته وايي چې له حاکم نظام څخه تنگ شوي وي او غواړي چې نظام ته بدلون ورکړي، يا نظام چپه کړي او يا هم په نظام خپلې غوښتنې ومني. قيام يا پاڅونونه تر ډېره د خلکو د شخصي اهدافو په بنياد راپورته کېږي، کله چې د حاکم نظام له لورې د خلکو حقوق پايمال شي، په دوی ظلمونه او وحشتونه له حده زيات شي او يا هم نور اړوند مسائل وي، نو خلک بيا مسلح پاڅون کوي، خلک مجبور شي د حاکم نظام په خلاف ټوپک ته لاس کړي خو دا حرکت منظم نه وي، مطلب اکثره رهبري يې هم يوه نه وي او يو خودسرانه پرجوشه حرکت وي، په غير منظم شکل مخ ته ځي که چېرته پاڅون کامياب هم شي نو بېرته دوی سره د نظام د جوړېدو کومه برنامه او طرحه نه وي او که نظام يې چپه نه کړ، د حاکم نظام لخوا څخه چې د دوی څه غوښتنې وي هغه ورسره مني او يوې نتيجه ته سره رسېږي او بالاخره قيام سرېږي او نظام په خپل ځای پاتې کېږي.

شورش

دا هم يو مسلحانه حرکت دی، يوه ډله خلک د خپلو محدودو اهدافو د ترلاسه کولو په خاطر يو شورش جوړوي، کله يې چې اهداف ترلاسه کړل، نو بېرته له شورش څخه لاس په سر کيږي، ډېری شورشونه په غريبو او په فقيرو ټولنو کې ترسره کيږي، کوم هېوادونو کې چې فقر زيات دی هلته د شورشونو امکانات ډېر وي، د دوی شورشونه هم د فقر څخه خلاصون يا د نورو ستونزو د ختمېدو په خاطر وي، دا هم اسلامي بڼه نه لري.

سياسي اصلاحات

تاسې به يوه بله اصطلاح د سياسي اصلاحاتو په نوم هم اورېدلې وي، دا هم يوه ډله خلک وي، د نظام د اصلاح لپاره غير مسلح هڅه کوي تر څو په نظام کې کومې نيمگړتياوې وي، هغه اصلاح شي، دوی غواړي چې د نظام په سياست کې بدلون راشي، مظاهرو ته ورته شکل لري، خو مظاهره موقتي وي او دا اوږد مهاله وي.

جنبش

جنبش هم يوه اصطلاح ده چې معمولاً خلک راپاڅېږي او وايي چې زموږ ملک اشغال شوی او د استقلال لپاره کار کوو، نور اهداف په کې مطرح نه وي، کومه اسلامي انگېزه نه لري، نه د اسلامي نظام خبره کوي او نه هم د اسلام کوم غم ورسره وي، فقط د نظام سره د قدرت په سر په ټکر کې وي، د دې لپاره مبارزه کوي چې قدرت او چوکۍ تر لاسه کړي، لکه د طالبانو په څېر يو جنبش وي، چې د اسلام په کيسه کې نه دي.

نتيجه

د شريعت هر حکم د حکمتونو څخه پک وي، نو د همدغه حکمونو په رڼا کې چې کله په يو نظام باندې رد کوئ، يا په کوم تنظيم باندې رد کوئ، دلته په لاندې افرادو رد مهم نه دی، ځکه رد به د نظام په رأس کې چې څوک واقع وي د هغوی په عقیده، سياست او د هغوی له لورې د همدغه تنظيم لپاره په جوړه شوې تگلاره او منهج به رد کوئ، نو د تنظيم په سر کې شته مشران او چلوونکي يې چې د ارتداد په حکم کې داخل شول، نو لاندې افراد که هر څومره د اخلاص او

بښه نيت بغاري ووهي، خو چې د همدغه مشرانو او تنظيم تگلاره تعقيبوي، نو دې سره خپله مرتد گرځي.

مور او تاسو چې په يو نظام د بطلان خط کش کوو، نو د دې نظام په بنسټ اېښودونکو، د دوی په اهدافو، د دوی په عقیده او د دوی د تأسيس په دلایلو باندې خط کش کوو، زما او ستا فتوا د نظام په تأسيس باندې ده، نو لاندې د افرادو نظريات مهم نه دي.

که اوس يو څوک وايي زه د طالبانو په امارت کې يم، خو د طالبانو د دغه.. دغه.. کارونو مخالف يم، دا خبره نه شريعت مني، نه يې سياست مني او نه د عقل او منطق له لحاظه قبول ده، ځکه ته چې د امارت په صف کې داخل يې، نو د همدغه صف حکم اخلي، دلته ټول رد په دغه نظام باندې دی، ته چې يو ځل دې نظام ته داخل شوي او تا د دې نظام ټول اصول او شرايط ومنل نو ته د اسلام څخه خارج شوي، ځکه دا د شريعت حکم دی چې په رأس د يو تنظيم باندې کوم حکم لگول کيږي، دا په لاندې افرادو باندې هم لگول کيږي، ولو که د دې تنظيم يو فرد ووايي چې زه د دې کار مخالف يم، خو چې بيا هم ځان د همدې نظام غړی او عسکر حسابوي، دا کس هم د همدې نظام په حکم کې داخل دی.

خاتمه

آخر کې يو ځل بيا د نړۍ کفارو او د هغوی ملیشو ته **شيخ ابومصعب** **زرقاوي** رحمته الله هغه وينا ورياده وو کومه چې نن سبا زموږ رگونو کې هم لکه وینه په جريان کې ده او هغه دا چې مونږ دلته د يو موټې خاورې او يا د هغه بې معنا سرحدونو لپاره چې سايکس - پيکو رسم کړي نه جنگيرو او همدارنگه د دې لپاره هم نه جنگيرو چې عرب گمراهان د غربي گمراهانو ځای ونيسي، بلکې زموږ جهاد تر دې لوړ او بنايسته دی، موږ د **کلمة الله د لوړ والې** لپاره جنگيرو، تر څو دين او بندگي خاص د الله لپاره شي.

او هر هغه څوک چې د دې مرام مخالفت وکړي او يا زموږ د رسېدو دې هدف ته خنډ وگرځي، نو هغه په هر نوم او نسب چې وي زموږ د بښمن او زموږ د تورو هدف دی.

مونږ داسي يو دين لرو چې الله تعالى زموږ لپاره ميزان او فيصله کونکی راليزلی دی، خبره يې قاطعه او ډاډ بښونکې ده او فرمان يې ټوکې او ملنډې ندي، دا دين زموږ او د خلکو په منځ کې نسبت دی، شريعت زموږ آسماني دی، فرمانونه زموږ قرآني دي او فيصلی زموږ محمدي دي، امريکايي مسلمان زموږ گران ورور دی او کافر عرب زموږ د بښمن دی که څه هم موږ او دوی له يوې مور څخه وو.

ورونو! د کتاب دويم جلد کې د الله رب العالمين په توفيق سره بيا د اسلام اقتصادي نظام او تجارتي اړيکو (ساختار او تطبيق) د اسلام امنيتي نظام (ساختار او تطبيق)، د اسلام عسکري نظام (ساختار او تطبيق) او د اسلام اجتماعي نظام (ساختار او تطبيق) باندې بحثونه لرو، ان شاءالله!

چې اقتصادي نظام کې ټول تجارتي اړيکې او معاملات سره د يو مستقل نظم پرمخ وړلو باندې بحث کوو، ځکه خلک نن سبا حربي کفارو سره راشه درشه وکړي او بيا نوم د تجارتي اړيکو ورکړي، دې ته ورته او ورسره اړوندو نورو موضوعاتو باندې تفصيلي بحث لرو تر څو مجاهدين دې باندې هم پوه شي چې د اسلام اقتصادي نظام هم هر وخت کې د تطبيق او مطرح کېدلو قابل دی.

عسکري نظام کې د مجاهد تربیې څخه شروع چې کوم منوال باندې يو نظامي مجاهد بايد تربيه شي، کوم بخشونو کې تربيه شي تر عسکري اړيکو او ستراتېژيانو باندې عمومي بحث لرو.

امنيتي نظام کې د رب په توفيق سره د استخباراتو او امنيت موضوع مطرح کېږي، چې څه نظم باندې خپل داخل او خارج د نظام کنټرول لاندې وساتو تر څو يو مضبوط نظام ولرو.

اجتماعي نظام باندې هم د تعليم موضوع تر څنګ نور اسلامي رسوم

او عنعناتو او يوې اسلامي ټولنه باندې چې کوم فکر او مورال باندې تربيه شي او د کفارو دامونه چې دوی ته يې ايښي دا د بحث لاندې ساتو ان شاء الله .

چې ددې هر نظام په ساختار او تطبيق او ترڅنگ يې د کفارو او نورو مخالفينو د دسيسو رابرسېره کول او ددوی په شبهاټو رد به په راتلونکي ټوک کې بحث کړو باذن الله ترڅو مجاهدين وروڼه په دې اړينو مسائلو تر ډېره پوهه ترلاسه کړي .

جزاکم الله خيرا وبارک الله فيکم

(سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ)

أرض خراسان

1445/محرم/20

د اسلام سياسي نظام

ساختار - تطبيق د نظام - رد پر مخالفينو

دا نظام د اسلام سياسي نظام دی، چې زموږ د بښمن يې هم په تمامه مانا پېژني او په دې پوهېږي هم که چېرې په حقيقت کې د اسلام سياسي نظام حاکم شي، نو هغه ورغ به د دوی د ذلت او د اسلامي امت د برم او عزت ورغ وي، ځکه يې نو د اسلام د سياسي نظام د حاکميت رښتيني لارويان د اسلامي دولت سرښندويان يې د سختو فشارونو لاندې نيولي دي.

تراوسه د اسلام د ټولو دښمنانو دا شريکه هڅه وه چې اسلامي امت د اسلام د حقيقي سياسي نظام له رښتيني تصور او حقانيت څخه لرې وساتي، دوی ټوله انرژي په همدې مصرفوله چې اسلامي امت رابيداره او د يوداسې نبوي منهج په دريغ رابښکاره نشي چې بيا به ترې ټولې کفري نړۍ...

العزائم

خپرنډويه اداره يې وړاندې کوي

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**